CECELIA AHERN

O SUTĂ DE NUME

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
Mulțumiri

CECELIA AHERN

O SUTĂ DE NUME

Titlul original: *ONE HUNDRED NAMES*, 2012
Traducere din limba engleză şi note de Martin Zick

Editura ALLFA, 2013

Versiune ebook v1.0 noiembrie 2015

Cecelia Ahern s-a născut în 30 septembrie 1981 la Dublin, în Irlanda. Este fiica fostului prim-ministru al Irlandei, Bertie Ahern, iar înainte de a deveni scriitoare a obţinut licenţa în jurnalism şi comunicare media la Colegiul Griffith din Dublin.

Şi-a început cariera literară în anul 2004, odată cu apariţia romanului ***P.S. Te iubesc,*** care a devenit rapid un bestseller, atât în Irlanda, cât şi în restul lumii. Romanele ei au fost publicate în 46 de ţări şi s-au vândut în peste 13 milioane de exemplare.

Este căsătorită şi are doi copii. Îşi dedică o mare parte din timp scrisului şi donează periodic în scopuri caritabile sume obţinute din drepturile de autor.

Printre titlurile de mare succes se numără: ***P.S. Te iubesc*** *(P.S. I Love You* 2004; ALLFA, 2005), ***Suflete pereche*** *(Where Raimbows End,* 2005 ALLFA, 2006), ***Prietenul nevăzut*** *(If You Could See Me Now,* 2006 ALLFA, 2007), ***Dispăruţi fără urmă*** *(A Place Called Here,* 2007 ALLFA, 2008), ***Mulţumesc pentru amintiri*** *(Thanks for the Memories,* 2008; ALLFA, 2009), ***Cadoul*** *(The Gift,* 2009; ALLFA, 2009), ***Cartea viitorului*** *(The Book of Tomorrow,* 2010; ALLFA, 2010).

Vocea autoarei: „De multe ori scriitorii nu ştiu despre ce să scrie, aşa că încearcă să abordeze subiecte «fierbinţi», la modă. Eu zic că trebuie să scrii despre ce te interesează cu adevărat. Scrie

despre ce simţi că nu poţi să *nu* scrii. Concentrează-te pe ce simţi că are de spus inima ta. Trebuie să scrii în primul rând pentru tine, numai aşa cititorul se va regăsi în cuvintele tale."

Pentru unchiul meu, Robert (Hoppy) Ellis.
Te iubim, ne e dor de tine şi îţi mulţumim
pentru toate amintirile.

1

O porecliseră Cimitir. Orice secret, orice informaţie confidenţială – personală sau de alt fel – care intra, nu mai ieşea niciodată. Ştiai la fix că totul e în siguranţă; ştiai că nu te va judeca niciodată sau, dacă o va face, n-o să ştii niciodată. La naştere primise un nume perfect, care inspira fermitate şi tărie de caracter. La fel şi porecla – i se potrivea mănuşă. Iar ea era minunată, statornică, stoică, dar ciudat de liniştitoare. Aşa că să o vizitezi în locul ăla era de-a dreptul dureros. Pentru că era cumplit de dureros, nu doar înnebunitor. Kitty simţea o durere în piept – mai exact, în inimă –, care începuse odată cu gândul că trebuie să se ducă acolo, a crescut când a ajuns acolo, apoi s-a înrăutăţit foarte mult când şi-a dat seama că nu e un vis, o alarmă falsă – era viaţa, în cea mai urâtă formă a ei. O viaţă care fusese pusă la încercare şi avea să fie pierdută în ghearele morţii.

Kitty intră în spitalul privat şi urcă pe scări, deşi existau lifturi; o lua cu bună ştiinţă în direcţii greşite, se dădea într-o parte politicoasă din faţa tuturor, dar mai ales din faţa pacienţilor care mergeau cu paşi de melc, sprijinindu-se de cadru sau trăgând după ei stâlpi de care atârnau perfuzii. Era conştientă de privirile care i se aruncau. Era normal, se vedea că e panicată, că dă târcoale camerei de gardă. Era receptivă la orice conversaţie pe care cineva încerca să o lege, ar fi făcut orice, numai să amâne intrarea în salonul în care era Constance. Până la urmă epuiză toate tacticile de amânare – ajunsese într-un hemiciclu cu patru uşi. Trei erau deschise, iar Kitty putea să vadă ocupanţii saloanelor şi vizitatorii lor fără să fie nevoie să intre în vreo încăpere. Chiar şi fără să vadă numerele, ştia în ce salon e prietena şi povăţuitoarea ei. Îi era recunoscătoare uşii închise, care îi mai oferea un ultim răgaz înainte de a intra.

Ciocăni încet, nu foarte hotărâtă. Îşi dorea să facă acea vizită, dar spera ca ciocănitul să nu fie auzit, să se poată retrage şi să poată spune că a încercat, fără

să se simtă vinovată. Fărâma de judecată rezonabilă care îi mai rămăsese îi spunea că scuza nu e de bun-simţ, că nu e corect. Inima îi bubuia, pantofii îi scârţâiau pe podea în timp ce se muta de pe un picior pe altul, iar mirosul îi făcea rău. Ura mirosul de spital. O scutură un val de greaţă, respiră adânc şi se rugă să-şi revină, să redevină matură şi să depăşească momentul.

Kitty încă îşi mai studia picioarele şi respira adânc atunci când uşa se deschise şi, pe neaşteptate, se trezi faţă în faţă cu o soră şi cu Constance, într-o stare uluitor de schimbată. Clipi o dată, de două ori, iar a treia oară înţelese că trebuie să se prefacă, îi deveni limpede că pe Constance nu o ajută deloc reacţiile normale pe care vizitatorii le aveau la vederea ei. Aşa că încercă să se gândească ce-ar trebui să-i spună, dar cuvintele o abandonară. Nu-i venea în minte nimic haios, nimic obişnuit, nici măcar câteva nimicuri pe care să i le spună prietenei pe care o cunoştea deja de zece ani.

— N-am văzut-o în viaţa mea, zise Constance cu accentul ei franţuzesc care încă se păstrase, deşi trăia în Irlanda de peste treizeci de ani. Surprinzător, vocea încă îi era puternică şi fermă, lipsită de şovăială, aşa cum fusese întotdeauna. Cheamă paza şi scoateţi-o afară!

Sora zâmbi, deschise larg uşa şi se întoarse lângă Constance.

— Pot să revin altădată, zise Kitty în cele din urmă.

Întorcându-se, dădu cu ochii de mulţimea de acareturi spitaliceşti, aşa că se întoarse din nou, căutând ceva normal, ceva obişnuit din viaţa de zi cu zi asupra căruia să se concentreze, păcălindu-se că nu e într-un spital în care domneşte mirosul ăla, în care prietena ei e într-o fază terminală.

— Aproape am terminat. Îţi mai iau temperatura şi gata, zise sora punând un termometru în urechea lui Constance.

— Intră. Stai jos, îi spuse Constance arătându-i scaunul de lângă pat.

Kitty nu putea s-o privească în ochi. Ştia că e nepoliticos, dar ochii îi fugeau într-una în altă parte, ca atraşi de o forţă magnetică spre lucrurile care nu erau bolnave şi nu-i aminteau de oameni bolnavi. Îşi făcea de lucru cu darurile pe care le adusese şi încă le mai ţinea în braţe.

— Ţi-am adus flori, îi spuse, uitându-se după un loc în care să le aşeze.

Constance ura florile. Întotdeauna le lăsa să moară în vază atunci când cineva încerca s-o mituiască, să-şi ceară scuze sau pur şi simplu să-i însenineze biroul. Kitty ştia asta, dar cumpărarea lor se înscrisese foarte bine în ritualul amânării, mai ales că stătuse la coadă.

— O, Doamne, zise sora. Cei de la pază trebuia să-ţi spună că nu e voie cu flori în salon.

— A… Nu-i nicio problemă, scap eu de ele, zise Kitty încercând să-şi ascundă uşurarea în timp ce se ridică, gata de plecare.

— Le iau eu, îi zise sora. Ţi le las la recepţie, să le poţi lua acasă. E păcat de buchetul ăsta frumos.

— Am adus şi prăjituri, zise Kitty scoţând o cutie din pungă.

Sora şi Kitty se uitară din nou una la alta.

— Glumiţi?! Nici cu prăjituri nu e voie?

— Bucătarul preferă ca pacienţii să mănânce doar ce iese din bucătăria lui.

Kitty îi dădu sorei şi cutia interzisă.

— Şi pe astea le poţi lua acasă, îi spuse râzând, în timp ce se uita la termometru. Eşti în regulă, îi zâmbi ea lui Constance.

Înainte de a ieşi, mai schimbară o privire plină de înţeles, de parcă acele cuvinte ar fi avut un sens cu totul diferit – şi trebuie să fi avut unul, pentru că Constance nu era deloc în regulă. Era mâncată de cancer. Părul începuse să-i crească din nou, dar numai pe câteva suprafeţe neregulate, iar toracele îi ieşea în evidenţă sub pijamaua urâtă a spitalului. Avea perfuzii şi fire în mâini, ambele fiind subţiri şi pline de vânătăile produse de injecţii.

— Bine că nu i-am spus de cocaină, zise Kitty după ce ieşi sora, pe care o auziră râzând în hol. Ştiu că nu-ţi plac florile, dar am intrat în panică. Voiam să-ţi aduc ojă aurită, parfum şi o oglindă… m-am gândit că ar fi haios.

— Şi de ce n-ai adus?

Ochii lui Constance încă mai aveau o sclipire albastră, şi Kitty îşi dădu seama că, dacă se concentrează să privească doar ochii aceia plini de viaţă, poate uita de trupul scheletic. Nu chiar de tot, dar aproape…

— Pentru că în cele din urmă am priceput că nu e haios deloc.

— Aş fi râs.

— Le aduc data viitoare.

— Nu va mai fi la fel. Deja ştiu poanta. Draga mea… Se întinse către Kitty şi-şi prinseră strâns mâinile. Kitty nu putu să privească mâinile lui Constance, erau cumplit de uscate şi de subţiri. Mă bucur atât de mult că te văd.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Ţi-a luat ceva.

— Traficul… începu Kitty, apoi, deodată, lăsă gluma deoparte. Trecuse mai bine de o lună.

Se lăsă tăcerea, şi Kitty înţelese că e o pauză în care trebuie să explice de ce n-a venit.

— Urăsc spitalele.

— Ştiu… Noscomefobie, zise Constance.

— Ce-i aia?

— Frica de spitale.

— Habar n-aveam că există un cuvânt pentru asta.

— Există un cuvânt pentru orice. N-am mai făcut caca de două săptămâni – se numeşte „anism”.

— Ar trebui să scriu un reportaj despre asta, zise Kitty absentă.

— În niciun caz. Inerţia mea rectală rămâne între noi: eu, tu, Bob şi tipa drăguţă căreia îi dau voie să-mi inspecteze fundul.

— Mă referam la ceva despre fobia de spitale. Ar fi un subiect bun.

— De ce?

— Imaginează-ţi că dai de cineva care e foarte bolnav şi nu poate fi tratat…

— Poate fi tratat la domiciliu. Mare lucra!

— Atunci ce spui de o femeie care stă să nască? Se învârte încolo şi-ncoace prin faţa spitalului, dar nu poate intra pe uşă.

— O să nască în ambulanţă, acasă ori pe stradă, zise Constance ridicând din umeri. Am scris odată un reportaj despre o femeie care a născut într-un adăpost din Kosovo. Era singură, la primul copil. I-au găsit două săptămâni mai târziu, sănătoşi şi fericiţi. Femeile din Africa nasc în timp ce muncesc la câmp, şi imediat după aia se întorc la lucra. Cele din triburi dansează în timp ce nasc. Numai în lumea occidentală toate sunt pe dos în privinţa asta, zise ea dând din mână atoateştiutoare, chiar dacă nu născuse niciodată. Am scris un articol despre asta…

— Un doctor care nu poate merge la muncă… încercă Kitty să continue.

— E ridicol! O să i se ia dreptul de practică.

Kitty izbucni în râs.

— Directă, ca de obicei!

Apoi zâmbetul îi păli şi se concentră asupra mâinii lui Constance, pe care o ţinea strâns. Dar ce zici de o femeie egoistă a cărei cea mai bună prietenă e bolnavă, iar ea nu poate s-o viziteze?

— Dar ai venit, şi mă bucur să te văd.

Kitty înghiţi în sec.

— N-ai pomenit nimic de…

— De ce?

— Ştii tu de ce.

— Nu ştiam dacă vrei să vorbeşti despre asta.

— Nu prea.

— Atunci…

Rămaseră o vreme în tăcere.

— Sunt făcută harcea-parcea în ziare, la radio, peste tot, deschise Kitty în cele din urmă subiectul.

— N-am mai citit niciun ziar.

Kitty se făcu că nu observă teancul de ziare strâns pe pervaz.

— De o săptămână, oriunde m-aş duce, toată lumea se uită la mine, mă arată cu degetul, şuşoteşte, zici că sunt târfa Babilonului.

— Ăsta e preţul pentru luminile rampei. Acum eşti o vedetă de televiziune.

— Nu sunt o vedetă de televiziune, sunt o idioată care s-a făcut de râs pe ecran. E o mare diferenţă.

Constance ridică iar din umeri, de parcă ar fi fost vorba de un fleac.

— Mi-ai spus de la început să nu lucrez la emisiunea aia. De ce nu zici „Ţi-am spus eu", să trecem peste asta?

— Eu nu folosesc astfel de cuvinte. Nu ajută la nimic.

Kitty îşi trase mâinile şi întrebă cu voce scăzută:

— Mai am slujbă?

— N-ai vorbit cu Pete?

Părea furioasă pe editorul adjunct.

— Ba da. Însă vreau s-o aud de la tine. E foarte important pentru mine să aflu de la tine.

— Poziţia celor de la *Etcetera* în privinţa angajării tale ca reporter nu s-a schimbat.

— Mulţumesc, şopti Kitty.

— Te-am susţinut pentru „30 de minute" fiindcă ştiu că eşti o reporteriţă bună şi ai talent pentru asta. Facem cu toţii greşeli, unele mai mari, altele mai mici – nimeni nu e perfect. Încercăm să ajungem reporteri mai buni şi, mai ales, oameni mai buni. Când ai venit la interviu, acum zece ani, îţi aminteşti ce poveste ai încercat să-mi vinzi?

Kitty izbucni în râs şi se dădu înapoi, părând surprinsă.

— Nu, minţi ea.

— Ba îţi aminteşti! Bine, dacă n-o spui tu, o spun eu. Te-am întrebat ce reportaj o să faci dacă o să-ţi cer să compui unul acolo, pe loc.

— Chiar nu cred că trebuie să trecem iar prin asta. Am fost de faţă, nu? zise Kitty roşind.

— Şi m-ai întrebat, continuă Constance de parcă n-ar fi auzit-o, dacă am auzit de „larva care n-a putut să devină fluture"…

— Da, da, ştiu.

— Şi ai zis că vrei să vezi cum e să ţi se refuze un lucru atât de frumos. Că vrei să ştii cum e pentru larva aia să se uite la suratele ei care se transformă şi să ştie că ea nu va avea şansa să facă asta. Era o zi de alegeri prezidenţiale, ziua în care s-a scufundat un pachebot care avea la bord patru mii cinci sute de oameni. Dintre cele douăsprezece interviuri din ziua aia, ai fost singura persoană care n-a pomenit de politică, de pachebot sau de intenţia de a petrece o zi alături de Nelson Mandela. Tu duceai grija larvelor.

Kitty zâmbi.

— Da, bine… abia terminasem facultatea. Cred că încă mai aveam prea multă iarbă la bord.

— Nu, şopti Constance, întinzând din nou mâna spre ea. Ai fost singura persoană care la interviu mi-a spus de fapt că nu se teme să zboare, că de fapt îi e teamă că s-ar putea să nu reuşească să zboare.

Kitty îşi înghiţi nodul din gât, gata să izbucnească în lacrimi. Încă nu zburase, ba chiar i se părea că e mai departe de asta decât oricând.

— Unii spun că nu trebuie să lucrezi sub imperiul fricii, continuă Constance, însă dacă nu există frică, unde e marea încercare? De cele mai multe ori aşa am făcut treabă cel mai bine, pentru că mi-am acceptat frica şi m-am pus singură la încercare. Şi deodată am văzut o fetiţă care se temea că n-o să poată zbura. „Aha!” mi-am zis, „e tocmai cea care ne trebuie.” Şi asta e povestea cu *Etcetera.* Sigur, subiectul e politica, dar şi oamenii de dincolo de politică. Îi dorim aproape şi din punct de vedere emoţional, nu să ne spună ce politici au ei, ci să ne spună de ce au acele politici. Ce i-a făcut să creadă asta, ce i-a făcut să simtă aşa? Da, uneori vorbim despre diete, dar nu despre cutare neorganic şi mai ştiu eu ce cereale integrale, ci despre *cine* şi *de ce.* Vorbim despre oameni, despre sentimente, despre emoţii. Poate că aşa vindem mai puţină publicitate, dar cred că însemnăm mai mult. Desigur, asta e doar părerea mea. *Etcetera* va continua să-ţi publice reportajele atâta vreme cât vei continua să scrii ceea

ce este adevărat pentru tine şi *nu* ce-ţi spun alţii că ar fi interesant. Nimeni nu poate pretinde că ştie ce vor oamenii să citească, să audă sau să vadă. De cele mai multe ori oamenii nu ştiu nici ei ce vor – află după aia. Asta înseamnă să creezi ceva original. Găseşte ce e nou, lasă vechiul deoparte şi hrăneşte piaţa!

Ridică din sprâncene.

— Era povestea mea, zise Kitty încetişor. Nu pot da vina pe altcineva.

— Într-o poveste sunt implicaţi mai mulţi oameni, nu doar autorul, ştii bine asta. Dacă veneai cu ea la mine, poate nu ţi-o susţineam, însă dacă ţi-aş fi susţinut-o, aş fi dat înapoi înainte de a fi prea târziu. Erau semne, iar cineva de deasupra ta ar fi trebuit să le vadă, însă dacă vrei să iei toată vina asupra ta… întreabă-te de ce ai vrut atât de mult să spui povestea aia.

Kitty nu era sigură că trebuie să răspundă pe loc, dar Constance îşi adună forţele şi continuă:

— I-am luat odată un interviu unui om care părea tot mai amuzat de întrebările mele, pe măsură ce înaintam. Când l-am întrebat ce i se pare aşa distractiv, mi-a spus că i se pare că întrebările spun despre intervievator mai multe decât spun răspunsurile despre cel intervievat. Că în timpul interviului a aflat mult mai multe despre mine decât am aflat eu despre el. Mi s-a părut interesant şi cred că avea dreptate, cel puţin în cazul ăla. Cred că adesea o poveste dă la iveală mai multe despre cel care o scrie decât spune ea de fapt. La cursurile de jurnalism ne învaţă că trebuie să ieşim din poveste pentru a putea spune lucrurile fără a fi influenţaţi, însă de multe ori trebuie să fim în poveste pentru a o înţelege, pentru a ne conecta la ea, pentru a ajuta publicul să se identifice – altfel nu are inimă; poate fi scrisă de un robot, pentru cine s-o nimeri să fie interesat. Dar asta nu înseamnă să injectezi *opinii* în material, Kitty. Asta mă deranjează. Nu-mi place când un reporter spune o poveste pentru a transmite ce simte el. Cui îi pasă ce crede cineva? Naţiunii? Câtorva oameni dintr-o categorie anume? De un sex

anume? Asta mă interesează cel mai mult. Vreau să zic, trebuie să injectezi înţelegere în toate aspectele poveştii, să arăţi publicului că există sentimente în spatele cuvintelor.

Kitty nu-şi dorea să se gândească la ce spunea povestea respectivă despre ea. De fapt, ar fi vrut să nu mai fie nevoie niciodată să se gândească la povestea aia ori să vorbească despre ea. Dar era imposibil, pentru că postul fusese dat în judecată, iar a doua zi ea trebuia să apară în faţa judecătorului, acuzată de calomnie. Capul îi bubuia, obosise gândindu-se la asta şi analizând cele întâmplate, dar simţea deodată nevoia să se pocăiască, să-şi ceară scuze pentru toate greşelile, ca să ajungă din nou să se respecte pe sine.

— Am o mărturisire…

— Îmi plac mărturisirile.

— Ştii, atunci când mi-ai oferit slujba am fost atât de încântată, că am vrut ca prima poveste pe care ţi-o dau să fie despre o larvă.

— Zău?

— Normal că nu puteam să intervievez o larvă, dar voiam să o pun la baza unei poveşti despre oameni care nu pot zbura, deşi îşi doresc asta, despre ce înseamnă să fii reţinut, să ţi se taie aripile.

Kitty se uită la Constance, care se pierdea în pat, la ochii ei mari care o fixau, şi începu să se lupte cu impulsul de a izbucni în lacrimi. Era sigură că prietena ei înţelege exact ce vrea să spună.

— Am început să mă documentez… Iartă-mă…

Îşi duse mâna la gură şi încercă să se adune, dar nu reuşi, iar lacrimile începură să-i curgă.

— A reieşit că m-am înşelat. Că larva despre care îţi spusesem reuşeşte până la urmă să zboare. Numai că devine o molie.

Se simţea ridicolă pentru că plângea pentru asta, dar nu se putea abţine. Nu discursul despre larvă o întrista, ci faptul că povestea aceea veche semăna cu cea din prezent: cercetarea păruse la început atrăgătoare, apoi se dovedise generatoare de necazuri.

— M-au suspendat.

— Ţi-au făcut un bine. Aşteaptă să ajungă la o înţelegere şi poţi să-ţi reiei munca.

— Nu mai ştiu ce poveşti aş mai putea spune. Mă tem că voi greşi din nou.

— N-o să greşeşti, Kitty. Ştii bine că a spune o poveste – sau, cum îmi place să zic, a căuta adevărul – nu înseamnă neapărat a pleca într-o misiune periculoasă pentru demascarea unei minciuni. Şi nici a pătrunde pe un teren virgin. E suficient să laşi să-ţi intre în inimă ceea ce este real.

Kitty dădu din cap şi-şi trase nasul.

— Îmi pare rău, vizita asta nu trebuia să mă aibă pe mine în centru. Îmi pare foarte rău.

Se aplecă în scaun şi-şi puse capul pe pat, simţindu-se stânjenită că prietena ei o vede aşa, stânjenită că se poartă aşa când Constance era atât de bolnavă şi avea destule motive să fie îngrijorată.

— Hai, gata, îi zise Constance ca să o calmeze, trecându-şi uşor mâna prin părul lui Kitty. Ăsta e un final mai bun decât cel pe care mi l-aş fi dorit. Până la urmă sărmana noastră larvă a zburat.

Când se ridică, Kitty îşi dădu seama că prietena ei e epuizată.

— Te simţi bine? Să chem pe cineva?

— Nu, nu… Mi se întâmplă des, îi răspunse Constance, cu pleoapele grele şi tremurânde. Trag un pui de somn şi-mi revin. Nu vreau să pleci. Avem atâtea de discutat. De exemplu despre Glen, zise ea cu un zâmbet slab.

Kitty îi răspunse cu un zâmbet forţat.

— Bine. Dormi, şopti ea. O să stau aici.

Constance putea să-i citească întotdeauna expresiile, o prindea foarte uşor cu minciuna.

— Oricum nu mi-a plăcut cine ştie ce…

Ochii agitaţi ai lui Constance erau închişi.

De la geamul salonului de spital Kitty privea oamenii care treceau pe stradă, încercând să-şi alcătuiască în minte un drum spre casă pe care să nu întâlnească prea multă lume. Câteva cuvinte în

franceză o scoaseră din transă. Se întoarse surprinsă spre Constance. În afară de înjurături, în cei zece ani de când erau prietene Kitty nu o auzise spunând ceva în franceză.

— Ce-ai spus?

Constance părea ameţită. Îşi curăţă gâtul şi se adună.

— S-ar zice că eşti foarte departe…

— Mă gândeam.

— Atunci trebuie să alertez imediat autorităţile.

— Am o întrebare pe care am vrut întotdeauna să ţi-o pun, zise Kitty apropiindu-se de pat.

— Da? De ce eu şi Bob n-am avut copii?

Se ridică în capul oaselor şi întinse mâna după apă. Sorbi puţin cu un pai.

— Nu, doamnă Ştie-tot! Ai ucis toate plantele pe care le-ai primit, nu-mi pot imagina ce s-ar fi întâmplat cu un copil. Nu… voiam să te întreb dacă există vreo poveste pe care ţi-ai dorit s-o scrii dar, din cine ştie ce motive, n-ai scris-o niciodată.

Constance se lumină la faţă.

— Ah, *asta* este o întrebare bună! O poveste în sine. Ridică din nou sprâncenele. Un material în care îi întrebi pe scriitorii ieşiţi la pensie despre povestea care s-a pierdut, hm? Ce crezi? Ar trebui să vorbesc cu Pete despre asta. Sau poate ar trebui să luăm legătura cu scriitori ieşiţi la pensie şi să-i rugăm să scrie astfel de poveşti, special pentru revistă. Oameni ca Oisin O'Ceallaigh şi Olivia Wallace. Să le dăm ocazia să-şi spună povestea. Ar putea fi o ediţie specială.

Kitty izbucni în râs.

— Nu încetezi niciodată, nu-i aşa?

Se auzi un ciocănit slab în uşă, apoi intră Bob, soţul lui Constance. Părea obosit, dar cum dădu cu ochii de soţia lui se învioră.

— Bună, iubito. Bună, Kitty. Mă bucur că ai ajuns.

— Traficul, zise Kitty jenată.

— Cunosc sentimentul, îi zise el zâmbind, apoi se apropie şi o sărută pe frunte. Şi pe mine mă încetineşte câteodată, dar e mai bine mai târziu decât

niciodată, nu?! Îşi privi soţia cu o faţă încordată. Ai reuşit să faci caca, iubito?

Kitty râse.

— Kitty m-a întrebat ce poveste mi-am dorit dintotdeauna să scriu, dar n-am făcut-o.

— Ah… doctorii spun că n-ar trebui s-o punem să gândească, glumi el. Dar întrebarea e bună. Stai să ghicesc. E aia cu scurgerile de petrol, când i-ai luat un interviu în exclusivitate unui pinguin care văzuse totul?

— Cu pinguinul n-am avut exclusivitate, zise Constance râzând, apoi se strâmbă de durere.

Kitty începu să se agite, dar Bob, obişnuit cu asta, continuă:

— A, atunci trebuie să fie balena. Balena care a văzut totul. Şi le-a spus tuturor cum s-au văzut lucrurile de la faţa locului.

— A fost căpitanul navei, îşi repezi ea drăgăstoasă soţul.

— De ce nu i-ai luat interviu? o întrebă Kitty, vrăjită de iubirea pe care cei doi şi-o arătau.

— Zborul meu a fost amânat, zise ea aranjându-şi cearşafurile.

— Nu şi-a găsit paşaportul, o pârî Bob. Ştii cum e apartamentul nostru, poţi găsi în el şi manuscrise antice. De atunci ţinem paşapoartele în prăjitorul de pâine, pentru orice eventualitate. Mă rog, a pierdut zborul şi, în loc să-i dea lui Constance un interviu în exclusivitate, căpitanul a vorbit cu o persoană al cărei nume mai bine nu-l rostim. Se întoarse spre Kitty şi şopti: Dan Cummings.

— Ah, bravo, m-ai omorât, zise Constance şi făcu un gest dramatic, de om care trage să moară.

Kitty îşi acoperi faţa cu palmele, gândindu-se că nu e bine să râdă.

— În sfârşit, am scăpat de ea, spuse Bob tandru. Deci care e răspunsul, iubito? Sunt ochi şi urechi.

— Chiar nu ştii? îl întrebă Kitty pe Bob.

El scutură din cap şi se întoarseră către Constance. Gândea, oferindu-le o privelişte nostimă.

— A, zise ea dintr-odată, cu ochii aprinşi. Ştiu! E o idee destul de recentă, de fapt, care mi-a venit în ultimul an înainte de… Ei bine, e un soi de experiment, dar m-a ţinut ocupată de când am venit aici.

Kitty se trase mai aproape, gata s-o asculte.

Lui Constance îi făcea plăcere să-i ţină în tensiune.

— Poate una dintre cele mai măreţe idei ale mele!

Kitty gemu nerăbdătoare.

— Uite cum facem. Dosarul e acasă, în biroul meu. Ţi-l arată Teresa, dacă nu e prea ocupată cu emisiunea lui Jeremy Kyle. E la litera N. Se numeşte „Nume”. Du-te să-l iei şi când te întorci îţi spun despre ce e vorba.

— Nu! zise Kitty râzând. Ştii cât sunt de nerăbdătoare. Nu mă face să aştept.

— Dacă-ţi spun acum, s-ar putea să nu te mai întorci niciodată.

— Promit că mă întorc.

— OK, atunci adu dosarul şi eu îţi spun povestea.

— S-a făcut.

Îşi dădură mâna.

2

Alegând străzi dosnice, mai puţin circulate, şi simţindu-se ca un şobolan care umblă prin rigole, Kitty pedala spre casă, simţindu-se epuizată. La început se simţise bine după ce stătuse de vorbă cu prietena ei, dar pe urmă căzuse înapoi în disperare, în realitatea care abia aştepta să le înece pe amândouă.

„30 de minute", emisiunea de televiziune pe care Kitty o începuse de un an, emisiunea care îi adusese marele pas înainte şi pe urmă – ironia sorţii – o zdrobise, ajunsese la încasări de o jumătate de milion, remarcabil pentru o ţară cu o populaţie de cinci milioane, dar nu suficient pentru a face din Kitty următoarea Katie Couric. Iar după povestea aia catastrofală fusese suspendată şi era aşteptată în faţa judecătorului, fiind acuzată de calomnie. Totul se întâmplase în urmă cu patru luni, în ianuarie, dar umbra ameninţătoare a procesului despre care vorbea toată presa se afla la numai o zi distanţă. Figura ei, greşeala ei şi numele ei erau cunoscute deja de mai bine de o jumătate de milion de oameni.

Ştia că va fi repede uitată de public, dar că pe linie profesională numele ei va avea de suferit pentru multă vreme – de fapt, era distrusă. Ştia că e norocoasă pentru că *Etcetera,* revista pe care Constance o fondase şi o edita, continua s-o păstreze ca angajată, cu toate că îşi dădea seama că principalul motiv era prietenia lui Constance, care era cea mai mare susţinătoare a ei. Nu prea mai avea alţi susţinători şi, chiar dacă Bob era director-adjunct şi îi rămânea un prieten bun, nu era sigură că-şi va putea păstra prea multă vreme slujba în absenţa lui Constance, care avea autoritate acolo. Kitty era înspăimântată de ziua în care Constance avea să iasă din viaţa ei. Fusese alături de ea chiar de la început, o îndrumase, o sfătuise şi chiar îi dăduse libertatea de a-şi găsi propria voce şi de a lua decizii. Aşadar, Kitty îi datora succesul, dar libertatea făcea şi ca

fiecare greşeală să îi aparţină ei şi numai ei. Asta îi era foarte clar.

Telefonul îi vibră din nou în buzunar, dar îl ignoră, aşa cum făcuse toată săptămâna. De când apăruse ştirea despre proces jurnaliştii o sunau într-una. Cei pe care îi considerase prieteni aproape o hărţuiau ca să obţină o declaraţie. Îşi aleseseră tactici diferite. Unii încercau direct să obţină o declaraţie, alţii se dădeau sensibili: „Kitty, ştii cum e, suntem în tensiune. Şeful ştie că suntem prieteni, se aşteaptă să apar cu ceva.” Alţii se trezeau deodată s-o invite la cină, ca din întâmplare, ori o chemau la ziua părinţilor sau la a optzeci şi cincea zi de naştere a bunicului, fără să pomenească altceva. Nu vorbise şi nu se întâlnise cu niciunul dintre ei, dar învăţase o grămadă de lucruri şi începea să-şi reducă treptat lista celor pentru care cumpăra felicitări de Crăciun. O singură persoană nu o sunase încă – prietenul ei Steve. Studiaseră împreună la facultate şi rămăseseră prieteni. El îşi dorise dintotdeauna să ajungă într-o secţie de sport, dar nu ajunsese mai departe de un tabloid care se ocupa de viaţa privată a fotbaliştilor. El îi sugerase să încerce să obţină slujba de la *Etcetera.* Luase un exemplar al revistei din sala de aşteptare a doctorului la care se dusese pentru pastila de a doua zi, după prima şi singura lor aventură, care îi făcuse să-şi dea seama că nu pot fi altceva decât prieteni.

Gândindu-se la Steve şi la telefonul care bâzâia într-una, avu o presimţire. Se opri şi scoase telefonul. Era el. Se gândea să nu răspundă. Ba chiar se îndoia de el. Cele întâmplate după scandal o făcuseră să nu mai ştie în cine poate avea încredere şi în cine nu. Până la urmă răspunse.

— Nu am nimic de declarat, îl repezi Kitty.

— Pardon?!

— Am spus că nu declar nimic. Poţi să-i spui şefului că n-ai vorbit cu mine, că ne-am certat… De fapt, cred că aşa şi e, pentru că nu-mi vine să cred că ai tupeul să abuzezi în halul ăsta de prietenia noastră.

— Ai fumat iarbă?

— Ce? Nu. Stai aşa… a început să circule o asemenea poveste? Pentru că dacă au început să spună că sunt o drogată…

— Kitty, încetează! O să-i spun şefului meu că tu, Kitty Logan, de care oricum n-a auzit niciodată, n-ai nimic de declarat despre noua ţinută a Victoriei Beckham – e singurul subiect despre care am voie să vorbesc azi! În rest, nici măcar despre meciul dintre Carlow şi Monaghan, care se anunţă aprins, dat fiind că primii n-au mai fost în finală din 1936, iar ceilalţi din 1930. Dar nimeni nu e interesat de asta! Nu în biroul meu. Ne interesează doar dacă noua linie a Victoriei e un succes sau un rateu, e tare sau moale, sau orice alte două cuvinte cu sens opus care să meargă împreună. La asta ar trebui să lucrez, dar nu pot!

Îşi termină rafala, iar Kitty nu se putu abţine: începu să râdă, primul râs sănătos din toată săptămâna.

— Ei bine, mă bucur că măcar unul dintre noi a găsit ceva de râs în asta.

— Am crezut că ai voie să scrii despre fotbalişti.

— E măritată cu David Beckham, aşa că e o poveste despre fotbal. Iar pe lângă faptul că am nevoie pentru articolaşul ridicol pe care o să-l scriu, am sunat să văd dacă nu cumva putrezeşti în casă.

— Bine ai făcut. Chiar asta făceam, dar a trebuit să o vizitez pe Constance. Acum mă întorc s-o iau de unde am rămas.

— Bine, atunci ne auzim. Sunt la uşa ta. Şi… Kitty… Tonul lui deveni grav. Cred că ai nevoie de ceva înălbitor şi de nişte perii.

Lui Kitty i se strânse stomacul.

Când ajunse în cele din urmă sus, cu bicicleta în braţe, Kitty văzu că cineva scrisese cu sprayul pe uşă „târfă jurnalistoidă”. Garsoniera era în Fairview, la marginea Dublinului, atât de aproape încât putea merge în oraş cu bicicleta sau pe jos. Iar faptul că stătea deasupra unei curăţătorii de haine făcea să-şi poată permite chiria.

— Poate că ar trebui să te muţi, îi zise Steve după ce se aşezară amândoi în genunchi şi începură să frece uşa.

— Nici nu mă gândesc. Nu-mi pot permite altă casă. Da' poate ştii vreun apartament liber deasupra unei curăţătorii?!

— Asta e cerinţă obligatorie?

— De câte ori deschid geamul, ziua sau noaptea, fac o baie de chimicale numite tetracloretan, cunoscut şi ca tetracloretilenă, şi percloretilenă, PCE sau, şi mai cunoscut, PERC. Ai auzit de ele?

Steve scutură din cap şi mai pulverizã puţin înălbitor pe uşă.

— Se folosesc pentru curăţarea uscată a hainelor şi pentru degresarea pieselor metalice. Sunt considerate carcinogene de către Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Testele au arătat că, dacă eşti expus opt ore sau chiar mai puţin la contactul cu şapte sute de micrograme pe metrul cub de aer, îţi este afectat sistemul nervos central: capeţi ameţeală, somnolenţă, dureri de cap, senzaţie de plutire şi ai un echilibru precar. Chestia asta roşie nu prea se ia, nu ţi se pare?

— Ia tu verdele şi iau eu roşul!

Schimbară locurile.

— Expunerea la trei sute cincizeci de micrograme timp de patru ore afectează nervii optici. Kitty înmuie buretele în găleata cu apă şi începu să frece mai departe. Expunerea pe termen lung a muncitorilor a dus la modificări biochimice în sânge şi în urină. PERC poate trece prin ziduri. Un studiu pe paisprezece adulţi sănătoşi care locuiau lângă o curăţătorie a arătat că reacţiile lor erau mai întârziate decât ale mediei oamenilor normali.

— Deci asta era. Din felul în care îmi torni toate astea pricep că ai scris un material despre PERC.

— Nu chiar. M-am documentat, apoi i-am spus proprietarului de la parter că o să scriu un reportaj şi că o să-l arăt tuturor vecinilor. Şi că o să le spun tuturor angajaţilor despre efectele expunerii la PERC. Aşa că mi-a scăzut chiria cu o sută de euro.

Steve o privea şocat.

— Putea să-şi ia alt chiriaş.

— I-am spus că o să-i spun şi următorului chiriaş, şi oricui ar veni după el. A intrat în panică.

Steve scutură din cap.

— Eşti…

— Deşteaptă? întrebă ea zâmbind.

— O târfă jurnalistoidă, zise el. Poate ar trebui să nu mai ştergem asta.

O privea de parcă n-o mai recunoştea.

— Hei! Nu eu folosesc PERC!

— Atunci mută-te în altă parte.

— Ar fi prea scump.

— Kitty, nu poţi ameninţa oamenii aşa! Nu te poţi folosi de slujba ta pentru a obţine ce vrei. Asta se numeşte hărţuire, ştii şi tu.

— Ooo…

Îşi dădu ochii peste cap, dar lăsă buretele în găleată şi, frustrată, deschise uşa. O lăsă aşa, se aşeză la masa din bucătărie şi aşteptă să vină şi el. Muşcă dintr-o prăjitură pe care o scoase din cutia cu care se întorsese. Steve închise uşa după el, dar nu se aşeză.

— Ai ceva pe suflet, Steve?

— Am venit să mă asigur că eşti OK cu procesul de mâine, dar cu cât vorbeşti mai mult, cu atât îmi dau seama că n-are cum să nu-mi pară rău de tine.

Kitty simţea prăjitura în gură ca pe o piatră. Înghiţi repede. Şi Steve începu, în sfârşit…

— Ai acuzat un profesor de educaţie fizică foarte respectat, proaspăt căsătorit, că a abuzat sexual două eleve şi că e tatăl unui copil. La televizor. În faţa întregii comunităţi. Şi te-ai înşelat!

Îl privi cu ochi scânteietori. O durea sufletul pentru că-i vorbise aşa, şi chiar dacă ştia că ea fusese cea care se înşelase, cea care greşise, tot nu-şi imagina că merită să i se vorbească aşa.

— Ştiu toate astea, ştiu ce-am făcut, zise ea, arătându-se mai încrezătoare decât era cu adevărat.

— Şi-ţi pare rău?

— Bineînţeles că da! Îmi pare al dracului de rău, explodă ea. Cariera mea e distrusă. N-o să mă mai angajeze nimeni, niciodată. Am adus pagube

postului, iar dacă tipul câştigă, ceea ce probabil se va întâmpla, o să primim Dumnezeu ştie ce amendă, ca să nu mai vorbim de *reputaţia postului.* Sunt terminată!

Simţindu-se stoarsă, Kitty se uita la prietenul ei, care încerca să pară calm, aşa cum era de obicei.

— Vezi tu, Kitty, asta mă enervează.

— Ce?

— Tonul tău. Eşti atât de… obraznică.

— Obraznică?! Steve, sunt de-a dreptul în panică!

— Eşti panicată pentru tine. Pentru „Katherine Logan, jurnalistă TV", zise el folosind degetele pentru a pune ghilimele.

— Nu doar pentru asta, zise ea înghiţind în sec. Sunt îngrijorată şi pentru slujba de la *Etcetera.* E o miză uriaşă, Steve.

Steve râse, dar nu părea deloc mulţumit.

— La asta mă referem, tocmai ai comis-o din nou. Nu aud de la tine decât că numele *tău,* reputaţia *ta* şi profesia *ta* sunt ruinate. E vorba numai despre tine. Când aud că faci prostii ca aia cu ameninţarea proprietarului, sunt supărat. Mă superi. Încetă să se mai plimbe de colo colo şi îşi fixă privirea asupra ei. Asta ai făcut în ultimul an!

— În ultimul *an?* A, OK, cred că cineva chiar are de spus câteva chestii, răspunse ea şocată. Am făcut o greşeală cu reportajul. Iar chestia cu apartamentul?! E nevinovată! Ia stai, că tu ai pretins că ai găsit un fir de păr pubian în burger, la ultima îmbucătură, doar ca să primeşti altul pe gratis. Şi ţi-a ieşit. Bietul manager, l-ai pus într-o poziţie atât de proastă, de faţă cu toată lumea, încât n-a avut de ales.

— Aveam optsprezece ani, zise el încet. Tu ai treizeci şi doi!

— Treizeci şi trei. Ai pierdut ultima aniversare, adăugă ea pe un ton candid. Aşa sunt eu – găsesc peste tot poveşti de spus.

— Poveşti cu care să te foloseşti de oameni.

— Steve!

— Kitty, altădată spuneai poveşti bune. Pozitive. O făceai doar pentru a spune o poveste bună, nu

pentru a da oamenii în vileag sau pentru a-i şantaja.

— Îmi pare rău că nu m-am prins că articolul tău despre Victoria Beckham o să schimbe lumea, zise ea pisicindu-se.

— Spun doar că pe alea îmi plăcea să le citesc, să aud de ele. Acum eşti doar…

— Acum sunt ce?

Făcu ochii mari.

— Nu contează.

— Nu, te rog, spune-mi ce sunt, pentru că n-am auzit-o decât de la posturile de ştiri, de pe site-urile de pe net sau din inscripţiile lăsate *pe uşa mea* în ultima săptămână, aşa că tare aş vrea să ştiu de la cel mai bun prieten al meu cum sunt. Asta ar fi cireaşa de pe tort! ţipă ea.

Steve oftă şi se întoarse în altă parte.

Urmă o tăcere lungă.

— Cum să repar toate astea, Steve? întrebă ea în cele din urmă. Ce să fac pentru ca tu şi ceilalţi să nu mă mai urâţi?

— Ai vorbit cu tipul?

— Colin Maguire? Nici vorbă. Procesul stă să înceapă. Dacă sunt văzută prin preajma lui, am şi mai multe necazuri. Am trimis nişte scuze la începutul emisiunii, după ce am descoperit că nu e el tatăl copilului. Am pus asta mai presus de emisiune.

— Crezi că asta l-a făcut să se simtă mai bine?

Kitty ridică din umeri.

— Dacă mi-ai fi făcut mie ce i-ai făcut lui, ţi-aş fi făcut mult mai mult rău decât cei care ţi-au mâzgălit uşa. Mi-aş fi dorit să te omor, îi zise el cu înverşunare.

Ochii lui Kitty se făcură mari.

— Steve, nu mă speria aşa.

— Asta nu înţelegi tu, Kitty. Aici nu e vorba de cariera ta. Sau de numele tău nepătat. Nu e vorba de *tine.* E vorba de *el.*

— Nu ştiu ce să fac, zise ea frământându-se. Poate voi reuşi să explic ce s-a întâmplat… Cele două fete erau atât de credibile, Steve. Poveştile se potriveau, datele şi orele corespundeau, totul era atât de… real.

Crede-mă, am verificat de nenumărate ori. Nu am luat-o de bună de la început. Mi-a luat *şase luni.* Producătorul şi editorul m-au susţinut, n-am făcut asta de capul meu. Şi nu era vorba doar despre el. Chiar nu poţi să vezi? Era vorba despre cei care abuzează de copii şi despre pedofilii din Irlanda, care lucrează în şcoli sau deţin posturi care îi pun în contact direct cu copiii. Sunt atâţia care au fost reclamaţi şi au fost acuzaţi de crima de a fi abuzat de copiii pe care îi aveau în grijă.

— Dar nu şi el. Era absolut nevinovat.

— Bine! Nu şi el, zise ea frustrată. Dar toate celelalte cazuri despre care am vorbit erau reale! Nimeni nu spune nimic de asta!

— Pentru că asta e treaba ta – să spui lucruri reale. Nu trebuie să fii felicitată pentru atâta lucru.

— Orice alt jurnalist al postului ar fi făcut la fel, dar scrisoarea a ajuns la mine.

— A ajuns la tine dintr-un anumit motiv. Fetele alea ţi-au întins o cursă şi te-au folosit să se răzbune pe el. Ai făcut reportaje cu asemenea căcaturi, aşa că ştiau că vei sări imediat să-ţi culegi clipa de glorie.

— Nu e vorba de mine şi de clipa mea de glorie.

— Zău? Din câte ştiu eu, nu ai fost niciodată la fel de bucuroasă ca în ziua în care ai primit emisiunea. Şi făceai un reportaj despre *ceai,* Kitty. Dacă ţi-ar fi cerut Constance să faci un reportaj despre ceai, cred c-ai fi trimis-o la plimbare. Erai bucuroasă pentru că ai ajuns în televiziune.

Ar fi vrut să susţină că nu e aşa, dar nu putea. Steve avea dreptate. „30 de minute" era o emisiune alcătuită dintr-un reportaj de investigaţii – cel mai mare, cel la care toată lumea şi-ar fi dorit să lucreze – la care se adăugau materiale mărunte, de interes local, fără nimic senzaţional. Primul ei reportaj fusese despre motivele pentru care consumatorii îşi alegeau o anumită marcă de ceai. Drumuri la fabrici, cadre cu rafturile din supermarket, vizite la evenimente ale comunităţii – totul pentru a stabili că oamenii pur şi simplu rămân fideli mărcii de ceai care le-a plăcut părinţilor. Chestie ereditară. Un

reportaj de patru minute şi cincizeci de secunde în care Kitty a văzut o adevărată capodoperă. După patru luni, când a primit scrisoarea care i-a fost trimisă de două fete care îl acuzau pe Colin Maguire, le-a acordat încredere imediat, absolut hotărâtă, şi a început să lucreze cu ele pentru a instrumenta cazul împotriva profesorului. O furaseră situaţia dramatică, entuziasmul, atmosfera din studio, ocazia de a trece de la poveşti dulci şi nevinovate la peştii cei mari. Iar în căutarea adevărului spusese o minciună, o minciună periculoasă, distrugând viaţa unui om.

Steve se uita prin apartament.

— Acum ce mai e? întrebă ea complet epuizată.

— Unde e Glen?

— La lucru.

— De obicei îşi ia şi aparatul de cafea la serviciu?

Ea se întoarse uimită către servantă, dar telefonul îi întrerupse.

— Mama. Căcat!

— Ai mai vorbit cu ei în ultimul timp?

Kitty înghiţi în sec şi scutură din cap.

— Răspunde-i, zise el. Nu plec dacă nu-i răspunzi.

— *Daa?*

Apăsă exagerat pe cuvânt. Steve plecă.

— Katherine, tu eşti?

— Da.

— O, Katherine… Mama ei începu să plângă. Katherine, habar n-ai…

Aproape că nu putea rosti cuvintele.

— Mamă, ce s-a întâmplat? Kitty sări în picioare, speriată. E tata? Sunteţi în regulă?

— O, Katherine… suspină doamna Logan. Nu mai suport. Suntem atât de *ruşinaţi.* Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să-i faci asta bietului om?

Kitty se aşeză la loc, pregătindu-se pentru măcel. Şi atunci observă că televizorul plat al lui Glen dispăruse şi el. Apoi, privind mai atentă, observă că nici hainele lui Glen nu mai erau.

3

O săptămână mai târziu, după cele mai lungi şapte zile din viaţa ei, Kitty se trezi transpirată dintr-un coşmar. Cearşafurile erau mototolite, iar inima îi bătea sălbatic. Îi era frică să privească prin cameră, dar pe măsură ce coşmarul i se ştergea din minte prindea curaj. Se ridică. Nu putea să respire. Deschise fereastra şi trase adânc aer în piept, dar aburul din ventilatoarele curăţătoriei îi ajunse direct în plămâni. Tuşi, trânti fereastra şi se duse la frigider. Se aşeză dezbrăcată în faţa frigiderului deschis, încercând să se răcorească. Nu era pregătită pentru ziua următoare. Nu era pregătită deloc.

— Reputaţia lui Colin Maguire a fost ştirbită ireparabil, viaţa lui a fost afectată serios şi a fost alungat de acasă şi din comunitate ca urmare emisiunii „30 de minute” din ianuarie. Katherine Logan l-a înfruntat pe domnul Maguire în faţa şcolii şi l-a acuzat că a abuzat sexual două adolescente, făcându-i un copil uneia dintre ele. În ciuda faptului că el a negat de mai multe ori şi s-a oferit să se supună unui test de paternitate, emisiunea a fost difuzată. Comportamentul neprofesionist şi acţiunile insensibile întreprinse de Katherine Logan, Donal Smith şi Paul Montgomery au avut un efect devastator asupra vieţii domnului Maguire.

Kitty stătea în bancă alături de producătorul emisiunii „30 de minute”, Paul, şi de editor, Donal. Ascultau termenii nesfârşiţi ai acordului de patru sute de mii de euro pentru repararea daunelor. Lectura dură exact şaptesprezece minute. Kitty se ura tot mai mult după fiecare cuvânt, după fiecare acuzaţie. Lângă ea stăteau Colin Maguire cu familia lui – soţia, părinţii, fraţii şi surorile. Toţi cei care veniseră să-l susţină se holbau la ea. Simţea în ceafă privirile lor arzătoare. Le simţea ura, furia, dar mai presus de ele simţea suferinţa lui Colin. Abia dacă îşi

ridicase capul, ţinea ochii plecaţi şi bărbia înfiptă în piept. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de un an.

Cei de la „30 de minute” şi consilierul lor juridic părăsiră clădirea tribunalului trecând iute prin grămada de fotografi şi cameramani, unii chiar de la postul lor, care acum o împingeau pe Kitty de parcă ar fi fost o infractoare. Ceilalţi mergeau atât de repede încât ea abia putea ţine pasul cu ei. Sănătatea ei mintală depindea de puterea de a supravieţui acelui moment. Îşi ţinea capul plecat, dar, gândindu-se că ar putea-o face să pară vinovată, îl ridică. „Capul sus, ia-ţi pedeapsa şi mergi”, îşi repeta într-una, încercând să-şi ţină lacrimile în frâu. Bliţurile o ameţeau, aşa că se văzu nevoită să privească din nou în jos. Dintr-odată, mersul i se părea nenatural – o mişcare mecanică pentru care trebuia să facă eforturi enorme. Se concentră, punând un picior înaintea altuia, încercând să-şi legene braţul stâng odată cu piciorul drept, nu invers. Se concentră să nu îi scape vreun zâmbet, dar să nu pară nici supărată. Ştia că fotografiile alea vor rămâne în arhivă pe veci iar imaginile vor fi prezentate încontinuu, apoi vor rămâne la dispoziţia reporterilor. Ştia, pentru că asta făcea în fiecare zi. Nu voia să pară insensibilă, dar nu voia nici să se creadă despre ea că e vinovată. Oamenii nu ascultă întotdeauna povestea – se mulţumesc să urmărească imaginile. Voia să pară nevinovată, dar şi să arate că îi pare rău. Că se căieşte. Încerca să-şi păstreze mândria şi demnitatea, deşi pe dinăuntru nu-i mai rămăsese nimic din ele. Şi de peste tot oamenii strigau la ea. Susţinătorii lui Maguire ieşiseră repede din sală şi se înşiraseră pe trotuar să dea interviuri în care să-i facă de doi bani pe cei de la „30 de minute”. Îi auzea cum strigă şi îi insultă, şi îi auzea pe jurnaliştii care luau declaraţii cum ridică vocea pentru a acoperi tiradele. Maşinile care treceau pe stradă încetiniseră, toţi voiau să vadă ce e cu mulţimea aia, pe cine înconjurase presa, pe cine mai *presa* presa. Înghesuită şi stâlcită, stoarsă şi demoralizată, rămasă fără nimic, Kitty se gândea că asta îi făcuse şi ea lui Colin Maguire, în timp ce

reporterii o îmbrânceau, încercând să ţină pasul cu ea. Continuă să meargă – un picior în faţa altuia. Era tot ce putea face. „Capul sus, nu zâmbi, nu plânge, ai grijă să nu cazi, mergi.”

Scăpară de reporteri intrând în biroul consilierului, aflat în apropiere. Kitty îşi lăsă geanta pe podea, se sprijini cu capul în perete şi trase adânc aer în piept.

— Isuse, murmură ea simţindu-şi tot corpul inundat de căldură.

— Eşti în regulă? întrebă amabil Donal.

— Nu, şopti Kitty. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău de chestia asta.

Simţi o bătaie uşoară pe spate. Era recunoscătoare pentru sprijin. Ea provocase totul, aşa că erau îndreptăţiţi să o judece.

— E complet ridicol! se auzi ţipătul lui Paul în biroul consilierului. Patru sute de mii, *plus* cheltuielile. Nu seamănă deloc cu ce ne-ai spus că se va întâmpla!

— Am spus că *s-ar putea…*

— Nu mă lua cu subtilităţi, ţipă el. E uluitor. Cum au putut să ne facă una ca asta? Ne-am cerut scuze. Public. La începutul emisiunii din 8 februarie. Patru sute cincizeci de mii de oameni au văzut că ne-am cerut scuze, că am recunoscut că omul n-a greşit. *Milioane* de oameni au văzut asta pe internet, şi Dumnezeu ştie câţi vor mai fi de aici înainte. Pariez că totul a fost înscenat, de la început. Pariez că fetele alea sunt înţelese cu Colin Maguire – o să primească partea lor. Nu m-ar mira deloc. Deja nu mă mai miră nimic. Isuse! Patru sute de mii. Cum îi explic eu asta directorului general?

Kitty îşi dezlipi fruntea de peretele rece al holului şi se opri în uşa biroului.

— Meritam asta, Paul.

Se lăsă tăcerea. Îl auzea pe Donal cum respiră. Paul se întoarse, holbându-se la ea de parcă ar fi fost un nimic, ceea ce oricum era mai mult decât simţea chiar ea că este.

— I-am distrus viaţa lui Colin Maguire. Am meritat să auzim fiecare cuvinţel pe care l-au spus

acolo. Nu trebuia să facem greşeala asta enormă, iar acum trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru acţiunile noastre.

— Acţiunile *noastre?* Nu. Acţiunile *tale. Tu* i-ai distrus viaţa, eu n-am fost decât idiotul care a presupus că ţi-ai făcut treaba cum se cuvine şi că ai cercetat tot. Am ştiut că nu trebuie să-ţi dăm povestea asta. Ţine minte ce-ţi spun, postul n-o să te mai angajeze niciodată! Mă auzi, Kitty? Nu ştii nici chestiile de bază pentru realizarea unui afurisit de reportaj! ţipă el.

Kitty dădu din cap şi se trase din uşă.

— Pa, Donal, zise încet.

El dădu din cap, iar ea ieşi prin spate.

Îi era teamă să se întoarcă acasă, din două motive. Nu îşi dădea seama dacă decizia Curţii îi va îndemna pe unii să o atace sau îi va calma, dat fiind că Maguire fusese reabilitat şi recompensat financiar. Celălalt motiv era teama de a rămâne singură. Nu ştia ce să facă. Nu mai suporta să se gândească la asta, să se autoflageleze, dar nici să nu se mai gândească deloc nu i se părea normal. Trebuia să fie pedepsită, trebuia să-şi ducă până la capăt sentimentul de ruşine absolută. Îşi luă bicicleta din spatele tribunalului şi o apucă spre casa lui Constance. Paul o acuzase că n-are habar cum se face un reportaj, dar avea o prietenă care ştia foarte bine lucrurile astea, şi se gândi că poate e cazul să înceapă să înveţe din nou.

Casa lui Constance şi Bob era un apartament de la subsolul unei case în stil edwardian cu trei niveluri, situată în Ballsbridge. Restul casei era sediul revistei. De-a lungul anilor apartamentul de jos devenise un mare birou, pe care ei îl împărţeau de douăzeci şi cinci de ani. Bucătăria, pe care nu o foloseau niciodată, căci mâncau în oraş aproape în fiecare seară, era ascunsă după rafturile de fişe şi obiecte pe care le aduseseră din călătorii. Fiecare suprafaţă era presărată cu un amestec de obiecte de artă: sculpturi de abanos alături de Buddha fericiţi şi de nuduri din sticlă veneţiană, măşti africane şi veneţiene puse pe

ursuleţi de pluş. Pe pereţi atârnau gravuri chinezeşti şi tablouri cu peisaje, iar între ele erau afişate paginile de benzi desenate care erau favoritele lui Bob. Locul îţi dădea acelaşi sentiment pe care ţi-l inspirau *ei.* Avea personalitate, era haios, viu. Teresa, menajera care lucrase pentru ei în ultimii douăzeci şi cinci de ani, trecuse de şaptezeci de ani. Nu părea să facă nimic în afară de a şterge praful şi de a se uita la emisiunea *The Jeremy Kyle Show,* dar Constance, căreia oricum nu-i păsa de curăţenia în casă, nu avusese inima s-o trimită la plimbare.

Teresa o cunoştea bine pe Kitty, aşa că o pofti înăuntru fără nicio întrebare şi se întoarse la fotoliul ei, lângă ceaşca de ceai, ca să vadă cum un bărbat şi o femeie ţipă unul la altul într-un test cu detectorul de minciuni care nu-i făcea niciunuia vreun serviciu. Kitty se bucură că Teresa nu urmăreşte ştirile şi nu ştie nimic despre cazul săptămânii. Era scutită de întrebări. Se duse în biroul lui Constance şi al lui Bob.

Mesele lor erau puse faţă în faţă şi pe ele zăceau grămezi de hârtii care păreau ciorne, dar probabil erau documente esenţiale. Deasupra biroului lui Constance erau fotografii cu nuduri din Franţa anilor 1930 – femei care pozau îmbietor. Le pusese acolo pentru Bob. În schimb, el îşi agăţase deasupra biroului o gravură africană cu bărbaţi dezbrăcaţi. Podelele erau la fel de acoperite ca şi celelalte suprafeţe – persane peste persane, cu modele încărcate. Era aproape imposibil să nu te împiedici în toate cutele şi valurile lor. Alte piese care se găseau peste tot erau pisicile din porţelan înşirate peste tot. Kitty ştia că prietena ei le urăşte, şi pe cele de porţelan, şi pe cele reale, dar fuseseră ale mamei sale. Când a murit, nu a vrut să le lase fără adăpost. Încăperea era atât de aglomerată încât Kitty se întreba cum se pot concentra, dar se pare că puteau, ba chiar cu mult succes.

Constance se mutase de la Paris la Dublin pentru a-l necăji pe tatăl ei, care era înstărit, şi pentru a studia literatura engleză la Trinity College. Acolo

editase ziarul facultăţii, iar prima ei slujbă fusese cea de ziarist la secţiunea socială a cotidianului *Irish Times,* unde îl întâlnise pe Robert McDonald. Bob era cu zece ani mai în vârstă, şi era corespondent pentru secţia de afaceri. Când în cele din urmă obosise să i se tot spună ce are de făcut, Constance s-a hotărât să-şi înfrunte încă o dată părintele, renunţând la slujba respectabilă de la unul dintre principalele cotidiane ale Irlandei şi fondându-şi propria publicaţie. Bob i se alăturase şi, după ce-şi ascuţiseră dinţii în numeroase încercări, fondaseră revista *Etcetera,* în urmă cu doisprezece ani – cea mai reuşită întreprindere de până atunci. Nu era cea mai vândută revistă din Irlanda, pentru că refuza să dea sfaturi pentru combaterea celulitei şi pentru alegerea celui mai potrivit costum de baie, dar era foarte respectată în branşă. Să scrii pentru *Etcetera* era o onoare, un mare pas pe scara succesului.

Constance era o editoare care vorbea direct, fără să piardă vremea cu nonsensuri, şi avea un ochi impecabil pentru poveşti şi talente. La *Etcetera* îşi începuseră cariera mulţi dintre scriitorii de succes ai ţării.

Kitty se duse la raftul cu dosare. Era impresionată de sistemul foarte ordonat pe care Constance îl pusese la punct. Nu semăna deloc cu restul casei: toate articolele pe care Constance le scrisese vreodată pentru *Etcetera* sau pentru altă revistă şi toate ideile pe care le avusese vreodată erau prinse frumos în dosare, în ordine alfabetică. Kitty nu reuşi să-şi înfrâneze curiozitatea naturală – citi cât mai multe înainte de a ajunge la litera N. Şi acolo găsi un plic simplu, maroniu, cu eticheta „Nume”. Era sigilat, şi chiar dacă ştia că n-ar trebui să încalce înţelegerea cu Constance, nu se putu stăpâni. Se aşeză la biroul ei, pregătindu-se să-l deschidă. Teresa apăru în uşă, iar Kitty sări în picioare, ca o elevă neastâmpărată care a fost prinsă fumând. Lăsă plicul pe birou, râzând în sinea ei.

— Ai văzut-o? o întrebă Teresa.

— Da, săptămâna trecută. Săptămâna asta n-am putut, pentru că a trebuit să fiu prezentă undeva, zise ea, simţindu-se vinovată că procesul o împiedicase s-o vadă pe Constance. Ştia că ar fi trebuit să facă un efort, dar drumurile zilnice la tribunal o epuizaseră. Îşi plângea de milă, devenise introspectivă şi chiar suspicioasă şi agitată. I se păruse că nu e frumos să ducă astfel de energii în salonul lui Constance.

— Presupun că e disperată. Şi Frank al meu a murit de cancer. La plămâni. Fuma patruzeci pe zi, şi totuşi, nimeni nu merită să treacă prin aşa ceva. Avea aceeaşi vârstă ca ea: cincizeci şi patru. Ţâţâi dezaprobator. Îţi vine să crezi că am petrecut cu el tot atâţia ani câţi am petrecut fără el? Scutură din cap. Vrei un ceai? Are un gust uşor metalic. Am găsit nişte monede în ibric. Ei îl folosesc ca puşculiţă. Bob mi-a spus să mă duc cu ele la bancă – aveau acolo şaptezeci şi şase de euro şi douăzeci şi cinci de cenţi.

Kitty râse şi refuză ceaiul metalic. Entuziasmată că a pus în sfârşit mâna pe plic, îşi depăşi impulsul de a-l deschide şi îl sună pe Bob, să stabilească o oră pentru vizită. Trei apeluri ajunseră în căsuţa vocală. Apoi, când se săturase să aştepte şi pedala deja spre spital, simţi telefonul vibrând. Vorbi în căşti.

— Bună, Bob. Sunt în drum spre spital, sper că e în regulă dacă vin azi. Am la mine plicul cu ideea despre care ne-a spus Constance. Abia aştept…

— Nu e un moment prea fericit, îi răspunse Bob. Pentru Kitty deveni evident că e abătut, chiar dacă-l auzea prost, din cauza traficului. A… ăă… lucrurile s-au înrăutăţit.

Kitty se opri brusc, iar un alt biciclist fu cât pe ce să intre în ea. O înjură. Ea ieşi de pe pista de biciclete.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am vrut să-ţi spun… ai avut o săptămână grea şi am tot sperat că o să-şi revină, da e… e mult mai rău decât atunci când ai văzut-o ultima oară. Îşi pierde cunoştinţa într-una, de două zile nu mă mai recunoaşte, are halucinaţii, vorbeşte mai mult în franceză. Azi e… ei bine, e în comă, Kitty!

Vocea i se frânse.

— Vrei să vin acolo, să stau cu tine? întrebă Kitty speriată, dorindu-şi din toată inima să fie acolo, în locul ăla, în mirosul ăla, lângă patul lui Constance.

— Nu, nu… eşti ocupată. Iar eu sunt bine.

— Nu sunt ocupată, Bob. N-am… N-am nimic de făcut, înţelegi? Vreau să vin acolo, se poate? Te rog!

Kitty închise şi începu să pedaleze de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Ceea ce, într-un fel, era adevărat.

— Salut, Steve, eu sunt. Mă gândeam la tine şi… ei bine, voiam să-ţi spun ceva despre ce-am discutat ultima oară – „sus sau jos”. Sau o chestie de puştani, care s-ar putea să nu mai fie de actualitate – „beton sau plastron”. Şi ultima, favorita mea, şi poate şi a ta, dacă priveşti fotbalistic – „marfă sau boarfă”. Sper că şefului tău o să-i placă şi că nu e prea târziu. Bine, văd că eşti ocupat, sau poate nu, şi asculţi asta gândindu-se că sunt beată sau… cine mai ştie ce gândeşti. Trebuie să plec. A, mai am o chestie. Constance a murit. Azi-noapte. Dumnezeule… îmi pare rău că plâng în căsuţa ta vocală, dar… nu ştiu ce să fac. Bine. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Pa!

4

Chiar dacă nu petrecuse prea mult timp cu Constance în ultimele luni, Kitty simţea că prietena ei e alături de ea. Altfel stau lucrurile când moare cineva. Absenţa e resimţită, în fiecare secundă a fiecărei zile. Kitty se gândea la ceva şi imediat îi venea să o sune pe Constance, să afle răspunsul. Se gândea la o poveste hazlie şi voia să i-o împărtăşească sau, şi mai frustrant, îşi amintea de câte o discuţie întreruptă la jumătate pe care voia să o continue sau de câte o întrebare la care nu primise răspuns. Fiindcă nu mai era acolo, Kitty îi simţea lipsa mai mult ca oricând, şi se mustra pentru că nu o vizitase mai des la spital şi pentru că nu o sunase mai des, nu doar în perioada bolii, ci de când o ştia. Avuseseră loc evenimente la care Kitty ar fi putut s-o invite, existaseră seri în care ar fi putut ieşi împreună în oraş – atât de mult timp irosit, pe care l-ar fi putut petrece împreună. Însă ştia că dacă ar fi să retrăiască din nou prietenia lor, ar face acelaşi lucru. Constance nu avusese nevoie de Kitty în viaţa ei mai mult decât fusese Kitty prezentă.

Fiindcă nu putea să se afunde în muncă şi nu avea nici un prieten care s-o ajute să uite şi să-i arate bucuriile şi frumuseţile propriei vieţi, ori vreo familie normală care să trăiască în aceeaşi ţară sau să fie înţelegătoare şi să ştie să-şi arate compasiunea, Kitty se simţea mai singură ca oricând. Singurul loc în care i-ar fi plăcut să stea era sediul revistei *Etcetera.* Acolo se simţea de parcă ar fi stat alături de Constance, inima revistei. Ea o fondase, ea îi stabilise politicile, ea îi dăduse inspiraţie. Când ţinea un număr în mână, Kitty simţea că, într-un fel, Constance încă mai trăieşte. Se gândea că e ca atunci când vezi copilul cuiva care a murit – copilul păstrează ceva din înfăţişare, din purtare, din ticuri.

De cum intră în birou simţi împunsătura sentimentului de pierdere pe care încerca să-l alunge.

O lovi ca o briză îngheţată, ca o palmă peste faţă care taie răsuflarea. Ochii i se umplură de lacrimi.

— O, ştiu, zise Rebecca, directoarea artistică, văzând-o pe Kitty îngheţată în uşă. Nu eşti singura care a păţit asta. Se duse la Kitty şi o îmbrăţişă cu căldură, îi luă haina şi o trase înăuntru. Haide, sunt toţi în biroul lui Pete – şedinţă de creaţie.

Biroul lui Pete. Kitty se enervă brusc când auzi asta, şi chiar dacă n-avea nimic cu Pete, pentru moment simţi că îl dispreţuieşte, de parcă el ar fi pus la cale împreună cu Dumnezeu dispariţia prietenei ei. Ca adjunct, preluase sarcina lui Constance cât fusese ea bolnavă, iar Cheryl Dunne, o tânără ambiţioasă, nu cu mult mai mare decât Kitty, era acum asistenta lui, în vreme ce Bob îşi petrecuse ultimele luni numai alături de Constance. Cu Pete şi Cheryl, locul părea diferit. Cei doi aveau propria rutină şi propriul ritm, cu care ceilalţi se obişnuiseră, dar Kitty însă se mai străduia.

Trecuseră nouă luni de când Constance abandonase conducerea revistei şi şase luni de când călcase ultima oară pe la sediu. În tot acel timp Kitty scrisese numai materiale care nu erau chiar cele mai bune – asta se vedea foarte limpede. Nu erau deloc mai slabe decât ale celorlalţi, altfel Pete nu le-ar fi publicat, iar Constance, care nu pierdea din ochi nimic din ce se întâmpla la revistă, ar fi chemat-o la spital şi i-ar fi tras o săpuneală, s-o pună la punct. Se pricepea de minune la asta. La fel cum voia ca revista ei să fie cea mai impunătoare din raft, nu suporta să vadă pe cineva că nu lucrează cât de bine poate. Pentru ea, asta era greşeala supremă.

Ştiind asta, după înmormântarea lui Constance Kitty se retrăsese în garsoniera ei, nu ca să-şi lângă rănile, ci mai degrabă ca să pună sare pe ele, trecând din nou peste materialele vechi, încercând să-şi dea seama unde greşise, unde trebuia să mai lucreze în viitor, care îi sunt punctele forte şi care punctele slabe. După ce citise materialele din ultimele şase luni înţelesese că le lipseşte sclipirea. Chiar dacă nu-i plăcea deloc să recunoască asta, şi nu i-ar fi plăcut

niciodată să i-o spună cineva cu voce tare, scrisul ei lăsa impresia automatizării – părea un desen făcut după model. Articolele aveau informaţie şi emoţie, stil şi ceva perspicacitate, şi atingeau standardele revistei în toate privinţele, abordând subiecte similare din unghiuri diferite – la o revistă lunară unghiul unic pentru un material deja publicat era o prioritate –, însă, recitindu-le, Kitty simţea un gust de rânced. După experienţa catastrofală cu „30 de minute" îşi dădea seama că nimic din ce a scris vreodată şi probabil nici din ce avea să mai scrie nu-i va mai aduce aceeaşi plăcere pe care i-o adusese odată. Ştia că îşi găseşte intenţionat defecte peste tot. Găsea prea puţine motive de bucurie. Se gândea încă o dată la tot ce făcuse şi spusese dar, în ciuda faptului că se îndoia foarte tare de ea însăşi, era sigură că nu se înşală în privinţa deteriorării propriului scris.

Metoda lui Constance de a-şi motiva oamenii în timpul şedinţelor de creaţie nu funcţiona în toate cazurile. Era perfectă pentru Kitty, dar Constance ştia că Pete şi Cheryl, chiar dacă îi apreciază metoda, abia aşteaptă să se întoarcă la propriile surse de inspiraţie: alte reviste, ziare, site-uri de internet şi canale de ştiri. De acolo aflau noutăţi, mode şi senzaţii. Metoda lui Constance presupunea întotdeauna căutarea răspunsurilor în propria persoană. Le cerea celor din redacţie să caute poveştile în ei înşişi – să vadă ce îi mişcă la un anumit moment, ce îi stimulează, care sunt problemele care nu sunt de actualitate în lume, ci în suflet şi în minte. Pentru cei ca Pete şi Cheryl astea erau baliverne. Constance crezuse însă dintotdeauna că astfel de subiecte ar fi poveşti mai puternice. În loc să-i pună să scrie pentru piaţă, ea voia să-i pună să scrie pentru ei înşişi. Considera că numai astfel vor crea o legătură cu cititorii. Voia ca redactorii ei să facă mai mult decât să informeze cu stil – să dea la iveală artiştii din ei. Subiectele se stabileau în mod diferit: uneori Constance le dădea anumite teme, pe care le considera potrivite sau stimulatoare pentru ei;

alteori asculta ideile lor. Era o mare susţinătoare a ascultării – a ascultării ideilor oamenilor.

Asta era marea problemă. Kitty reuşise s-o depisteze în cele din urmă. Îşi dădea seama că în cele şase luni pentru care verificase materialele scrise în *Etcetera* nu existase nici măcar un articol care să provină dintr-o idee de-a ei. Toate subiectele fuseseră propuse de Pete şi Cheryl, sau de altcineva care avea prea multe de făcut şi nu putea scrie despre acel subiect. Nu-şi dăduse seama de asta pentru că fusese ocupată cu altele. Lucrase şi pentru „30 de minute" şi fiecare subiect pe care îl tratase pentru emisiune fusese unul impus. Într-un fel, metoda ei de a spune poveşti pentru „30 de minute" îi acaparase stilul de a scrie. Subiectele din emisiune nu însemnau nimic pentru ea, erau poveşti care nu o mişcau, pe care nu încerca să le înţeleagă la un nivel mai profund, fiindcă niciodată nu avea suficient timp, condiţiile de filmare se schimbau brusc, se modifica durata materialului pentru că alte subiecte apăreau în prim-plan, aveau câte un interviu, pe urmă nu-l mai aveau, aveau de făcut un interviu pe care-l anulaseră. Se simţea ca un robinet care e deschis şi închis într-una. Pentru ea stilul ăsta de muncă nu era deloc creativ; era mecanic, o făcea să aibă mai multă nevoie de picioare decât de minte.

Preţ de şase luni Kitty nu avusese nicio idee proprie, iar în săptămâna de care a avut nevoie să descopere asta a devenit atât de îngrozită încât, atunci când a încercat să vină cu o idee şi-a dat seama că nu poate. Aşa că ultima discuţie cu Constance a căpătat deodată mai mult sens pentru ea. I s-a părut interesant că prietena ei a acuzat-o că scrie articole despre ce i se cere, nu pentru că aşa simte. S-a gândit atunci că e vorba de reportajele pentru „30 de minute", dar poate că se referea şi la ce scrisese pentru *Etcetera.* De fapt, Kitty era sigură de asta.

Se îndreptă spre sala de şedinţe, simţindu-se vulnerabilă din cauza umilinţei recente, ştiind bine că n-are nicio idee originală în minte, cu sentimentul că e părăsită dacă nu mai are sprijinul lui Bob şi al lui

Constance. Chiar dacă mai participase la multe astfel de şedinţe după ce Constance nu mai venise la revistă, niciodată nu existase vreun subiect pe care să nu-l poată refuza. Aşa că de data asta, cu Pete în scaunul şefului şi fără Bob, era o premieră.

Kitty deschise uşa şi toţi cei din sală ridicară ochii spre ea.

— Bună.

— Kitty, zise Pete, părând surprins într-un mod nu prea încurajator. Nu ne aşteptam să treci pe-aici săptămâna asta. Bob ne-a spus că ţi-a dat liber.

Sunase de parcă nici el nu-şi dorea s-o vadă în săptămâna aia. Dar Kitty se gândi că poate fi un gând paranoic.

— Aşa e, îi explică ea, rămânând în picioare lângă uşă. Dar pur şi simplu mi-am dat seama că n-am chef să mă duc nicăieri în altă parte.

Câţiva îi aruncară priviri triste şi compătimitoare.

— Bine. OK. Discutăm despre numărul de luna viitoare, care va fi unul omagial pentru Constance.

Ochii lui Kitty se înviorară.

— E o idee minunată, zise Kitty şi se aşeză într-un scaun.

— Aşa că… Idei. Am sugerat opt-douăsprezece pagini despre cariera lui Constance, cu poveşti pe care le-a scris pentru *Etcetera* şi alte publicaţii. O privire retrospectivă asupra marilor ei expozeuri, câte ceva despre scriitorii pe care i-a descoperit. De exemplu, un interviu cu Tom Sullivan ar fi bun: cum l-a ajutat ea să-şi găsească şi să-şi dezvolte propria voce. Dara, tu ar trebui să-l intervievezi pe Tom. Am vorbit cu el la înmormântare şi a fost de acord. Niamh, aş vrea să te ocupi de ceilalţi, vii şi morţi: pe cine a descoperit, cum a făcut-o, ce au scris, ce au scris mai târziu şi aşa mai departe…

Dara şi Niamh îl aprobară din cap, luându-şi notiţe.

Pete începu să le distribuie şi celorlalţi subiecte. Kitty se gândea că toate i se par nepotrivite. Constance ar fi urât acel număr, nu pentru că era despre ea, ci pentru că era compus din materiale

vechi, reîncălzite. Studia reacţiile celorlalţi, dar toţi erau foarte concentraţi, îşi luau notiţe după ordinele lui Pete. Pentru că aşa erau receptate: ca ordine. Nici vorbă de ceva cald, care să-i poată inspira, nimic care să încerce să scoată alte idei de la cei din jurul mesei. Nicio întrebare despre poveşti personale sau amintiri despre femeia pe care cu toţii o respectau – doar informaţii din capul lui, despre ceea ce credea el că e o idee bună. Kitty se gândi că oricum lui Pete îi era greu să facă şi asta. Nici ea nu avea vreo idee originală de oferit, aşa că nu spuse nimic.

— Bine, atunci cu asta am rezolvat. Să trecem la restul revistei. Conal, cum merge articolul despre China şi Africa de Sud?

Începură să vorbească despre restul articolelor. Terminaseră cu paginile dedicate lui Constance. Asta o înfurie pe Kitty.

— A… Pete?!

Se uită la ea.

— Nu ştiu, zău… toate astea par niţel cam… vechi?

Nu era un lucru prea plăcut să caracterizezi astfel munca celorlalţi. Câţiva ţâţâiră şi se foiră în scaun.

— Mă refer la paginile pentru Constance. Constance ura să republice articole vechi.

— Nu facem numai asta, Kitty. Dacă ne-ai fi ascultat cu atenţie, probabil că ţi-ai fi dat seama. Pe urmă, trebuie să privim şi înapoi, asta înseamnă să aduci un omagiu!

— Da, ştiu, zise Kitty, încercând să nu-i enerveze pe toţi. Dar Constance spunea că e ca şi cum ai folosi hârtia igienică din nou, îţi aminteşti?

Începu să râdă. Fu singura.

— Nu şi-ar fi dorit să se tot uite înapoi. Ar fi venit cu ceva nou, o privire înainte, ceva sărbătoresc.

— Cum ar fi…? întrebă Pete, iar Kitty îngheţă.

— Nu ştiu.

Cineva oftă zgomotos.

— Kitty, secţiunea asta de douăsprezece pagini este un omagiu adus lui Constance. Pentru poveştile noi avem restul revistei, zise Pete, încercând să pară

calm, dar cu un ton de părinte atotputernic pe cale de a-şi pierde răbdarea. Dacă nu ai nicio idee, o să trec mai departe.

Se străduia se gândească, în timp ce toţi ceilalţi o priveau ameninţător. În loc să vină cu idei, nu se putea gândi decât la faptul că nu se poate gândi la nimic. Nu fusese în stare să se gândească la ceva în ultimele şase luni, aşa că i se păru greu de crezut că va putea începe din clipa aia. În cele din urmă ceilalţi începură să-şi ferească privirea, simţindu-i stânjeneala, dar Pete continua să o fixeze, ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze ceva. Kitty şi-ar fi dorit ca el să treacă mai departe – de ce nu trecea mai departe? Obrajii îi ardeau. Se uita în jos, pentru a evita privirile celorlalţi, şi se gândea că mai jos de atât nu poate ajunge.

— Nu ştiu, zise încet într-un târziu.

Pete trecu mai departe, dar Kitty nu mai reuşi să înţeleagă nici măcar un cuvânt. Se simţea de parcă ar fi dezamăgit-o pe Constance. Pe ea însăşi era sigură că se dezamăgise, şi încă o mai durea asta, dar începuse deja să se obişnuiască. Se tot întreba ce ar fi vrut Constance. Dacă ar fi fost acolo, ce poveste ar fi vrut să spună?

Aşa îi veni ideea.

— Am găsit, izbucni ea, întrerupând răspunsul lui Sarah despre o poveste cu creşterea vânzărilor de ojă pe timp de criză şi a celor de ruj în Al Doilea Război Mondial.

— Kitty, Sarah spunea ceva.

Ceilalţi o priviră enervaţi.

Se făcu mică în scaun şi aşteptă să termine Sarah. Apoi Pete trecu la Trevor. Urmară alte două prezentări ale unor idei pe care Pete poate că nu avea să le folosească vreodată, apoi veni rândul ei.

— Ultima oară când am vorbit cu Constance mi-a spus ceva despre o idee pe care voia să o pui în practică. Nu ştiu dacă ţi-a spus asta sau nu. Se întâmpla acum mai bine de o săptămână. Când trăia şi putea vorbi.

— Nu. N-am vorbit cu ea în ultima lună.

— OK. Ei bine, voia să-ţi spună ideea ei despre scriitorii ieşiţi la pensie. Dacă ar avea posibilitatea să mai scrie o poveste, una pe care şi-au dorit dintotdeauna s-o scrie, dar n-au făcut-o, care ar fi aceea?

Pete îi privi pe cei din jurul mesei şi îşi dădu seama că sunt interesaţi.

— Scriitori ca Oisin O'Ceallaigh şi Olivia Wallase, continuă Kitty.

— Oisin are optzeci de ani şi locuieşte în Insulele Aran. N-a mai scris un cuvânt de mai bine de zece ani, iar în engleză n-a mai scris nimic de douăzeci.

— Ăştia sunt oamenii de care a pomenit ea.

— Eşti sigură?

— Da, răspunse Kitty, simţind că obrajii îi ard din nou.

— Şi astea sunt interviuri despre poveştile lor sau trebuie să le cerem să le scrie?

— Mai întâi a zis că ar trebui să le iau câte un interviu…

— A spus că *tu* ar trebui să le iei interviu… o întrerupse Pete.

— Da… făcu o pauză, neînţelegând prea bine care e problema. Dar pe urmă a zis că trebuie să le cerem scriitorilor să scrie ei poveştile alea.

— Să dăm comandă?

— Presupun…

— Scriitorii de talia lor sunt scumpi.

— Ei bine, este un omagiu pentru Constance, aşa că poate o vor face pe gratis. Dacă e o poveste pe care şi-au dorit dintotdeauna să o scrie, poate că asta în sine e o recompensă. Scopul e nobil.

Pete o privi neîncrezător.

— Cum a venit vorba de asta?

Toate capetele se întoarseră dinspre Pete către Kitty.

— De ce? întrebă ea.

— Încerc să găsesc o legătură între ideea asta şi faptul că vrei să o considerăm un omagiu pentru Constance.

— A fost una dintre ultimele ei idei despre sfârşituri.

— Chiar aşa? Nu cumva a fost a ta?

Toţi păreau stânjeniţi. Începură să se foiască în scaun.

— Mă acuzi că folosesc această ocazie ca să-mi pot folosi propriile idei?

Kitty voise să-i vorbească pe un ton ridicat, să-l facă să se simtă mic. În schimb, vocea îi era plată şi firavă. Suna ca şi cum ar fi făcut lucrul de care fusese acuzată.

— Hai să încheiem şedinţa. Vă puteţi întoarce în birourile voastre, zise Cheryl în tăcerea grea care se lăsase.

Ieşiră cu toţii grăbiţi, bucuroşi să se îndepărteze de starea de tensiune. Pete rămase în picioare în capul mesei, uşor aplecat înainte, cu mâinile sprijinite de tăblie. Cheryl rămase şi ea la masă, ceea ce o enervă pe Kitty.

— Kitty, nu încerc să fac pe deşteptul, dar aş vrea ca ideea asta să fie cu adevărat a lui Constance. Ştiu că ai fost mai apropiată de ea decât ceilalţi, dar vorbeşti de o conversaţie pe care aţi avut-o între patru ochi. Vreau să mă asigur că e un lucru pe care Constance şi-l dorea cu adevărat.

Kitty înghiţi în sec şi deodată începu să nu mai fie atât de sigură. Ceea ce considerase până mai înainte o amintire foarte limpede i se părea acum una confuză.

— Nu pot să-ţi spun că e ceva ce îşi dorea *cu adevărat,* Pete.

— Haide, Kitty, îi spuse el râzând iritat. Vrei să te hotărăşti odată?

— Nu ştiu decât că am întrebat-o ce poveste şi-a dorit întotdeauna să scrie, dar nu a făcut-o. I-a plăcut întrebarea şi a zis că ar fi o idee bună pentru un material, că ar trebui să îi rog pe câţiva scriitori pensionaţi ce şi-au dorit cel mai mult să scrie, ba chiar că ar trebui să îi rog să scrie. Mi-a spus că o să vorbească despre asta cu tine.

— N-a făcut-o.

Se lăsă tăcerea.

— E o idee bună, Pete, zise Cheryl încet, iar Kitty se bucucă în clipa aia că rămăsese şi ea.

Pete bătea cu pixul în masă şi se gândea.

— Ţi-a spus ideea ei?

— Nu.

Se vedea că nu o crede. Kitty înghiţi în sec.

— Mi-a spus că o să găsesc în biroul ei, printre dosare, un plic. Mi-a cerut să-i aduc plicul la spital ca să-mi explice, dar când m-am întors eu era prea târziu.

Ochii lui Kitty se umplură de lacrimi. Lăsă privirea în pământ. Se aştepta la o consolare, dar nu se alese cu nimic.

— Ai deschis plicul? o întrebă Pete.

— Nu.

Din nou nu o credea.

— Nu l-am deschis, zise Kitty hotărâtă, tot mai furioasă.

— Unde este acum?

— E la Bob.

Pete tăcu.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Cheryl.

— Mă gândesc că ar fi un articol grozav şi un adevărat omagiu dacă am avea materialul lui Constance, cel pe care a vrut dintotdeauna să-l scrie. Ar merge cu celelalte articole. Dacă Bob ne dă ideea, ai putea să scrii tu, îi zise el lui Cheryl.

Kitty era furioasă că povestea va ajunge la Cheryl.

— Poate vă Bob vrea să-l scrie el, zise Kitty.

— O să-i acordăm prioritate.

— Îl am la mine, se auzi vocea lui Bob din prag.

— Bob, zise Pete îndreptându-se. Nu ştiam că eşti aici.

Bob intră. Părea obosit.

— Nu aveam de gând să vin, dar mi-am dat seama că n-am chef să mă duc nicăieri în altă parte, repetă el replica lui Kitty, ceea ce ei îi spunea că fusese acolo de la început şi auzise tot. Trebuia să iau ceva din biroul lui Constance – agenda. Dumnezeu ştie

unde a pus-o. Şi nu m-am putut abţine să trag cu urechea la chestia asta cu povestea ei.

Bob zâmbi.

— Pete, cred că e o idee minunată. Bravo!

— Vrei s-o scrii tu? îl întrebă Pete.

— Nu, nu. Sunt prea apropiat.

— Care-i povestea? îl întrebă Pete.

— Habar n-am, zise Bob ridicând din umeri. Plicul e sigilat, n-a fost deschis niciodată.

Kitty se simţea răzbunată. Abia se abţinea să ţopăie de bucurie.

— Bine, zise Pete uitându-se la Cheryl, încântat de el însuşi şi gata să decidă cine va avea onoarea, însă Bob simţi imediat ce vrea să facă şi îl întrerupse.

— Aş vrea să scrie Kitty.

Pete şi Cheryl rămaseră surprinşi.

— Cred că ea e cea mai potrivită, explică el calm, având grijă să pară că-şi cere scuze faţă de Cheryl.

Cheryl se strădui să arate că n-are nimic împotrivă.

— Chiar dacă nu ştii despre ce e vorba, zise Pete, apărându-şi favorita.

— Da. Chiar dacă… îi răspunse Bob în timp ce-i dădea plicul lui Kitty.

Toţi se uitau la ea. Aşteptau. Kitty deschise cu grijă plicul. Înăuntru era o singură pagină. O scoase. Avea în faţă o listă cu o sută de nume.

5

1. Sarah McGowan
2. Ambrose Nolan
3. Eva Wu
4. Jedrek Vysotski
5. Bartle Faulkner
6. Bridget Murphy
7. Mary-Rose Godfrey
8. Bernadette Toomy
9. Raymond Cosgrave
10. Olive Byrne
11. Marion Brennan
12. Julio Quintero
13. Maureen Rabbit
14. Patrick Quinn
15. Gloria Flannery
16. Susan Flood
17. Kieran Kidd
18. Anthony Kershaw
19. Janice O'Meara
20. Angela O'Neill
21. Eugene Cullen
22. Evelyn Meagher
23. Barry Meegan
24. Aiden Traynor
25. Seamus Tully
26. Diana Zukov
27. Bin Yang
28. Gabriela Zat
29. Barbara Tomlin
30. Benjamin Toland
31. Anthony Spencer
32. Aidan Somerville
33. Patrick Leahy
34. Cyril Lee
35. Dudley Foster
36. Josephine Fowler
37. Colette Burrows
38. Ann Kimmage

39. Dermot Murphy
40. Sharon Vickers
41. George Wallace
42. Michael O'Fagain
43. Lisa Dwyer
44. Danny Flannery
45. Karen Flood
46. Máire O'Muireagáin
47. Barry O'Shea
48. Frank O'Rourke
49. Claire Shanley
50. Kevin Sharkey
51. Carmel Reilly
52. Russell Todd
53. Heather Spencer
54. Ingrid Smith
55. Ken Sheeran
56. Margaret McCarthy
57. Janet Martin
58. John O'Shea
59. Catherine Sheppard
60. Magdalena Ludwiczak
61. Declan Keogh
62. Siobhán Kennedy
63. Dudley Foster
64. Denis MacCauley
65. Nigel Meaney
66. Thomas Masterson
67. Archie Hamilton
68. Damien Rafferty
69. Ian Sheridan
70. Gordon Phelan
71. Marie Perrem
72. Emma Pierce
73. Eileen Foley
74. Liam Greene
75. Aoife Graham
76. Sinéad Hennessey
77. Andrew Perkins
78. Patricia Shelley
79. Peter O'Carroll

80. Seán Maguire
81. Michael Sheils
82. Alan Waldron
83. Carmel Wagner
84. Jonathan Treacy
85. Lee Reehill
86. Pauric Naughton
87. Ben Gleeson
88. Darlene Gochoco
89. Desmond Hand
90. Jim Duffy
91. Maurice Lucas
92. Denise McBride
93. Jos Merrigan
94. Frank Jones
95. Gwen Megarry
96. Vida Tonacao
97. Alan Shanahan
98. Orla Foley
99. Simon Fitzgerald
100. Katrina Mooney

Nu exista niciun rezumat, nicio instrucţiune care să explice cine sunt acei oameni sau care e povestea lor. Kitty se uită pe plic să vadă dacă mai găseşte informaţii, dar nu era nimic.

— Despre ce e vorba? întrebă Pete, nemaisuportând tăcerea.

— E o listă de nume, îi răspunse Kitty.

Numele fuseseră aliniate şi numerotate de la 1 la 100.

— Le ştii? întrebă Pete întinzându-se pe masă atât de mult încât mai avea puţin şi se căţăra pe ea cu totul.

Kitty scutură din cap, simţind că a dat din nou greş.

— Poate le ştiţi voi.

Împinse hârtia pe masă, iar cei trei se aruncară pe ea ca nişte lei pe o bucată de carne proaspătă. O aşezară în mijlocul mesei, în faţa lui Pete, şi se strânseră în jurul lui. Kitty îi privea, aşteptând să le

apară pe faţă semne că recunosc ceva, dar când ridicară ochii păreau chiar mai încurcaţi decât ea. Se aşeză înapoi în scaun, uşurată şi derutată. Ar fi trebuit să ştie ce înseamnă acele nume? Avusese vreodată o discuţie cu Constance despre ele? Unde era mesajul ascuns?

— Ce mai e în plic? întrebă Pete.

— Nimic.

— Dă-mi să văd.

Din nou se îndoia de ea, iar Kitty la rândul ei se îndoia de ea însăşi, chiar dacă se uitase în plic de două ori. Văzând imediat că nu mai există nicio altă informaţie, Pete trânti plicul înapoi pe masă, iar Kitty se întinse şi îl luă protectoare, de parcă ar fi fost un copil aruncat de cineva.

— Avea notiţe pe undeva? îl întrebă Pete pe Bob. În vreo agendă sau prin vreun dosar? Poate la birou?

— Dacă avea, o să le găsim jos, zise Bob uitându-se în continuare la nume. Iubita mea, ce Dumnezeului puneai la cale?

Kitty nu-şi putu înăbuşi râsul. Lui Constance i-ar fi plăcut la nebunie să-i vadă adunaţi grămadă, spărgându-şi capul să înţeleagă ceva.

— Nu e deloc amuzant, îi zise Pete. Materialul n-are niciun înţeles dacă nu aflăm explicaţiile lui Constance.

— Nu cred, zise ea surprinsă. Este ultimul material pe care Constance l-a propus pentru revistă.

— Prefer totuşi să includ şi povestea ei, continuă Pete încăpăţânat. Vreau ca celelalte să se învârtă în jurul ăsteia. Dacă nu avem povestea lui Constance, nu cred că avem vreo idee.

— Dar povestea lui Constance e doar o listă de nume, zise Kitty, pierzându-şi din nou încrederea în ea.

Nu voia ca întregul material omagial să se bazeze pe abilitatea ei de a depista ce înseamnă acele nume. Nu avea suficient timp, şi oricum avea să urmeze una dintre cele mai negre perioade din viaţa lui Kitty. Nu se simţea deloc inspirată, iar încrederea de sine era la cel mai scăzut nivel.

— Nu e nimic de explicat în privinţa intenţiilor lui Constance sau a sentimentelor ei.

— Ei bine, atunci Cheryl o să se ocupe de asta, zise Pete repede, luându-i prin surprindere. O să găsească o cale.

Se ridică.

— Fără supărare, îi zise Bob, cred că ar trebui să se ocupe Kitty.

— Dar tocmai a spus că nu crede că e în stare.

— Are nevoie de încurajări, Pete, îi zise Bob, de data asta ceva mai ferm. E o sarcină destul de descurajatoare.

— Bine, zise Pete deodată. Avem două săptămâni până dăm la tipar. Kitty, ţine-mă la curent cu mersul lucrurilor. Aş vrea o informare zilnică.

— Zilnică? întrebă ea surprinsă.

— Da.

Îşi adună lucrurile şi o luă spre biroul lui Constance – *biroul lui.*

Cererea de informare zilnică o făcu pe Kitty să-şi dea seama că suspendarea de la postul de televiziune, vandalizarea garsonierei, eşecul relaţiei personale şi procesul pierdut nu erau decât mici semne. Adevăratele urmări ale emisiunii „30 de minute” abia stăteau să înceapă.

Kitty stătea la biroul lui Constance de la subsol, cu mâinile ridicate în aer, de parcă ar fi fost ameninţată cu pistolul. Se temea să atingă ceva, îi era teamă că o să strice ordinea în care Constance lăsase lucrurile, ştia că nu le-ar mai putea aşeza niciodată înapoi în ordinea potrivită. Cu o săptămână înainte se bucurase de sentimentul pe care i-l dăduse biroul, dar în ziua aia i se părea că e o intrusă. Bob îi dăduse mână liberă în birou – nu exista nimic ce nu avea voie să citească, niciun colţişor în care nu avea voie să umble. Kitty cea dinainte – Kitty care o avea pe Constance în viaţa ei şi împotriva căreia nu exista o decizie judecătorească pentru jurnalism iresponsabil – ar fi profitat la maxim de şansa de a-şi băga nasul şi ar fi citit tot ce i-ar fi căzut în mână, indiferent

dacă avea legătură cu povestea sau nu, însă totul se schimbase.

Îşi petrecuse toată după-amiaza făcând cercetări lipsite de rezultat, dar foarte consumatoare de timp prin raftul cu dosare, încercând să afle dacă există vreun alt articol care să se potrivească cu cele o sută de nume. N-avea niciun sens, pentru că habar n-avea care e semnificaţia numelor şi cum pot fi legate de orice altceva. Căutase numele pe Google, dar nu găsise nimic interesant – toate potecile se înfundau.

A doua zi, după o întâlnire stânjenitoare cu Pete, în care nu-i putuse da nicio informaţie, se întorsese acasă şi găsise uşa de la intrare barată cu hârtie igienică vopsită în roşu, de parcă ar fi fost un loc în care s-a petrecut o crimă.

Chiar dacă se dusese la culcare fără un dram de speranţă – după ce înfundase toaleta pentru că încercase să arunce toată hârtia igienică dintr-odată –, reuşise să se trezească destul de vioaie şi binedispusă. O nouă zi însemna un nou start în căutările ei. Simţea că o poate face. Era momentul ideal pentru a-şi răscumpăra greşelile, să o facă pe Constance să fie mândră. În seara dinainte ultimul gând îi spusese că oamenii de pe listă pot fi simpli anonimi – unde ai putea găsi oameni care sunt simpli anonimi? Fără să se mai îmbrace, se aşeză la masă în chiloţi.

Făcuse copii după lista lui Constance, pentru că nu voia să deterioreze originalul, pe care îl lăsase în biroul de la subsol. Exemplarul ei era acoperit de idei, întrebări şi mâzgălituri, aşa că luă altul, împreună cu o foaie nouă, cu cartea de telefon şi o cană de cafea proaspătă – instant, pentru că Glen îşi luase şi cafeaua odată cu aparatul –, trase aer adânc în piept şi se pregăti să înceapă. Atunci se auzi cheia în broască şi uşa se deschise brusc, iar în faţa ei apăru Glen. Îşi duse repede mâinile să-şi acopere sânii goi. Apoi, simţindu-se vulnerabilă, îşi urcă picioarele îndoite pe scaun şi se acoperi şi cu cartea de telefoane.

— Scuze, zise Glen rămânând împietrit în uşă cu cheile în mână, holbându-se la ea. Credeam că eşti la lucru.

— Şi trebuie să te holbezi la mine?

— Scuze. Clipi, se uită în altă parte, apoi se întoarse cu spatele. Vrei să plec?

— E cam târziu pentru asta, nu? îl repezi ea ridicându-se şi îndreptându-se către şifonier.

— Ah, începe, zise el, lăsând deoparte politeţea. Trânti uşa şi o luă spre ea.

— Nu m-am îmbrăcat încă.

— Ştii ce, Kitty? Am văzut totul, şi nici că s-ar putea să-mi pese mai puţin.

Fără să-i arunce vreo privire, Glen se apucă să scotocească prin sertare.

— Ce cauţi?

— Nu e treaba ta.

— E casa mea, bineînţeles că e treaba mea.

— Mi-am plătit partea din chiria pe luna asta, aşa că, tehnic, e şi a mea.

— Dacă-mi spui ce cauţi, se poate să-ţi fiu de ajutor, îi zise ea urmărindu-l cum scotoceşte. Mai ales că nu-mi place să-ţi bagi mâinile în lenjeria mea.

În cele din urmă scoase un ceas din sertarul ei cu lenjerie intimă şi şi-l puse la mână.

— De când e ăla acolo?

— Dintotdeauna.

— O!

Oare cât de multe mai avea de aflat despre el? Asta se întrebau amândoi – cât de multe nu ştiau despre celălalt. Rămaseră o clipă în tăcere, apoi Glen începu din nou să se uite prin cameră, de data asta mai calm. Punea pantofi, CD-uri şi alte mărunţişuri într-un sac negru de plastic. Kitty nu mai suporta să se uite, aşa că se întoarse şi se aşeză la masă.

— Îţi mulţumesc că m-ai anunţat că pleci, îi spuse când trecu pe lângă ea către bufetul de bucătărie.

Luă mănuşile pentru cuptor – *mănuşile pentru cuptor!*

— Ai dovedit că eşti un adevărat gentleman.

— Ştiai că o să plec.

— De unde dracului puteam să ştiu?

— De câte ori nu ne-am certat? De câte ori nu ţi-am spus ce simt? Câte certuri voiai să mai avem?

— Nu voiam, bineînţeles.

— Despre asta e vorba!

— Dar nu ăsta era rezultatul pe care-l aşteptam.

Glen păru surprins.

— Am crezut că nu eşti fericită. Spuneai că nu eşti fericită.

— Nu eram deloc fericită. Nu mă gândeam că… în orice caz, acum nu mai contează, nu?

Fu surprinsă, pentru că simţea în inimă o speranţă, speranţa că el va spune că încă mai contează, că vrea să repare totul… Dar nu urmă decât o lungă tăcere.

— De ce nu eşti la lucru?

— M-am hotărât să lucrez de acasă.

— Te-au dat afară de la revistă? întrebă el neîncrezător.

— Nu, îl repezi ea, obosită de atâtea întrebări. Nu m-au dat afară. Poate eşti surprins, dar mai există oameni care cred în mine.

Nu era cu totul adevărat, dat fiind modul în care Pete se purtase cu ea. Glen oftă, apoi o luă spre uşă, cu sacul negru pe umăr. Aruncă o privire înapoi către masă. Ochii ei treceau de la un nume la altul. Nu se putea concentra cu el de faţă.

— Îmi pare rău de Constance.

Nu reuşi să-i răspundă, o copleşise emoţia.

— În caz că n-ai auzit, am fost la înmormântare.

— Mi-a spus Sally, zise ea ştergându-şi lacrimile, enervată că plânge.

— Eşti în regulă?

Kitty îşi acoperi faţa cu palmele. Se simţea umilită pentru că el se uita la ea cum plânge. Înainte s-ar fi repezit s-o consoleze. Plângea pentru asta şi plângea şi pentru Constance. Şi plângea pentru toate celelalte.

— Pleacă, te rog, suspină ea.

Auzi uşa închizându-se încet.

Potolindu-şi lacrimile, o luă de la capăt. Începu cu primul nume din listă, Sarah McGowan. Întoarse

pagina de McGowan din carte. Erau sute. Opt Domnul şi doamna McGowan, douăzeci de S. McGowan, opt Sarah McGowan. Asta însemna că trebuie să sune de cel puţin douăzeci şi opt de ori.

Începu să sune la numerele cu Sarah. La primul apel cineva răspunse imediat.

— Bună ziua, pot să vorbesc cu Sarah McGowan?

— Eu sunt.

— Mă numesc Katherine Logan şi vă sun din partea revistei *Etcetera.*

Făcu o pauză, să vadă dacă femeii îi sună cunoscut.

— Nu vreau să iau parte la niciun studiu, mulţumesc.

— Nu, nu, nu e vorba de niciun studiu. Vă sun din partea editoarei noastre, Constance Dubois. Cred că a luat legătura cu dumneavoastră pentru o poveste.

N-o făcuse. Nici cu alte şase S-uri. La două apeluri nu îi răspunse nimeni, iar în alte două cazuri lăsă un mesaj în căsuţa vocală. Se orientă spre ceilalţi McGowan din carte, sperând că vreo Sarah se poate ascunde după vreun „Doamna Cutare McGowan”. Zece apeluri rămaseră fără răspuns. Însemnă numerele, ca să sune din nou. La primele opt „Domnul şi doamna McGowan” nu era nicio Sarah. La al nouălea găsi una, dar cu siguranţă o fetiţă de trei luni nu putea fi subiectul poveştii lui Constance. Îi mai rămăseseră douăzeci, în afară de cele nouăzeci şi nouă de alte nume din listă, fiecare ascuns printre alte cel puţin o sută de nume. Kitty se gândi că o pot aştepta vreo zece mii de apeluri dacă nu începe cu numele mai puţin obişnuite. Nu se îndoia că poate face asta – cercetarea nu i se părea niciodată plictisitoare –, dar avea doi factori împotrivă: timpul şi banii. Pur şi simplu nu-şi permitea să dea atâtea telefoane.

Abandonă strategia lucrului de acasă şi la prânz se duse la birou. Toţi erau ocupaţi cu materialele pentru numărul următor.

Rebecca, directoarea artistică, ieşi din biroul lui Pete făcând o figură haioasă.

— E în toane bun azi. Succes!

Kitty zări la biroul ei o femeie pe care nu o cunoştea. Nu era ceva neobişnuit, pentru că aveau mulţi colaboratori care veneau şi plecau într-una. Se opri în mijlocul încăperii, aşteptând să se elibereze un birou, iar când îşi dădu seama că aşteaptă degeaba începu să caute doar un telefon liber. Pete deschise uşa şi o chemă în biroul lui.

— Ce faci? o întrebă el.

— Caut un birou. Am de dat o groază de telefoane, crezi că pot sechestra telefonul cuiva azi? Şi cine e doamna de la biroul meu?

— Ce pui la cale?

— Vreau să dau de toate persoanele din lista lui Constance şi să vorbesc cu ele. Cine e doamna de la biroul meu?

— Cum poţi da de ele?

— Le caut în cartea de telefoane, îi răspunse ea, încercând să nu-i arate că şi ea crede că ideea e prostească.

— Asta-i tot?

— Da.

— Şi câţi oameni sunt pe listă?

— O sută. Cine e doamna de la biroul meu?

— O sută? Isuse, Kitty, o să-ţi ia o veşnicie!

— Am scăpat deja de cele mai multe variante de la primul nume.

— Şi? Ai găsit ceva?

— Încă nu.

Se uita la ea furios.

— O cheamă McGowan. E un nume foarte întâlnit în ţara asta. Am dat deja vreo sută de telefoane. Pete, ce-ai vrea să fac? Nu există altă cale. Am început cu Google, însă Archie Hamilton poate fi un clovn care-şi oferă serviciile pentru petrecerile copiilor, un angajat la bursă, unul care a murit acum zece ani sau unul care e de cinci ani la puşcărie pentru atac armat. Cu care crezi că ar trebui să încep?

Pete oftă.

— Uite ce e, nu poţi lucra aici.

— De ce?

Se uită pe fereastră, apoi arătă spre biroul ei.

— E Bernie Mulligan. I-am cerut să scrie în locul tău pentru numărul de luna asta. Ne-au sunat cei de la agenţie. Au primit o mulţime de telefoane de la partenerii care ne dau publicitate. Suntem sub presiune, trebuie să înviorăm numărul de luna asta.

— De ce?

Pete tăcu.

— A, din cauza mea?

— Sunt puşi sub presiune de câteva luni, dar după chestia cu tribunalul consideră că nu mai pot sprijini revista dacă nu dăm niciun semn că ai primit măcar o mustrare.

— Dar postul de televiziune m-a suspendat deja. Ce treabă are asta cu *Etcetera?*

— Cineva îi aţâţă.

— Fanii lui Colin Maguire, zise ea. Fac tot ce pot ca să mă distrugă.

— Nu ştiu dacă sunt ei, îi zise Pete, dar lipsit de energie şi fără prea multă convingere. Îşi trecu mâna prin păr. Era atât de lucios şi de perfect încât îşi reveni imediat la loc, amintindu-i lui Kitty de o reclamă la şampon. Pentru prima oară îşi dădea seama că de fapt Pete e destul de chipeş.

— Aşadar, sunt suspendată!

— Nu… Îţi cer doar să nu lucrezi de la birou în următoarele trei săptămâni, cât încerc eu să-i conving.

— Şi povestea lui Constance?

Se frecă la ochi plictisit.

— De asta n-ai vrut s-o scriu eu, aşa e? De asta ai vrut să i-o dai lui Cheryl.

— Am mâinile legate, Kitty. Sunt cei mai mari furnizori de publicitate. Dacă-i pierdem, suntem morţi. Nu pot să accept aşa ceva.

— Bob ştie?

— Nu, şi nici n-o să-i spui. Nu mai are nevoie şi de asta. De asta suntem aici eu şi cu Cheryl.

— Vreau să lucrez la povestea asta, îi zise Kitty.

Simţea că are foarte mare nevoie de acea poveste. Era tot ce-i mai rămăsese.

— Dacă o să fie cum spun ei, n-o să poţi semna articolul, zise el obosit. Nu văd nicio ieşire.

Kitty simţi deodată că îi place acea latură a lui Pete. Părea uman, nu buldogul de serviciu care era de obicei.

— Mă gândeam ca de acum înainte să semnez „Kitty Logan”. Adică să renunţ la „Katherine”. Oricum, doar mama mă mai strigă aşa.

Înghiţi în sec. Numele „Katherine Logan” avea o asemenea greutate încât se simţi stânjenită să-l rostească. Îşi dădu seama că nu e bine să-l folosească atunci când le telefonează celor din listă. Paranoia o făcea să se gândească la reacţiile lor şi la ce aveau să gândească fără să spună. Îi era ruşine de propriul nume. Iar „Kitty” putea fi un nou început.

Pete o privi compătimitor.

— Sau şi mai bine, îl înfruntă ea, luminată de o idee nouă. Îl semnăm cu numele lui Constance. E ultimul ei material.

— Kitty, nu putem face asta dacă e materialul tău.

Părea surprins, dar într-un sens bun, impresionat pentru că se oferise să nu-şi pună numele pe un material la care avea să muncească din greu. Se înmuie.

— O să găsim o cale. Tu lucrează mai departe. Nu poţi lucra de acasă?

— Nu… Nu-mi permit să dau atâtea telefoane.

Pete oftă şi se aplecă peste birou, punându-şi palmele pe tăblie, aşa cum făcuse în sala de şedinţe. Avea un spate musculos şi, spre surpriza ei, Kitty simţi că începe să-i placă. Îi venea să întindă mâinile şi să-i maseze umerii tensionaţi.

— Bine, zise el încet. Foloseşte telefonul de acasă şi trimite factura la birou.

— Mulţumesc.

— Dar, Kitty, trebuie să găseşti o altă cale să faci asta… nu-i poţi suna pe toţi cei din cartea de telefoane.

— Da, ştiu.

Când coborî, văzu că pe căsuţa pentru păsări din grădina din faţă fusese pus un carton – „poştă

nesolicitată”. Pliantele dădeau pe-afară. Se gândi la Glen, care-şi ascunsese ceasul în sertarul ei cu lenjerie. Bob şi Constance ascundeau lucruri în locuri bizare. Cu siguranţă cheia poveştii lui Constance era undeva în apartamentul de la subsol. Ciocăni la uşă. Îi răspunse Teresa.

— Se odihneşte puţin, iubito.

— Am nevoie de biroul lui Constance. Am nevoie de ajutorul tău. Şi de cartea de telefoane.

Teresa râse.

— Ei bine, succes. Ştii că alaltăieri am găsit telefonul în coşul de rufe murdare? Bob zice că suna prea tare.

Se uitară prin apartament.

— Monede în ibric, paşapoartele în prăjitorul de pâine, corespondenţa în căsuţa pentru păsări – unde Dumnezeului ar fi putut Constance să pună un dosar? întrebă Kitty.

— Probabil în veceu… Poate îl folosea să se şteargă la fund, îi zise Teresa luând-o spre bucătărie, de unde se auzea maşina de spălat.

Kitty se bucură că Teresa începuse să facă mai mult decât să şteargă praful – avea grijă de Bob. Începu să caute cartea de telefoane, în locurile în care i se părea că e mai probabil să fi fost pusă. Apoi începu să caute în locurile mai puţin obişnuite pentru o carte de telefoane. Îngenunche în biroul lor pe o piele de oaie care contrasta cu vecinul ei persan, examinând de jos măsuţa de cafea pe care stătea telefonul. Fără să ştie de ce, simţise imboldul de a se uita sub măsuţă. Şi avusese dreptate. În loc să stea pe patru picioare, măsuţa stătea pe patru teancuri de cărţi de telefoane şi Pagini Aurii, câte cinci în fiecare colţ. Toate din ultimii zece ani. Kitty începu să râdă, iar Teresa se ivi în uşă. Voia să afle de ce râde. Văzând-o că ia tăblia de lemn de pe cărţi, îşi dădu ochii peste cap. Amuzată, se întoarse în bucătărie. Kitty începu cu ultimele cărţi, dar nu descoperi nimic. Apoi trecu la cele din anul precedent. Căută direct la McGowan, iar când ajunse la pagina respectivă îi veni să ţopăie de bucurie. Un nume era

marcat cu roz. Căută al doilea nume din listă, Ambrose Nolan, şi, spre încântarea ei, îl găsi marcat. Scoase lista din dosar şi verifică fiecare nume în parte, chiţăind de fericire. Toate erau marcate. În sfârşit, avea noroc. Sări în sus de bucurie şi lovi lustra, care începu să se clatine ameninţător. Pe podea căzu o micuţă agendă legată în piele roşie. Probabil cea pe care o căuta Bob.

Kitty începu să râdă, o strânse la piept şi ridică faţa spre cer. Şopti:

— Mulţumesc.

6

Kitty avea toate numele, adresele şi numerele de telefon. Toţi trăiau în Irlanda, aşa că vânătoarea ei de iluzii se limita la o singură ţară. Era atât de aproape de povestea lui Constance încât simţea mirosul cernelii din paginile revistei sosite de la tipar. Mai avea o săptămână şi jumătate şi o sută de oameni pe care trebuia să-i întâlnească. Era surprinsă că nu e nerăbdătoare să ia legătura cu ei. Uitându-se prin cartea de telefoane, căută un nume care nu era în lista lui Constance.

Luă autobuzul 123 către O'Connell Street, apoi 140 către Finglas. După o oră în care călătorise repetându-şi într-una câteva cuvinte, ajunse la destinaţie, dar tot nu ştia ce să spună. Stătea în faţa casei lui Colin Maguire, iar în jurul ei roiau copii care se întreceau cu bicicletele, cât pe ce să dea peste ea, de parcă nici n-ar fi fost acolo. Chiar îşi dori dintr-odată să nu fi fost acolo. La ora aia străzile erau pline de mămici care-şi plimbau copiii încolo şi-ncoace, dar nimeni nu părea să bage de seamă prezenţa ei. Încă nu. Era sigură că nu va trece mult până când un copil îşi va alerta mama, spunându-i că o străină stă la pândă pe peluza unei case. Peluza avea o sută de metri pătraţi şi era traversată în diagonală de o alee dintr-un colţ în altul. Era înconjurată de un zid care se înălţa până la genunchi. Nu era protejată de nimic, era complet expusă, iar între ea şi casa lui Colin stăteau doar distanţa şi propria-i groază.

Privind în jur la vecini, încercă să le analizeze feţele, să-şi dea seama dacă au fost la proces, dacă ei erau cei care strigaseră la ea, dacă ei erau cei care îi vopsiseră uşa şi i-o ornaseră cu hârtie igienică. Oare o supravegheau tot timpul, aşa cum îi supraveghea ea în acel moment? Cu pălăria trasă peste ochi, cercetă casa lui Colin Maguire şi încercă să hotărască dacă trebuie să se ducă acolo. Iar dacă da – ce să spună?

Să-şi ceară scuze. Scuze pentru că i-a distrus viaţa. Scuze că a fost suspendat de la şcoală, scuze că a fost izolat de comunitate. Scuze că, din cine ştie ce motiv, cu siguranţă legat în vreun fel de poveste, a trebuit să-şi scoată casa la vânzare. Scuze pentru cât a avut de suferit căsnicia lui. Scuze că îi pusese slujba în pericol. Scuze pentru neplăcerile create familiei şi pentru distrugerea relaţiilor personale. Să-i spună că îi pare într-adevăr rău. Că înţelege tot, pentru că şi ea trece prin asta. Asta ar fi vrut să-i spună, dar ştia că sunt nişte scuze încărcate de autocompătimire, şi nu trebuia să fie egoistă. Dar nu putea să fie aşa, pentru că suferea atât de mult. Fusese greşeala ei, da, aşa era, dar sufereau amândoi, iar cei care îl iubeau şi încercau să-l protejeze făceau să nu se mai încheie suferinţa ei.

Studie casa, care avea pe peluză o pancartă cu semnul „De vânzare”. Nu era urmă de copii, nu erau biciclete în grădină, jucării pe pervaz. Maşina era încă pe alee. Era maşina lui. Îşi amintea că îl urmărise după şcoală, băgându-i în faţă camera de luat vederi, iar el părea încurcat şi foarte tulburat. Crezuse că e un criminal. Fusese atât de sigură că e criminal, încât, gândindu-se la ce îi spusese, i se făcea ruşine. Se întrebă dacă maşina parcată pe alee înseamnă că nu s-a întors la şcoală. Presupunea că postul îl aşteaptă, dat fiind că numele îi fusese curăţat de orice pată. Sau poate îi era greu să se întoarcă acolo.

Scuze.

Colin avea treizeci şi opt de ani. Începuse slujba de la Şcoala Secundară Comunitară Finglas – pentru elevi între doisprezece şi optsprezece ani – de îndată ce absolvise facultatea, la douăzeci şi patru de ani. Era foarte îndrăgit de elevi, în detrimentul lui. Era un obişnuit al banchetului bobocilor, un tânăr profesor-prieten pe care nu-l considerau un profesor adevărat, pentru că nu le dădea teme pentru acasă şi nici nu-i pedepsea altfel decât punându-i să facă flotări în timp ce cântau ultimul hit la modă. Era profesorul la care elevii simţeau că se pot duce când au probleme,

iar ca recompensă pentru popularitatea lui a fost făcut diriginte de mai multe ori; lucru neobişnuit în acea şcoală pentru un profesor de educaţie fizică. Respinsese avansurile tinerei Tanya O'Brien, care avea şaisprezece ani, iar zece ani mai târziu suferise consecinţele. Din cine ştie ce motiv, alegându-l pe el ca motiv al nefericirii proprii, Tanya a vorbit cu fosta ei colegă Tracey O'Neill, pe care şi-a luat-o complice. Tracey chiar credea că băiatul Tanyei, care avea zece ani, e de fapt fiul lui Colin. Voia să-i fie alături ca prietenă, aşa că a fost uşor de convins că două persoane care vin cu aceeaşi poveste întăresc dovezile. Tracey mai credea şi că o să existe o recompensă în bani pentru trauma Tanyei, că revistele se vor înghesui să-i spună povestea şi că s-ar putea să apară şi la televizor, să vorbească despre abuzurile la care a fost supusă. Tanya i-a arătat cazuri mai vechi de abuz, în care victima era plătită de presă. Aşa că o tânără diabolică şi o alta plictisită şi dusă de minţi şi-au fixat o ţintă ambiţioasă. Kitty era tânără, în plină ascensiune. Ştiau că îi e sete de astfel de poveşti. Şi chiar îi era. Le înghiţise imediat minciunile şi se dusese fără să stea pe gânduri la editorul emisiunii „30 de minute", cerând permisiunea să cerceteze povestea şi convingându-se pe sine că demascarea acelui pervers face un bine societăţii.

Uşa din faţa casei se deschise şi Colin îşi făcu apariţia. Cu capul plecat, aşa cum îl văzuse şi ultima oară, la tribunal, cu bărbia în piept. Inima lui Kitty începu să bată cu putere, şi îşi dădu seama că nu poate s-o facă. Se întoarse şi porni grăbită pe trotuar, cu pălăria trasă pe faţă, simţindu-se încă o dată o intrusă în viaţa lui Colin.

Nu primise niciun răspuns la mesajele lăsate în căsuţele vocale. Cei pe care-i sunaseră nu răspunseseră, sau nu erau acasă. Le lăsase un mesaj, dar nu era sigură că va ajunge la ei. Tot mai mulţi oameni identificau apelurile şi nu răspundeau dacă nu recunoşteau numărul. Kitty a hotărât că cel mai

bun mod de a aborda povestea este abordarea faţă în faţă, nu cea prin telefon. Pentru fiecare dintre cei o sută.

În prima zi de vizite s-a dus acasă la Sarah McGowan, în Lucan. Un bloc de apartamente din cărămidă, cu un nivel, construit în anii şaptezeci. Arăta de parcă aparţinea unei comunităţi de pensionari. O uşă de balcon vecină cu uşa de la intrare se deschise şi apăru o femeie de nici treizeci de ani, în uniformă de infirmieră.

— Sunteţi Sarah McGowan?

Fata o cercetă din cap până-n picioare. Când reuşi să o încadreze undeva, îi spuse:

— S-a mutat acum şase luni.

Kitty nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— Nu mai avea de lucru aici, continuă infirmiera ridicând din umeri. Asta înţeleg, dar trebuia să-mi spună cu trei luni înainte. Şi n-a făcut-o!

— Unde s-a mutat? întrebă Kitty plină de speranţă.

— În Australia.

— În Australia!?

— Victoria, parcă. Cel puţin acolo s-a dus la început. Avea nişte prieteni acolo care lucrau la o fermă de pepeni. I-au dat ceva de lucru, zise fata dând ochii peste cap.

— Nu ştiu, sună a glumă, zise Kitty, gândindu-se la cultvarea pepenilor de cealaltă parte a lumii ca rezolvare a problemelor din Irlanda.

— Pentru o contabilă?

Kitty trecu la subiect:

— Ai noul ei număr de telefon?

Infirmiera scutură din cap.

— Nu eram chiar prietene. Are o căsuţă poştală pentru corespondenţă. Nu mi-a lăsat decât nişte lucruri pe care le-am vândut pe eBay. Măcar atât…

— Ştii să aibă vreun prieten? Sau rude?

Fata îi aruncă lui Kitty o privire care spunea totul.

— Mulţumesc, zise Kitty bătând în retragere. Ştia că nu mai are ce să afle de la ea.

— Hei, nu eşti tu tipa aia?

Kitty se opri.

— Depinde la ce tipă te referi.

— Tipa de la TV. De la „30 de minute”.

Kitty făcu o pauză.

— Ba da, eu sunt.

— Mi-ai lăsat un mesaj pe telefon.

Asta nu garanta un răspuns.

— Nu ţi-am văzut niciodată emisiunea. Ştiu de tine doar de la chestia cu procesul.

Kitty păli. Fata părea să se gândească intens.

— E o fată bună, ştii? Sarah. Nu contează ce-am spus despre ea. Vezi să nu-i faci vreo treabă urâtă.

— Nu asta caut, îi zise Kitty înghiţind în sec şi îndepărtându-se.

Se gândea că până la urmă ar trebui să treacă la numele „Kitty”.

În autobuz către destinaţia următoare Kitty încercă să ignore ultimele cuvinte ale conversaţiei luându-şi notiţe în carneţel.

IPOTEZĂ SUBIECT: Oameni care s-au mutat în alte ţări.

Povestea crizei?

Spera să nu fie aşa. Se săturase de astfel de poveşti. Presa dezbătuse subiectul pe toate părţile şi, dacă situaţia nu era cu totul deosebită, ştia că nici lui Constance nu i-ar fi atras atenţia.

Se uita pe fereastra autobuzului. Sperase să poată căuta persoanele în ordinea de pe listă, dar, cum trebuia să meargă din uşă în uşă şi nu avea maşină, hotărâse că trebuie să înceapă cu adresele din Dublin. A şasea pe listă, dar a doua pentru Kitty, era Bridget Murphy. Numărul 42 era o casă terasată din Beaumont, care nu se deosebea cu nimic de celelalte case cu mozaic din rând cu ea, de vizavi sau din labirintul pe care îl alcătuia întreaga zonă rezidenţială. Străduindu-se să dea puţină culoare zonei, câţiva proprietari îşi vopsiseră casele – zonele care nu erau mozaicate –, dar se vedea că nu o

făcuseră după un plan. În unele locuri se ciocneau galbenul cu portocaliul, verzuiul cu verdele plin sau cu rozul. Numărul casei era afişat cu abţibilduri nounouţe cu o faţă râzătoare lipite pe pubelele de lângă gard. Trotuarul era plin de jucării şi biciclete abandonate, dar în garaj sau pe alee nu era nicio maşină. Era 5.30 pm, oamenii se întorceau de la lucru şi începea deja să se însereze. În curtea vecină o bătrână stătea în faţa uşii de la intrare pe un scaun de bucătărie, încercând să prindă ultimele raze ale soarelui. Purta o fustă până la genunchi şi nişte ciorapi groşi pe picioarele acoperite de bandaje înnodate. În picioare avea papuci îmblăniţi. O privea cu atenţie pe Kitty şi dădu din cap când se priviră ochi în ochi.

Kitty sună la uşa lui Bridget Murphy şi coborî de pe treapta de la intrare.

— Iau cina, îi spuse bătrâna. Văzând că e luată în seamă, continuă: Pui curry. Dintotdeauna mănâncă asta joia. Şi de fiecare dată miroase şi la mine în casă.

Îşi încreţi nasul. Kitty începu să râdă.

— Nu sunteţi fan pui curry?

— Nu dacă e aşa cum îl fac ei, zise ea privind în altă parte, de parcă simpla vedere a casei vecinilor ar fi ofensat-o. N-o să te audă de aici – sunt nişte oameni gălăgioşi.

Kitty îi auzea. Ai fi zis că e o armată de copii chirăitori care trântesc cuţite şi ciocnesc pahare. Nu voia să fie nepoliticoasă şi să sune din nou, mai ales că ar fi însemnat să le tulbure cina. În plus, o mai urmărea şi bătrâna de alături.

— În locul tău, aş mai suna o dată, zise vecina.

Bucuroasă că putea s-o facă din nou, Kitty apăsă butonul soneriei.

— Dar pe cine cauţi? Pe el sau pe ea? Că el nu e acasă, nu ajunge înainte de şapte decât rareori. E bancher.

Îşi încreţi din nou nasul.

— Am venit s-o văd pe Bridget.

Bătrâna se încruntă.

— Bridget Murphy?

Kitty se uită din nou în carneţel, deşi memorase toată lista, dar căpătase obiceiul de a verifica fiecare lucru de douăzeci de ori – nu că asta ar fi ajutat-o să fie sigură de ceva.

— Bridget nu mai locuieşte aici, îi spuse bătrâna chiar în momentul în care uşa de la intrare se deschise şi mama armatei, o femei cu faţa roşie, se holbă încurcată la Kitty.

— A, bună ziua, zise Kitty.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Sper că da. O caut pe Bridget Murphy, dar tocmai am aflat că nu mai locuieşte aici.

— Nu mai locuieşte, zise bătrâna. Ţi-am spus… I-am spus deja, Mary.

— Da, bine, zise mama, ignorând-o pe bătrână.

— Vezi?

— Ştiţi cum aş putea să dau de ea?

— N-o cunosc deloc pe Bridget. Noi am cumpărat casa anul trecut, dar vecina Agnes vă poate ajuta.

Kitty îşi ceru scuze pentru că i-a deranjat de la cină, uşa se închise şi se auzi ca o rafală în toată clădirea ţipătul ironic al lui Mary, care le cerea copiilor să facă linişte.

Kitty se întoarse către Agnes. Bănuia că ştie destul de multe despre toţi cei de pe stradă. Visul oricărui jurnalist. Vru să treacă peste zidul până la genunchi care le separa, dar se gândi că Agnes o să considere că gestul e nepoliticos, aşa că o luă pe alee, ieşi pe poartă, intră pe poarta lui Agnes şi o luă pe aleea ei.

Agnes se uită la ea ca la o ciudată.

— Puteai să sari peste zid!

— Ştiţi unde trăieşte Bridget?

— Am fost vecine patruzeci de ani. E o femeie minunată. Copiii ei s-au dovedit o bandă de egoişti care nu sunt buni la nimic. Dacă-i auzi vorbind, zici că se cred din os de domn. Şi n-au fost crescuţi aşa, îţi spun eu. Ea a căzut, zise bătrâna furioasă. S-a împiedicat. Cui nu i se-ntâmplă din când în când? Dar nu, sărmana Birdie trebuia dusă la azil, doar

pentru ca ei să poată vinde casa şi să aibă bani de încă o vacanţă la schi.

Începu să mormăie nemulţumită, gura i se deschidea şi i se închidea, iar dinţii falşi îi clănţăneau.

— Ştiţi în ce azil e?

— St. Margaret, în Oldtown, răspunse bătrâna, părând furioasă pe toată suburbia Dublinului.

— Aţi vizitat-o?

— Eu? Nu. Cea mai lungă plimbare e până la magazinul de la capătul străzii. Iar când ajung acolo trebuie să găsesc o cale de a ajunge înapoi, râse ea cu un şuierat care se transformă în tuse.

— Credeţi că m-ar primi?

Agnes o privi din nou.

— Te cunosc de undeva.

— Da, zise Kitty, deloc mândră.

— Tu ai făcut emisiunea despre ceai.

— Da, eu, recunoscu Kitty luminându-se.

— Eu beau Barry. Ca mama. Şi ca bunica.

Kitty dădu din cap serioasă.

— Cred că e o alegere bună.

Ochii lui Agnes se îngustară. Se hotărâse.

— Spune-i că Agnes a zis că a avut dreptate. Şi că a întrebat de ea. Noi două ne ştim de multă vreme. Apoi privi din nou în depărtare, gânditoare. Poţi să-i spui că sunt aici.

Când Kitty pleca, uşa de alături se deschise şi patru copii ieşiră în curte ca aruncaţi dintr-un tun. Mama lor îi urmă repede, împărţindu-le ordine.

Agnes strigă:

— Şi spune-i că i-au tăiat tufa de trandafiri. Asta au făcut, măcelarii!

Mary îi aruncă lui Agnes o privire plină de silă şi-şi ridică mâna în semn de rămas-bun.

În drum spre următoarea destinaţie Kitty se uită la cele două nume pe care le căutase în acea zi. Sarah McGowan şi Bridget Murphy.

IPOTEZĂ SUBIECT: Oameni care s-au mutat din casă împotriva voinţei lor?

Asta era o temă cu care putea rezona. Ca şi Colin Maguire.

7

Dat fiind că autobuzele nu circulau până în Oldtown, Kitty se văzu nevoită să ia un taxi. Şoferul era din celălalt capăt al provinciei, lucru pe care ţinu să-l sublinieze de mai multe ori, aşa că opriră de trei ori pentru a cere informaţii, în timp ce se târau pe nişte străzi vechi şi înguste, care păreau să devină tot mai strâmte. Ajunseră în cele din urmă la St. Margaret, un bungalou din 1970 care fusese extins în toate părţile ca să corespundă unui azil. O seră de pe latura sudică era folosită ca sală de mese, iar o extensie care se întindea până spre capătul curţii era plină cu canapele şi fotolii. Grădina era fastuoasă, oferind un peisaj magnific, cu bănci amplasate peste tot şi cu ziduri pline de jardiniere suspendate. Kitty se gândi că, dacă o s-o mai vadă vreodată pe Agnes, îi poate spune că prietena ei Bridget e într-un loc minunat. Era şapte seara şi mai rămăseseră doar treizeci de minute din orele de vizită şi, chiar dacă nu avusese noroc până atunci în căutările ei, Kitty spera că Bridget o s-o primească.

Întrebă la recepţie de ea şi aşteptă în timp ce o infirmieră cu faţa imobilă şi părul prins într-un coc grav căută în registrul de vizitatori. Kitty se fâstâci şi încercă să găsească o cale de a-i spune că nu e aşteptată şi de a rezolva situaţia. În dreapta era o încăpere obişnuită, plină de vizitatori, în care se desfăşura o partidă de şah. O femeie de vârstă mijlocie cu părul coafat în inele stătea în mijloc, ocupându-se de trei bărbaţi, dintre care unul folosea un cadru pentru mers şi altul purta proteză auditivă. Cei trei jucau „Simon spune”.

— Nu, Wally! ţipă femeia râzând. N-am spus „Simon spune”.

Bătrânul cu proteză auditivă părea confuz.

— Trebuie să stai acolo acum, ai ieşit din joc. Ai ieşit din joc! strigă ea şi mai tare.

Îi abandonă pe ceilalţi doi care stăteau în picioare cu mâinile pe cap şi veni la uşa care dădea spre hol.

— Molly! strigă ea, privind-o pe Kitty din cap până-n picioare, de parcă ar fi studiat concurenţa. Unde e Birdie?

— Trage un pui de somn, îi răspunse plictisită o infirmieră tânără, cu păr şi unghii bleu, fără să-şi ia ochii dintr-un dosar.

— Să mă duc în camera ei? întrebă femeia cu părul inelat. I-am adus pozele cu îngeri de care i-am spus.

Molly se uită la Kitty şi ridică o sprânceană, ca şi cum ar fi spus „Nu-i de minune că trage un pui de somn”.

Femeia cu părul inelat privea pierdută, ca un copil care a rămas fără tovarăşi de joacă.

Molly suspină.

— Mă duc să văd dacă vrea să vină în salon.

În timp ce aştepta, femeia cu părul inelat se întoarse şi-i zise unui bătrân de lângă ea:

— Seth, vrei să auzi un poem pe care l-am scris săptămâna asta?

Seth părea obosit, dar ea se aşeză fără să mai aştepte răspuns şi începu să recite poemul, ca un copil de şase ani la serbare.

Kitty o urmărea pe Molly. Merse puţin pe hol, dar se opri în faţa unei toalete, studiindu-şi unghiile bleu. Kitty zâmbi în sinea ei. După câteva clipe de aşteptare, Molly se întoarse şi-i spuse femeii cu părul inelat:

— Doarme dusă.

— Seth are nevoie de baterii noi, îi zise lui Molly infirmiera care se ocupa de Kitty.

Molly o privea pe femeia cu părul inelat, care îşi recita mai departe poemul.

— De ce să nu-l lăsăm câteva minute fără baterii?

Lui Kitty îi plăcea stilul lui Molly.

— Mă scuzaţi, cum spuneaţi că vă cheamă? zise în cele din urmă infirmiera cu faţa imobilă, ridicând ochii din registru.

— Kath…

Îngheţă, dându-şi seama că nu poate rosti numele cu care semna în presă.

— Kitty Logan, zise în cele din urmă.

— Şi aveţi programare pentru a o vizita pe Bridget?

— De fapt, nu, n-am. M-am gândit să sun, zise ea pe cel mai amabil ton cu putinţă.

De parcă n-ar fi fost foarte clar care e regulamentul pentru vizite.

— Nu sunt permise decât vizitele cu programare, îi zise infirmiera, închizând registrul de vizitatori cu un pocnet.

Kitty înţelese imediat că îi va fi foarte greu.

— Dar am făcut atâta drum. Îi puteţi spune că am venit şi că aş vrea să ne vedem? Îi puteţi spune că Agnes a spus că sunt o tipă în regulă, zise ea zâmbind.

— Mi-e teamă că asta e împotriva regulamentului. Va trebui să reveniţi, dacă Brenda vrea…

— Bridget. Am venit s-o văd pe Bridget Murphy, zise Kitty începând să se enerveze.

Nu avusese norocul să găsească pe cineva din listă, nu mai avea timp şi nici răbdare, şi nici nu-i trecea prin cap să plece de acolo fără s-o vadă pe Bridget sau măcar să-i tragă cuiva un pumn în faţă, nu conta cui, deşi ar fi preferat să fie generăleasa ciufută din faţa ei.

— Ei bine, acum…

Infirmiera îşi puse palmele pe coapsele pline. Arăta de parcă s-ar fi pregătit să-i tragă o săpuneală zdravănă lui Kitty.

— Bernadette, o întrerupse infirmiera cu părul bleu. Mă ocup eu de asta. De ce nu te duci să stai cu Seth?! Ştii că eşti preferata lui…

— Urmează-mă, zise Molly şi, întorcându-se, o apucă spre aripa care se întindea către fundul curţii.

Minunat, acum trebuia să facă şi marşul ruşinii; nici măcar nu avuseseră decenţa de a o da afară pe uşa din faţă. Când ieşiră în grădină Molly îi vorbi, în sfârşit:

— N-o lua în seamă, a fost sergent în armată într-o viaţă anterioară şi a rămas frustrată. Birdie urăşte orele de vizită. Hipiota aia îi epuizează pe toţi, dar de

fiecare dată ţinta principală pare să fie Birdie. Aş pocni-o între ochi dac-aş putea. N-are ce face, toată ziua de ocupă de îmbrăţişat copaci şi de enervat bătrâni, consideră că aşa e apreciată. Pe aici…

O conduse pe Kitty pe o bancă aşezată sub un portic.

— Să nu mă înţelegi greşit, e minunat că oamenii vin în vizită, o linişti ea, asigurând-o că nu a vrut s-o insulte. Uneori cei de aici se simt singuri şi contactul cu oamenii de afară e un lucru bun.

Se auzi un pian, apoi femeia cu părul inelat începu să cânte *This Little Light of Mine*[1].

— Bridget nu primeşte vizitatori seara?

— Cei din familie vin doar în weekend. Nu se ajunge prea uşor până aici, după cum cred că ai observat. Dar nu te îngrijora, n-o s-o deranjezi pe Birdie. De fapt, cred că îi place. Stai aici, mă duc s-o aduc.

O porni către un şir de bungalouri micuţe. Kitty îşi scoase carneţelul şi îşi pregăti reportofonul, întrebându-se ce o să afle.

Apăru Bridget. O femeie plăcută la înfăţişare, care se mişca încet, ajutându-se de un baston, dar părea mai degrabă un instructor de balet decât o persoană în vârstă. Părul cenuşiu era prins elegant la spate, nicio şuviţă nu era nelalocul ei. Pe buzele date cu ruj roz avea un zâmbet amabil, iar în ochi îi apăru o expresie curioasă în timp ce o studia pe Kitty, încercând să-şi dea seama dacă o cunoaşte. Era bine îmbrăcată, chiar sofisticat, şi părea să se fi străduit pentru asta, chiar dacă nu aştepta niciun vizitator în acea zi.

Kitty se ridică s-o întâmpine.

— Birdie, mă întorc să-ţi aduc ceaiul. Kitty?

Kitty acceptă din cap şi se întoarse spre Bridget.

— Mă bucur atât de mult să vă cunosc, în sfârşit, zise ea, surprinsă să-şi dea seama că vorbele vin din suflet. În sfârşit, dăduse de cineva din lista lui Constance. Se simţea legată de prietena ei, gata să pornească în călătoria pe care o plănuise Constance, dar nu avusese timp s-o facă.

Bridget părea uşurată.

— Spune-mi Birdie, te rog. A, deci nu ne-am mai văzut, zise ea. Avea un uşor accent sudic.

— Nu, nu ne-am mai văzut.

— Mă mândresc cu o memorie bună, dar uneori mă mai lasă baltă, zise ea zâmbind.

— Ei bine, de data asta n-a făcut-o. Nu ne-am mai întâlnit. Dar există o cunoştinţă comună pe care ai văzut-o, sau cel puţin ai avut legături cu ea. De asta mă aflu aici. Se numeşte Constance Dubois.

Kitty îşi dădu seama că s-a tras până la marginea băncii, emoţionată de aşteptare. Aşteptă să apară o luminiţă în ochii lui Birdie, ceea ce nu se întâmplă, aşa că entuziasmul ei păli din nou. Scoase din geantă un număr al revistei *Etcetera,* sperând să o ajute pe Bridget să-şi amintească.

— Lucrez pentru revista asta. Constance Dubois era editoare. Voia să scrie o poveste. O poveste din care faci parte.

— Draga mea… Birdie îşi scoase ochelarii şi studie revista. Mă tem că nu pe mine mă cauţi. Îmi pare rău că ai bătut atâta drum. Nici n-am auzit de prietena ta…

— Constance.

— Da, Constance. Mă tem că n-am primit niciun mesaj de la ea, niciodată.

Se uită la revistă de parcă s-ar fi străduit să-şi amintească ceva.

— Iar revista asta – nici pe ea n-am mai văzut-o vreodată. Îmi pare rău.

— Nu ai cunoscut-o niciodată pe Constance Dubois?

— Mă tem că nu, drăguţă.

— Nu ai primit de la ea o scrisoare sau vreun mesaj de alt fel?

Disperarea lui Kitty ieşea din toţi porii, ca şi frustrarea; era gata s-o întrebe pe Birdie dacă nu cumva există cazuri de Alzheimer în familia ei.

— Nu, drăguţă, îmi pare rău. Mi-aş fi amintit. Sunt aici de şase luni, aşa că, dacă nu cumva o fi dat de generăleasa de la recepţie, care sigur i-a cerut

programare, cu siguranţă nu mi-a transmis niciun mesaj.

Birdie se uită din nou pe revistă.

— Mi-aş fi amintit ceva atât de special ca mesajul unei editoare de revistă.

Molly aduse ceaiurile şi-i făcu cu ochiul lui Birdie când i-l dădu pe al ei. Lui Kitty mirosul i se păru foarte diferit de cel al ceaiului.

— Ea e complicele meu aici – celelalte sunt nişte scorpii, zise Birdie zâmbind şi sorbind o gură de coniac.

Kitty fu dezamăgită să constate că în ceaşca ei e chiar ceai; i-ar fi prins bine ceva mai tare.

— Constance trebuia să ia legătura cu tine acum mai bine de o jumătate de an. De fapt, cam acum un an, pe când trăiai în Beaumont.

Văzând că pare surprinsă că ştie unde locuise, Kitty îi explică:

— Am fost la tine acasă azi. Agnes mi-a spus că eşti aici.

— A, deci asta e legătura cu Agnes, zise ea zâmbind. Agnes Dowling. Cea mai băgăcioasă dintre bufniţele bătrâne pe care le-am cunoscut vreodată, dar şi cea mai loială femeie pe care am întâlnit-o. Ce mai face?

— Îi e dor de tine. Nu pare prea fericită cu noii vecini.

Birdie chicoti.

— Cu Agnes făceam echipă bună. Am trăit una lângă alta patruzeci de ani. Ne-am fost de mare ajutor una alteia în toţi anii ăştia.

— Ar vrea să te viziteze, dar nu prea se poate deplasa.

— Da, ştiu, zise Birdie încet.

Kitty era şocată de faptul că viaţa în azil părea să-i facă pe interni să îşi ia rămas-bun de la tot ce era dincolo de ziduri. Primeau vizitatori şi mai ieşeau în câte o excursie, uneori chiar în câte un weekend, dar viaţa de odinioară era departe, iar oamenii care îi înconjurau înainte nu mai erau lângă ei. Se gândi la

Sarah McGowan, contabila, care în acel moment cultiva pepeni de cealaltă parte a lumii.

IPOTEZĂ SUBIECT: A spune „adio” vieţii vechi, „bun-venit” vieţii noi.
Naufragiaţi?

Birdie o privi neliniştită pe Kitty, care îşi lua notiţe. Kitty era obişnuită cu asta: adesea oamenii se temeau să vorbească cu jurnaliştii, le era frică să nu spună ceva greşit.

— Prietena mea Constance a murit acum câteva săptămâni, începu Kitty să explice. Avea de gând să scrie o poveste, una care a rămas pe mâna mea, fără ca ea să aibă ocazia să-mi explice vreodată despre ce e vorba. Numele tău era pe o listă cu oamenii despre care voia să scrie.

— Numele meu? Birdie păru surprinsă. Dar de ce aş fi fost eu subiect de interes pentru ea?

— Asta tu ar trebui să-mi spui, o rugă Kitty. S-a întâmplat ceva în viaţa ta care crezi că ar fi putut s-o intereseze? Ceva de care ea să ştie? Poate ai spus ceva în public, şi ea a văzut, sau a auzit de la alţii? Sau poate v-aţi întâlnit vreodată? Avea cincizeci şi patru de ani, accent franţuzesc, şi era tare ca o stâncă, adăugă Kitty zâmbind în sinea ei.

— Dumnezeule, ce-aş putea să spun? începu Birdie. N-am făcut niciodată nimic deosebit în viaţă. N-am salvat nicio viaţă, n-am câştigat niciun premiu… Nu văd de ce-aş fi interesat-o.

— Mă laşi să scriu eu povestea despre tine? o întrebă Kitty. Mă laşi să-ţi pun întrebări? Poate aşa descopăr acel lucru pe care Constance îl considera deosebit.

Obrajii lui Birdie se înroşiră.

— Dumnezeule, mă pregăteam de o partidă de şah cu Walter, habar n-aveam că o revistă vrea să scrie un articol despre mine. Râse încetişor, chicotind ca o şcolăriţă. Dar aş fi foarte fericită să încerc să te ajut. Chiar dacă nu văd cum aş putea s-o fac.

— Minunat, zise Kitty.

Nu se simţea deloc aşa de fericită cum ar fi trebuit să fie. În sfârşit găsise pe cineva din listă, iar persoana respectivă habar n-avea despre ce e vorba. Devenea din ce în ce mai curioasă.

Birdie îi simţi ezitarea.

— Câţi sunt pe listă?

— În total, o sută de nume.

— Dumnezeule! şopti ea. Şi niciunul dintre ei nu ştie despre ce e vorba?

— Eşti prima cu care reuşesc să stau de vorbă.

— Sper să ai mai mult noroc cu ceilalţi.

„Şi eu", se gândi Kitty.

Stimulată de Kitty, Birdie vorbi despre viaţa ei, începând din copilărie până când ajunsese la azil. Kitty îşi nota câte ceva atunci când voia să afle mai multe în privinţa vreunui subiect la următoarea vizită. La început Birdie păru timidă, aşa cum sunt toţi oamenii care vorbesc despre ei înşişi. Sărea peste anumite informaţii, vorbea mai mult despre ceilalţi, dar în cele din urmă se antrenă în discuţie, iar rotiţele memoriei începură să se învârtă tot mai bine cu fiecare întrebare.

Birdie avea optzeci şi patru de ani şi crescuse într-un orăşel din districtul Cork, în sud-vestul Irlandei. Tatăl ei fusese profesor, la fel de sever acasă ca şi la şcoală, iar mama murise când Birdie era foarte mică. Avea trei surori şi un frate, iar când a împlinit optsprezece ani s-a mutat la Dublin, trăind alături de o familie de ai cărei copii avea grijă. Atunci l-a cunoscut pe soţul ei, Niall. S-au căsătorit şi imediat au început să aibă copii. În total au fost şapte, şase băieţi şi o fată. Când ea a ajuns la azil aveau deja vârste între patruzeci şi şase şi şaizeci şi patru de ani. Fiica ei era cea mai tânără. O făcuse la treizeci şi opt de ani. Asta avea mai puţin de-a face cu planificarea familială şi mai mult cu dormitul lui Niall pe canapea. Cei şapte copii au fost crescuţi mai întâi în Cabra, apoi în Beaumont, în casa pe care Kitty o vizitase în acea după-amiază. Agnes fusese o prietenă bună, ajutând-o pe Birdie să-i crească pe cei

mici, înlocuindu-l pe Niall, care era prea ocupat cu serviciul lui din administraţie.

Chiar dacă viaţa lui Birdie fusese într-adevăr interesantă, lui Kitty nu îi sări nimic în ochi. La sfârşit Birdie păru stânjenită. Îşi ceru scuze că nu are o poveste mai interesantă, dar Kitty o asigură de mai multe ori că viaţa ei a fost foarte interesantă, că a fost o femeie care ar putea să inspire multe alte femei, fiindu-le model.

Pe drum spre casă Kitty aruncă o privire peste notiţe şi se simţi vinovată pentru că simţea că viaţa foarte bogată a familiei lui Birdie nu i se pare suficientă pentru povestea ei.

Pe banca din grădina întunecată, în care doar aleile erau luminate slab de felinare, Birdie rămase afară mult timp după plecarea lui Kitty, gândindu-se la lipsa emoţiilor deosebite din viaţa ei. Simţea că sentimentele ei simple nu o ajutaseră cu nimic pe fata care petrecuse o oră alături de ea, chiar dacă încercase să o convingă că viaţa ei fusese într-adevăr interesantă. Birdie nu se îndoia că viaţa ei nu poate fi interesantă pentru altă persoană. Uneori abia fusese interesantă pentru ea, dar era viaţa ei şi trebui să accepte asta – o trăise aşa cum putuse. Birdie se retrase în amintiri şi rămase acolo întreaga seară, chiar şi în timpul partidei de şah cu Walker, care câştigă foarte repede.

Într-o săptămână avea să împlinească optzeci şi cinci de ani; sigur că avea poveşti, sigur că avea secrete – toată lumea avea. Dar trebuia să se hotărască pe care să i-l spună lui Kitty după atâta vreme şi pe care vrea Kitty să-l audă.

În drum spre casă, într-un alt taxi care o costa o avere, Kitty ignoră apelul lui Pete. Nu voia să-i spună că nu a ajuns nicăieri cu povestea. Nu putea suporta tonul condescendent din vocea lui, judecata şi îndoiala care răzbăteau din fiecare cuvânt.

Opri soneria telefonului, aşa că mai pierdu un apel. Când verifică mesajul din căsuţa vocală o voce

de femeie se auzi atât de puternic încât şoferul întoarse capul, iar ea fu nevoită să dea volumul mai încet.

— Bună, Kitty, sunt Gaby O'Connor, agenta de publicitate a Evei Wu. Am primit un telefon de la tine azi. Ne pare rău, am fost ocupate. Eva s-ar bucura foarte mult să-i iei un interviu. Noi suntem la Galway, dar mâine vom fi în Dublin. Da fapt, mâine Eva are un interviu la magazinul Arnotts din Henry Street. Dacă vrei, ne poţi găsi acolo.

Eva Wu. Numărul trei din lista de nume. A doua cu care luase legătura. Şi avea agentă de publicitate şi dădea interviuri la televiziune. Cine Dumnezeului era, şi cum reuşise s-o rateze?

Când ajunse acasă, după ziua epuizantă, simţindu-se ceva mai optimistă în privinţa înaintării poveştii, găsi uşa mânjită cu excremente de câine.

8

— Îmi pare rău că te deranjez atât de târziu, îşi ceru Kitty scuze când Steve coborî din maşină. Spera să nu se vadă că a plâns. Nu voiam să te deranjez, dar pur şi simplu n-am ştiut pe cine să chem. Cei de la spălătorie spun că o să mă evacueze dacă nu rezolv problema şi n-am vrut să chem poliţia şi n-am ştiut pe cine să chem. Îmi pare rău, repetă ea.

— Kitty, încetează să mai spui asta, bine? zise el blând, punându-şi braţul pe după umărul ei şi o îmbrăţişă. Ea se bucură, chiar dacă era o îmbrăţişare ca între doi fotbalişti. Ce-au mai făcut de data asta?

Nu mai avu nevoie de răspuns, pentru că mirosul îl lovi de îndată ce intră pe scară.

— O, Doamne…

Îşi trase pulovărul peste nas.

Le luă douăzeci de minute să cureţe uşa, timp în care îşi ţinură cu greu în frâu senzaţia de vomă. Mirosul părea să fie imposibil de îndepărtat. Drept mulţumire, Kitty îi făcu cinste lui Steve cu o cină la bistroul din vecini.

— Trebuie să mă spăl din nou pe mâini, zise Steve strâmbându-şi dezgustat nasul. Încă mai simt mirosul. Nu cred că mă pot atinge de mâncare.

— Te-ai spălat de şase ori, zise ea râzând în timp ce el dispăru în toaleta bistroului.

Când se întoarse, Kitty îl întrebă:

— Cum îţi merge? Cum e noua linie a Victoriei Beckham?

— Ha-ha… făcu el fără să zâmbească. N-am de unde să ştiu, că nu sunt fanul hainelor ei.

Steve nu era fanul niciunei mode, dar stilul lui personal – care nu era neapărat rău, dar era vizibil – rămăsese în linii mari acelaşi după terminarea facultăţii, chiar dacă stofele deveniseră mai scumpe şi hainele păreau să fie spălate mai des. Avea treizeci şi patru de ani, iar în cap un snop de păr neascultător negru şi cârlionţat. Nici tunsura nu şi-o mai schimbase din facultate şi, la fel ca el, părea să fie

greu de îmblânzit. Adesea câte un cârlionţ îi atârna pe frunte, în faţa ochilor albaştri, aşa că scutura din cap ca să-l îndepărteze. Renunţase de mult să-l mai aşeze la loc cu mâna. Umbla întotdeauna cu o barbă ţepoasă, de câteva zile, dar Kitty nu-l văzuse niciodată proaspăt bărbierit sau cu barbă mai lungă. De obicei purta geacă de piele şi blugi, şi părea mult mai în largul lui când vorbea despre scena muzicii alternative decât atunci când era jurnalist sportiv – cel puţin când era jurnalist sportiv frustrat. Nu purta tricou nici când se ducea la meciuri – considera că nu aşa îţi arăţi pasiunea pentru joc. Era studentul etern: nu părea să aibă niciodată bani, împărţea apartamentul cu personaje neobişnuite, schimbându-l în funcţie de mersul lucrurilor. În zilele acelea locuia în suburbii, într-o casă decomandată cu trei dormitoare, alături de un cuplu proaspăt căsătorit care avea nevoie de cineva care să contribuie la ratele împrumutului pe care îl făcuseră pentru casă. Trăind de şase luni cu ei, după regulile lor, începuse să le imite stilul, aşa că părea ceva mai maturizat.

— De fapt, zise el foindu-se în scaun, mişcare care îi spuse lui Kitty că se pregăteşte să spună ceva ce el considera că e important, nu mai lucrez la ziar.

— Ce?

— Nu mai lucrez la ziar, repetă el cu acelaşi ton.

— Da, am auzit, dar… te-au concediat?

— Nu, răspunse el insultat. Am plecat.

— De ce?

— De ce? Credeam că e evident. Dintr-un milion de motive, dar în principal pentru că ai avut dreptate când am vorbit, acum câteva săptămâni…

— Nu, nu, nu, îl întrerupse ea. Nu voia să asculte ce-i spusese. Am greşit. Am greşit grav. Nu lăsa nimic din ce spun eu să capete valoare pentru tine.

Steve zâmbi.

— Păi nu prea se întâmplă.

— Bine!

— Dar ai avut dreptate într-o privinţă. Nu prea s-ar putea spune că puneam lumea pe jar scriind materialele alea. Chiar şi aşa, editorul le modifica,

aşa încât cu greu aş fi putut spune că sunt ale mele. Kitty, problema e că n-am vrut niciodată să pun lumea pe jar cu articolele mele. Pur şi simplu îmi place sportul, îmi place să mă uit, îmi place să vorbesc despre sport, îmi place să citesc despre sport şi vreau să fiu unul dintre acei oameni care scriu despre el. Niciodată n-a fost vorba de altceva.

— Şi acum pentru cine scrii?

— Pentru nimeni.

— Am crezut că ai plecat ca să poţi scrie despre sport.

— Am plecat pentru că *nu* puteam scrie despre sport. Aşa că ce rost avea să rămân? Trebuia să scriu articole penibile, care nici măcar nu erau adevărate, despre oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată şi nici nu mi-aş dori să-i întâlnesc. Nu vreau o astfel de slujbă! I se potriveşte lui Kyle, care pleacă din şedinţă să urmărească noutăţile la ştiri. E pentru Charlotte, care vrea să ajungă în orice salon VIP din fiecare club de pe faţa pământului, aşa încât să poată scrie despre cei de care e obsedată. În dimineaţa de după… discuţia noastră, m-am dus la lucru şi primul lucru care mi s-a cerut a fost să scriu o sută cincizeci de cuvinte despre faptul că se pare că un anumit fotbalist are o idilă cu un model.

— Cine? întrebă Kitty curioasă, aplecându-se către el.

— Nu despre asta e vorba, i-o tăie el. Nu voiam să scriu despre asta. Nu îmi place. Ca să nu mai vorbesc că nu e vorba de articole importante, ci de unele care nu fac decât să înceţoşeze mintea oamenilor. Nu mi-am propus aşa ceva.

— Bine, dar cine e fotbalistul?

— Kitty!

— OK, bine. Cine e modelul?

— *Nu despre asta e vorba!*

Kitty se lăsă pe spate, dezamăgită.

— Cum puteam să te cert pentru articolele tale dacă eu mă ocupam cu aşa ceva? Am prea mult respect de sine ca să scriu aşa ceva. Jurnalismul de tipul ăla… îmi ucidea sufletul.

Kitty încercă să nu dea înapoi.

— Înţeleg, a fost o mişcare cinstită, de sacrificiu, care voia să reprezinte o atitudine împotriva situaţiei care ne înconjoară: oamenilor li se bagă mizerii pe gât. Foarte onorabil, respect ce ai făcut, dar acum lasă căcaturile astea şi zi-mi cine sunt fotbalistul şi curviştina.

— Îţi torn cocteilul ăsta de creveţi în cap!

— N-ai curaj.

Steve apucă un crevete, îl puse în furculiţă, o trase înapoi ca pe o catapultă şi-i dădu drumul. Crevetele zbură prin aer şi ateriza între sânii lui Kitty, murdărindu-i sutienul cu sos.

Kitty rămase cu gura căscată.

— Băi, puţulică obraznică!

— Nu te lua dă mărimea puţei mele.

— Mi-ai pătat sutienul.

— Du-l la curăţătorie. Ştiu una care e deschisă non-stop.

— O să put a peşte.

— Se asortează cu mirosul de adineauri.

Parcă erau din nou în cantina facultăţii, aruncându-şi înţepături copilăreşti.

Îşi înmuie şervetul în apă şi îl ignoră un timp, încercând să-şi cureţe sutienul, dar nu făcu decât să-l mozolească mai rău.

— Şi acum ce o să faci? E o vreme minunată să fii un jurnalist sportiv fără slujbă.

— A! Aici te înşeli. Nu sunt şomer. Lucrez pe parcelă.

— Fugi de-aici!

— Nu fug!

— Pe plantaţia tatălui tău?

— Da.

— Dar urăşti munca asta.

— O uram.

— Şi-l urăşti pe taică-tău.

— Îl uram. Şi aici e o diferenţă. În plus, acum, că-mi plăteşte salariu, nu mai e atât de rău. De când are probleme cu spatele are nevoie de ajutor, aşa că eu sunt omul potrivit. E nevoie de o săpătoare? Treaba

mea. E nevoie de fertilizator? Treaba mea. O ţeavă? Folie pentru seră? Abia aştept. În loc să stau toată ziua închis într-un lagăr, sunt în aer liber.

— Urăşti lumina zilei. Pielea ta seamănă cu a unui vampir.

— Kitty! o avertiză el, luând un alt crevete.

— Bine, bine… Sunt şocată. Ai făcut nişte schimbări importante pentru un tip care, din câte îmi amintesc, îşi schimbă chiloţii săptămânal. E deja mare lucru.

Un crevete-proiectil zbură din nou, dar de data asta Kitty se feri.

— Ce te-a făcut să lucrezi cu taică-tău? Ultima oară când mi-ai pomenit de el mi-ai spus că aţi rupt orice legătură.

— Ne-am revenit de ceva vreme. Încet-încet, am început să ne căutăm unul pe altul.

Steve începu să se joace cu pâinea, evitându-i privirea. Nu se simţea niciodată bine când vorbea despre probleme personale. Cuvintele următoare le spuse aproape mormăit.

— Pe urmă a întâlnit-o pe Katja, spre surpriza lor s-au înţeles bine şi…

Bolborosea despre nişte schimbări din viaţa lui de care Kitty nu ştia nimic – rămase blocată la cuvântul „Katja”.

— De ce te uiţi aşa la mine?

Ea îşi dădu seama că Steve s-a oprit.

— A… Mi s-a părut că te aud spunând „Katja”, şi eram derutată.

— Am spus.

— *Katja!* îi repetă ea, ca şi cum ar fi fost surd.

— Da, îi zise el amuzat.

— Tipa cu care ai ieşit la cină acum câteva luni?

— Da, şi cu care o să mai ies, confirmă el îmbujorându-se tot.

Sosi felul principal – muşchi de vită –, dar lui Kitty nu-i mai era foame.

— Katja, repetă ea. Nu mi-ai spus niciodată că ieşiţi împreună.

— Ei bine, ieşim.

— Ca iubit şi iubită?

Steve îşi dădu ochii peste cap.

— Tu n-ai spus niciodată că te-ai despărţit de Glen.

— Pentru că tu ai descoperit înaintea mea.

— Da?

— Aparatul de cafea.

Pe faţa lui Steve se vedea că abia în acel moment înţelege.

— Ceva de genul.

— Era un puţoi obraznic, oricum.

— Credeam că-ţi place de el.

Cu gura plină, Steve scutură din cap.

Kitty suspină.

— Oare îi place cuiva de el?

După ce înghiţi, Steve îi spuse:

— Ţie.

— Mă gândeam şi la alţii.

— Lui Crusty îi plăcea de el.

Începură să râdă. Crusty era câinele de paisprezece ani al lui Steve. Îl luase dintr-un adăpost în urmă cu patru ani. Nu ştia nimeni cum îl cheamă, dar părea scorţos[12], şi nu s-a schimbat prea mult nici după baie. În ciuda vârstei, Crusty găsea întotdeauna energia de a îmbrăţişa piciorul lui Glen. Iar Glen era scârbit de fiecare dată, ceea ce îl făcea probabil să se întrebe în sinea lui ce a făcut ca să-i stârnească unui câine dorinţe sexuale; şi cu ce fel de femeie trăieşte, mai ales după cazul Colin Maguire.

— De cât timp sunteţi împreună? De două luni?

— Cinci.

— Cinci? Isuse, Steve, ar fi vremea să vă căsătoriţi. Trebuie să-mi cumpăr pălărie.

— Nici să nu te gândeşti. O să-ţi ascundă urechile clăpăuge.

Kitty începu să râdă.

— Asta e romînca?!

— Nu, e croată.

— Aşa. E pictoriţă?

— Fotografă.

— Aşa.

Se uită lung la el.

— Ce? întrebă el râzând, fâstâcit ca un băieţel de doisprezece ani care tocmai a fost prins cu o prietenă.

— Nimic.

— Haide!

— Nu ştiu, Steve, intră ea în subiect, te-ai schimbat. Nu mai scrii despre Victoria Beckham şi ai o iubită. Cred că…

— Crezi că ce?!

— Nu ştiu, s-ar putea să sar peste cal, dar *cred* că există o posibilitate ca, până la urmă, să nu fii homosexual.

O bucată de pâine zbură spre ea.

Kitty mâncă mai departe ca şi cum i-ar fi rămas ceva în gât. Nu putea înghiţi foarte uşor, şi nu-şi dădea seama de ce. Se obişnuise cu ideea că Steve are o slujbă îngrozitoare, pe care o urăşte. O necăjea gândul că el îşi dăduse seama că trebuie să schimbe ceva în viaţa lui, iar pe urmă chiar o făcuse. Pur şi simplu nu voia să rămână ea singura care are probleme.

— Cum merge noul articol? întrebă el în cele din urmă, acoperind tăcerea stânjenitoare.

— O, suspină Kitty, simţindu-se epuizată. Nu ştiu. În seara asta m-am întâlnit cu o bătrânică foarte drăguţă care mi-a povestit viaţa ei foarte drăguţă şi totul mi s-a părut foarte drăguţ, dar… nu am găsit nimic suculent. Trebuie să caut în dulap după nişte schelete, ceva… După ceva care nu e „foarte drăguţ”. Asta e şansa mea de a mă reabilita în ochii multor oameni – poate că e ultima ş*ansă* – şi, orice a văzut Constance, e clar că eu nu văd. E niţel cam frustrant.

Steve rămase tăcut. Ea se uită la el şi se încordă toată. Strângea din fălci şi o privea de parcă ar fi vrut să-i provoace o durere fizică.

— Ai vorbit cu Colin Maguire?

— Îl sun chiar acum, dacă asta te opreşte să dai drumul chestiilor înspăimântătoare care-ţi stau pe limbă.

— Deci tot despre tine e vorba, izbucni el. Scuzele pe care i le ceri sunt pentru tine.

Kitty fu surprinsă de schimbarea bruscă de dispoziţie.

— Glumeam, Steve, dar nu face nimic, zi mai departe! Văd că ai chef să mă faci bucăţele. Dar înainte ca el să izbucnească, adăugă: Dacă vrei să ştii, chiar îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat.

— Ce i s-a *întâmplat?* Nu i s-a întâmplat nimic, Kitty, e vorba de ce i-ai *făcut* tu, de ce te-ai străduit să-i *faci.* Nu e niciun eveniment care a picat pe capul lui dintr-un nenoroc.

— Ştiu asta! Bine, m-am exprimat greşit. Cu tine nu pot câştiga. Bineînţeles că ştiu că e greşeala mea. Am şi eu conştiinţă, să ştii! O să-mi pară rău în fiecare zi de azi înainte.

— *După* ce ai făcut-o! zise el, lăsând-o cu gura căscată. Întotdeauna îţi pare rău *după* ce faci ceva. Nu te gândeşti *înainte* la ce s-ar putea să simtă celălalt. Asta mă enervează. N-ai învăţat nimic din cazul Maguire. Uite că acum intervievezi o bătrânică simpatică şi povestea ei drăguţă nu e de ajuns pentru tine. Întotdeauna vrei mai mult.

Kitty era atât de şocată de atitudinea lui încât în ochi îi apărură lacrimi de frustrare. Se uită în jur şi încercă să se concentreze asupra unui obiect, ca să-şi stăpânească lacrimile. Nu plângea foarte uşor, dar în ultima vreme fusese foarte sensibilă şi nu se simţise niciodată atât de departe de Steve. Iar pentru ea părerea lui era foarte importantă. Maică-sa o acuzase de tot felul de lucruri după emisiunea din ianuarie, dar nu simţise nimic – *nimic* – care să o afecteze atât de mult ca privirea dezamăgită a lui Steve. Terminară masa în tăcere, ea plăti şi o porniră spre casă.

— Mă duc să văd dacă e totul în regulă, zise Steve încet, luând-o înainte pe scări, să verifice terenul.

Uşa care dădea în casa scării era întotdeauna deschisă. Kitty se rugase de proprietar să îi pună yală, dar omul refuzase, pentru că mai exista o uşă în interior, care dădea spre curăţătorie. Iar asta însemna că oricine avea acces oricând la uşa ei.

— E în regulă, îi zise el când coborî. Da’ tot mai miroase.

— Îţi mulţumesc. Chiar îţi mulţumesc că ai venit. Mai ales acum, că ai o prietenă, îl tachină ea, lovindu-l cu cotul.

— Vrea să te cunoască, zise el înmuindu-se.

— Da, sigur, ar fi minunat, zise ea entuziasmată. Cred că ar trebui să intru, până nu-mi aruncă cineva în cap un balon umplut cu vomă. Mă bucur că eşti fericit, Steve.

Încercase să pară veselă şi sinceră, dar nu reuşise decât să-şi facă auzită propria voce, care pe dinăuntru îi spunea altceva. „Fericirea ta mă face geloasă şi nefericită, Steve. Sunt o fiinţă amărâtă şi sucită.”

Îşi trase jacheta peste nas şi urcă în fugă pe scări, încercând să se convingă că mirosul insuportabil e cel care o face să plângă.

9

— Suntem la Arnotts, în noul sector de haine, iar alături de mine se află Eva Wu, vedetă şi autoare a blogului de renume internaţional „Cu dedicaţie”.

Kitty stătea lângă camera de luat vederi, alături de Gaby, agenta Evei, alături de alţi câţiva curioşi care se adunaseră la vederea echipei de televiziune. Primul lucru pe care i-l spusese cameramanul principal de la „30 de minute” în prima zi de filmări fusese acela că o echipă TV e un „magnet de tâmpiţi”. De îndată ce apare în public, încurajează o mulţime de reacţii ridicole din partea unor oameni care altfel se comportă normal. Multe dintre apariţiile lui Kitty în faţa camerei fuseseră distruse de idioţi care stăteau în spatele ei şi încercau să le transmită rudelor un mesaj.

Kitty era acolo ca să-i ia un interviu Evei. Nu reuşise să închidă ochii după meciul cu Steve. Petrecuse toată noaptea căutând informaţii despre Eva şi citindu-i blogul. Gaby fusese foarte amabilă şi o sunase încă de dimineaţă. De trei ori. Era o băgăcioasă cu gură mare şi turuitoare, fata de PR standard, care făcea lucrurile să se întâmple chiar şi atunci când natura şi universul întreg erau împotrivă. Kitty îşi imagina că Eva e o fire perfect opusă. Nu era la fel de gălăgioasă ca Gaby, trebuia să te concentrezi ca să auzi ce spune. Părea tăcută, rezervată, dar nu timidă.

Cea care o intervieva era una dintre vedetele emisiunii „Către public”, a cărei viaţă personală ţinea prima pagină a tabloidelor. Emisiunea se ocupa de bârfele din showbiz şi de modă.

— Eva, zise prezentatoarea cu frunte înţepenită şi buze îndopate în microfonul supradimensionat pe care trona logoul emisiunii. Spune *către public,* cum a fost să-l cunoşti pe Brad Pitt?

Eva zâmbi politicoasă.

— Îmi pare rău, Laura, dar eu… ăă… nu m-am întâlnit cu Brad Pitt.

Laura se uită pe notiţe.

— Stop, zise ea, şi zâmbetul uriaş i se şterse imediat. Se uită la femeia din spatele camerei: O luăm de la cap.

Se auzi numărătoarea, iar la „trei” zâmbetul îi apăru din nou pe faţă.

— Eva, cum a fost să-l cunoşti pe George Clooney?

Eva aruncă o privire neliniştită şi iritată spre Gaby.

— De fapt, nu m-am întâlnit cu George Clooney. Reprezentanţii unei companii care lucrează cu el m-au întrebat dacă vreau să cumpăr un cadou pentru el din partea lor.

— Oo… fetelor, George Clooney!

Laura trase microfonul de lângă gura Evei şi începu să chiţăie excitată, privind direct în cameră. Ca răspuns la chiţăitul ei, camera începu să se legene şi se apropie brusc. Ca să evite coliziunea, Eva se trase în fotoliu. Gestul nu dădea deloc bine. Gaby îşi prinse capul în mâini.

— Şi ce i-ai cumpărat? Spune-ne exclusiv *pentru public.*

Laura se uită din nou în cameră, entuziasmată, apoi se întoarse către Eva:

— Spune tot!

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, îi zise Eva amabilă dar distantă, dar am refuzat. Asta e politica mea. Apoi se însenină, entuziasmată de ideea că poate vorbi despre puiul ei: Am creat „Cu dedicaţie” ca să-mi pot dedica timpul găsirii cadoului perfect pentru persoana perfectă. Ca să fac asta, îmi place să petrec o vreme cu persoana respectivă, aşa încât să pot vedea ce dorinţe se ascund în inima ei. Nu pot face cumpărături pentru un necunoscut – altfel cum ar fi o cumpărătură personală!?

Gaby îşi prinse din nou capul în mâini şi se făcu mică, fără să se ferească de privirea Evei.

Laura căscă ochii la cuvintele Evei. Kitty putea să parieze pe toţi banii pe care-i avea – nu că ar fi fost mulţi! – că o bună parte dintre vorbele Evei, dacă nu chiar toate, o să cadă la montaj. Nu fusese chemată

decât ca să facă un comentariu indecent la adresa lui George Clooney. Aşa ar fi fost încântaţi şi producătorii emisiunii. După cât de sinceră fusese Eva, urechea deschisă şi critică o făcea pe Kitty să nu fie foarte convinsă de politica Evei, sau de încrederea Evei în propria politică, dar ideea cumpărăturilor personale era deosebită, şi ieşea în evidenţă. Era de presupus că există companii care caută aşa ceva. I se părea că e calea lungă pentru a face un gest simplu, cum era cumpărarea unui cadou.

Bărbatul aşezat alături o fulgera pe Eva cu privirea.

— Alături de Eva îl avem pe expertul în cumpărături personale de la Arnotts, Jack Wilson. Jack, spune-ne câte ceva despre ce cumpărături vei face anul ăsta pentru clienţii tăi.

— Ei bine, zise el uitându-se direct în cameră, avem o husă Tom Ford pentru iPad. Cadoul perfect pentru bărbaţii cărora le plac accesoriile de marcă. De asemenea, va proteja iPad-ul de soarele vacanţei care se apropie. Costă o mie cinci sute de euro – un preţ minunat pentru un asemenea obiect de lux.

Eva făcu ochii mari.

— Opreşte-te! mormăi Gaby în surdină, făcându-l pe cel de la sunet să se întoarcă spre ea.

— Mai avem şi o umbrelă Coco Chanel. Perfectă pentru doamnele cărora nu le place să se ude.

— Minunat pentru părul proaspăt coafat, fetelor, zise Laura în cameră, iar răspunsul fu neobişnuit: camera se apropie atât de mult, încât aproape i se lipi de faţă.

— Costă o mie de euro.

Eva căscă gura. La fel făcu şi Kitty, dar ea nu era în cadru. Simţea cum, lângă ea, Gaby devine tot mai nervoasă.

— Pentru ce vedete o să faci cumpărături? întrebă Laura.

— A… toată lumea vine pe-aici, începu Jack, apoi continuă cu o listă de vedete care aveau concerte în capitala Irlandei în acea vară.

Kitty observă că înainte de fiecare nume spune „poate şi”.

— Oau! Aţi auzit? Madonna! Să trecem mai departe… Eva, ochelarii de soare pe care îi vedem la fete ca Victoria Beckham şi Katie Holmes se potrivesc pentru cei cărora le faci cumpărături?

— Clienţii mei?

— Haide, haide, o încuraja Gaby.

— Păi, lista clienţilor mei este secretă, n-aş…

— Da, dar pentru *ce fel* de persoană ai cumpăra aşa ceva?

— Pentru cine aş cumpăra ochelari de soare?

Eva se uită în jur, de parcă ar fi încercat să descopere cine îi joacă o farsă.

— Ca cei purtaţi de Victoria Beckham şi Katie Holmes, zise Laura printre dinţi.

Eva deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt.

— Ei bine, se băgă Jack, eu aş zice că acei ochelari sunt perfecţi pentru doamnele care le iubesc pe Victoria Beckham şi pe Katie Holmes şi care vor ca vara asta să nu le intre soarele în ochi.

— Iată, oameni buni, cele mai bune sfaturi pentru cumpărarea cadoului perfect pentru persoana care ocupă un loc special în viaţa voastră. O veţi face să se simtă ca o vedetă.

Filmarea luă sfârşit.

Eva sări din fotoliu.

— Isuse Hristoase, îi zise Laura colegei de la cameră în timp ce strângeau. Ce urmează? Chiloţei cu diamante?

— Cum să-i ajuţi să se simtă ca o celebritate? îi zise Eva lui Gaby când ieşiră în stradă. Nu striga, dar era evident nervoasă. Ochelari de soare? Ca să-i faci să se simtă ca o celebritate? Doamne, Gaby!

— Bine, aşa e, n-a fost cel mai bun aranjament.

— N-a fost cel mai bun? Gaby, a fost cel mai prost! De cel mai prost gen. Cum să vorbesc despre ocupaţia mea când îmi aranjezi asemenea apariţii în public? Mesajul se pierde. Nimeni nu mai ascultă.

Nu le pasă de „Cu dedicaţie”. Îi interesează doar lista mea de celebrităţi şi George Clooney! Ce-a fost asta?

Vocea îi era coborâtă, dar era limpede că e nervoasă. Dându-şi seama că Eva nu i-a remarcat prezenţa, Kitty rămase în urma lor, bucurându-se de părerile sincere ale Evei despre emisiune.

— Oamenii pot fi impresionaţi. Pot veni comenzi, zise Gaby ridicând din umeri.

— Faptul că eu *n-am cumpărat* un cadou pentru George Clooney îi impresionează?

— De obicei oamenii ascultă doar întrebările.

Eva închise ochii şi respiră profund.

— Aş prefera să nu mai dau interviuri deloc, dacă despre asta e vorba.

— Dar sunt bune pentru profilul tău.

— Crezi că *ăsta* a fost bun?

— Ăsta poate nu…

Eva gemu, dar Kitty îşi dădu seama că începe să se calmeze.

— Am muncit atât! Avem nevoie de publicitate care îmi permite să vorbesc despre arta de a face cadouri, despre ce importanţă are, mai ales în vremurile astea. Nu despre cât costă – nu prea mai suntem un popor care face daruri generoase. Trebuie să te *gândeşti* ce-i poţi dărui unei persoane, cum o poţi însenina dacă e deprimată, cum o poţi face să se simtă iubită şi importantă printr-un simplu gest!

— Ştiu, ştiu, nu trebuie să-mi spui mie toate astea, le ştiu, zise Gaby îndesându-şi în gură nişte gumă de mestecat, de parcă ar fi trebuit să-şi ţină fălcile în mişcare atunci când nu vorbea.

— Chiar ştii? o întrebă Eva uitându-se la ea.

— Sunt şocată şi uimită că mă întrebi aşa ceva, zise Gaby teatral. De când lucrăm împreună?

— De prea multă vreme? zise Eva.

— Bine. Următoarea întâlnire e aici.

— Unde?

— Aici.

Se întoarse şi se uită la Kitty, care încercă să rămână puţin în urmă, ca să n-o facă pe Eva să se simtă prost. Dar Eva deja roşise toată, era stânjenită

că fusese auzită, mai ales că ştia că are de-a face cu o jurnalistă.

— Îmi pare rău, n-am… zise Eva uitându-se mustrător la Gaby. N-am ştiut că ai venit.

Încă o bilă neagră pentru Gaby.

— E în regulă, mi-a făcut bine să aud toate astea. N-o să mă fac că n-am auzit.

— Mi-e atât de ruşine. Sunt fan *Etcetera.* Îmi place foarte mult. O citesc în fiecare lună. M-am bucurat foarte tare când ai sunat.

— Îţi mulţumesc, zise Kitty. Cred că anul trecut ai vorbit cu editoarea mea, Constance Dubois.

— Am auzit de Constance, dar nu, n-a vorbit cu mine. Ar fi trebuit? Se uită la Gaby. M-a căutat?

Gaby ridică din umeri.

— Din câte ştiu eu, nu. Mă ocup doar de ce-mi spui tu.

Chiar dacă abia le cunoscuse, Kitty îşi dădu seama că lucrurile nu stau aşa. Se simţi dezamăgită să constate că a descoperit o altă persoană de pe listă care nu a vorbit cu Constance. Despre ce era vorba?

— În fine, ai vrea să-mi spui câte ceva pentru articolul meu?

— Da, sigur. Adică… despre ce e vorba? Sau care-i subiectul – cum spuneţi voi.

Kitty îngheţă. Întrebarea era foarte bună.

— E vorba despre tine şi… ei bine, despre alte nouăzeci şi nouă de persoane. Este vorba de un lucru care vă leagă pe toţi.

— O sută de persoane? Gaby părea dezamăgită că nu e vorba doar despre Eva. Cine sunt ceilalţi? Cunoaştem pe cineva?

— Nu. Nu cred că îi cunoaşteţi. Deşi asta e o întrebare bună.

Lui Kitty îi veni o idee şi începu să scotocească în geantă după listă.

— Cunoşti vreunul dintre aceste nume?

O întrebase pe Eva, dar Gaby se trase aproape, să verifice lista. Eva parcurse lista încet. Gaby termină în trei secunde.

— Nu, zise ea. Pe nimeni. Îmi poţi da o copie a listei?

— De ce?

— Ca să văd cine sunt. Nu sunt de acord cu acest interviu dacă nu ştiu cu cine e asociată clienta mea.

Era o pretenţie justificată, dar Eva şi Kitty fură surprinse.

— Le am şi eu pe-ale mele.

Vorbele lui Gaby sunaseră ca un „ţi-am spus eu”.

— Nu cred că e nevoie de asta, zise Eva încet. Hai să bem o cafea undeva, doar noi două.

Gaby se uită urât.

— Şi putem vorbi pe îndelete, într-un loc mai liniştit decât strada asta.

— O idee bună, zise Kitty uşurată.

— Problema e că în treizeci de minute am o întâlnire cu un client. Ne vedem după sau vorbim pe drum?

— O… pot să te văd la lucru?

Eva se uită nesigură la Gaby. Dacă ar fi fost cazul ca Gaby să vorbească în locul Evei, acela trebuia să fie momentul. Era evident că Evei nu îi place ideea, dar Gaby nu înţelese asta. Mesteca gumă şi o privea indiferentă.

— Ce?

— Aş avea ocazia să văd ce faci, zise Kitty. Să văd ce înseamnă să nu fii un cumpărător personal oarecare.

Eva zâmbi.

— Te pricepi. Bine, hai să mergem.

Clădirea Centrului de Finanţe irlandez era situată pe cheiul râului Liffey. În clădire aveau sediul financiar peste patru sute treizeci de firme, printre care hoteluri, restaurante şi magazine. Paisprezece mii de angajaţi. Căutau firma Molloy Kelly Socilitors, care se ocupa de consiliere juridică bancară şi negocieri comerciale. Eva trebuia să se întâlnească cu George Webb, unul dintre parteneri. Kitty descoperi pe Google că omul răspunde de mai

multe departamente: Drept bancar, Insolvenţe, Falimente, Dreptul asigurărilor, Calomnii, Divorţuri.

— Pentru astfel de oameni lucrezi de obicei? întrebă ea. Oameni de afaceri ocupaţi, care nu au timp să le ia ceva celor dragi?

Eva o privi curioasă.

— Ce te face să crezi că despre asta e vorba?

— Am căutat pe Google, cunosc genul. Mai întâi munca, pe urmă familia. Sunt atât de obişnuiţi să le ceară altora să lucreze pentru ei – să dea lucrurile la spălat, să facă cumpărături şi curat în casă – încât cumpărarea de cadouri pentru cei dragi nu încape în lista de priorităţi.

— Ei bine, dacă e aşa, n-o să lucrez pentru el.

— De ce nu?

— Prefer să lucrez pentru cineva care vrea cadoul perfect pentru persoana iubită, nu pentru cineva care nu vrea să se deranjeze. Şi eu îmi aleg clienţii, nu numai ei pe mine, zise ea sinceră, cu ochii mari.

Kitty era intrigată, atât de filosofia Evei, cât şi de gravitatea cu care vorbea.

— Kitty, investesc o bună parte din timpul meu pentru clienţi, îi zise ea zâmbind. Trebuie să ştiu cât le pasă de persoana căreia îi fac un cadou. Altfel cum ar putea să-mi pese mie? Sunt sigură că la fel se întâmplă şi cu tine atunci când scrii un articol. Dacă ţie nu-ţi pasă, cum ar putea să-i pese cititorului?

Gândindu-se la asta, Kitty nu putu să nu-i dea dreptate.

După o aşteptare de zece minute în sala placată cu marmură strălucitoare, uşile liftului se deschiseră şi un tip la costum, spilcuit, cu cravată şi batistă de culoare roz, le făcu semn. Kitty îşi dădu seama imediat că tipul nu e George Webb; îi părea mai degrabă un poponar care se ocupă de comedie. Sprâncenele îi erau conturate perfect, pielea îi strălucea de parcă ar fi fost îngrijită impecabil încă din copilărie. Nu părea machiat, dar strălucirea pometţilor lui o făcea invidioasă.

— Eu sunt Nigel, zise tinerelul sclivisit, prezentându-se mai întâi lui Kitty, fără să întindă

mâna. Vă duc sus imediat. Îmi pare bine.

— Kath… Kitty Logan, zise ea poticnindu-se din nou, încă neobişnuită să-şi folosească diminutivul în relaţiile profesionale.

— Şi cu ce ocazie pe la noi, Kath-Kitty? o întrebă el, glumind pe seama greşelii ei.

— Experienţă pentru serviciu, minţi Kitty senină, doar ca să-l enerveze.

— Pentru o elevă matură, presupun, continuă el, fără să-i dea crezare.

Eva nu făcu decât să zâmbească şi să dea din cap.

Le conduse în anticameră.

— Aşteptaţi aici, vă rog, o să vină imediat.

Eva se aşeză, iar Kitty începu să se plimbe, examinând lucrurile din încăpere. Erau complet diferite, de asta era sigură. Eva era genul care face ce i s-a spus, urmează instrucţiunile şi e politicoasă. Kitty – nu. Niciodată nu fusese aşa. Întotdeauna simţea că mai e ceva ce n-a descoperit, ceva care e dincolo de ceea ce se vede, şi dorea să ştie ce este. Era curioasă ca un copil, încerca să vadă dincolo de faţadă şi să descopere secretele pe care oamenii le ascundeau pentru simplul motiv că ei îşi imaginau că acele secrete sunt importante, chiar dacă în realitate nu însemnau nimic pentru ceilalţi. În facultate, în unele seri se despărţea de prietenele ei şi ajungea să le ţină de urât persoanelor pe care le considera cele mai interesante, provocatoare şi complicate, ascultându-le poveştile. Căuta câte o persoană cu o minte neobişnuită, căreia să-i audă poveştile mundane şi pe cele fantastice deopotrivă. Nu crezuse niciodată că ceea ce se vede e tot ce există, şi simţea dorinţa arzătoare de a descoperi ce se ascunde dincolo de paravanele după care se aşază fiecare persoană. Această fascinaţie şi dragostea pentru oameni o făcuseră să scrie articolele din *Etcetera,* dar poate că dragostea pentru oameni nu fusese transmisă prea bine în reportajele ei pentru „30 de minute”. Cât lucrase acolo şi făcuse investigaţii dragostea ei se transformase în neîncredere, în nevoia de a afla ce îi ascund oamenii. Meşteşugul

conversaţiei şi al înţelegerii devenise un joc în care încerca să-i facă pe oameni să vorbească fără să-şi dea seama că o fac şi să ia declaraţii de la oameni care nu voiau să fie pomeniţi. Ajunsese să spună poveşti într-un cu totul alt mod.

Îşi încheie introspecţia gândindu-se că poate Steve are dreptate. Steve, vechiul ei prieten, cu care doar rareori avusese discuţii cu un subiect mai profund, ştia mai multe despre ea decât ştia ea însăşi. Simţi dintr-odată cum pielea i se face ca de găină şi se uită în jur să vadă care e cauza.

Observă că Eva o studiază amănunţit în timp ce se învârte prin încăpere să vadă ce tablouri sunt expuse, şi asta o făcu să se simtă prost. Studierea era treaba *ei,* paravanul invizibilităţii de după care puteau fi studiaţi ceilalţi era cel care o ajuta *pe ea* să descopere lucruri, iar Eva încercase să-i ia locul. Era supărător şi neobişnuit pentru un observator să fie observat. Renunţă să se mai învârtă prin încăpere şi se cufundă într-un fotoliu de piele.

Uşa se deschise şi intră George Webb.

— Bună ziua, le salută el cu un zâmbet uriaş, străjuit de dinţi perfecţi, uitându-se când la una, când la cealaltă. Presupun că sunteţi domnişoara Wu, zise uitându-se la Eva.

Era evident. Avea trăsături orientale, părul lung şi mătăsos, atât de negru încât într-o lumină puternică prindea nuanţe de albastru. Pielea îi era impecabilă şi era machiată discret. Dar nu avea nevoie de machiaj – era lipsită de orice cusur şi uluitor de frumoasă.

— În niciun caz nu sunt eu, glumi Kitty.

— Ea este Kath-Kitty Logan, zise Nigel intrând în încăpere. E jurnalistă la *Etcetera.*

Ridică una dintre sprâncenele lui perfecte, ca pentru a-i spune că nu poate să facă ce vrea în prezenţa lui.

George Webb părea încurcat.

— E o revistă, îi explică Nigel. N-ai citit-o niciodată.

— Dar *tu* ai citit-o, zise Kitty zâmbindu-i lui Nigel.

— Nu. Am căutat pe Google.

Kitty râse.

— Fac un reportaj despre domnişoara Wu, explică ea. Dar vă rog, nu vă faceţi griji, nu voi scrie decât despre ea, nu şi despre clienţi. Nu voi menţiona niciun nume. Pur şi simplu vreau să văd şi eu cum lucrează.

Dar nu ştia dacă subiectul e modul în care lucrează Eva sau cu totul altul. N-avea niciun indiciu, dar încerca să pară sigură de ea.

George Webb se gândi puţin, apoi spuse:

— OK. N-am nimic împotrivă. Sunteţi simpatică, adăugă el aşezându-se în faţa Evei şi începând s-o studieze.

George era un tip deosebit de chipeş, îngrijit în sensul cât se poate de modern. Avea sprâncenele despărţite şi fiecare firicel de pe faţă fusese pensat cu atenţie. Purta un costum simplu, dar stilat. Îi venea impecabil. Eva îl privea cu figura cuiva care se uită la un lucru frumos, ceea ce făcea şi el. Era evident că se simt atraşi unul de altul. Părea că nu mai e nimeni cu ei, ceea ce lui Kitty îi plăcea, cel puţin atunci când lucra. Se pregătea să savureze discuţia.

— Am aflat de dumneavoastră de la Nigel, explică George. Mi-a spus că sunteţi cea mai bună.

Nigel, care se ocupa de cafea, le aruncă o privire enervată. Kitty ştiuse că el era cel care provocase vizita ei din momentul în care îşi permisese să facă glume nepoliticoase.

— E foarte frumos din partea lui Nigel, zise Eva încet, mişcată cu adevărat.

— Cred că lucraţi şi pentru o vecină… mă rog, una de aici. Elizabeth Toomey, continuă George.

— A, da, zise Eva cu ochii aprinşi. Lucrează vizavi, la PricewaterhouseCoopers.

— Aţi auzit că a fost promovată? în ianuarie.

— Da, am auzit. M-am bucurat mult pentru ea.

— Cred că şefului ei i-a plăcut foarte mult cadoul pe care i l-aţi cumpărat.

Eva se închise imediat. Kitty o vedea cum se transformă, ca o insectă care intră înapoi în gogoaşa

larvei. Şi George simţi asta.

— Cred că e meritul ei. Mi s-a părut că munceşte extrem de mult, zise Eva.

— Cred că de mare ajutor a fost cadoul dumitale, îi zise el râzând.

Kitty era surprinsă. Tipul era suficient de deştept ca să priceapă că trebuie s-o lase baltă, dar nu se putea abţine. Era disperat să afle care fusese cadoul, iar disperarea se vedea de la o poştă. Cunoscând principiile Evei când venea vorba de confidenţialitate, Kitty începu să se teamă că lucrurile nu vor merge bine pentru fermecătorul George.

Eva se mulţumi să zâmbească.

— Ce a fost? întrebă el privind spre Kitty. Pariez că vreţi să ştiţi.

Kitty ridică mâinile, făcând semn că nu vrea să se bage.

— Eu sunt doar observator.

Un cadou care putea aduce cuiva o promovare? Bineînţeles că voia să ştie ce a fost, şi voia să ştie şi de unde s-ar putea cumpăra. Se auzi un sunet foarte slab, atât de slab încât crezu că i s-a părut – un fornăit uşor, pe care Nigel îl scoase în momentul în care îi puse cafeaua în faţă.

Nigel interveni cu o explicaţie:

— Domnul Webb te-a chemat aici pentru a discuta despre o apropiată întrunire de familie. O petrecere mare. O mulţime de oameni, care sunt foarte bucuroşi să participe, zise el sec, iar Kitty, Eva şi George nu putură să nu râdă. Sora lui se mărită, iar bunicul împlineşte optzeci de ani. Au hotărât să facă o singură petrecere. Pur şi simplu are nevoie de ajutorul tău.

— Mulţumesc, Nigel, zise George, dându-i semnalul că poate să plece.

George se uită la ceas şi pe faţă îi apăru o umbră de îngrijorare.

Kitty simţi că timpul alocat politeţurilor a expirat. Nigel îşi făcuse treaba, George se arătase amabil, dar

acum era vremea să treacă la treabă. Kitty îşi bău repede cafeaua. George se uită lung la Eva.

— Ce credeţi?

— Scuze… ce cred despre ce?

— Despre sarcina asta.

— Unde stă familia dumneavoastră?

George păru încurcat.

— În Cork.

— Când are loc evenimentul?

— Asta e problema, că nu am fost prea atent. Săptămâna viitoare. Vineri. Dar puteţi afla da toate detaliile de la Nigel. Sau de la mine.

Se aplecă înainte, cu o expresie limpede pe faţă. Kitty îşi spuse că, dacă Eva ar fi fost o idee mai puţin frumoasă, George ar fi părăsit de mult încăperea.

— E foarte aproape… De obicei am nevoie de cel puţin câteva săptămâni.

— Săptămâni? zise George surprins, confirmând bănuiala lui Kitty.

— La câte cadouri vă gândiţi?

— Păi, să vedem… Nigel ştie toate amănuntele, dar e unul pentru bunicul meu, unul pentru sora mea şi unul pentru viitorul ei soţ.

Se concentră puţin asupra unui fir invizibil de praf de pe pantaloni. Îl scutură şi începu să caute altul.

— A, şi mai e unul… pentru altă persoană.

Kitty se simţi dezamăgită. Nu pentru ea – George abia dacă îi aruncase o privire de când intrase în încăpere, nu-i acordase atenţie decât Evei –, şi nici pentru contract. Fu nevoită să-şi muşte limba ca să nu spună ceva. Era evident cine e cealaltă persoană, dar tipul fusese atât de fermecător, iar Eva, chiar dacă era o profesionistă desăvârşită şi o femeie integră, se arătase foarte deschisă. Kitty văzuse foarte bine asta, şi putea simţi legătura creată între ei, care îl făcea să spună ce avea de spus pe un ton foarte ciudat.

— Pentru iubita dumneavoastră? întrebă Eva.

— Da, răspunse el dregându-şi glasul, apoi continuă aproape într-un murmur: Se împlineşte un an.

„Un ultim an”, îşi zise Kitty.

— Deci e o aniversare, zise Eva şi-şi notă ceva în carneţel. Daţi-mi voie să vă explic cum lucrez, domnule Webb…

— Te rog, spune-mi „George”.

— George, zise ea zâmbind. Legătura se crea din nou, iar Kitty devenea iar invizibilă. Îmi place să petrec un timp cu oamenii pentru care cumpăr cadouri. Îmi place să văd cine sunt ei cu adevărat, ce îşi doresc de fapt, şi aleg lucruri care sunt făcute doar pentru ei. Nu ştiu dacă asistentul tău ţi-a spus asta…

— Nu, zise George, aparent neliniştit. Mă gândesc la un buget de trei mii, să zicem. Mă gândesc că ai putea găsi ceva pentru ei de banii ăştia. Lucrezi cu ora? Nu ştiu cum se fac chestiile astea, dar oricum, nu contează cât timp îţi ia, sunt dispus să plătesc destul ca să-ţi acopere eforturile.

— Probabil că nu sunt persoana potrivită, zise Eva.

Kitty fu surprinsă. El era gata să plătească oricât, iar ea îl refuza. Îi venea să-i dea cu carneţelul în cap.

— Cred că ai nevoie mai degrabă de un cumpărător personal, îi descrii persoana, iar el îţi găseşte cadoul. Un parfum drăguţ pentru mama, portofele-pereche pentru sora ta şi pentru soţul ei, chestii de genul ăsta.

— Minunat, asta-i minunat, zise el luminându-se. Apoi se uită la ceas şi încruntarea apăru din nou – timpul trecea.

— Îmi pare rău, George, slujba asta nu e de mine, îi zise Eva zâmbind şi se ridică.

El rămase pe canapea, privind-o încurcat. Apoi înţelese ce se întâmplă şi se ridică şi el.

— Bine, îi zise strângându-i mâna, pe jumătate contrariat, pe jumătate iritat. Îţi mulţumesc că ai venit. Îl rog pe Nigel să vă conducă. Eu am întârziat la o întâlnire.

O mai privi o dată, de-a dreptul intrigat, apoi dădu din cap spre Kitty în semn de salut şi ieşi.

Nigel apăru imediat şi le conduse la lift. Coborâră în tăcere.

— De ce i-ai recomandat-o pe Eva lui George? îl întrebă Kitty.

— Asta e pentru materialul tău?

Rostise cuvântul „material” de parcă ar fi fost porcos.

— Dacă vrei…

— Nu vreau.

— Bine atunci, nu consemnez nimic.

Îi aruncă o privire sarcastică, apoi se uită la Eva în timp ce răspunse.

— Lucrez pentru el de şase ani, şi de şase ani trebuie să am grijă de toate listele. Zile de naştere, Crăciun, botezuri, de toate. Cred că a venit vremea ca bunică-său să nu mai primească batiste şi cravate, chit că sunt de cea mai bună calitate, desigur, se lăudă el.

— Cei din familia lui sunt drăguţi? întrebă Eva, iar lui Kitty întrebarea i se păru neobişnuită.

— Drăguţi? Ţi se face greaţă, îi răspunse Nigel, şi era evident că răspunsul e pozitiv. Minunaţi, ca şi mine, adăugă uitându-se la Kitty şi bătând din genele lungi. Apoi se întoarse către Eva şi-i spuse pe un ton serios: Merită ceva mai bun.

Eva dădu din cap, iar Nigel o dădu din nou pe glumă:

— Iar eu sunt sătul de căutat loţiuni anti-rid. Am lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi, să faci cafeaua, îi zise Kitty chiar în momentul în care ieşeau din lift.

— De aici o să vă conducă Eddie, Kath-Kitty.

Li-l arătă cu un semn din cap pe paznicul corpolent care stătea într-un colţ.

Uşile se închiseră şi Kitty începu să râdă, apoi se treziră pe aleea din faţă.

— Ei bine, zise Kitty privind-o pe Eva cu sentimentul că a asistat la un eveniment cu totul neobişnuit, a fost interesant.

— Da? o întrebă Eva nesigură.

— Domnul Webb a fost vrăjit, asta-i clar, zise Kitty, iar obrajii Evei prinseră o nuanţă de roz.

— Domnul Webb n-ar trebui să fie vrăjit de nimeni, zise Eva sec. Are de sărbătorit o relaţie de un an.

— De asta l-ai refuzat?

— Nu! Dacă-ţi imaginezi că mă ocup de asta doar ca să găsesc bărbaţi, te înşeli amarnic. Şi oricum, în cazul ăsta aş fi acceptat.

Începură să râdă.

— Atunci care a fost motivul?

— Mergem să bem o cafea?

Kitty cântări opţiunile. Eva era foarte drăguţă, iar slujba ei era un subiect interesant, dar nu era sigură că poate descoperi ceva. Poate că povestea lui Constance avea de-a face cu viaţa personală a Evei. Un alt subiect găsit de Constance pe care Kitty nu-l putea identifica. Se gândi la ce putea descoperi în celelalte nouăzeci şi opt de cazuri – oameni care aveau, desigur, poveşti interesante –, comparând perspectiva cu aceea de a petrece câteva ore alături de Eva, punându-i întrebări despre viaţa ei personală. Eva era o fată minunată, dar Kitty se simţea sub presiune. Trebuia să treacă mai departe.

— Nu-ţi mai răpesc timpul, îi spuse zâmbind politicos şi simţindu-se vinovată când văzu expresia de dezamăgire de pe faţa Evei. Dar aş vrea să-ţi mai pun o întrebare.

— Sigur, zise Eva luminându-se din nou.

— Mă întreb… îţi aminteşti primul cadou, primul cadou memorabil pe care l-ai primit şi care a însemnat ceva pentru tine? Care poate a declanşat ceva în tine? A declanşat această… dorinţă pe care o ai de a le cumpăra oamenilor cadoul perfect. Cadoul ăla care ar putea fi motivul pentru care ai ales cariera asta.

Eva părea abătută, dar deodată se lumină şi masca de bucurie îi reveni pe faţă.

— Da, zise ea voioasă. A fost un ponei de jucărie care avea grajd. L-am primit de la bunica. Aveam şapte ani, şi mi-a plăcut la nebunie. Mă jucam cu el toată ziua.

— Da? întrebă Kitty surprinsă şi dezamăgită.

— Da, îi răspunse Eva fără să clipească. De ce?

— Mă gândeam că a fost ceva cu un înţeles mai adânc, sau…

Aştepta ceva interesant, dar Eva nu se răzgândi.

— Nu. Am iubit poneiul ăla, zise ea zâmbind visător.

Privind-o pe Kitty cum se îndepărtează, Eva se dojenea în gând. Îşi dădea bine seama când vrea cineva să scape de ea. I se întâmplase de nenumărate ori. Se gândea că Gaby n-o să i-o ierte pe asta. Avusese ocazia să vorbească despre slujba ei aşa cum voia şi o ratase. Dar nu putea să spună ceea ce-şi dorea Kitty. Ea dorea mai mult, dorea să pătrundă în mintea Evei, în inima ei. Şi chiar dacă făcuse şi ea asta cu alţii, Eva nu voia ca cineva să pătrundă în intimitatea ei. Nici ea nu dădea prea des pe acolo.

Îi sună telefonul. Răspunse suspinând:

— Bună, mamă.

— Eva, poţi să vii să mă iei?

Eva simţi tremurul din voce, răbufnirea şi slăbiciunea, iar inima i se strânse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea înspăimântată, gândindu-se că ştie deja răspunsul.

— Încheietura mea. Am crezut că e un cârcel, dar m-a durut toată noaptea. N-am putut dormi, iar până la urmă m-am dus la spital. E o fractură.

— Unde eşti?

— La spital.

— Unde e tata?

Tăcere. Apoi răspunsul, pe un ton slab.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut azi. Bessie m-a adus la spital şi a plecat s-o ajute pe Clare. Trebuie s-o ajute să vadă de gemeni, nu-i pot cere să vină iar aici.

Eva se simţea furioasă. Foarte furioasă pentru că nu putea face nimic de acolo, de pe cheiul din Dublin. Şi furia avea să rămână în ea, fără îndoială, tot drumul înapoi până la gara din Galway, unde avea să ajungă secătuită.

— Sunt în Dublin, zise ea. Abia diseară ajung acasă.

— Nu e nimic, aştept.

— De ce nu iei un taxi?

— Nu, mulţumesc. Te aştept pe tine.

Eva ştia că o să-i spună asta. Mama ei nu voia s-o vadă cineva aşa. Şi avea să rămână în casă până la vindecare, fără îndoială.

— Sunt ore bune, mamă.

— Aştept, veni răspunsul ferm.

Eva se întrebă unde dispare puterea aia când e nevoie de ea cu adevărat.

— Sper să scap de asta până la ziua tatei. Plănuieşte să dea o petrecere.

— Când?

Eva simţea din nou spaima.

— Vinerea viitoare.

— Vinerea viitoare? Dar… rămase îngheţată. Nu pot vinerea viitoare. Putea să-mi spună şi mie.

— Vai, o să fie foarte dezamăgit, zise mama ei pe un ton care făcu să i se strângă stomacul.

— Ei bine, nu pot face nimic. Nu pot să renunţ la un client, ştii bine.

Aruncă o privire spre vârful clădirii din care ieşise cu Kitty.

— Ca să nu mai spun că o să fiu în Cork…

10

Adresa lui Archie Hamilton, al şaizeci şi şaptelea din lista de o sută de nume, îi sări în ochi lui Kitty în timp ce se întorcea de la întâlnirea cu Eva. Era seară, şi se gândi că ar putea încerca – oamenii se întorceau de la lucru, se pregăteau de cină, îi putea lua pe nepregătite. În afară de Gaby nimeni nu-i răspunsese la mesaje, şi trebuie să meargă înainte. Timpul trecea, termenul pentru articol se apropiase cu încă o zi şi ea nu descoperise care e subiectul. Gândul o înspăimânta mult mai mult decât ar fi trebuit. Ajunsă acasă, îşi luă bicicleta şi porni spre adresa din listă.

Archie Hamilton locuia într-un bloc de apartamente la zece minute de locuinţa ei. În zonă se simţea spiritul puternic al comunităţii. Vecinii aveau relaţii foarte strânse şi, dacă erai din cartierul lor, te ajutau la greu. Dacă nu… nu. Iar Kitty locuia chiar dincolo de limitele cartierului.

Îşi lăsă bicicleta jos, urcă scările şi aşteptă pe palierul exterior ca Archie Hamilton să răsucească încuietorile celor trei yale şi să deschidă uşa. De jos o urmărea un puşti pistruiat, cu părul roşu-aprins, aşezat pe o minge de baschet.

Se deschise şi ultima încuietoare, iar uşa se crăpă puţin, atât cât îi permitea lanţul de siguranţă. Apărură doi ochi care se holbară la ea, umezi şi roşii, de parcă nu mai văzuseră lumina zilei de ani buni. Kitty nu se putu abţine şi făcu un pas înapoi.

— Archie Hamilton? întrebă ea, iar ochii o măsurară din cap până-n picioare, apoi uşa se închise.

Se uită în jur, neştiind sigur dacă trebuie să bată din nou la uşă sau să plece. Băiatul de jos chicoti.

— Îl cunoşti pe Archie? îl întrebă ea.

— Îl cunoşti pe Archie? o imită puştiul cu acelaşi ton, dar cu voce piţigăiată şi cu un uşor accent de provincie.

Ei i se păru însă că e un accent exagerat, iar efectul o tulburase. Era sigură că puştiul chiar asta

urmărise. Dădu să plece, dar chiar în acel moment auzi înăuntru o voce care-l chema pe Archie, şi rămase pe loc. Încuietorile se auziră din nou, de data asta într-un ritm mai rapid, iar uşa se deschise larg. Acum se holba la ea un alt bărbat, care părea obosit şi furios. O studie în timp ce-şi punea geaca de blugi, apoi, ca şi cum nu i-ar fi plăcut ce văzuse, ieşi din casă, făcând-o să se dea înapoi. Trânti uşa şi o încuie, după care puse cheile în buzunar şi porni spre scări.

— Nu vă supăraţi, zise Kitty politicoasă.

— Nu vă supăraţi, se auzi vocea puştiului pistruiat.

Bărbatul nu se opri, iar Kitty porni după el. Începură să coboare scările. Kitty renunţă la politeţe.

— Tu eşti Archie?

— Şi dacă sunt, ce?

— Ei bine, dacă eşti tu, aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Despre ce?

— Despre… mă rog, dacă n-ai mai goni aşa, aş putea să-ţi spun.

— Am întârziat la lucru.

Începu să coboare şi mai repede, parcă pentru a scăpa de ea.

— Poate ar fi bine să stabilim o întâlnire pentru când vei avea timp. Uite cartea mea de vizită…

Scotoci în geantă, ceea ce o încetini. El era deja cu un etaj mai jos. Kitty scoase cartea de vizită şi coborî în fugă, câte două sau trei trepte odată.

Bărbatul nu luă cartea de vizită.

— Nu vorbesc cu jurnaliştii, îi zise el când ajunseră jos.

— De unde ştii că sunt jurnalistă?

El o privi din nou lung, sugerând răspunsul.

— Pari disperată.

O luă ca pe o insultă minoră şi se gândi că, dat fiind jocul lor de-a şoarecele cu pisica, tipul are dreptate.

— Mi-ai lăsat un mesaj pe telefon.

— Da.

— Să nu mă mai suni.

Dădură colţul, şi Kitty crezu că tipul va merge mai departe, dar se opri brusc şi o luă la stânga, intrând într-un fast-food. Kitty fu nevoită să se întoarcă. Îl urmări prin geam: trecu după tejghea, îşi scoase geaca şi dispăru în spate. Doi oameni stăteau la rând. Kitty se uită la firma de deasupra vitrinei. „Nico's." Archie Hamilton apăru din nou, cu şorţ şi tichie albe. Colegul lui îi dădu comenzile şi îl lăsă singur. Kitty intră.

— Ai putea fi dată în judecată pentru hărţuire, îi zise el fără să o privească.

Kitty se gândi că asta era tot ce-i mai trebuia în acel moment. Cei doi de la coadă se întoarseră spre ea.

— Vreau şi eu o pungă de chipsuri, comandă ea.

Se opri din împachetat şi se uită la ea. Nu putea spune dacă e impresionat sau dacă vrea să arunce cu ceva în ea. Graniţa părea foarte fragilă. Bărbatul scufundă chipsurile congelate în uleiul fierbinte. Kitty se gândi dacă ar trebui să aştepte ca cei doi dinaintea ei să plece sau nu. Decise că nu. N-avea nevoie de superputeri jurnalistice ca să-şi dea seama că e unica ei şansă cu Archie.

— Îţi las cartea de vizită aici, zise ea punând cartonaşul pe tejghea.

El îi aruncă o privire, apoi îşi văzu de treabă. Prepară sendvişurile cu chipsuri, luă banii şi aşteptă ca cei doi să iasă.

— N-am vorbit niciodată despre asta. Nici atunci, şi nici acum. Nu s-a schimbat nimic.

Kitty simţi că îi lipseşte o informaţie.

— Nu ştiu cine crezi tu că sunt, dar…

— Eşti jurnalistă, nu-i aşa?

— Da.

— Sunteţi toţi la fel.

— Nu vreau să vorbeşti despre lucruri de care nu vrei să mai pomeneşti.

— Am mai auzit asta.

Îi puse chipsurile într-o pungă de hârtie pe care o puse într-o pungă mai mare, apoi mai puse câteva chipsuri.

— Uite ce e, o să fiu sinceră cu tine, habar n-am despre ce vorbeşti sau care e lucrul ăla despre care nu vrei să spui nimic. Habar n-am cine eşti. Te-am găsit pe o listă cu o sută de nume ale unor persoane pe care ar trebui să le intervievez pentru articolul meu. Nu te cunosc nici pe tine, nici pe ceilalţi nouăzeci şi nouă, şi nu ştiu care e subiectul. Nu-ţi cer decât să-mi acorzi o jumătate de oră, oricând – dimineaţa, la prânz, seara –, ca să putem vorbi puţin. S-ar putea să nu fie vorba despre ce crezi tu, iar dacă îmi ceri să nu scriu despre asta, n-o să scriu. Sunt corectă şi îmi ţin cuvântul.

Kitty nu-şi dorea decât să procedeze corect, de dragul lui Constance şi al propriei sănătăţi mintale.

Bărbatul păru amuzat, sau cel puţin uşor schimbat, ceea ei i se păru descurajator. Se gândea că ar putea avea spre şaizeci de ani, dacă nu chiar mai mult, cu toate că ar fi putut fi mai tânăr, arătând aşa doar pentru că era îmbătrânit de greutăţile vieţii. Era limpede că are greutăţi. Le căra pe trup. Părul îi era încărunţit, pielea era roşie, uscată şi nesănătoasă. Părea supraponderal, dar braţele îi erau musculoase. Pentru Kitty era exponentul vieţii stresate, al alimentaţiei nesănătoase şi al lipsei de somn. Se întreba cât mai are până când va arăta la fel. Nu putea intui deloc ce gândeşte individul. În cele din urmă se uită la ea, şi Kitty simţi uşurarea care apare când câteva cuvinte schimbă lucrurile.

— Sare şi sos? o întrebă el.

— Da, te rog.

Turnă sos pe chipsuri, închise punga şi o puse pe cartea de vizită.

— Doi şaptezeci.

Plăti şi se gândi ce ar mai putea să-i spună. Nu găsi nimic. Luă punga şi lăsă pe tejghea cartea de vizită, care avea urme de sos. Cel puţin se alesese cu o cină. Când se întoarse în curtea blocului, nu mai era niciun copil. Şi nici bicicleta ei.

Stătea la baza scării care ducea spre garsoniera ei şi privea în întuneric, temându-se de ce avea să

găsească la uşă.

— Kitty? Kitty Logan?! Tu eşti?

Se întoarse către locul din care venea vocea. Din curăţătorie o privea un individ care dădea din cap într-o parte şi-n alta, încercând să-şi dea seama dacă e ea. Îl cercetă: costum, tunsoare respectabilă, pantofi curaţi, faţă lungă, bărbie bine conturată. Ochelarii cu rame rotunde erau noi, totuşi. Simţi o uşurare.

— Richie? Richie Daly?

Se apropie de el, intrând în curăţătorie, lucru pe care singură n-ar fi îndrăznit să-l facă, gândindu-se că proprietarul abia aşteaptă s-o azvârle în vreo instalaţie de curăţat.

— M-am gândit eu că tu eşti! zise el râzând şi deschizând braţele s-o cuprindă pe Kitty.

Ea îl îmbrăţişa bucuroasă şi apoi se dădu un pas înapoi, să-l studieze.

— Dumnezeule, arăţi la fel, dar eşti complet schimbat! zise nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Sper că în bine, zise el rânjind. M-am gândit că blugii jerpeliţi şi adidaşii nu dau bine.

— Şi pletele! S-au dus!

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, îi dădu el replica, trecându-i mâna prin păr, aşa cum făcea în facultate.

— Uită-te la noi – parcă nu ne-am fi văzut de cincizeci de ani, zise ea râzând.

— Doisprezece ani nu-s de ici, de colo.

— Doisprezece ani? O, e înspăimântător. Ce faci?

Arătă în jur.

— La curăţătorie…

— Da, bine, zise ea dându-şi ochii peste cap.

Proprietarul îi întrerupse dregându-şi glasul. Se uita la ei de parc-ar fi vrut să-i ucidă.

— Eu locuiesc deasupra. Vrei să… adică… vrei o cafea, ceva?

La jumătatea propoziţiei se gândise că ar putea fi însurat. Poate în faţa curăţătoriei în maşină îl aşteptau nevasta şi doi copii jumate, întrebându-se de ce se îmbrăţişează tati cu o străină. Se uită pe geam.

— O cafea? întrebă Richie uimit. Las-o baltă. Hai să bem ceva adevărat!

Când intrară în barul de pe Fairview Strand se făcuse şapte. Înăuntru era aglomeraţia obişnuită de vineri. Reuşiră să găsească o masă cu două scaune şi împărţiră chipsurile, depanând amintiri.

— Cu ce te ocupi? întrebă Kitty după ce termină de povestit ce făcuse după facultate, lăsând deoparte, desigur, cazul Colin Maguire, deşi bănuia că el ştie deja, aşa cum credea că ştie toată lumea, dar se abţine să aducă subiectul în discuţie.

— Eu?

Arătă spre paharul de vin. Era al patrulea, iar Kitty se simţea ameţită.

— Deocamdată scriu o carte.

— O carte? Richie, e minunat!

— E ciudat să te aud spunându-mi aşa. Acum toată lumea îmi spune „Richard”.

— Da, bine, niciun autor care se respectă nu se aşteaptă să-i spună cineva „Richie”. Despre ce e cartea?

— Un roman.

— Interesant.

— Şi cam atât, zise el făcând pe modestul.

— Haide, trebuie să-mi spui mai multe. E de dragoste? Istoric? Pentru fete?

El începu să râdă.

— E pentru fete. Clar pentru fete!

Kitty îşi dădu seama dintr-odată cât de apropiaţi sunt, cât de repede trecuseră de la amintiri la flirt şi, mai ales, cât de chipeş arată în comparaţie cu cel din anii de facultate.

— E un roman poliţist, îi explică el, apropiindu-şi capul de al ei. Genunchii li se atingeau deja. Am scris cam un sfert. E un lucru pe care dintotdeauna am vrut să-l fac, dar nu l-am încercat niciodată. Când ai serviciu e foarte greu să găseşti timp pentru tine. Aşa că într-o zi m-am gândit: „Futu-i, Richie, fă-o!” Şi am făcut-o. Sau cel puţin mă străduiesc.

— Foarte bine. E mare lucru să-ţi urmezi visul. Ai putea fi următoare Susan Boyle, îl tachina ea.

— Dar tu? „30 de minute” e visul tău?

Se uită în pahar, surprinsă să descopere că e gol din nou. Nu ea începuse?

Richie mai ceru un pahar.

— Nu ştiu, zise ea, simţindu-şi limba grea şi capul prins într-un vârtej uşor. Nu mai ştiu care e visul meu.

— Nu-ţi place în televiziune?

— Nu mai…

Se opri, ezitând. Simţea că din clipă în clipă o să izbucnească şi o să-i spună totul despre emisiune şi despre proces. Trebuia să fie atentă. Nu vorbise cu nimeni despre asta, şi se părea că Richie nu ştie despre ce e vorba. O încuraja cu ochii calzi şi uşor sticloşi. Nu părea deloc omul care să o judece, şi se simţea din nou ca la douăzeci de ani, în barul facultăţii, chiulind de la cursuri. O vreme în care nimic nu părea foarte serios, cel puţin pentru ea. Avea încredere în el.

— Nu mai lucrez pentru „30 de minute”, recunoscu în cele din urmă.

— Nu? zise el dând paharul peste cap. Ce s-a întâmplat?

— Chiar nu ştii, sau încerci să fii drăguţ?

— De unde să ştiu? E ceva ce ar trebui să ştiu? Îmi pare rău, Kitty, în ultimele luni m-am ocupat numai de roman. Habar n-am ce s-a întâmplat. Cineva mi-a spus azi că minerii ăia din Chile au fost salvaţi.

Kitty începu să râdă.

— Asta a fost acum doi ani!

— A, bun… zise el zâmbind. Se pare că sunt un scriitor care se mişcă greu. Acum pe bune, nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei. Am venit aici să ne simţim bine.

Îi zâmbi încurajator.

— Am futut un reportaj. L-am futut atât de rău, că am sfârşit în tribunal, postul a pierdut o groază de bani, iar eu am fost suspendată, ceea ce înseamnă că n-o să mă mai angajeze niciodată, iar acum cei de la

revista la care lucrez se pregătesc să facă acelaşi lucru, pentru că sunt presaţi de cei care ne dau publicitate, nişte indivizi care simt că e de datoria lor să intervină, chiar dacă despre ei se zvoneşte că au produse pentru obţinerea cărora se folosesc de copii, dar între timp încă mai lucrez la articolul pentru ei, chiar dacă ei nu-l pot publica, şi e singurul lucru de care-mi pasă cu adevărat, dar mai am doar o săptămână şi încă nu am aflat despre ce e vorba şi în timp ce fac asta mă întorc acasă şi găsesc în fiecare seară pe uşă căcat de câine sau vopsea roşie ori hârtie igienică şi ce ticăloşii mai cred de cuviinţă obsedaţii care-l susţin pe Colin Maguire, cu cei patru sute cincizeci de mii de euro ai lui.

Când termină, Richie o privea cu gura căscată. Kitty făcu singurul lucru la care se mai putea gândi. Făcu ce trebuia să facă atunci când începuseră necazurile: dădu capul pe spate şi începu să râdă. Isteric.

Când se aprinseră luminile în bar, mult după ultimele comenzi, iar un tip gălăgios costumat în negru începu să patruleze pentru a goni clienţii acasă, mâna lui Richie se aşeză pe spatele lui Kitty, cu un deget trecut prin brâul pantalonilor.

— Hai să mergem la tine, zise el încet.

— Nu, nu putem. E minat! răspunse Kitty chicotind.

— Îmi place cum sună…

O strânse mai tare şi începură amândoi să râdă.

— Hai să mergem la tine, zise ea, întinzându-se să-l sărute.

Drumul până în Stoneybatter a fost lung. Luminile oraşului erau tulburi, şi Kitty coborâse geamul portierei, pentru a lua aer. Îşi amintea că se întrebase de ce Dumnezeului îşi curăţa Richie hainele în cealaltă parte a oraşului.

Dac-ar fi avut carneţelul cu ea, şi-ar fi notat, ca să-l întrebe. Ceea ce mai târziu îşi dorea să fi făcut.

11

— La dracu', am întârziat.

— Unde?

— Trebuie s-o văd pe Birdie.

— Încă mai eşti furioasă.

Începură să râdă, şi Kitty se rostogoli din pat, îndepărtându-se de răsuflarea lui matinală.

— E un articol la care lucrez.

— Am crezut că nu lucrezi.

— Ba lucrez, numai că nu ştiu la ce.

Când se ridică îşi dădu seama că are capul greu. Se întinse la loc.

— Te simţi mai bine azi?

— Ce vrei să spui?

— Plângeai. Ziceai că ţi-au furat bicicleta.

Kitty gemu, apoi se ridică şi începu să se învârtă prin dormitor, căutându-şi hainele. „Unde dracului sunt chiloţii?"

Închise ochii, apoi îi deschise brusc. „La bucătărie." Se frecă la ochi. „La dracu', mă doare capul."

Îşi găsi hainele aruncate prin bucătăria micuţă. Se uită pe geam.

— Unde suntem?

— În Stoneybatter, veni răspunsul amorţit din dormitor.

— Cunoşti un tip pe nume Dudley Foster?

— Nu. De ce?

— E pe lista mea.

Îşi trase blugii.

— Ce listă?

— Pentru articol.

Richie apăru în uşă. Era în chiloţi, şi nu i se mai părea deloc asemănător cu cel din ajun. Simţi o uşoară repulsie. Se întrebă dacă ar fi bine să folosească duşul, dar se gândi că o să vină peste ea, şi nu-şi dorea deloc asta. Nu în acel moment. Şi poate niciodată n-avea să şi-o mai dorească.

— Vrei să-ţi chem un taxi?

— Da, te rog.

Dispăru în cameră, iar Kitty începu să-şi pieptene părul cu o furculiţă. Îşi şterse rimelul care se întinsese sub ochi. Văzu cealaltă cameră din apartament: un birou cu calculator şi pagini aruncate peste tot. Cartea. Auzi duşul şi se gândi să arunce o privire peste roman, dar în clipa aceea sună interfonul. Şoferul aştepta jos. Se duse în hol şi ciocăni în uşa de la baie, dar el nu auzi nimic. Deschise uşa şi dădu ochii cu trupul gol-goluţ al lui Richie. Nu i se păru că e o privelişte pe care stomacul ei să o poată suporta într-o dimineaţă în care e afectat de o îngrozitoare mahmureală.

— A venit taxiul, spuse ea tare.

El ridică brusc capul. Îi intră şampon în ochi. Se vedea că îl ustură, pentru că încerca disperat să-şi limpezească faţa.

— Trebuie să plec, zise ea întinzându-i un prosop.

Richie nu-l văzu. Continua să se frece la ochi. Un spectacol deloc plăcut.

— Bine, îi zise în cele din urmă. Mulţumesc pentru… noaptea trecută.

— Mda… şi tu.

Cel mai ciudat rămas-bun? Poate nu, dar intra cu siguranţă în top cinci. Şparli o babană şi ieşi din apartament. Mai trecu o vreme până când reuşi să scape de oripilare.

Era o minunată sâmbătă însorită de mai. Niciun om normal la cap n-ar fi stat în trafic. Poate doar pentru un lucru care merita – drumul până în parc sau la plajă. Satele de pe ţărm erau probabil asaltate de iubitorii de soare care stăteau la coadă pentru îngheţată. Fiecare cafenea care avea scaune afară se umpluse. În loc să li se alăture pe plajă sau pe iarbă, cu o cafea sau un frapucino, Kitty stătea într-un taxi urât mirositor, purtând hainele din ajun şi simţi un miros vag de transpiraţie când ridică braţele. Încercă să şi le ţină pe lângă corp. Din radioul maşinii răzbătea la volum maxim comentariul unui meci de fotbal. Kitty se chinuia să ţină ochii deschişi. Îşi simţea capul greu şi i se părea că are vată în gură.

Suma indicată de aparatul de taxat mergea atât de repede încât se întrebă dacă nu cumva e şmecherit. Citi anunţul afişat la vedere. Ea şi oricare alt pasager aveau dreptul să călătorească într-o maşină curată, fără să fie deranjaţi de şofer. Care mirosea de parcă nu s-ar fi spălat de o săptămână. Iar maşina era murdară. Iar radioul făcea un zgomot îngrozitor. Se considera norocoasă că nu trebuie să poarte o discuţie. Îşi notă numărul companiei.

Când ajunse la azilul St. Margaret era vremea prânzului. Îi promisese lui Birdie că va fi acolo la zece, pentru a continua interviul. Ascultase înregistrarea primei discuţii şi îşi notase câteva întrebări pe care voia să i le pună.

— Îmi cer scuze, îi zile lui Molly când ajunse la recepţie.

— A-haaa… chicoti Molly când o văzu. Cineva a avut o noapte pe cinste.

Kitty zâmbi cu subînţeles.

— Chiar atât de rău arăt?

— Dacă a meritat, nu! îi zise Molly făcându-i cu ochiul şi ocolind biroul. Părul îi era tot bleu, dar unghiile şi le vopsise în corai.

— Crezi că Birdie o să mă omoare?

— Birdie? N-ar face rău nici unei muşte. Asta dacă o excludem pe Freda, hipiota. E afară, îi învaţă să facă mişcări sănătoase. Mai înainte îi învăţa să se mişte ca frunzele.

— N-o cunosc prea bine pe Birdie, dar mi-o imaginez făcând asta.

— O cunoşti destul. Nu e cu ceilalţi, deşi cred că ar prefera să fie. E în faţă, cu familia. Nu te uita aşa la mine… nu deranjezi deloc, o să se bucure că ai venit.

Kitty o urmă pe Molly afară, unde câteva familii îşi luau ceaiul cu biscuiţi. Umbrelele de soare fuseseră deschise. Birdie era înconjurată de cei din familia ei. Copiii mai mici se zbenguiau prin preajmă – Kitty n-ar fi putut spune care al cui este –, iar cei mai mari se retrăseseră într-o parte, cu iPhone-uri şi

iPod-uri. Probabil că ultimul loc în care îşi doreau să fie era ăla.

Apropiindu-se, Kitty observă cât de distantă pare Birdie. Discuţia o înconjura, dar niciun cuvânt nu îi era adresat *ei.* Din când în când cineva se mai uita spre ea în timp ce vorbea, şi atunci ieşea din transă, zâmbind şi dând din cap. Pe urmă imediat se întorcea la visarea ei.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, zise Molly bucuroasă. Birdie, ai o vizitatoare.

Toate privirile se întoarseră către Kitty. Ea se uită la Birdie cerându-şi scuze din priviri şi se duse lângă ea.

— Birdie, îmi pare rău că am întârziat.

— Ea e Kitty Logan, o prietenă de-a mea. Kitty, ea e fata mea, Caroline, iar ea e fata ei, Alice. Are şi un băiat, Edward, dar nu e aici – se pregăteşte pentru licenţă.

Caroline părea mândră, ceea ce o făcu pe Kitty să ia o expresie care să arate că e impresionată.

— El e băiatul lui Alice, Levi – strănepotul meu. Iar ei sunt fiul meu cel mai mare, Cormac, şi băiatul lui, Barry. Iar cei mici sunt copiii lui Barry: Ruan şi Thomas.

Cei doi puşti nici măcar nu ridicară capul. Erau mult prea preocupaţi de jocurile lor.

— El e Sean. Ea e soţia lui, Kathleen, şi fiul lor cel mai mic, Clive. Fata lor, Grainne, trăieşte în Australia, cu soţul. Fac… ce fac acum, Kathleen?

— Analiză de programe informatice.

— Aşa e.

Birdie continuă, prezentându-i pe ceilalţi: încă doi fii, o soţie şi un partener, plus câţiva copii – unii politicoşi, alţii complet indiferenţi. Kitty deja nu mai ştia care cine este. Se aşeză lângă Birdie, pe un loc de onoare, şi imediat fata ei, Caroline – singura fiică –, începu să vorbească. Şi nu se mai oprea. Nu făcea pauze nici pentru o secundă. Nici nu respira. Acaparase conversaţia, spunând întâmplare după întâmplare – toate lungi –, fără să dea cuiva ocazia să scoată vreun cuvânt. Din când în când vreunul dintre

băieţi mai amintea de ceva iar câte-o noră mai venea să completeze un amănunt, ori să corecteze vreo greşeală, dar întreaga conversaţie – dacă putea fi numită aşa – era produsă, regizată şi interpretată de Caroline. Elegantă, bine îmbrăcată, vorbitoare desăvârşită, cu abilităţi extraordinare de a da sens cuvintelor şi cu o mulţime de cunoştinţe din diferite domenii. Se vedea că are antrenament, se simţea bine cu poveştile ei şi le recita foarte interesant, dar tonul era atât de monoton încât vocea ei – care o caracteriza perfect – începu s-o deranjeze pe Kitty.

Birdie tăcea; ea nu era decât motivul vizitei, nu şi subiectul ei. Kitty aştepta ca Birdie să revină în centrul atenţiei, sau ca vreunul dintre nepoţi sau strănepoţi să spună ceva înaintea unui nou subiect ales de Caroline. Îi venea să sară de la locul ei şi s-o stranguleze. Nu era sigură dacă e din cauza mahmurelii sau a căldurii. Albinele care zburau în jur înrăutăţeau lucrurile, iar ea nu putea auzi decât cuvinte rostogolite prin preajmă, fără sens pentru ea.

Molly apăru din nou lângă Birdie şi, fără să scoată o vorbă, îi dădu o ceşcuţă cu pastile colorate şi un pahar cu apă. Abia atunci Caroline se opri şi se uită la maică-sa. Iar dacă se uita Caroline, se uitau toţi, ceea ce transformă momentul într-unul stânjenitor pentru Birdie. Molly observă că toţi se holbează la Birdie.

— Nu-i aşa că e o zi minunată? zise ea.

Chiar dacă nu fusese decât un comentariu banal, accentul de Drogheda îl făcuse să sune aproape sarcastic, ca şi cum ar fi avut o însemnătate ascunsă. Ochii îi străluceau răutăcios şi părea foarte sigură de ea, dându-le celorlalţi impresia că se consideră cea mai bună de acolo, ceea ce, desigur, avea tot dreptul să creadă. Era sfidătoare, ca şi cum ar fi ştiut că fiecare se crede cel mai bun şi ar fi avut de dat o luptă pentru a le arăta că nu e aşa.

— Ce-i dai? întrebă Caroline.

Kitty era intrigată că nu-i adresase întrebarea lui Birdie.

Urmă o discuţie despre medicamente, despre motivele pentru care Birdie ia pastile, apoi Caroline propuse schimbarea medicaţiei şi începu să-i explice bucuroasă lui Molly de ce ar trebui făcută schimbarea. S-ar fi zis că fie ia şi ea aceleaşi pastile, fie e doctor. Kitty îşi zise că, dacă e doctor, e foarte bine informată, dar nu se pricepe deloc să lucreze cu pacienţii.

În cele din urmă Caroline se uită în altă parte, permiţându-i lui Birdie să-şi ia pastilele în linişte, fără public, şi începu să spună o poveste cu un nou vaccin de pe piaţă şi cu discuţiile pe care le avusese pe acea temă cu cei de le Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Se pare că cel puţin câţiva dintre fraţi erau şi ei doctori, pentru că păreau să înţeleagă terminologia, ba chiar din când în când, în rarele momente în care li se ivea ocazia mai scoteau câte o vorbă.

— Molly, crezi că aş putea primi şi eu o porţie din ceaiul special al lui Birdie? o întrebă Kitty.

Birdie, care în clipa aia bea apă, începu să râdă, stropindu-se pe piept. Caroline se opri din povestit şi îşi privi surprinsă mama. De fapt, toţi făcură acelaşi lucru. Chiar şi puştii lăsară jocurile, iar unul începu să zâmbească văzând cum chicoteşte bunică-sa. Kitty îi întinse un şerveţel.

— Mulţumesc, zise Birdie redevenind serioasă. Ochii îi erau umezi. Scuză-mă că te-am întrerupt, Caroline. Continuă, te rog.

Caroline o privi lung pe maică-sa, apoi continuă, dar de data asta uitându-se la Birdie, pentru a se asigura că nu o să mai fie întreruptă şi că nu o să mai piardă poanta următoare. În familia lor, când cineva vorbea, toată lumea era numai ochi şi urechi, până când termina ce avea de spus. Ceilalţi nu puteau adăuga frânturi în discurs, pentru că povestitorul s-ar fi oprit şi ar fi aşteptat ca atenţia tuturor să se îndrepte din nou spre el.

Kitty se întreba cum de nu se interesase nimeni ce relaţie are cu Birdie, de unde se ştiu şi de ce apăruse ea în mijlocul acelei reuniuni de familie. Era exclus

ca Birdie să le fi spus cine e înainte de venirea ei – ar fi trebuie să fie acolo cu două ore în urmă. Dar dacă o făcuse, de ce nu aveau şi alte întrebări? Oare nu-i interesa deloc ce face mama lor? Kitty era furioasă pe situaţia lui Birdie. I se părea că e ca un pieton care aşteaptă un moment să traverseze o autostradă aglomerată.

Pauza apăru când Levi, copilul lui Alice, se înecă, făcându-le pe Caroline şi Alice să intre în panică. Caroline preluă controlul problemei fără să ceară permisiunea, iar Alice se conformă.

Kitty nu putea rata ocazia.

— Nu ştiu dacă vi s-a spus, dar eu lucrez la *Etcetera,* le zise ea celorlalţi, apoi se întoarse către Birdie, care i se păru surprinsă. Nu le-ai spus?

— Nu.

Birdie părea uşor stânjenită, ba chiar neliniştită.

— Ce-a spus? întrebă unul dintre băieţi.

— *Etcetera,* îi explică nevastă-sa. E o revistă.

— E o revistă culturală, nu-i aşa? întrebă altul, iar Kitty îl aprobă din cap.

— Parcă am citit în *Times* că editoarea a murit de curând, zise un alt fiu.

— Da, aşa e, răspunse Kitty. Constance Dubois.

Încă nu putea spune că e moartă, nici măcar într-o discuţie lejeră, la ceai cu biscuiţi. Constance nu putea fi un subiect, ca un pacient ipohondru sau cine ştie ce nou vaccin.

— Da, e cea care l-a făcut cunoscut pe individul ăla oribil. Cel care se împotriveşte medicinei… cum în cheamă…

— Bernard Carberry, zise Kitty fierbând.

Era un om cumsecade, respectat şi educat. Care îi trimitea în fiecare an de Crăciun o felicitare.

— Ăsta e. Tipul care predică împotriva relelor pe care le fac medicii de familie, continuă Caroline, râzând superior, deşi furia şi dispreţul i se citeau pe faţă. Crede că ar trebui să mâncăm iarbă şi să bem mai multă apă.

— Crede că medicii de familie prescriu antibiotice şi alte medicamente fără să fie nevoie de ele, şi că nu

merg la cauza problemei. Mai sunt şi alte medicamente, mai puţin dăunătoare şi benefice pentru imunitate.

— Baliverne, izbucni Caroline. Lucrezi pentru acest individ?

— Lucrăm pentru aceeaşi revistă, şi ne întâlnim în mod constant.

Kitty se hotărî să rămână politicoasă.

— Şi eşti de acord cu teoriile astea conspiraţioniste ale lui?

— Constance Dubois era o persoană foarte deschisă, care avea darul de a vedea noutăţile interesante înaintea celorlalţi. Şi-a dat seama că studiile doctorului Carberry sunt de mare interes pentru un public larg cu douăzeci de ani înainte ca subiectul să ajungă atât de discutat, iar acum el este unul dintre cei mai renumiţi specialişti în homeopatie şi medicină alternativă. Şi mulţi medici de familie sunt de acord cu teoriile lui, aşa că da, cred că trebuie să fim atenţi la ce spune.

Kitty vorbise foarte calm, iar când Caroline deschise gura să spună ceva se aventură printre maşini, sperând că vor frâna la timp.

— Dar nu pentru asta am venit aici. Nu am nimic de-a face cu subiectul – nu lucrez în departamentul ăla. Prietena mea, Constance Dubois, s-a dovedit vizionară: doctorul Bernard Carberry este o altă persoană care se ocupă de lucruri de interes public, o persoană ale cărei mesaje trebuie să ajungă la oameni, o persoană care inspiră şi însufleţeşte, şi care ne poate spune o poveste lungă şi frumoasă. Mama ta mă ajută să scriu povestea mea.

Kitty îşi dădu seama că nu fusese doar o încercare de a le trage un şut în dos celor din familia lui Birdie; chiar credea în cele spuse. Nu conta că nu găsise nicio legătură între oamenii din listă pe care îi întâlnise – poveştile lor o interesau. Observă că toţi o privesc în tăcere. Încurcată, se uită la Birdie, apoi din nou la ei, neştiind sigur ce aşteaptă.

— Aşa… nu ne ţine în tensiune, zise Caroline în cele din urmă. Despre cine scrii?

— Dar… zise Kitty întorcându-se încruntată spre Birdie, care roşi şi începu să-şi culeagă scame de pe fustă. I se părea că s-a exprimat clar. Era furioasă. Sunt aici din acelaşi motiv ca şi voi, continuă ea luând-o pe Birdie de mână. Să vorbesc cu această femeie minunată. Văzând că tot nu înţeleg, adăugă: Scriu despre mama voastră.

— E foarte frumos ce ai făcut pentru Birdie, îi zise Molly conducând-o spre ieşire.

Era seară. Stătuseră afară în soare aproape toată după-amiaza. Kitty îi pusese întrebări, căutase amănunte, se apropiase mai mult. O cunoscuse mai bine pe Birdie şi reuşise să o facă să aibă încredere în ea. Considera că aflase multe despre viaţa lui Birdie. Copilăria în orăşelul ăla alături de tatăl ei, care era directorul şcolii. Viaţa cazonă pe care o avusese în lipsa mamei. Tatăl ei avusese grijă de ea în toate privinţele, dar nu o iubise niciodată. Nu o îmbrăţişase înainte de culcare, nu-i şoptise niciodată câteva cuvinte calde. Birdie provenea dintr-o familie de vază. Era fata directorului şcolii, aşa că aşteptările erau mari. Plecase la Dublin cu prima ocazie. Nu avusese decât o singură grijă: să nu se mărite cu un bărbat ca tatăl ei. N-ar fi rezistat. Se măritase cu un bărbat drăguţ şi săritor, chiar dacă era tradiţionalist: Niall Murphy, un funcţionar. Şi puseseră bazele unei familii în care erau mulţi doctori.

— Ce vrei să spui? o întrebă Kitty.

— Ştii bine ce vreau să spun, răspunse Molly. Pe aici zvonurile circulă repede.

— Am făcut-o cu plăcere, să ştii. E o doamnă interesantă.

— Asta e puţin spus.

Comentariul o intrigă pe Kitty. Îşi dădu seama că vrea să afle mai multe despre Birdie de la Molly.

— Mergi cumva în oraş? Ce-ai zice să luăm acelaşi taxi?

— Merg în cealaltă direcţie, dar pot să te las în Oldtown, dacă vrei.

Kitty ar fi acceptat orice ofertă.

— Joi e ziua lui Birdie, zise ea. I-am auzit vorbind despre o cină.

— Da, aşa e.

— A zis că nu vrea să meargă.

Molly ridică din umeri şi zâmbi.

— Ce este?

— Nimic.

— E ceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu.

Kitty nu o credea.

— Împlineşte optzeci şi cinci de ani. *Optzeci şi cinci!* Ar trebui să sărbătorească. Crezi că pot face ceva pentru ea?

— De obicei facem un tort. Unul de ciocolată, cu lumânări, îl aducem la cină şi toţi cântă. E frumos. Nu există zile de naştere care să treacă neobservate.

— Aş vrea să fac ceva pentru ea.

Molly se uită lung la ea.

— Ţi s-a cam lipit de suflet, nu?

Kitty dădu din cap.

— Ei bine, n-o să fie aici joi, zise Molly luându-şi geaca. Face o excursie.

Pe uşa din faţă începură să intre o mulţime de interni, conversând gălăgios. Alţii coborau din autobuzul parcat în faţă – unul de optsprezece locuri, inscripţionat cu blazonul azilului St. Margaret.

— Au câştigat meciul de bowling, o lămuri Molly. O dată la două săptămâni joacă împotriva unor echipe de la alte aziluri. Habar n-ai cât de în serios iau meciurile astea. Îmi place la nebunie când vine rândul meu să-i duc cu autobuzul, mai întâi pentru că îmi place să-i ascult cum îşi pun la punct tactica, pe urmă pentru că de mică am tânjit să conduc un autobuz. Dar nu îmi oferă ocazia asta de prea multe ori. Te duc în oraş, da?

Kitty atât aştepta – se urcă alături de Molly pe motoretă şi porniră pe străduţele înguste din Oldtown, în goana mare. Înţelese de ce nu i se oferă de prea multe ori ocazia de a conduce autobuzul pensionarilor.

În Oldtown Kitty mai avea de aşteptat cel puţin o oră pentru un autobuz către oraş. Îşi scoase lista cu cele o sută de nume şi începu s-o analizeze.

Magdalena Ludwiczak nu vorbea engleza destul de bine pentru o discuţie serioasă, aşa că o tăie de pe listă. Numărul cinci, Bartle Faulkner, era plecat în vacanţă în următoarele două săptămâni – parcă auzea fundalul sonor al valurilor pe plajă. Nu, nu auzise nici el de Constance, şi da, îi putea acorda un interviu la întoarcere. Dar era prea târziu pentru articolul lui Kitty. Eugene Cullen, un tip destul de în vârstă judecând după voce, îi ceruse să nu-l mai sune niciodată. Lui Patrick Quinn îi lăsase un mesaj.

Kitty trecu la al şaptelea nume din listă.

La telefon răspunse o voce şoptită.

— Alo?

— Sunteţi Mary-Rose Godfrey?

— Da, şopti femeia. Sunt la serviciu, n-ar trebui să vorbesc la telefon.

Părea o fată de şaisprezece ani.

— OK, şopti Kitty, apoi îşi dădu seama că nu e nevoită să facă asta şi-şi drese glasul. Mă numesc Kitty Logan, sunt jurnalistă la *Etcetera.* A luat cumva legătura cu tine editoarea mea, Constance Dubois?

— Nu, îmi pare rău, şopti fata.

Kitty oftă şi trecu direct la subiect.

— Am putea să ne întâlnim?

— Da, sigur. Când?

Kitty se ridică, surprinsă.

— Diseară?

— Da, e mişto. O să fiu la Café en Seine, la ora opt. E OK?

— Minunat!

Lui Kitty nu-i venea să creadă că are un asemenea noroc.

Mary-Rose închise înainte de a mai apuca să stabilească ceva, de pildă cum arată ea, sau cum arată Kitty. Când veni autobuzul, Kitty făcu un salt pe prima treaptă de parcă ar fi avut arcuri. Se aşeză lângă un bărbat care se scărpina în nas şi făcea biluţe

între degete. Dar asta nu o făcu să-şi piardă buna-dispoziţie. Se uită la telefon, încercând să stabilească dac-ar fi bine să-i trimită lui Richie un mesaj. Se gândi la distracţia din ajun şi începu să zâmbească, apoi îşi acoperi faţa cu palmele, ca să nu le pară ciudată celor din jur. Dar când îşi aminti cum se simţise dimineaţă şi cum se înfiorase la vederea trupului gol al lui Richie se hotărî să nu-i mai trimită niciun mesaj. Îşi scoase din nou carneţelul – avea foarte multă treabă. Chiar dacă mai făcuse asta înainte, îl mai căută o dată pe Google pe Archie Hamilton. I se părea că îl cunoaşte puţin şi că ar trebui să ştie cam ce anume să caute.

Când ajunse la Café en Seine ştia foarte bine de ce refuza Archie să vorbească, dar ştia şi mai bine de ce vrea ea să vorbească cu el.

Înainte de a intra în bar Kitty sărută lista şi-i mulţumi încă o dată lui Constance. Începea să-i placă.

12

Café en Seine, un bar de pe Dawson Street, era de fapt o incintă cu mai multe baruri, restaurante şi cafenele, întinse pe trei etaje unite de un atrium cu plafon de sticlă. Nişte copaci de peste zece metri se înălţau până aproape de plafon. Stil parizian art nouveau. Clădirea din centrul Dublinului, aflată la doar o aruncătură de băţ de mallul Stephen's Green, era locul de întâlnire preferat pentru localnicii de toate vârstele, mai ales sâmbăta seara. Kitty habar n-avea unde trebuie să se întâlnească cu Mary-Rose. I se părea imposibil s-o găsească în mulţimea de baruri întunecate şi restaurante cu separeuri. I se părea că poţi petrece acolo o noapte întreagă, fără să ştii că un cunoscut a fost şi el acolo tot timpul.

Se aşeză în primul bar, pe un scaun mai înalt, care îi permitea să supravegheze intrarea şi să aibă o poziţie favorabilă în cazul unei discuţii. Îşi luă un pahar de vin.

Mintea îi fugea din nou la întâmplările din noaptea trecută. Se simţea dezamăgită că Richie nu o sunase şi nu-i trimisese nici măcar un mesaj. Nu era sigură că ar fi vrut ca el să facă asta, dar era sigură că ar fi trebuit. Îi dăduse numărul. Îşi amintea destul de puţine lucruri din seara trecută, dar îşi amintea limpede că i-a dat numărul. Nu erau deloc ameţiţi când se întâmplase asta. În plus, avea numărul lui în telefon, ca dovadă că totul fusese real. Se gândi să-l sune. Poate că el aştepta ca ea să facă asta, gândind la fel.

Îşi auzi numele pomenit la celălalt capăt al barului.

— Tu eşti Kitty Logan? auzi un bărbat întrebând.

Apoi auzi o femeie:

— Tu eşti Kitty Logan?

Se aplecă puţin, să-i descopere pe cei care întrebaseră, dar nu reuşi să-i dibuiască în mulţime. Se uită în oglinda barului, încercând să-i descopere acolo, înainte ca ei s-o descopere pe ea.

— Tu eşti Kitty Logan? auzi din nou, de data asta mai tare.

Se aplecă şi îl văzu pe tânărul care îi pusese întrebarea unui tip la costum ce părea să fie agent de bursă. Agentul nu era deloc impresionat.

— Eşti sigur?

Agentul se întoarse şi îl fulgeră cu privirea – era mortal de serios. Cei care erau cu el începură să râdă, şi atunci se relaxa.

— N-ai cumva nişte operaţii de care nu ştim?

— Nu, răspunse agentul, şi zâmbetul abia afişat îi păli.

— OK, Sam, să trecem mai departe, zise vocea femeii, iar mâna ei delicată apăru pe braţul lui. Tu eşti Kitty Logan? o întrebă ea pe o doamnă între două vârste înconjurată de un grup de femei.

— S-ar putea, răspunse doamna.

— Cred că minţi, îi zise Sam. Aseară nu erai Kitty Logan, nu-i aşa?

Femeile din grup izbucniră în râs, iar Kitty începu să creadă că, dacă nu intervine, cei doi care o căutau ar putea rămâne în acel grup.

— Scuzaţi-mă, zise ea aplecându-se în scaun şi ridicând mâna.

Femeile din grup, Mary-Rose şi Sam se întoarseră către ea.

— Eu sunt Kitty Logan.

— Nu, *eu* sunt Kitty Logan, se auzi o voce din spatele barului, urmată de hohote de râs.

— Ai concurenţă! exclamă Sam, iar ceilalţi, ca şi cum ar fi asistat la un joc de pantomimă, începură să scoată exclamaţii de surprindere.

Kitty râse şi ea şi se ridică de pe scaun pentru a-şi întâlni concurentul, care veni de la masa lui. Avea vreo douăzeci şi cinci de kilograme în plus, purta barbă şi-şi ţinea umerii traşi înapoi. Degetele i se mişcau neliniştite, ca ale unui cowboy care se pregăteşte de o confruntare. Kitty nu putu să păstreze o faţă serioasă.

— Am câştigat! strigă bărbatul ridicând braţele în sus, iar cei care asistaseră la scenă începură să

aplaude. Agenţii de bursă se întoarseră şi le aruncară priviri scârbite, apoi îşi văzură de treabă.

— Eu sunt Kitty Logan, declară bărbatul din nou şi se întoarse la masa lui.

Sam îl urmă, să-i strângă mâna şi să se mai distreze puţin, iar Mary-Rose se apropie de Kitty.

— Bună, zise ea, şi un zâmbet îi transformă faţa, luminându-i ochii.

Era o tânără foarte arătoasă şi, chiar dacă era îmbrăcată cu o bluză simplă şi cu blugi mulaţi şi purta pantofii cu cele mai lungi tocuri pe care le văzuse vreodată, arăta grozav.

— Eu sunt Mary-Rose, zise ea.

— Îmi pare bine. Mă gândeam că s-ar putea să nu reuşesc să dau de tine, dar se pare că mi-am făcut griji degeaba.

— Ah, nu-l ştii pe Sam, zise ea dându-şi ochii peste cap. Face o scenă oriunde îşi face apariţia.

— E prietenul tău?

— La dracu', nu! răspunse fata încruntându-se. Suntem doar prieteni. De când eram copii. Mama mea era cea mai bună prietenă a mamei lui. De fapt, este cea mai bună, bla-bla…

— Kitty Logan, zise Sam alăturându-se. Noi vrem să luăm cina. Ce zici?

Kitty se uită la Mary-Rose. Se aştepta să îi facă vreun semn lui Sam să le lase singure, dar ea nu părea deloc deranjată. Erau oamenii de care avea nevoie în clipa aia.

O luară pe jos până în Frederick Street, unde intrară într-un micuţ restaurant italian. Înăuntru îi aştepta o masă la care erau aşezate opt persoane, iar Sam insistă s-o tragă pe Kitty după el şi s-o prezinte tuturor prietenilor lui, incredibil de atrăgători, tineri şi frumoşi.

Îmbrăcată cu hainele din ajun, Kitty se simţea alături de ei ca picată din lună. Se aşeză faţă în faţă cu Mary-Rose, într-o poziţie perfectă pentru interviu, dar se îndoia că va reuşi să-şi facă treaba în toată zarva care domnea la masă. Erau prieteni vechi şi aveau glume ale lor, care pentru Kitty erau hazlii

doar pentru modul în care erau spuse – în rest, nu înţelegea nimic. Se cunoşteau bine şi se tachinau fără încetare, făcând-o pe Kitty să se simtă ca într-un serial de comedie, cel mai bun din câte văzuse, cu actori dichisiţi. Şi asta doar când venea vorba de băieţi.

Kitty nu avea astfel de prieteni. Crescuse în Carlow, un district din sud-estul Irlandei. După şcoală studiase la Universitatea din Dublin şi rămăsese în oraş. Acasă se mai ducea doar în vacanţe, ori pentru vreo căsătorie sau înmormântare. Avea doi fraţi, unul care rămăsese în Carlow şi se însurase, altul care se mutase la Cork şi studiase la universitatea de acolo, rămânând apoi alături de un bărbat pe nume Alexander, pe care ea nu-l văzuse niciodată. Aflase de el de pe Facebook. Nici nu-şi mai amintea când fuseseră ultima oară împreună – probabil la vreo înmormântare – şi nu-şi mai amintea nici când îl sunase ultima oară pe vreunul dintre ei pentru o discuţie care să n-aibă legătură cu împărţirea cheltuielilor pentru instalaţia capricioasă de încălzire sau pentru rezervorul de apă din casa părinţilor. Tatăl ei se ocupa de acelaşi bar din Tullow Street la care începuse să lucreze când Kitty era mică. Părinţii ei erau tăcuţi, nişte ciudăţenii din punct de vedere social, fără nicio abilitate legată de arta conversaţiei, aşa că stăteau deoparte faţă de toate evenimentele sociale care nu erau organizate de prieteni apropiaţi sau de membri ai familiei, caz în care se mulţumeau doar să-i asculte pe cei din jur, stând tot timpul într-un colţ.

Kitty avusese două prietene foarte bune, două Mary: Mary Byrne şi Mary Carroll. Erau strigate întotdeauna cu numele întreg, pentru evitarea confuziilor. Katherine şi cele două Mary erau de nedespărţit. În Carlow nimeni nu îi spunea „Kitty”. Era un nume cu care se botezase – foarte mândră – odată ajunsă la universitate. Fusese foarte fericită – un nume nou pentru un început nou. Cele două Mary fuseseră deranjate foarte tare de numele pe care ele nu reuşiseră să-l inventeze, aşa că refuzaseră să-i

spună aşa în puţinele seri în care i se alăturaseră lui Kitty pentru vreo petrecere studenţească din Dublin. Prietenele ei din Carlow nu se înţeleseseră niciodată cu cele de la universitate. Până la urmă cele două Mary încercaseră să-i spună lui Kitty – după o noapte de beţie – cât de mult s-a schimbat de când s-a mutat la Dublin. Pentru că nu mai suporta discuţiile pe tema asta, incursiunile lor la Dublin s-au rărit, apoi au încetat. Cum Kitty dădea pe acasă tot mai rar, prietenia lor se stinsese. Dacă se întâlneau pe stradă, discuţia era stânjenitoare – nu prea mai aveau nimic să-şi spună. Apoi Mary Byrne se mutase în Canada, iar Mary Carroll slăbise zece kilograme şi se angajase într-un butic din Carlow, pe care Kitty îl ocolea, după ce purtase cea mai ciudată discuţie din viaţa ei cu Mary şi fusese obligată să cumpere nişte rochiţe recomandate de ea. Nu avusese inima să-i spună că urăşte hainele alea, iar politeţea o costase mai bine de o sută de euro.

Iar acum prietenii ei cei mai buni erau Steve şi Sally. În afară de ei Kitty nu reuşise să se împrietenească cu nimeni, nu pentru că n-ar fi fost loială, dar simţea că nu se mai poate apropia de nimeni, aşa că se lăsase purtată de viaţă. Îşi schimbase locul de muncă într-una, şi odată cu el şi prietenii. Iar acolo, se gândea ea studiindu-i pe prietenii lui Mary-Rose, se afla o adunare de prieteni aşa cum i-ar fi plăcut şi ei.

— Aşadar, lucrezi pentru o revistă, îi zise Mary-Rose când termină o discuţie cu o prietenă din celălalt capăt al mesei.

Pentru moment, Kitty fu dezamăgită că trebuie să treacă la lucru.

— Da. *Etcetera.* O ştii?

Mary-Rose căzu pe gânduri.

— Da, cred că da, zise ea nesigură.

— Editoarea mea a fost Constance Dubois. A luat cumva legătura cu tine în ultimul an? o întrebă Kitty, deşi renunţase de mult să mai spere că vreunul dintre cei de pe listă fusese căutat de Constance.

— Nu, nu cred, îi zise din nou nesigur Mary-Rose.

— A murit acum câteva săptămâni. Dar înainte de asta lucra la un articol. Iar tu erai parte a acestei poveşti.

Reacţia fu aceeaşi ca în cazurile lui Birdie, Eva şi Archie, într-o anumită măsură. Surpriză, confuzie, stânjeneală.

— Ştii cumva de ce ar fi vrut să vorbească cu tine sau să scrie despre tine?

Mary-Rose părea fulgerată. Kitty îi văzu ochii căutând o ieşire, mişcându-se la stânga şi la dreapta, căutând o ieşire în vreuna dintre emisferele creierului.

— Nu, răspunse ea până la urmă. Sunt cea mai plictisitoare persoană pe care ai putea-o întâlni.

Kitty începu să râdă.

— Mă foarte îndoiesc de asta. Până acum mi-ai părut haioasă.

— Poate Sam. Eu? Să fim cinstiţi, sunt plictisitoare. N-am făcut niciodată nimic interesant, n-am avut nicio idee interesantă, n-am descoperit şi n-am văzut nimic interesant.

Kitty continua să râdă.

— Mie îmi pari foarte interesantă.

Şi nu minţea. Îi plăcea să stea alături de Mary-Rose, să intre în lumea ei.

— Ei bine, ce-ai zice să ocupi un loc în povestea pe care o scriu? Nu ţi s-ar părea interesant?

Apăru din nou expresia pe care Kitty o văzuse la ceilalţi: stânjeneală, puţină mândrie, dar în general senzaţia că sunt prea lipsiţi de importanţă pentru a fi subiectul unui articol.

— Despre ce e vorba?

— Despre oamenii de pe o listă.

— Câţi sunt pe listă?

— În total, o sută de nume.

Mary-Rose căscă ochii.

— Cât de mare e articolul?

Kitty zâmbi.

— Cât de mare e povestea ta?

În timp ce îi răspundea la întrebări, Mary-Rose aduna cu degetul firimituri de pâine de pe masă.

— Sunt sigură că ceilalţi sunt foarte interesanţi. Sunt sigură că au o viaţă senzaţională. Eu sunt o simplă coafeză. Muncesc două zile într-un salon din Booterstown, acolo unde am locuit toată viaţa, iar două zile sunt pe cont propriu. În restul timpului stau acasă cu mama.

— Pe unde ai mai lucrat? Pe la vreo revistă? În televiziune?

— Dumnezeule, nici vorbă. Cel mult vreo petrecere pentru femei, dar în general lucrez în spitale.

— În spitale?

— Da, mă cheamă când au nevoie de mine. Nu există saloane de coafură în spitale, şi adesea bolnavii se simt mai bine după ce îi aranjez. Uneori îi şi machiez, dar asta mai rar. Le conferă un strop de demnitate. Cel puţin mamei mele…

— A stat în spital?

— A avut un accident vascular. Era tânără. Avea patruzeci şi doi de ani. Acum are patruzeci şi patru şi încă mai are nevoie de îngrijire permanentă, dar de câte ori o coafez se simte mai bine. Nu *este* mai bine, dar se simte mai bine pe dinăuntru. Le fac şi manichiura atunci când îmi cer asta. Nu sunt calificată, dar am nişte scule cu mine. Dacă e să vorbim cinstit, cred că mulţi dintre ei se bucură să stea cineva de vorbă cu ei.

— E minunat ce faci. N-am mai auzit de asta până acum.

— Nu sunt aşa drăguţă. Îi taxez, zise ea, stânjenită de compliment.

— Cum se simte mama ta?

— Nu prea bine. Nu-şi poate mişca partea stângă a corpului. Are nevoie de ajutor pentru orice, şi trebuie să înveţe din nou să vorbească.

— Cred că ţi-a fost foarte greu.

Mary-Rose zâmbi trist.

— Nu atât de greu pe cât i-a fost ei.

— Cine o ajută?

— Cei de la serviciul de asistenţă vin câteva ore pe zi, pe urmă… eu, când ajung acasă.

— Ai fraţi sau surori?

— Nu.

— Tată?

— Nu.

— Ai o responsabilitate foarte mare.

— Asta este. O iubesc, aş face orice pentru ea.

Kitty tocmai se pregătea să-i spună lui Mary-Rose că nu e nici pe departe plictisitoare, când viaţa fetei deveni mult mai interesantă.

Sam lovi paharul cu o lingură, atrăgându-le atenţia tuturor celor de la masă şi celor de la mesele din jur. Prietenii de la masă se uitau unul la altul zâmbind, semn că ştiu foarte bine ce urmează.

— O, Doamne, zise Mary-Rose făcându-se mică în scaun, cu obrajii împurpuraţi.

— Ce se întâmplă? întrebă Kitty.

— Ai să vezi.

Sam se ridică în picioare, continuând să bată în pahar până când toţi cei din restaurant deveniră atenţi. Neştiind cum ar trebui să reacţioneze, şeful de sală şi ospătarii îl supravegheau.

— Îmi pare rău să vă întrerup seara, zise Sam politicos, făcând pe nevinovatul. Vă promit că nu vă răpesc prea mult timp, dar trebuie să mă achit de o datorie. Avem lângă noi o persoană importantă, căreia aş vrea să-i spun ceva deosebit.

Îşi drese glasul, iar în încăpere se auzi un murmur de entuziasm. Nu mai deranja pe nimeni – toţi deveniseră cât se poate de atenţi.

Sam îşi ridică ochii şi îi privi pe rând pe toţi cei de la masă, zăbovind un moment şi asupra lui Kitty, a cărei inimă bătea cu putere, şi oprindu-se apoi la Mary-Rose, care era deja stacojie la faţă. Îi zâmbi.

— Josephine Quirin, zise el încet, iar Kitty privi în jur încurcată.

Fusese trasă pe sfoară? vorbise cu o altă persoană? Cum naibii devenise Mary-Rose Josephine, dintr-odată?

— Da, răspunse ea moale.

— Noi doi suntem prieteni de multă vreme, mi-ai fost alături în fiecare zi din viaţă, în fiecare secundă. N-a trebuit să te chem vreodată, pentru că ai fost întotdeauna lângă mine, ca o umbră. M-ai urmărit, mi-ai dat târcoale…

Unul dintre cei aşezaţi la masă pufni, dar prietena lui îi trase un cot.

— Ai fost întotdeauna lângă mine când am avut nevoie de tine, de când…

Vocea i se frânse iar privirea îi coborî. Kitty se gândi că n-o să mai poată continua. Ridică din nou ochii, de data asta plini de lacrimi.

— …De când am avut operaţia, ştii tu care, Josephine, cea în care…

— Da, da, o ştiu, se grăbi Mary-Rose să confirme.

— Ei bine, continuă el şi, trăgând aer adânc în piept se apropie de ea.

Câteva femei din restaurant aşteptau entuziasmate. Mary-Rose îşi acoperi faţa cu şervetul. Prietena de alături încerca să-i tragă mâna în jos. Bucătarii apăruseră în pragul salonului şi aşteptau. Se lăsase tăcerea. Sam îngenunche şi o femeie scoase un ţipăt de încântare. Cei din jur începură să râdă, dar imediat îi făcură semn să tacă. Sam o luă de mână pe Mary-Rose şi o întoarse spre el, apoi îi descoperi faţa umedă. Ea scutură din cap, de parcă nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

— Josephine Quinn, zise Sam mândru şi limpede, cu un glas care străbătu întreaga încăpere. Te-am iubit din clipa în care te-am văzut şi o să te iubesc până în clipa morţii, ba chiar şi dincolo de ea.

Kitty trase cu ochiul: o femeie care îşi ştergea ochii cu şervetul, o alta îşi dădu ochii peste cap.

— Îmi faci onoarea de a fi soţia mea?

Chiar dacă toţi ştiuseră ce va urma, salonul fu străbătut de un alt val de murmure, şi toţi ochii se întoarseră spre Mary-Rose, în aşteptarea răspunsului.

Ea ridică ochii spre Sam, îi arătă un zâmbet perfect şi-i spuse:

— Da.

Nu aveau nevoie decât de asta. Toţi cei din salon izbucniră în urale, şeful de sală se repezi la masă pentru a-i felicita şi a le spune că băutura este din partea casei. Un bărbat prietenos de la masa de alături îi cinsti cu şampanie pe viitorii miri, iar Sam, care până atunci stătuse în celălalt capăt al mesei, îl îndepărtă pe cel care stătea lângă proaspăta lui logodnică, pentru a-i ocupa locul. Îşi trecu mâna pe după umerii ei, iar ea se aplecă spre el, acoperindu-şi faţa.

— Te omor, îi spuse încet, aşa încât singura care auzi replica fu Kitty.

— Zâmbeşte şi fă-le cu mâna, îi zise Sam zâmbind.

Mary-Rose ridică privirea şi le făcu tuturor cu mâna, mulţumindu-le tuturor celor care o felicitau.

— Hei, nu ştiam că o să ajung la spectacolul ăsta, zise Kitty în cele din urmă. Sunt de-a dreptul năucă. Am crezut că te cheamă Mary-Rose Godfrey.

Sam începu să râdă.

— Ah, Kitty, îmi pare rău. Se întoarse spre Kitty şi îi spuse încet: chiar Mary-Rose mă cheamă. Nu-l lua în seamă, întotdeauna face aşa.

— Întotdeauna face… ce?

— Mă cere în căsătorie! E una dintre *ciudăţeniile* lui. Nu e pe bune. Apoi redeveni serioasă: Ştiai că nu e pe bune, nu?

Kitty rămase cu gura căscată.

Sam chiui.

— Dar a fost atât de frumos, zise Kitty dezamăgită.

— Vezi? zise Sam uitându-se la Mary-Rose. Alţii cred că gestul e mişcător.

— Atunci mai fă-o şi cu altcineva, pentru o schimbare.

— E mult mai distractiv cu tine, *iubito.*

O strânse mai tare la piept şi se încruntă.

— Micuţa mea nevăstuică nu apreciază asta întotdeauna.

Kitty se uita când la unul, când la celălalt.

— Aşadar… faceţi cereri în căsătorie aşa, la întâmplare, când sunteţi în vreun restaurant?

— Nu, nu la întâmplare. Doar eu o cer pe ea. Ştiu că, în adâncul sufletului, îi place.

— Urăsc asta.

— Chiar dacă nu întotdeauna ştie s-o arate.

Kitty începu să râdă.

— Şi faci asta numai când sunteţi în oraş…

— În restaurante, baruri, cafenele. Ar trebui să încerci şi tu odată. Primeşti băutura din partea casei. Uneori primeşti totul din partea casei, alteori te alegi cu o sticlă de şampanie. Ţi-aduci aminte?

Mary-Rose confirmă din cap.

— Faceţi asta pentru băutură şi mâncare pe gratis?

— Şi pentru a-i însenina zilele lui Mary-Rose. Hai, nu mai fi atât de furioasă, iubito! Abia ne-am logodit. Oamenii se uită la noi şi au venit băuturile. Dacă nu-ţi revii, te sărut!

Mary-Rose afişă atât de repede un zâmbet pe faţă încât Kitty începu să râdă isteric.

Apărură băuturile, însoţite de un platou cu prăjituri pe care scria „Felicitări!”.

— Data trecută ne-am ales cu o masă gratis, zise Sam încet, să nu-l audă şeful de sală. Îi dădu o linguriţă lui Mary-Rose.

— Ai mai cerut-o în căsătorie aici? întrebă Kitty.

— A, nu, întotdeauna schimbăm locul, îi explică Sam. Un criminal nu se întoarce niciodată la locul faptei.

— De fapt, se întorc, zise Mary-Rose. Aşa se spune, că un criminal se întoarce întotdeauna la locul faptei.

Sam se încruntă. Stăteau aproape nas în nas şi părea că se simt bine împreună. Dar totul era o înscenare. Kitty se îndoia de asta. Trebuia să şi simtă ceva. Se gândi la ea şi la Steve, la comentariile altora despre faptul că relaţia lor trebuie să fie mai strânsă, în ciuda negărilor insistente. Dar apăruse Katja, aşa că zvonurile aveau să dispară. Înghiţi în sec, simţindu-se deodată foarte tristă.

— Dar e aiurea, zise Sam. De ce s-ar întoarce la locul faptei?

— Tocmai asta e poanta. Sunt proşti. Fac greşeala de a se întoarce sau vor să se felicite. Devin îndrăzneţi. Aşa cum ai face şi tu dacă ai vrea să ne întoarcem şi să facem din nou asta aici.

— N-aş face aşa ceva.

— Pariez că într-un an de zile o să-ţi asumi riscul.

Continuară să se contrazică, în timp ce Kitty se întoarse să-i studieze pe ceilalţi. Fără îndoială că atmosfera se transformase complet după cererea lui Sam. Îşi reluaseră discuţiile, dar de data asta cu mai mult aplomb. Salonul era plin de energie, mai zgomotos, mai plin de râsete, oamenii îşi regăsiseră fericirea şi, chiar dacă credeau sau nu în dragoste, erau dispuşi să sărbătorească noul cuplu şi să strălucească odată cu cei doi viitori miri. Sam nu se alesese doar cu băutură şi mâncare gratis. Nu numai că-şi pusese prietena în încurcătură – ridicase moralul celor din jur, îi făcuse să se apropie unul de altul, chiar dacă pentru doar câteva minute. Făcuse un lucru cu totul deosebit.

Mary-Rose se întoarse acasă. De sus se auzea televizorul, ca de obicei. Îşi aruncă sacul şi haina pe scară şi se îndreptă către dormitorul mamei. Stătea în pas, proptită în perne, şi urmărea un program publicitar. Mai nou, era obsedată de cuţitele de bucătărie. Mai bine-zis, nu de cuţite în sine – îi plăcea să-i vadă pe bucătari cum toacă totul repede-repede. Lui Mary-Rose asta îi spunea că maică-sii îi e dor de vremurile în care era agilă, în care toca şi gătea, dar şi că e fascinată de viteza profesioniştilor. Deşi nu-i plăcea să se gândească la asta, de multe ori se trezea gândindu-se la lucrurile pe care mama ei nu le mai putea face.

O sărută de bun-găsit.

— Vrei să mergi la toaletă?

Maică-sa dădu din cap şi Mary-Rose îi luă braţele şi i le puse pe după umerii ei, dădu deoparte cuvertura, îi trecu o mână pe sub picioare şi o ridică.

Era grea; de fiecare dată când o ridica era surprinsă – i se părea mult mai grea decât arăta. Încercând să-şi menţină echilibrul, o duse încet către baie. O lăsă lângă bara de sprijin montată lângă veceu, apoi îi trase chiloţii şi o ajută să se aşeze. Se întoarse cu spatele şi încercă să se gândească la altceva, pentru a-i oferi cât mai multă intimitate.

Glasul înăbuşit o scoase pe Mary-Rose din transă. Nimeni nu putea înţelege ce spune, în afară de asistenta care avea grijă de ea şi de prietena cea mai bună, mama lui Sam. Pentru ceilalţi vorbele ei semănau cu bolboroselile unui copil. Mary-Rose zâmbi, apoi începu să râdă.

— Da, mamă, iar m-a cerut în căsătorie.

Maică-sa vorbi din nou, iar Mary-Rose scutură din cap.

— Nu. Nu fi naivă. E de distracţie şi-atât.

Însă, din cine ştie ce motiv, în seara aia, dintre toate serile în care Sam o ceruse în căsătorie, comentariul mamei ei o puse pe gânduri. Pentru prima dată gândul uimitor al căsătoriei nu o mai dezgustă.

13

Trei lucruri întâmplate au făcut ca duminica aia să fie cea mai proastă din viaţa lui Kitty.

Mai întâi, când ajunsese acasă de la restaurant făcuse un duş şi căzuse într-un somn adânc. La 2 am o trezi un zgomot care părea de raid aerian lansat asupra casei ei. Descoperi că în faţa uşii cineva i-a aprins un pachet de artificii, care începuseră să explodeze cu un zgomot înfiorător. Când zgomotul încetă şi Kitty ieşi din ascunzătoare, descoperi scara şi pereţii înnegriţi de fum. Proprietarul, Ji Cheng Wong, stătea pe scară şi evalua pagubele.

O privea furios, şi abia atunci îşi dădu seama că ar putea s-o considere răspunzătoare pentru toate evenimentele.

— Îmi pare rău, zise ea, încercând să se ascundă după uşă şi trăgându-şi tricoul mai jos, să se acopere. Chiar îmi pare rău.

— Trebuie să înceteze.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Îmi pare rău. O să înceteze. O să uiţi toate astea. O să curăţ şi o să văruiesc din nou. Promit.

Aproape că nici nu aşteptă ca ea să termine ce are de spus. Coborî. Kitty se surprinse gândindu-se la o ciudăţenie: se întreba când doarme proprietarul.

Îmbrăcată şi încă tremurând din cap până-n picioare, bău trei cești de ceai de muşeţel, aşezată la masă, tresărind la fiecare sunet care se auzea în jur. Era 3 am, afară era beznă şi ea se simţea îngrozită. O sună pe Sally – avea telefonul închis. Apoi pe Steve.

— Pot să stau cu tine în noaptea asta? îl întrebă ea cu vocea tremurândă.

— Ce s-a întâmplat? răspunse el, trezit dintr-odată.

— Sunt OK, îi spuse, încercând să se ţină tare. Doar o altă glumă stupidă. Artificii. Chiar în faţa uşii. Totul e mizerabil, iar Ji vrea să mă omoare. În rest, sunt OK. Nu e mare lucru. De fapt, probabil că ar trebui să stau aici – se pare că nu se mai întorc, dar…

— La dracu'. Eşti rănită?

— Nu, sunt bine, zău. Sunt bine. Doar că tremur toată.

— Trebuie să suni la poliţie.

— Nu pot să fac asta.

— De ce?

— Pur şi simplu nu pot.

— OK. Futu-i! OK. Păi… aici nu mai sunt paturi libere. Toată lumea e acasă.

— Şi canapeaua?

— Nu sunt ca ceilalţi cu care am stat, Kitty. O s-o ia razna dacă te găsesc pe canapea. Avem nişte nenorocite de reguli aici.

— A. Bine… Şi cea din camera ta?

— Nu. Hm… Nu, nu pot face asta.

— Steve, cine e? auzi Kitty o voce somnoroasă.

— Ah, da… îmi pare rău. Katja e la tine. Ce proastă sunt. E OK, Steve, îmi pare rău că te-am deranjat, nu trebuia să sunt, doar…

— Kitty, taci dracului din gură o clipă şi lasă-mă să gândesc, o repezi el.

Tăcu.

— OK. Vino încoace. Poţi dormi în camera mea. Eu o iau pe Katja şi mergem la ea. E OK aşa?

O auzi pe Katja spunând ceva, apoi telefonul îşi schimbă poziţia, înăbuşind cuvintele, dar conversaţia continuă.

— Bine, aşa facem, îi spuse Steve. Vino încoace.

— Nu pot să-ţi fac asta, Steve, nu vreau să te dau afară din casa ta.

— Atunci ai vreo idee?

Nu avea. Nu avusese o idee bună de peste şase luni – era epuizată. Nu-l putea suna pa Bob. Avea destule necazuri şi dacă nu se trezea cu ea la uşă. Sally nu răspundea, şi nici la ea nu voia să dea buzna în toiul nopţii – avea un soţ şi un copil de un an şi jumătate, care probabil dormea. Familia lui Kitty era departe, în Carlow, iar ea nu se dusese niciodată acasă plângând, indiferent de motiv. Se gândi să-l sune pe Richie, cu tupeu, dar se răzgândi imediat. Steve era tot ce avea – singura opţiune.

— Bine, şopti ea.

Nu aşa îşi imaginase prima întâlnire. La 3.30 am, Kitty avea ochii roşii şi era epuizată, iar Katja era evident epuizată pentru că fusese trezită în mijlocul străzii şi scoasă din pat de o idioată care era prietena iubitului ei. Dar mai avea încă energia şi politeţea necesare ca să-şi ascundă supărarea şi să le mascheze sub o expresie de compătimire. Şuşotiră la picioarele scării. De fapt, nu era o discuţie, ci doar predarea patului.

— Eşti bine? o întrebă Steve.

— Da. Îmi pare rău…

— E în regulă. Nu ştiu când ne întoarcem mâine, aşa că…

— O să plec devreme, nici n-o să ştie că am fost aici. Îmi pare foarte rău.

— Dacă-i vezi pe Alice şi Dave, nu le spune nimic. Nu e treaba lor. Spune-le că o să vorbesc eu cu ei, mai târziu.

— N-o să văd pe nimeni. O să plec înainte de a se trezi ei. Îmi pare foarte rău.

— Bine, zise Steve şi deschise uşa.

Nu era ca în imobilul ei, unde sosirea în toiul nopţii, alături de cine ştie ce intrus, era normală. Îşi zise că Steve s-a maturizat. Şi că nu putea exista un moment mai prost pentru necazurile ei.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îi zise Katja, aruncându-i un zâmbet trist înainte de a închide uşa în urma ei.

Kitty scoase limba la uşa închisă.

Al doilea lucru din duminica aia.

La 4 am Kitty stătea în patul nefăcut al lui Steve. Cineva îşi dăduse silinţa să-l aranjeze puţin. Fereastra era deschisă, dar în cameră încă mai zăbovea mirosul partidei de sex. Kitty se ridică şi se duse pe canapea, înfăşurându-se în pătură. Rămase acolo în capul oaselor, urmărind răsăritul şi ascultând păsările care se trezeau odată cu lumea. Moţăise puţin şi avea gâtul înţepenit. Era şapte dimineaţa, duminică, şi se simţea sleită. Lumea părea să fi

rămas pe loc. Nu se auzeau nici maşini, nici poştaşi sau curieri. Casa era la fel de liniştită ca în urmă cu patru ore. Puse pătura în locul din care o luase, se spălă şi coborî scările în vârful degetelor. Se strecură spre bucătărie şi deschise uşa. La masă stătea o femeie, Lisa, care se uită lung la ea. Se aştepta să-l vadă pe Steve, aşa că avu o reacţie ciudată.

— Cine eşti tu?

Un bărbat în trening, cu pete de sudoare pe spate şi la subţiori, îşi scoase căştile de la urechi. Dave.

— A… bună, zise Kitty, dorindu-şi să fi ieşit direct prin faţă.

— Tu eşti Kate, zise Dave. Am întâlnit-o la petrecerea de Crăciun, Lisa. E prietena lui Steve.

— A, făcu Lisa, deşi era evident că nu-şi aminteşte. Ai stat aici peste noapte?

— A… Kitty se temea să nu spună ce nu trebuie. Steve mi-a spus că o să vă explice el mai târziu. Pot să iau un pahar cu apă? După aia plec.

— Sigur, îi zise Dave.

— Steve e OK?

— Da.

Kitty căută prin dulapuri. Se simţea prost, pentru că nu voia să-şi bage nasul în lucrurile lor, şi îşi dorea să fi plecat şi să fi luat o sticlă de apă de la vreun magazin.

— A spus că o să vă explice mai târziu.

Sunase mult mai misterios decât era.

— E sus?

— Nu.

Dave deschise dulapul din spatele ei şi-i dădu un pahar.

— Mulţumesc.

O porni ameţită către chiuvetă, cu privirile celor doi aţintite asupra ei.

— Eşti sigură că Steve e OK? L-am văzut mergând la culcare aseară. A plecat peste noapte?

— E OK.

— Ştii despre ce vrea să vorbim?

Kitty era încurcată. Făceau prea mare caz de o bagatelă. Nu ştia dacă trebuie s-o ţină aşa sau să le

explice. Dădu apa pe gât cu înghiţituri mari şi, în cele din urmă, cei doi soţi se uitară în altă parte. Dave se întoarse la felia pe care o ungea cu unt, iar Lisa luă ziarul.

Iar ce văzu Kitty pe prima pagina aproape îi opri inima – al treilea lucru rău din ziua aia. Se înecă cu apă şi începu să tuşească, lovindu-se în piept.

— Eşti bine? o întrebă Dave.

Îi dăduseră lacrimile.

— A luat-o pe dincolo, chiţăi ea între două accese de tuse.

Dave o măsura cu privirea, neştiind dacă trebuie s-o ajute sau nu. Decise că nu. Kitty îşi reveni, iar tusea se rări.

— Pot să văd şi eu ziarul? întrebă arătând către tabloidul de duminică.

Lisa închise ziarul şi i-l dădu. Kitty îl luă, se uită la fotografia ei – zâmbea către cameră, machiată frumos, cu părul aranjat, într-o lumină excelentă –, cea oficială în postul de televiziune. Sub fotografie scria: „ «Am petrecut un an în iad.» Vedeta emisiunii «30 de minute», Katherine Logan, acordă un interviu în exclusivitatea ziarului *Sunday World,* prin Richard Daly.”

— Ce? ţipă ea, apoi deschise ziarul la pagina cu interviul.

Înăuntru, pe două pagini, erau o fotografie a lui Colin Maguire în timp ce părăsea tribunalul alături de soţia lui, şi o alta cu Donal, Paul şi Kitty, în timp ce plecau de la tribunal împreună cu consilierul lor. Clanul mafioţilor, marii mahări răi din TV, lupii presei, vinovaţi până în măduva oaselor. Dar cea mai mare era fotografia cu Kitty la ieşirea din tribunal după ce lui Colin Maguire i se acordase despăgubirea. Era surprinsă într-o strâmbătură, ca şi cum i-ar fi intrat soarele în ochi. O prinseseră cu ochii pe jumătate închişi. Arăta ca o drogată, nici pe departe aşa cum se străduise atunci să arate, şi cu siguranţă altfel decât se simţise: nu părea deloc pocăită şi plină de remuşcări. În alt loc din pagină, pentru contrast, publicaseră fotografia ei normală: o

persoană dulce şi inocentă, cinstită şi demnă de încredere. Aşa cum nu fusese atunci. Şi cum nu fusese nici în urmă cu două zile. Vechiul ei prieten din facultate o trăsese pe sfoară. Privirea îi sărea de la un cuvânt la altul nereuşind să citească şi să înţeleagă până la capăt nicio frază. Trecea de la subtitluri pline de adjective ca „şocată" şi „uluită" la fotografia jurnalistului care obţinuse materialul – un slinos şi un dezgustător, aşa cum îl văzuse în dimineaţa dinainte. Richard Daly.

> Colin Maguire şi suporterii lui s-ar putea afla în spatele atacurilor abuzive pe care Katherine trebuie să le suporte. Victima unei campanii violente, Katherine, cunoscută de unii prieteni drept „Kitty", a fost suspendată din televiziune, lăsată baltă într-un moment în care avea mare nevoie de susţinere.

Alături era o poză drăguţă cu ea, iar dedesubt scria „Ţapul ispăşitor".

> Acum a fost suspendată şi de la revista *Etcetera.* Chiar dacă revista nu a fost afectată de cazul respectiv, cei care ofereau publicitate au fost puşi sub presiune, probabil de către fanii lui Maguire, ameninţând că-şi vor retrage sprijinul dacă nu se iau măsuri în cazul ei. S-a spus că în astfel de vremuri nu e nevoie de jurnalism ieftin şi neglijent.
>
> În ciuda tuturor acestor evenimente, Logan susţine că lucrează la „cel mai emoţionant proiect" din viaţa ei, cu toate că a ezitat să spună care e acesta, făcându-i pe cei apropiaţi să speculeze, considerând că în realitate nu există o astfel de poveste.

Sub articol era un sondaj care arăta ce crede publicul despre abuzurile la care era supusă.

Şaptezeci şi doi la sută considerau că le merită, iar optsprezece la sută că nu le merită. Zece la sută erau complet neinteresaţi de problemă.

Kitty îşi îngustă ochii privind figura urâtă a lui Richie. Se surprinse dorindu-i să-i facă un rău atât de mare încât se sperie.

— O carte, da? zise ea cu voce tare, apoi îşi aminti că nu e singură. Ridică privirea şi îi văzu pe cei doi soţi urmărind-o, uşor dezgustaţi de cuvintele şi de prezenţa ei. Lăsă ziarul pe masă şi ieşi.

— Ea este? auzi întrebarea lui Alice înainte ca uşa să se închidă în urma ei.

Şi apoi se întâmplă primul lucru bun al zilei, şi singurul. Dar uneori nu ai nevoie decât de un lucru bun.

O sună Archie Hamilton.

14

S-au întâlnit la Brick Alley Café, o cafenea de pe Essex Street care părea singurul bar care nu e destinat meciurilor şi nu are pe firmă un trifoi sau un elf pentru atragerea turiştilor.

Era un loc discret, prietenos, iar la intrare Kitty îl zări pe Archie aşezat la o tejghea din fund. Era primul client al zilei, aşa că se putea aşeza acolo. Cei care veneau mai târziu erau nevoiţi să se aşeze la mesele mari din lemn. Ridică spre ea o privire uşor amuzată, apoi se uită din nou la ziarul pe care îl ţinea în mână. Părea chiar mai obosit decât atunci când îl văzuse ultima oară, de parcă n-ar fi dormit, dar, după două nopţi în care dormise foarte puţin, Kitty se temea că nici ea nu arată foarte diferit. Îl sunase pe Richie de optsprezece ori, dar nu-i răspunsese, aşa că atunci când sunase telefonul ei se repezise să răspundă. Norocul ei – era Archie.

Se aşeză lângă el pe un scaun înalt, la o tejghea de lemn prinsă în perete. Deasupra ei era o tablă pentru meniul zilei, deasupra căreia scria „Fiecare masă are o poveste de spus”. Îşi spuse că pentru masa aia chiar aşa stau lucrurile. Spera că Archie o să-i spună povestea.

— Bună, îl salută Kitty.

Archie stătea într-o parte, cu un cot pe tejghea, aşa încât putea ţine sub ochi întreaga încăpere. Kitty se gândi că teama de a sta cu spatele la cei dintr-o încăpere apare atunci când eşti în închisoare. Sau, ca în cazul ei, când eşti pur şi simplu curios.

— Am comandat micul dejun, zise el, cu nasul în ziar. Vrei ceva?

Îşi dădu seama că tabloidul e cel în care apăruse povestea ei. Aşadar, văzuse articolul şi, din cine ştie ce motiv, o sunase. Nu părea un tip răutăcios, aşa că se hotărî să-l lase pe el să-i spună motivul pentru care a chemat-o.

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame.

— Ar trebui să mănânci, îi spuse el fără să o privească.

— Nu.

Simţea silă, silă de ce citise, de modul în care fusese minţită, umilită, de faptul că se culcase cu Richie. Se simţea dezgustătoare şi folosită şi simţea că n-o să mai aibă niciodată încredere în cineva. Ultimul lucru la care se putea gândi era mâncarea.

— Trebuie să-ţi păstrezi forţele, îi zise el. Altfel căcaţii ăştia o să te dărâme.

Kitty oftă.

— E prea târziu.

Simţi că îi tremură vocea. Simţise şi el, aşa că ridică ochii din ziar. Kitty se simţi norocoasă pentru că mâncarea lui veni chiar în acel moment, chiar dacă mirosul îi făcea rău. O farfurie mare cu roşii, ouă, şuncă, ciuperci, cârnaţi, budincă şi felii de pâine suficiente pentru a acoperi o masă mare. Ospătăriţa îi aşeză farfuria în faţă, iar el lăsă ziarul deoparte şi se concentra asupra mâncării.

— Comandaţi ceva? o întrebă ospătăriţa.

— Nu mănânc, mulţumesc.

— Ceai, cafea?

— Apă plată, mersi.

— Şi un platou de fructe, zise Archie în timp ce tăia un cârnat. Vrea un platou de fructe. Alea nu-i fac rău.

— Mulţumesc, zise Kitty, mişcată de grija pe care i-o arăta. Bănuiesc că te pricepi la asta.

Dădu din cap ca un cal care încearcă să-şi alunge o muscă de pe bot.

— Despre ce voiai să vorbim?

Nu-i răspunse. Continuă să-şi îndese mâncare în gură, în cantităţi mari, care îi umflau obrajii. Mesteca de câteva ori şi apoi înghiţea. Apoi vorbi de parcă ea nu l-ar fi întrebat niciodată nimic.

— Îl ştii pe tip?

Îşi dădu seama imediat cu cine stă de vorbă.

— Un vechi prieten din facultate.

— Ha! Şmecher…

— Ţi-au făcut şi ţie asta?

— Întregii familii. Şi prietenilor. Ştiu cum să te ia. Mai ales dacă nu-i cunoşti prea bine. Dacă nu eşti avizat de modul în care lucrează. Dacă crezi ce citeşti. Dacă eşti o persoană obişnuită.

— Nu sunt o persoană obişnuită.

— Cu tine a fost altfel. Eşti de-a lor, nu te aşteptai la asta.

— Nu sunt de-a lor, zise ea dezgustată. N-am fost şi nu voi fi de-a lor niciodată. Am greşit o dată; el a făcut asta intenţionat.

Îi fierbea sângele. Ar fi vrut să plece chiar în clipa aia şi să-l înfrunte pe Richie, dar se temea de ce i-ar fi putut face nenorocitului. Şi nu mai avea nevoie de alte acuzaţii.

— Eşti furioasă, îi zise el urmărind-o cu atenţie.

Kitty dădea din picior şi-i venea să dea cu pumnul în perete.

— Normal că sunt furioasă.

— De asta te-am sunat.

— Îţi place să vorbeşti cu oameni furioşi? izbucni ea.

Archie zâmbi.

— Voiam să vorbesc cu unul de-al lor despre care să ştiu sigur că nu mai este de-al lor. Tipul ăla, fostul tău coleg, mi-a făcut o favoare.

— Bine, mă bucur că l-a făcut fericit pe unul dintre noi. Aşadar… acum ai încredere în mine…

Nu răspunse. Continuă să-şi mănânce micul dejun. Sosiră apa şi fructele lui Kitty. Chiar dacă se simţea rău, începu să ciugulească, încercând să se liniştească puţin.

Uşa cafenelei se deschise şi intră al treilea client al zilei. O femeie cu aspect de şoricel, cu faţa mică încadrată de un păr şaten lung până la umeri. Părea blajină, subţire şi fragilă. Îţi venea să zici că un vânt mai puternic ar putea s-o ia pe sus. Se uită prin cafenea plină de speranţă, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva, apoi faţa îi căzu şi se aşeză la o masă mare de lemn. Archie îşi ridicase privirea din farfurie, o observase şi o urmărise în timp ce traversa şi se aşeza. Rar îşi mai lua ochii de la ea.

— O cunoşti? îl întrebă Kitty.

— Nu, o repezi el, şi se întoarse să-şi dea ceaiul pe gât. Aşa… ce ştii tu despre mine?

— Mult mai multe decât ştiam vineri.

— Continuă…

— Acum zece ani fiica ta, în vârstă de şaisprezece ani, a dispărut. Ultima oară a fost văzută pe camera de supraveghere a unui magazin din mall-ul Donaghmede. Poliţia a început căutările, iar tu ai început o campanie publică pentru găsirea ei. O lună mai târziu a fost găsită pe un câmp. Fusese strangulată. După patru ani l-ai bătut rău de tot pe un tip de douăzeci de ani despre care credeai că a fost prietenul ei şi ai făcut doi ani de puşcărie.

Se lăsă tăcerea.

Archie mesteca şunca şi scotea zgârciurile pe farfurie.

— Era acum unsprezece ani. Cu o săptămână înainte ca ea să împlinească şaisprezece ani. Se opri o clipă, pentru a se aduna, apoi continuă cu o voce mai liniştită: Ultima oară a fost văzută de un martor în parcarea de la Donaghmede, spunându-i tipului – Brian „Bingo" O'Connell – să o lase în pace. Ăla nu era iubitul ei, era iubitul prietenului ei. Era fascinat de ea şi nu mai voia s-o lase în pace. Le-am spus asta celor de la poliţie în ziua în care ea nu s-a mai întors acasă. Le-am spus-o de nenumărate ori, dar ei o ţineau pe-a lor, că n-au niciun indiciu. Dacă n-ar fi fost fermierul ăla care a dat de ea, tot fără indicii ar fi rămas. S-au luat numai de cine nu trebuia.

— Adică de tine, zise Kitty.

— Nu mă mai lăsau în pace, nu reuşeau să priceapă. Singura persoană investigată am fost eu, cel care avea o idee, fie ea cea mai mică, despre ultimul loc în care a fost văzută.

— Poate de asta…

— Prietenul meu Brick a fost în parcare. Dar ei erau atât de preocupaţi să mă scoată vinovat încât n-au crezut nimic din ce le-am spus.

— Nu fac aşa cu familia de fiecare dată?

— Nu, nu aşa. Brick nu era chiar cel mai credibil martor. Avusese nişte necazuri.

Kitty presupunea că nu îşi căpătase porecla fără niciun motiv.[3]

Tăcură o vreme. Archie o privi din nou pe femeia de la masă. Îşi înfăşură un şerveţel în jurul degetului, strângându-l până când îi oprea circulaţia, apoi îl desfăcea. Cafeneaua începea să se umple, iar bucătarul era tot mai ocupat. Mâncarea sfârâia şi mirosul umpluse încăperea. Stomacul lui Kitty se strânse. Mai luă o felie de grep.

— Ce i-a făcut să oprească cercetările în cazul tău?

— Au găsit cadavrul.

Amuţi.

— Fusese violată, zise dintr-odată, iar Kitty reuşi cu greu să înghită bucăţica de grep.

— Nu ştiam asta.

— N-am vrut să apară în ziar. Ca să-i mai păstrez o fărâmă de demnitate. Cadavrul a stat afară prea mult şi nu s-au mai putut recolta probe.

— Şi eşti sigur că ăla era tipul? Brian O'Connell…

— Bingo, zise el hotărât, foarte sigur de el. L-am mai văzut. Avea privirea aia… părea că spune „am scăpat şi a fost o adevărată distracţie".

Kitty îşi scutură capul.

— Nu te învinovăţesc pentru ce i-ai făcut.

— Aş face-o din nou dac-aş vrea, zise Archie imediat. Singura chestie bună e că nu l-am omorât. Numai aşa o s-o pot face din nou, dacă vreau.

— N-ai face-o.

Încetă lauda.

— Am mers până acolo încât i-am văzut spaima în ochi, şi asta mi-a fost de ajuns. O să-mi amintesc privirea aia toată viaţa. O am aici, zise el arătând spre tâmplă. E pentru Rebecca.

Kitty se gândi la viaţa lui de după acele evenimente, la viaţa dată peste cap de tragedie, la dubla suferinţă care urmase.

— Nu mai locuieşti cu soţia ta?

Scutură din cap.

— S-a mutat la Manchester. E cu un tip bun. Şi-a refăcut viaţa. O merită. Nu e bine să trăieşti în ură. Nu e sănătos. E distrugător. A distrus căsnicia noastră, prieteniile noastre. Ca să nu mai spun că nu m-au primit înapoi la muncă. Când ai cazier nu mai eşti angajat atât de uşor.

„Mie-mi spui?!" se gândi Kitty.

— Şi acum lucrezi la fast-food.

— Şi la un club de după colţ. De asta ajung aici mai în fiecare dimineaţă la micul dejun.

Îi aruncă din nou o privire femeii de la masă.

— Trebuie să-mi ating scopul. Lucrez cât de mult pot. Încerc să-mi reconstruiesc viaţa, cât se mai poate.

— Mai ai vreun post liber? îl întrebă Kitty.

O privi din nou amuzat.

— Nu. Tu nu-ţi cauţi de lucru. Ai slujbă.

— Nu prea mai sunt sigură de asta.

Se gândea la Pete şi la ce avea să se întâmple când va vedea presupusul interviu din ziar.

— Ei bine, să fii sigură, îi zise el ridicându-se. Pentru că ai o poveste de spus. Povestea *mea.*

Îşi făcu ziarul sul şi ieşi, lăsând-o pe Kitty să se gândească la asta şi să plătească nota.

Archie o lăsase pe Kitty Logan în cafenea şi o urmărea pe femeia care stătuse la masă. Ca de fiecare dată, băuse un ceai şi mâncase un biscuit cu fructe şi gem, stătuse douăzeci de minute, apoi plecase. Era ca un ceas; în fiecare dimineaţă din ultimele nouă luni în care Archie intrase acolo dăduse de ea. Părea să nu-l vadă niciodată, în ciuda faptului că întotdeauna erau primii doi clienţi ai cafenelei. Intra de parcă ar fi căutat pe cineva, nu vedea persoana respectivă, se aşeza şi aştepta puţin, apoi pleca. Chiar dacă nu mânca acolo decât după nopţile de weekend în care era de serviciu la club, începuse să treacă pe acolo şi în timpul săptămânii, pentru a vedea dacă ea vine în continuare. Venea în fiecare zi. La opt fix intra în cafenea, cu aceeaşi expresie pe figură.

O urmări până pe chei, vizavi de Halfpenny Bridge, unde ea intră în biserică. Se gândi să intre şi el, apoi se răzgândi, nu pentru că i se păru nepotrivit, ci pentru că nu putea. Nu acolo. Nu când i se întâmplase aşa ceva.

Se întoarse şi o porni grăbit către casă.

15

Sora lui Colin Maguire, Deirdre, puse ceaşca de ceai în faţa lui, alături de brioşa cu afine – favorita lui. Ar fi făcut orice să-l înveselească, în ciuda faptului că devenise evident că a început să se îngraşe. Dar ea voia ca el să fie fericit. Bietul ei frăţior trecuse prin multe, iar soţia lui, Simone, luase cei doi copii şi se mutaseră în altă parte, „pentru o pauză". Aşa că avea nevoie de sora lui mai mult decât oricând. De când începuse scandalul nu dăduse niciun semn de furie. Ea îl aştepta, ştia că o să vină ziua în care o să explodeze. Nu-şi dorea să fie prin preajmă, dar ştia că trebuie să-i fie alături. Nu avea pe nimeni altcineva. Mulţi dintre cei care-l susţineau nu făceau decât să-i arate semnul victoriei pe stradă sau să-l bată pe spate la bar, dar nu erau lângă el, nu cu adevărat.

— Mulţumesc, Dee, îi zise el cu blândeţe, fără să piardă televizorul din ochi.

— Cu plăcere. Sigur nu vrei să vii cu noi la prânz? E un loc drăguţ. Neil spune că vor da meciul pe un ecran mare. Vor fi şi cei mici acolo. Le-ar plăcea să te vadă.

— Nu, mulţumesc. O privi zâmbind. O să-l văd aici.

Deirdre se ridică şi se întinse, uitându-se pe fereastră.

— Iar a venit.

Colin nu mai trebuia să întrebe. Aruncă o privire pe fereastră şi o văzu, dincolo de peluză.

— Ştiai? îl întrebă ea.

— Da.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că n-am de gând să te urmăresc în timp ce alergi pe stradă cu tigaia în mână.

— Cu tigaia în mână? Aş găsi ceva mai bun, crede-mă, se înfoie Deirdre punându-şi mâinile în şolduri. A câta oară e? A doua? A treia?

— A patra, cred.

— Ce dracului caută aici?

Se dădu mai aproape de fereastră, să o vadă mai bine.

— Nu te apropia, Dee, o să te vadă.

— Păi chiar vreau să mă vadă. Nu ştiu ce pune la cale, da' tare aş mai vrea să ies şi să-i tăbăcesc pielea.

— Stai cuminte, Dee.

Vorbise pe un ton blând, care o făcu să se calmeze imediat. Era la fel ca tatăl lor – pur şi simplu nu se putea înfuria. Prea moale, prea blând, prea dispus să asculte problemele altora. Deirdre considera că de asta şi intrase în mizeria aia. Ar fi trebuit s-o lase pe eleva aia să se ducă să-şi vadă de ale ei, nu să încerce s-o consoleze. Ea interpretase lucrurile greşit, văzuse în bunătatea lui cu totul altceva, şi aşa începuse tot necazul.

Oftă.

— Nu ştiu cum reuşeşti, Colin. În locul tău, aş ieşi la ea şi Dumnezeu ştie ce i-aş face. Acum trebuie să plec, altfel o să întârzii. Dacă te răzgândeşti, dă-mi de ştire. Pe la două ajungem acolo. Bine?

Îl sărută pe frunte şi ieşi.

Colin se asigură că sora lui o să iasă prin spate. Nu avea încredere că n-o să se repeadă la reporteră. După ce plecă, în casă se lăsă din nou liniştea cu care nu reuşise să se obişnuiască după ce plecase Simone. Îi spusese că are nevoie de timp, pentru a se gândi la ce o să facă. Scoase ziarul de sub perna canapelei şi îl întinse pe măsuţa din faţa lui. Se uită la fotografia lui Kitty Logan de pe prima pagină, cea zâmbitoare, apoi se uită înăuntru, la femeia care părăsea tribunalul. Mai citi o dată articolul.

Când se uită din nou pe fereastră, ea plecase.

16

Uşa de la sediul revistei *Etcetera* era deschisă când ajunse Kitty acolo, ceea ce o făcu să creadă că e un alt semn rău. Îi spunea „Vino dacă îndrăzneşti, uşa e deschisă, nu mai ai de ales”. Birourile erau goale – ca duminica dimineaţa –, iar Pete putea să-i facă orice. Nimeni n-o putea auzi ţipând. Mai putea spera doar că Bob o să-i sară în ajutor, însă articolul neterminat l-ar fi scos şi pe el din sărite – avea destule necazuri cu sursele de publicitate. Nu avea deloc o presă bună.

Când intră în biroul lui Constance, Pete stătea la birou, ca de obicei, cu telefonul la ureche. Era îmbrăcat ca de weekend. Kitty nu-l văzuse niciodată îmbrăcat aşa, şi i se păru mult mai tânăr, mai atractiv decât egoistul stresat cu care se obişnuise, cel care patrula prin birouri îmbrăcat în costum. Când o văzu pe Kitty, faţa i se întunecă. Termină conversaţia brusc.

— Gary, pot să te sun eu mai încolo? Era Gary. Un jurist cu care am vorbit la telefon toată dimineaţa, încercând să înţeleg în ce situaţie ne aflăm.

— Cum adică „un jurist”?

— Ai citit ziarele, nu? întrebă el sarcastic. Ah, am uitat, nici nu trebuia, ştiai deja despre ce e vorba înainte de tipărirea articolului. Pentru că văd că e pomenit ceva acolo şi despre cei care dau publicitate şi ameninţă că se retrag dacă nu eşti suspendată.

— Da, dar…

— Aşa că ceilalţi, care nu aveau de gând să se retragă, au intrat în panică şi se gândesc dacă nu cumva ar trebui să facă la fel, pentru că, dacă dau acum publicitate revistei noastre, o să pice într-o lumină proastă, încheie el ţipând.

Kitty făcu ochii mari şi tresări, speriată de volumul vocii lui. Nu-l văzuse niciodată atât de furios. Afurisit, stresat, în toane proaste, da, însă aşa – niciodată.

— Crezi că am făcut-o intenţionat? Doamne, Pete, dac-aş fi vrut să spun varianta mea, puteam să fac ceva mai bun, nu crezi? Mă duceam spre casă şi am dat pentru un fost coleg de facultate care părea să n-aibă habar de ce s-a întâmplat cu „30 de minute”. Aşa că am băut ceva şi ne-am povestit unul altuia ce am mai făcut. O noapte întreagă. Da, o noapte întreagă, Pete, pentru că n-a fost suficient că m-a folosit pentru a scrie articolul, a mers mai departe, făcându-mă să mă simt ca o târfă. Bineînţeles că am vorbit despre cele întâmplate, pentru că eram supărată. Eram stresată, şi am vrut să vorbesc cu cineva despre ce mi s-a întâmplat, cu cineva care nu face parte din lumea asta, cu un bărbat care mi-a spus că scrie un roman, lua-l-ar dracu’, şi căruia părea să-i pese, iar când m-am trezit dimineaţă am găsit căcatul ăsta răspândit peste tot şi sunt de-a dreptul epuizată, pentru că am dormit pe canapeaua unui prieten, aşa că mă simt umilită şi jignită şi-mi pare foarte rău, înţelegi? Chiar îmi pare rău.

Nu-şi dădu seama că plânge decât atunci când Pete îi întinse un şerveţel. Îşi simţi obrajii umezi şi nasul curgând.

— Bine, zise el cu blândeţe. Bine, asta e cu totul altă poveste. Îmi pare rău că am înţeles greşit.

Kitty dădu din cap în semn de mulţumire şi continuă să-şi şteargă ochii.

— Este adevărată chestia cu atacurile asupra locuinţei tale?

— Azi-noapte am avut focuri de artificii. O cutie întreagă, se pare. Cinci mii! Aşa că am dormit pe canapeaua…

— Isuse, putea fi periculos.

— Sunt OK.

— Ai chemat poliţia?

Scutură din cap.

— De ce?

Kitty ridică din umeri, dar ştia foarte bine de ce.

— Nu ţi-a fost prea uşor, nu?

Vorbele de compătimire o făcură să lăcrimeze din nou.

— Am făcut o greşeală prostească, Pete, una urâtă, neprofesionistă, şi am distrus reputaţia unui om, poate chiar viaţa, şi pentru asta merit să fiu pedepsită, dar… Plânsul o podidi iar, făcând-o să se străduiască pentru a rosti fiecare cuvânt. Cred că mi s-au întâmplat destule. Vreau să scriu poveşti frumoase despre oameni buni, vreau să fac din nou ce-mi place, vreau să revin într-o lume normală. Şi vreau ca oamenii să creadă din nou în mine. Aş vrea să te uiţi la mine şi să mă asculţi fără privirea aia care arată atât de limpede că nu ai încredere în mine. E suficient că mă îndoiesc eu de mine, Pete. Nu mai trebuie s-o facă şi altcineva.

Pete îi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Ar fi neprofesionist să te ţin în braţe?

— Ar fi neprofesionist să accept? zise ea trăgându-şi nasul.

Ceva mai târziu, gândindu-se mai bine, Kitty îşi dădu seama că fusese un gest neprofesionist, dar uneori trebuie să fii om, iar afacerile trebuie să înceteze să mai fie afaceri, iar omul trebuie să câştige. Totuşi, nu putea să ignore faptul secundar că rămăseseră îmbrăţişaţi puţin cam mult.

În apartamentul lui Bob draperiile erau trase, iar Kitty se gândi să-i facă o vizită, pentru a-i spune versiunea ei, înainte ca el să audă povestea de la altcineva. Se hotărî să n-o facă. Se adunaseră prea multe nopţi nedormite, şi Bob trebuia să se odihnească.

— Îi spun eu, zise Pete, care o urmărea de sus.

— Mulţumesc.

Se uită în parcare şi o întrebă:

— Eşti fără bicicletă?

— Mi-au furat-o.

— Doamne, Kitty. Aceiaşi oameni?

— Nu. Alţii. Sunt destul de cunoscută.

Pete dădu din cap.

— Aşa se pare.

O privea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. De parcă abia atunci şi-ar fi dat seama că e o persoană

ca oricare alta din lume, pe care ar putea să o cunoască mai bine. Spre surpriza ei, Kitty constată că îi place acea privire. Îi plăcea ca el să o privească aşa. Pete coborî şi porniră împreună.

— Pot să te las undeva?

— Nu, mulţumesc, o să merg pe jos.

— Până în Fairview?

— Nu, doar până în oraş.

Când ajunseră la maşina lui, Pete deschise portiera pasagerului şi îi făcu un semn cu braţul întins, ca un gentleman de modă veche.

Kitty începu să râdă.

— Am uitat că nu accepţi niciun refuz.

Se simţea foarte bine stând alături de el în maşină.

— Unde să te duc?

— La Busaras, te rog.

Era principala autogară a oraşului.

— Vrei să evadezi?

— N-ar fi o idee rea. Nu, vreau doar să fac o excursie. Vreau să intervievez o altă persoană de pe lista lui Constance. În Straffan. Ambrose Nolan, o femeie care răspunde de un muzeu de fluturi şi un sit arheologic.

— Un muzeu de fluturi? N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Atunci ai face bine să mai citeşti.

— Şi care e legătura între doamna cu fluturii şi ceilalţi pe care i-ai întâlnit?

— Credeam că abia vineri trebuie să-ţi spun asta, îi răspunse ea prefăcându-se indignată.

— Într-o săptămână trebuie să dăm numărul la tipar. Speram că o să aflu povestea mai devreme.

„Şi eu”, îşi zise Kitty.

— Ştii, Oisin O’Ceallaigh şi Olivia Wallace au fost de acord să-şi scrie poveştile, în semn de omagiu pentru Constance.

— Zău? Kitty făcu ochii mari. Nu pot să cred că i-ai convins. Au cerut mult?

— O fac pe gratis. Pentru Constance.

Kitty dădu din cap. Constance îi respectase foarte mult pe cei doi scriitori, aşa că era bucuroasă că sunt

dispuşi să îi întoarcă sprijinul pe care îl primiseră de la ea.

— E mare lucru că am obţinut poveştile astea de la ei, Kitty, zise Pete. Despre Oisin nimeni nu mai ştie nimic de vreo zece ani. Olivia n-a scris de mai bine de cinci ani, şi a refuzat toate ofertele imaginabile de a mai scrie ceva.

— Ştiu, aşa e, răspunse Kitty, întrebându-se de ce simte nevoia să-i spună ei ce importanţă are faptul că obţinuse poveştile.

Erau nume mari. Evident, era excelent pentru *Etcetera* să publice nişte poveşti originale.

— Fac asta doar pentru că e un omagiu adus lui Constance şi ne dau permisiunea de publicare doar în secţiunea respectivă şi numai alături de povestea lui Constance. Înţelegi?

Kitty înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Aşa că ai grijă, Lois Lane, o avertiză el jucăuş.

— Atunci nu mă mai presa, zise ea, încercând să-şi ascundă emoţia sub un zâmbet.

— Bun-venit în lumea mea, îi zise Pete aruncându-i o privire atât de vulnerabilă încât Kitty simţi că îi vine să se aplece spre el.

Dar nu făcu decât să-şi dreagă glasul. Apoi, rupând contactul vizual, coborî din maşină.

Casierul nu voia să-i taie bilet. Autobuzul se pregătea de plecare.

— Isuse, izbucni ea, în timp ce telefonul începu să-i vibreze în buzunar. Ce mai urmează?

Se uită la ecran – era Steve. Îl scosese din pat în toiul nopţii şi îi făcuse pe cei cu care stătea să creadă că e pe moarte. Nu putea ignora apelul.

— Îmi pare rău, n-am spus decât ce mi-ai cerut tu să spun, dar ei au înţeles altceva şi lucrurile au luat-o razna. N-am făcut decât ce mi-ai spus.

Urmă o clipă de tăcere.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Alice şi Dave. M-au văzut dimineaţă.

— Lasă-i încolo, nici n-am ajuns acasă. Ştiai că e jurnalist?

Vorbea repede, de parcă ar fi avut ceva important de făcut. Kitty oftă şi se aşeză.

— Steve, ştiu că nu ai o părere prea bună despre mine şi despre standardele mele morale, dar…

— Ştiai că e jurnalist?

Părea că aleargă şi nu mai poate respira.

— Unde eşti?

— Răspunde-mi, Kitty!

— Nu. Mi-a spus că scrie o carte. O chestie de ficţiune. Un roman. N-a pomenit nimic de jurnalism. Mă simt ca o idioată.

— Ce s-a întâmplat?

— Alergi? Se aude de parcă…

— Ce s-a întâmplat?!

— Doamne! Bine! M-a aşteptat la curăţătorie, părea cea mai mare coincidenţă din lume, chiar dacă locuieşte în cealaltă parte a oraşului. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am băut ceva, ne-am amintit de vremurile bune, zicea că nu ştie nimic despre „30 de minute", nici nu părea interesat, şi asta trebuia să-mi dea de bănuit. Aşa că am vorbit… pe urmă… nu mai contează. Am plecat.

— Nu, n-a fost aşa. Pe urmă… ce?

— Ei, nu, e jenant, Steve. Am…

— Spune-mi, ţipă el.

— Am ajuns la el acasă.

Simţi că i se face rău.

— O, Doamne, mă simt… un gunoi. Ce să fac?

Steve tăcu. Apoi, când ea se gândi că nu mai e la telefon, zise:

— Cum adică ai ajuns la el acasă?

— Isuse, cum vrei să-ţi mai spun? Am rămas acolo, ce nu pricepi?

— OK, zise el încet, apoi închise.

Kitty se uita uluită la telefon. Îi închisese, probabil pentru prima oară. Probabil că era scârbit de ea.

Telefonul sună din nou şi, presupunând că e Steve, care vrea să-i spună că a picat conexiunea, răspunse imediat. Nu era el.

— Kitty, eşti bine? întrebă Sally.

— Nu.

— Unde eşti?

— La Busaras.

— De ce?

— Voiam să merg la Kildare, dar am pierdut autobuzul.

— Te duc eu.

— Dar tu nici nu ştii când mă întorc.

— Când te întorci?

— Niciodată.

— Foarte bine. Sunt acolo în douăzeci de minute.

Kitty o întâlnise pe Sally la un curs de televiziune, în urmă cu cinci ani. Sally era licenţiată în fizică matematică şi specializată în meteorologie. Lucra la serviciul meteorologic naţional şi se pregătea să intre în televiziune pentru a prezenta vremea. Pe lângă faptul că scria la *Etcetera,* Kitty se pregătea şi ea pentru televiziune, după ce avusese succes în câteva emisiuni ale unui mic post local. Se hotărâse să se ocupe de lucruri mai importante la un post mai important şi încerca să-şi îmbunătăţească abilităţile de prezentare, adică să vorbească mai calm şi să nu mai pară atât de preocupată – sau, cum zicea Steve, „constipată" – când se străduia să-şi amintească ce are de spus.

Sally sosi la Busaras cu decapotabila descoperită şi părul legat la spate. Kitty ieşi din ascunzătoarea de după automatul de băuturi cu capul plecat şi părul tras peste ochi.

— Toţi citesc ziarul, îi explică ea lui Sally după ce o îmbrăţişă. Şi totuşi, poate sunt paranoică. Sunt sigură că nici nu le pasă de povestea mea, sunt mai preocupaţi de cutremur. Nu-i aşa? Spune-mi că citesc despre cutremur.

— A fost un cutremur? întrebă Sally fără urmă de ironie.

Kitty oftă.

— Nu e meseria ta să ştii chestiile astea?

— Nu lucrez în weekend.

— Asta e clar, zise Kitty uitându-se la norii cenuşii spre care se îndreptau. Poate ar trebui să tragi

plafonul. Se pare că o să plouă.

Sally începu să râdă, ca şi cum ar fi avut vreo informaţie secretă, din interior.

— Azi nu plouă.

— Parcă nu lucrai în weekend.

— Sunt atentă, zise Sally ridicând din umeri şi începură să râdă. Încotro mergem?

— Straffan – la o fermă de fluturi.

— De ce?

— Îi iau un interviu celei care se ocupă de ea. Un fel de. Ea nu ştie încă de interviu.

— Ai grijă. Vrei să te răzbuni?

Kitty zâmbi.

— Cel puţin nu o să mă culc cu ea pentru a obţine povestea.

Sally căscă gura.

— Te-ai culcat cu el?

— Sunt o fiinţă vrednică de dispreţ, zise Kitty acoperindu-şi faţa cu palmele şi făcându-se mică în scaun.

— Nu chiar. Da' ştii că puteai lua nişte bani pentru povestea asta? Sau erai prea disperată să te culci cu cineva?

Kitty începu să râdă.

— Sunt disperată pentru ambele.

Sally o privi compătimitor şi Kitty îi explică ce s-a întâmplat.

— Părinţii tăi te-au sunat? întrebă Sally după ce îi trecu furia.

— Da. Ca să-mi spună cât sunt de stânjeniţi şi de ruşinaţi. Pe mama am scos-o din minţi. Se pare că îi place să mă certe, dar asta nu-i o noutate.

Se uită în sus şi simţi o picătură pe faţă.

— Ai simţit?

— Ce?

— Plouă.

— N-o să plouă azi, îi zise Sally foarte sigură pe ea.

Peste zece minute opriră pe marginea drumului. Sally trebuia să ridice manual plafonul.

— E neobişnuit, zise ea privind spre cer, iar Kitty încercă să-şi ascundă zâmbetul.

După o oră erau la zi cu ce mai făcuseră în ultima vreme şi ajunseseră la muzeul fluturilor din Straffan. Era chiar la marginea localităţii: sera şi o casă cochetă înconjurată de spaţii largi. În lunile de vară avea program de vizită în fiecare zi. În seră fluturii zburau peste tot, iar peste un iaz mititel se înălţa un pod.

Kitty o întrebă pe fata de la recepţie unde o poate găsi pe Ambrose Nolan. Fata o trimise la un tip cu papion, Eugene, care îi spuse că Ambrose nu este ghid. Când află că e jurnalistă se apucă să le prezinte muzeul. Era plin de familii cu copii. Eugene era atât de vesel şi de plin de viaţă încât Kitty nu se putea concentra la discursul entuziast despre fluturii lui iubiţi, pe care îi cunoştea atât de bine. Era evident că ştie totul despre fiecare specie, şi n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că le-a dat nume de botez tuturor fluturilor din seră.

— Multe dintre speciile tropicale de aici se pot înmulţi, aşa că puteţi observa întregul ciclu de viaţă, le explică el la ieşire. Aici o să vedeţi larvele. Se transformă în coconi, iar dacă aveţi noroc, puteţi vedea fluturele ieşind din pupă şi luându-şi zborul.

Sally se uita la Kitty cu ochi mari.

Kitty o ignoră.

— Spuneţi că Ambrose nu e ghid. Dar lucrează aici?

— A, da, Ambrose lucrează aici de… cred că din copilărie. Mama şi tatăl ei au deschis muzeul când Ambrose era suficient de mare pentru a da şi ea o mână de ajutor. Acest centru important a pornit de la un mic muzeu. Ea l-a extins. La început era în clădirea care acum e magazin de suvenire. A adăugat zona pentru cafea şi picnic, care, după cum vedeţi, s-a dovedit o idee minunată, iar acum cinci ani a inaugurat sera. Dacă nu era Ambrose, nimic din toate astea n-ar fi existat, zise el mândru.

— Ea este aici azi? încercă din nou Kitty.

— Ea este aici în fiecare zi, îi răspunse el râzând. Locuieşte alături, dar nu primeşte vizite. Acum daţi-mi voie să vă explic mai în detaliu ce se poate vedea în muzeu. Fluturii înrămaţi sunt din surplusul de fluturi captivi – nu sunt aduşi din sălbăticie, explică el serios, conducându-le prin galerie.

Sally îi aruncă lui Kitty o privire ofilită, dar îi făcu semn să-l urmeze pe Eugene, căutând din ochi o soluţie pentru a ajunge la casa de alături.

În galerie se aflau fluturi expuşi în cutii sigilate, în monturi de alamă, fiecare cu plăcuţa sa.

— Acestea sunt specimene perfecte, explică Eugene, iar câţiva oameni din preajmă se dădură mai aproape, să audă ce spune. Nu au fost afectate în niciun fel. Pot rezista şi cincizeci de ani dacă nu sunt expuse la soare. Mulţi fluturi au peste o sută de ani, şi încă mai sunt la fel de strălucitori ca atunci când zburau.

Îi privi cu o faţă luminată de acel gând.

— Fascinant, zise Kitty cu ochii în perete, căutând o soluţie pentru a schimba vorba. Aş putea vorbi astăzi cu Ambrose?

— Mi-e teamă că Ambrose nu lucrează în muzeu azi.

— E acasă? Pot s-o sun?

— O, mă îndoiesc că e acasă într-o zi ca asta, zise Eugene chicotind. Lucrează la o grădină pentru conservarea fluturilor. E foarte dedicată protejării fluturilor şi vrea să se asigure că nu afectăm populaţia naturală şi mediul.

Cercetând zona de picnic, Kitty văzu inscripţia „Accesul interzis” pe o poartă.

— Pare o femeie deosebită, zise Sally.

— O, chiar este, confirmă Eugene repede, roşind. Şi-a dedicat viaţa conservării fluturilor. Domnişoară Logan, zise el coborând glasul, ca să nu fie auzit de cei din jur, Ambrose e… foarte retrasă. Dacă vreţi să o întreb ceva din partea dumneavoastră, promit că o voi face şi vă voi transmite răspunsul imediat. Numai că… ei bine, Ambrose e retrasă, repetă el, după care îşi reluă glasul obişnuit. Acest fluture minunat se

numeşte *Fritillaria,* şi e din familia *Nymphalidae.* E cunoscut şi ca *Mesoacidalia aglaia.* Este mare, puternic, de un portocaliu strălucitor. Îl puteţi vedea pe dune de nisip sau pe stânci, dând din aripi în bătaia vântului. E uimitor de vizibil şi frustrant de evaziv. Specie de vegetaţie, care ajută la polenizarea violetelor. Ambele sexe sunt verzi pe faţa interioară a aripilor posterioare.

Cei mai mulţi oameni din jur se adunaseră să asculte explicaţiile. Kitty profită de neatenţia lui şi rămase în urmă. Apoi se îndreptă către zona de picnic. Îl văzu pe Eugene privind-o îngrijorat şi arătă cu degetul spre toaleta femeilor. El dădu din cap şi continuă să vorbească, dar imediat ce întoarse capul Kitty se repezi pe poarta pe care scria „Accesul interzis". Se trezi într-o ţară a minunilor, o pajişte lungă plină de culori. Peste tot zburau fluturi. În capătul grădinii văzu o siluetă aplecată.

— Scuzaţi-mă…

Silueta se îndreptă şi răsuci spre Kitty, apoi îi întoarse spatele, îşi desfăcu părul – nişte plete lungi şi roşii ca focul îi căzură pe umeri.

— Stop! strigă ea, iar vocea fu atât de poruncitoare încât Kitty îngheţă.

— Îmi pare rău, zise. Mă numesc…

— Nu ai voie aici, strigă femeia.

— Da, ştiu, îmi pare rău…

— Accesul e interzis. Întoarce-te!

Vocea era autoritară, dar Kitty simţi panica dintre cuvinte, iar postura siluetei arăta că se teme.

Kitty se dădu puţin înapoi, după care se răzgândi. Nu avea decât o ocazie.

— Mă numesc Kitty Logan, zise ea. Lucrez pentru revista *Etcetera.* Vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre lucrurile uimitoare de aici. Îmi pare rău că v-am speriat. Voiam doar să vorbim…

— Eugene se ocupă de presă, strigă ea. Afară! apoi adăugă amabilă: Te rog.

Kitty porni înapoi, dar la poartă mai încercă o dată:

— Vreau să ştiu doar un lucru. Aţi vorbit cu Constance Dubois în ultimul an?

Se aştepta la un nou strigăt, la o greblă aruncată spre ea. Dar femeia tăcu. Apoi, deodată, îi vorbi:

— Constance. Constance Dubois, repetă ea.

Inima lui Kitty bătea cu putere. Femeia nu se întoarse.

— Da. O cunoaşteţi? întrebă Kitty.

— M-a sunat. O dată. M-a întrebat ceva despre o larvă.

— Da? întrebă Kitty şocată, cu mintea în alertă.

— Îţi spune ceva?

— Da, zise Kitty fără să răsufle.

În sfârşit, Ambrose se întoarse, dar Kitty nu putea să-i vadă decât părul răvăşit.

— Aşteaptă-mă acolo, zise femeia arătând cu grebla către uşa de la intrarea în casă.

Kitty se uită într-acolo surprinsă.

— Mulţumesc.

Intră în bucătărie. O casă de ţară modestă dar fermecătoare, modernizată, dar cu aerul rustic păstrat intact. Căldura cuptorului umpluse încăperea. Se aşeză la masă şi o urmări pe Ambrose, care se îndrepta spre casă cu capul în jos, ascunsă de părul răvăşit. Kitty nu reuşi să-i vadă faţa nici când femeia intră în casă şi o întrebă dacă vrea o ceaşcă de ceai.

Se gândi că o lăsase pe Sally să asculte lecţii despre fluturii Irlandei şi acceptă vinovată. Ambrose vorbea stând cu spatele, iar când în cele din urmă se aşeză la masa de opt persoane, nu alese un loc faţă în faţă cu Kitty, ci în lateral, la capătul mesei. Kitty avu nevoie de mult timp şi de o discuţie de tatonare foarte ciudată pentru a reuşi să-i vadă ochii. Şi atunci observă ceva neobişnuit. Ambrose avea ochi de culori diferite – unul de un verde aprins, iar celălalt de un căprui întunecat. Şi nu era doar asta – când părul răvăşit se deplasă puţin, Kitty zări pielea decolorată a feţei. O pată albă se întindea de la jumătatea frunţii până sub nas, în jurul buzelor şi pe bărbie, dispărând sub gulerul înalt al bluzei. Arsura, dacă asta fusese, părea o flacără care îi lingea

neregulat partea dreaptă a feţei. Dar faţa femeii dispăru foarte repede în spatele perdelei groase de păr roşu. Rămase la vedere doar ochiul verde, care fixa tăblia mesei.

17

Dacă cineva i-ar fi spus că Ambrose n-a vorbit niciodată cu un om, Kitty ar fi crezut. Nu era nepoliticoasă, dar pur şi simplu nu înţelegea cum se poate discuta. Nu o privise în ochi decât o dată, accidental, suficient pentru Kitty să vadă faţa desfigurată şi ochii de culori diferite. Poate că reacţia i se citise pe faţă, pentru că Ambrose nu se mai uită la ea. Pe lângă asta, locul în care se aşezase, la capătul mesei, îi permitea să stea întoarsă. Kitty nu îi vedea decât partea dreaptă. Cel puţin acolo părul era tras după ureche, dând la iveală pielea palidă, ca de porţelan. Era cea mai neobişnuită persoană pe care Kitty o întâlnise. Nu doar fizic, ci şi prin comportament.

Cuvintele îi erau la fel de ciudate ca purtarea. Vocea era liniştită şi, ca şi cum ar fi fost conştientă de asta, spunea foarte apăsat anumite cuvinte, apoi uita şi vorbele i se transformau din nou în şoapte. Kitty se străduia să audă ce spune.

— M-a sunat. Da. Anul trecut. Îmi amintesc. Pentru că era… Era neobişnuit. Apăsase pe cuvântul „neobişnuit”, apoi, ca şi cum s-ar fi speriat, continuă în şoaptă: Voia vină să mă vadă. Să-mi ia un interviu. Da, asta era. Am refuzat-o. I-am spus că nu vreau să… fac interviuri.

— V-a spus ce subiect are interviul?

— Eugene. I-am spus să vorbească despre muzeu cu Eugene. El se ocupă de public. Nu eu. A zis că nu e vorba de muzeu. Nu voia să afle nimic despre fluturi.

— Era vorba despre dumneavoastră?

— Aşa a spus. I-am spus că nu vreau. Lista. A zis că o să mă păstreze pe listă, pentru orice eventualitate. Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Lista oamenilor pe care voia să-i intervieveze, o lămuri Kitty. A lăsat o listă cu o sută de nume ale unor oameni cu care voia să vorbească.

— M-a sunat din nou. Câteva zile după. Avea o întrebare despre o larvă. Râdea. I se părea caraghios. Într-un mod drăguţ. A fost drăguţă, zise ea cu blândeţe, şi în cele din urmă ridică ochii şi o fixă pe Kitty preţ de o clipă, după care se uită iar în altă parte, de parcă ar fi ştiut de moartea lui Constance. M-a întrebat dacă poate veni în vizită. Să vorbească cu mine. Să vadă muzeul. I-am spus că poate vizita muzeul. Dar nu pe mine. Muzeul. Dar era deschis numai peste vară. Primăvara. M-a sunat primăvara trecută. N-a mai venit niciodată.

Kitty nu trebuia să se uite în altă parte pentru a-şi ascunde lacrimile. Ambrose oricum nu se uita la ea.

— S-a îmbolnăvit, îi zise Kitty cu o voce hârâită, apoi îşi drese glasul. A fost diagnosticată cu cancer de sân anul trecut şi a murit acum două săptămâni.

— Tati a murit de cancer.

Nu era o discuţie obişnuită, dar era plină de înţelegere.

— Ai venit să ridici comanda?

Lacrimile lui Kitty se opriră brusc.

— Ce comandă?

— Ah. M-am gândit că de asta ai venit. O păstrez pentru ea. La vedere. Am pus-o la vedere, ca să n-o cumpere cineva. E înrămată. O molie Leandru. A zis că e un cadou.

Ambrose se ridică brusc şi ieşi. Părul lung şi hainele largi o făceau să semene cu un fluture care dă din aripi. În aşteptare, Kitty îşi şterse obrajii şi zâmbi.

— Mă ocupam de muzeu cu tati, îi explică Ambrose când Kitty încercă din nou să afle detalii despre ea.

Ca majoritatea oamenilor, la început Ambrose ezitase să-i spună ceva despre ea, dar când Kitty îi sugerase că ar putea avea efecte benefice pentru muzeu şi îi promisese că nu va face nicio poză acceptase să vorbească. În timp ce Ambrose povestea, Kitty îşi lua notiţe, iar mintea îi alerga, încercând să pună totul cap la cap.

IDEE SUBIECT: Oamenii nu cred că sunt interesanţi.

sau

Oamenii care nu cred că sunt interesanţi sunt de fapt cei mai interesanţi dintre toţi.

Citea pe furiş mesajele ameninţătoare trimise de Sally pe telefon. Era în continuare cu Eugene şi cu grupul de turişti care puneau într-una întrebări, dar Kitty nu putea scăpa ocazia de a vorbi cu Ambrose. Tot nu avea habar de ce o alesese Constance pe Ambrose pentru articol, dar ştia că nu pentru muzeul de fluturi, şi era hotărâtă să afle ce descoperise Constance. Era interesată şi personal să audă povestea femeii, nu doar profesional.

— Mami şi tati au deschis muzeul, iar când mami a murit, tati s-a ocupat singur de el.

Probabil că avea peste patruzeci de ani, dar era greu de spus. Uneori părea un copil, şi avea timiditatea unui copil, dar alteori se înmuia cu totul şi părea o bătrână.

— Cum a murit mama dumneavoastră? întrebă Kitty.

Se aştepta să i se spună că într-un incendiu sau în alt accident care ar fi explicat urmele de pe faţa lui Ambrose. Tot nu găsea o cale pentru a intra în subiect. I se părea fascinant, şi totuşi era întrebarea pe care simţea că nu ar putea să o pună niciodată, şi totodată o problemă despre care Ambrose nu vrea să vorbească.

— La naştere. Complicaţii. M-a născut aici. În casă. Probabil ar fi salvat-o dacă m-ar fi născut la spital, dar n-a vrut acolo. Aşa… aşa a fost să fie.

— Îmi pare rău, zise Kitty luând o înghiţitură de ceai. Eugene pare să fie de mare ajutor, şi e clar că ştie foarte multe.

Ambrose ridică privirea şi zâmbi. Nu către Kitty, ci spre uşa deschisă, prin care se vedeau fluturii care zburdau în grădină. Păru să se lumineze. Apoi păli din nou.

— Eugene iubeşte fluturii. Nu mi-am imaginat că o să găsesc pe cineva care să-i iubească la fel de mult cum i-a iubit tati. N-aş fi putut face asta. Nu fără Eugene.

— Şi el spune acelaşi lucru. A spus că nimic din toate astea n-ar fi existat fără dumneavoastră, îi zise Kitty, iar Ambrose zâmbi timid. Cum l-aţi găsit?

— Mămica lui mi-a fost profesoară particulară. A venit aici cu ea. Era tot timpul plictisit. Uneori asculta lecţiile, alteori, de cele mai multe ori, se învârtea în jurul muzeului. De asta ştie atât de multe. Se uită la fluturii ăia din rame de mai bine de treizeci de ani.

— Aţi făcut şcoala în particular? întrebă Kitty.

— Da.

Ambrose tăcu, dar Kitty aşteptă, simţind că mai are ceva de spus şi începând să înţeleagă modul ei sacadat de comunicare.

— Copiii pot fi cruzi în anumite privinţe. Nu aşa se spune? Am fost… ei bine, am fost neobişnuită.

Puţin spus.

— Tati a considerat că e mai bine să învăţ aici.

— Şi aţi fost mulţumită de asta?

— O, da, zise ea fără şovăire. Locul ăsta e singurul în care am fost vreodată.

— Vă deranjează dacă vă întreb câţi ani aveţi?

Părea că o deranjează. Umerii i se strânseră iar faţa i se ascunse din nou cu totul înapoia părului lung, ca pentru a purta o discuţie cu sine. Kitty vedea foarte bine asta.

— E important?

Kitty se gândi puţin. În unele cazuri nu era. În acela însă era important.

— Dacă nu vă deranjează.

— Patruzeci şi patru.

Telefonul lui Kitty vibra încontinuu – patru, cinci, şase apeluri la rând. De cum se oprea, începea din nou. Sally înnebunise, iar Kitty nu voia să se întoarcă acasă singură.

— Scuzaţi-mă, pot să merg la baie? o întrebă Kitty.

Ca şi atunci când o întrebase ce vârstă are, Kitty se gândi că se va supăra, dar Ambrose păru uşurată să primească o pauză de întrebări. Una dintre preocupările favorite ale lui Kitty era aceea de a-şi băga nasul peste tot. Se uită în fiecare cameră pe lângă care trecu şi, în loc să o ia direct încotro i se spusese, o apucă la stânga. Date fiind celelalte camere pe lângă care trecuse, presupunea că e dormitorul lui Ambrose. I se tăie respiraţia. Un perete întreg, cel din faţa patului, era acoperit de sus până jos cu tăieturi din reviste – poze cu super-modele, actriţe şi cântăreţe. Unele erau detalii – părul, ochii, nasul, buzele –, dar altele arătau faţa întreagă. Unele feţe erau colaje construite din trăsăturile mai multor persoane. Ca şi muzeul cu fluturi înrămaţi, dormitorul era o expoziţie a frumuseţii. Dar lui Kitty nu i se păru ceva încântător. Îi dădea fiori pe şira spinării. Părăsi foarte repede dormitorul.

Când în cele din urmă Kitty plecă, Ambrose se simţea epuizată. Nu stătuse atât de mult cu nimeni, în afară de Eugene, desigur, şi se simţea epuizată, obosită de grija continuă de a-şi acoperi faţa şi de a-şi ascunde emoţiile, de strădania de a arăta că e o persoană normală şi întreagă la minte. Pentru o persoană străină trebuia să depună eforturi pentru a fi aşa cum era de obicei la adăpostul propriei case. Apropiaţii ei erau Eugene, Harriet – menajera – şi Sara, tânăra care lucra în muzeu. Vorbea rar cu ei, numai când era absolut necesar, şi doar cu Eugen se simţea în largul ei, pentru că el *era* Eugene, căruia nu-i păsa: o văzuse toată viaţa. Pentru oricine altcineva îşi lăsa părul dezlegat, însă când era cu el şi-l putea lega la spate. Iar pe el îl putea privi în ochi.

Se duse în dormitor şi luă o revistă pe care o citise de dimineaţă. Vara, deşi era sezonul fluturilor, nu îi plăcea prea mult. Vara însemna revelaţie. Revistele erau pline cu fotografii ale celebrităţilor şi ale femeilor frumoase aflate la plajă, în bikini, iar muzeul era plin de femei frumoase care nu trebuia să

se gândească de două ori înainte de a-şi lega părul la spate şi de a rătăci fără grijă prin săli sau pe stradă. Lui Ambrose îi plăcea iarna – atunci putea să se înfofolească şi să se ascundă. Nu călătorise prea mult în viaţa ei, dar, dacă ar fi avut o vacanţă, ar fi petrecut-o într-o zonă friguroasă. Însă vara nu putea părăsi muzeul.

Tăie fotografia unei vedete de telenovelă pe care n-o cunoştea. Era pe plajă, într-un bikini discret. Mai jos scria că pierduse toată greutatea acumulată în timpul sarcinii. Şi născuse cu doar şase săptămâni înainte. Prinse fotografia în perete, asigurându-se că nu acoperă vreo alta pe care trebuia s-o vadă, şi se aşeză pe capătul patului. Cincisprezece minute nu făcu decât să studieze fotografia. Îi privi ochii, buzele, gâtul lung, curbura spatelui, fundul obraznic, coapsele tari şi bronzate, tălpile prinse în nişte pantofiori de nisip. Simţea că se pierde în fotografie. Pentru câteva clipe, Ambrose intră în pielea ei, stând pe plajă după ce ieşise din apă, unde îşi simţise trupul cald mângâiat de apa mării, fiind conştientă că arată minunat, că e fericită şi relaxată. Se îndrepta spre şezlong, să bea un cocteil. Ambrose trăia toate astea, ca şi cum ar fi fost realitatea.

Kitty Logan o întrebase de ce colecţionează fluturi, de unde s-a ales cu acea pasiune. Ambrose nu o minţise, dar nici nu-i spusese adevărul. Îi dăduse doar un răspuns incomplet. De ce iubeşte fluturii? Pentru că sunt pur şi simplu frumoşi. Iar ea nu este.

Din acelaşi motiv îi plăcuse dintotdeauna Frumoasa şi bestia. O descoperise în copilărie şi, în ciuda faptului că avea douăzeci şi trei de ani când apăruse filmul de animaţie, se dusese la cinema de nenumărate ori, apoi îl urmărise în fiecare zi la video. Ştia fiecare cuvânt, fiecare privire, fiecare gest al fiecărui personaj. Tatăl ei era intrigat de pasiunea ei copilărească pentru un desen animat, dar o interpretase greşit. Nu o fascina povestea de dragoste; voia să vadă cum personajul urât devine chipeş din nou. La fel ca bestia care o capturase pe Belle, ştia să recunoască frumuseţea, să fie atât de

fascinată de ea şi să se simtă atât vie în preajma ei, încât să vrea s-o prindă şi s-o păstreze, să o încuie în ea, pentru a o putea vedea şi preţui în fiecare zi.

— Cine Dumnezeului îţi trimite mesaje? o întrebă Sally pe drumul către Kildare.

Erau primele vorbe după o lungă tăcere, ceea ce pe Kitty o făcea să creadă că începe să fie iertată.

— De ce? întrebă Kitty încruntându-se.

— Pentru că ai un zâmbet prostesc pe faţă de când ai început mesăjeala.

— „Mesăjeala”? Ăsta nu e cuvânt.

— Nu mai încerca să schimbi vorba. Cine e?

— Nimeni. Doar Pete, zise ea mult prea nonşalant.

Sally făcu ochii mari.

— Pete? Editorul cel rău, pe care îl urăşti?

— Nu l-am urât niciodată.

— O, Doamne!

— Cee?

— O, măiculiţă! Nu pricepi ce se-ntâmplă, nu-i aşa? întrebă Sally cu un zâmbet larg.

— Gura. Nu se întâmplă nimic. Mai taci, bine?!

Kitty încercă să-i pună palma peste gură, ca să împiedice cuvintele să iasă. Sally începu să chicotească şi maşina făcu o şicană, iar Kitty îşi retrase imediat mâna.

— Bine, bine, n-o spun, dar tu ştii că ştii.

— Era doar ca să vadă dacă sunt OK, zise Kitty închizând telefonul şi aruncându-l în geantă.

De îndată ce făcu asta îi păru rău, fiindcă voia să vadă răspunsul lui la ultimul mesaj – ingenios şi bine ţintit. Se lăsă din nou tăcerea. Se lăsa noaptea, iar în depărtare cerul era roşu.

— Cerul e roşu, zise Kitty. Mâine va fi frumos.

— Lasă prostiile, zise Sally. N-are niciun sens. Pentru mâine erau anunţate ploi torenţiale.

Tăcură din nou, iar gândurile lui Kitty alunecară de la Pete la povestea ei. Se gândi la toţi cei pe care îi întâlnise: Birdie Murphy, Eva Wu, Mary-Rose Godfrey, Archie Hamilton şi Ambrose Nolan. Încercă să găsească o legătură între ei. Nimic. Le răsucea

poveştile pe toate feţele, încercând să nu scape niciun amănunt pe care-l cunoştea. Erau câteva asemănări, dar nu exista nicio legătură clară, nicio poveste comună, chiar dacă fiecare poveste în parte era interesantă. Trebuia să o ia de la cap, cu mintea limpede, şi să le asculte poveştile. Poate că încercarea de a găsi legătura dintre ele o împiedica să descopere adevărata poveste.

Băgă mâna în geantă, iar Sally o tachina, crezând că îşi caută telefonul. Dar Kitty uitase de el. Îşi luă carneţelul şi pixul, ceea ce o făcut pe Sally să-şi dea seama că e dusă pe gânduri şi s-o lase în pace.

Se gândi la Ambrose, la fluturii înrămaţi şi la fotografiile din perete.

Numele numărul doi: Ambrose Nolan
Titlu: Calologia – studiul frumuseţii

18

Kitty a dormit acasă la Sally.

Când s-au întors de la Straffan, scările către garsoniera lui Kitty erau pline de bălegar pe fiecare treaptă. Iar pe uşă scria, tot cu bălegar, „Târfă ieftină şi mizerabilă”. S-a gândit să facă o poză şi să i-o trimită lui Richie, cu un bileţel de mulţumire, dar a renunţat, dându-şi seama că ar putea apărea în ştirile de a doua zi. Nu putea decât să se simtă recunoscătoare că atacurile nu treceau de uşă şi nu ajunseseră la agresiune fizică.

Şi-a luat nişte schimburi – suficiente pentru o săptămână – şi s-a întors la maşină.

Ji i-a barat drumul.

— Îmi pare rău, Ji, mă grăbesc. Dă-mi, te rog…

A încercat să treacă pe lângă el, dar proprietarul i-a barat din nou drumul. A renunţat, oftând.

— O să curăţ totul cât se poate de repede.

— Nu e destul. Săptămâna trecută vopsea, hârtie igienică şi căcat, azi-noapte artificii, acum alt căcat. Îmi strică afacerile.

— Ştiu, dar nu cred că o să se mai întâmple prea multă vreme. Până la urmă o să obosească şi-o să se oprească.

Dar proprietarul nu credea asta.

— La sfârşitul lunii aduc alt chiriaş. Tu – afară! Găseşte alt loc să…

— Nu, nu, nu, l-a întrerupt Kitty, împreunându-şi palmele într-o rugăciune disperată. Te rog, te rog, nu spune asta. E o întâmplare. Am fost o chiriaşă bună, nu-i aşa?

Ji a ridicat din sprâncene.

— N-o să spun nimănui despre PERC.

Faţa proprietarului s-a întunecat.

— Mă ameninţi?

— Nu! Am spus că *nu* o să spun nimănui. *Nu* o să spun.

— Atunci de ce pomeneşti de asta? La sfârşitul lunii – afară! i-a zis el şi a dispărut în curăţătorie.

Kitty încerca să estimeze ce s-ar mai putea schimba în rău în viaţa ei şi cum ar putea să trăiască după ce venitul avea să-i scadă şi mai mult, când Ji a reapărut cu un umeraş pe care atârnau haine învelite în plastic.

— Iar prietenul tău n-a plătit pentru costumul ăsta. Trebuia să plătească azi. Plăteşti tu. Zece euro. Tu plăteşti.

— Nici vorbă. Nu e costumul meu. Nici nu mă gândesc.

Ji s-a tras puţin înapoi.

— Bine, uite cum facem. Plătesc pentru costum dacă mă laşi să rămân aici.

Proprietarul s-a gândit.

— Tu plăteşti, eu mă mai gândesc…

Kitty încerca să-şi ascundă zâmbetul.

— Perfect.

A scos banii şi i-a plătit. Apoi a luat costumul.

— Aşadar… mă laşi să rămân în garsonieră?

— Nu! a lătrat Ji. Am zis că mă gândesc şi m-am gândit şi răspunsul e „nu”.

A dispărut din nou, lăsând-o pe Kitty cu gura căscată.

Casa lui Sally era serioasă, cu mobilă serioasă, un soţ serios – care la micul dejun serios îi povestise cum fusese el în weekend la un turneu de golf serios – şi slujbă şi maşini serioase. Kitty şi Sally l-au lăsat pe tăticul serios cu copilul de un an şi jumătate şi au plecat în oraş. Era deja cald la 7.30 am, dar se simţea o briză uşoară. Sally avea un sacou gros şi îşi luase pe braţ o pelerină de ploaie. Şi cea mai mare umbrelă pe care Kitty o văzuse vreodată.

— Te gândeşti să îi ajuţi pe cei fără adăpost? o întrebă ea arătând spre umbrelă.

— E umbrela de golf a lui Douglas.

— Văd. O foloseşti şi pentru evenimente în aer liber?

Sally n-o băgă în seamă.

— E cald, zise Kitty scoţându-şi jacheta.

Sally privi cerul albastru şi limpede.

— Se anunţă ploi torenţiale.

— Dar nu prea au de unde să vină, nu crezi?

Sally zâmbi cu un aer de superioritate, de parcă ar fi fost singura din ţară care păstrează secretele vremii.

— Ce faci azi?

— Iau micul dejun cu fostul condamnat, prânzul cu o specialistă în cumpărături personale, iar după-amiază mă întâlnesc cu o coafeză pentru bolnavi. Pe urmă fac o vizită la azil, iar diseară am întâlnire cu bălegarul şi cu o găleată de apă cu detergent.

— Nu s-ar zice că duci o viaţă plictisitoare.

— Nu, asta e clar. Şi între toate astea trebuie să-mi caut o locuinţă de închiriat.

— Ştii că poţi veni să stai la noi cât vrei, îi zise Sally.

— Ştiu, mulţumesc, dar nu se poate. Trebuie să mă descurc singură, îi răspunse Kitty, încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

Nu avea cum să găsească o locuinţă în care să stea singură. Tocmai când crezuse că face un pas înainte, cu un salariu mai mare şi o chirie mai mică, se trezise că e nevoită să trăiască din foarte puţini bani. Nu era sigură că slujba la revistă nu e în pericol, chiar dacă la ultima întâlnire Pete se arătase surprinzător de amabil, ba chiar mult mai simpatic decât de obicei. Ştia că revista e pusă sub presiune pentru a nu mai publica materialele ei. Iar dacă nu le publica, nu primea bani – atât era de simplu. Şi nu-şi imagina că stau prea mulţi editori la coadă pentru articolele ei.

Sally transpirase. Pufni, ridicându-şi mânecile sacoului. Kitty încercă să-şi ascundă zâmbetul. Înainte de a se despărţi, Sally scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o dădu lui Kitty.

— Daniel Meara. Numele mi-e cunoscut, zise Kitty.

— Lucrează la Colegiul Ashford.

Locul în care se cunoscuseră ele, în urmă cu cinci ani.

— M-a căutat de curând. M-a întrebat dacă mă interesează să predau nişte cursuri la seral. I-am spus că nu pot, dar că o să-i trimit câţiva oameni.

Kitty se uita la cartea de vizită înghiţind în sec. Era un cadou pe care nu-l voia, dar o cunoştea pe Sally cea înverşunată, care încerca să o facă să creadă că vorbeşte despre un fleac.

— Nu am experienţă în predare, zise Kitty, privind lung cartea de vizită.

— Nu contează. Ai experienţă în televiziune. De asta au nevoie: de cineva care a avut o experienţă directă şi poate spune exact ce se întâmplă în culise. Altceva nu-i interesează. Lasă-i pe ei să judece abilităţile de a preda. Salariul e foarte bun.

Kitty dădu din cap.

— Dă-i un telefon, fă o încercare, vezi dacă îţi place. S-ar putea să nu-ţi placă, dar merită să încerci.

Kitty dădu iar din cap şi în cele din urmă ridică privirea.

— Eşti sigură că nu vrei s-o faci tu?

— Abia mă descurc cu ce am eu de făcut, zise Sally zâmbind. Deja nu mă mai pot îngriji cum trebuie de Finn. Ca să nu mai vorbesc de Douglas. Haide, ia-o!

— Mulţumesc, zise Kitty şi o îmbrăţişă.

— Nu-ţi face griji, fiecare are momente dificile. Îţi mai aminteşti cum eram când ne-am întâlnit prima oară?

Kitty îşi amintea. Sally tocmai aflase că Doug are o amantă şi încerca să-şi salveze căsnicia. Căuta ceva nou, încerca să intre în televiziune, şi fiecare zi era un coşmar.

— Putem trece peste ele. Şi acum e rândul tău. Aşa e corect, îi zise Sally sărutând-o pe frunte.

Kitty o apucă spre Temple Bar, abia aşteptând să asculte povestea lui Archie. Îl găsi aşezat pe acelaşi scaun, pe jumătate întors, aşa încât să poată ţine toată încăperea sub ochi în timp ce mânca.

— Presupun că te aştepţi să plătesc şi asta, zise ea aşezându-se lângă el.

Archie zâmbi.

— Fructe şi apă? întrebă ospătăriţa.

— Da, te rog, îi răspunse Kitty, surprinsă că-şi amintise comanda.

— Sunt pe cale de dispariţie, zise Archie cu gura plină de şuncă. Nu sunt prea multe locuri ca ăsta. Ştiu ce vrei şi te lasă în pace. O combinaţie perfectă.

Se deschise uşa şi apăru femeia cu figură de şoricel.

— Parc-am fi în *Ziua cârtiţei,* observă Kitty.

Femeia privi în jur, cu faţa luminată de speranţă, apoi se aşeză, dezamăgită.

— Ca de obicei? o întrebă ospătăriţa, iar femeia dădu din cap.

— De ce nu o abordezi? îl întrebă Kitty.

— Ce?

Archie ieşi din transă şi dădu farfuria deoparte, jenat că fusese prins.

— Femeia asta, îi zise Kitty zâmbind. O studiezi de fiecare dată.

— Ce tot spui?! zise Archie înroşindu-se. *De fiecare dată…* N-ai fost aici decât de două ori.

— Cum zici tu.

Kitty zâmbi şi făcu o pauză înainte de a schimba subiectul.

— Azi am venit pregătită, zise ea, scoţând carneţelul şi reportofonul.

Felul în care Archie privi aparatul o făcu să se teamă că va da înapoi. Îi venea să-şi tragă una pentru că făcuse asta. Mulţi oameni deveneau neliniştiţi când vedeau aparatură de înregistrat. Reportofonul nu era cameră de luat vederi. Îi intimida pe oameni, nu era aspirator de tâmpiţi. Aproape niciunuia nu-i plăcea propria voce, iar reportofonul îi făcea să-şi dea seama că s-ar putea ca cineva să le asculte cuvintele, că nu e vorba de o conversaţie, ci mai degrabă de un interviu.

— Nu trebuie neapărat să-l folosesc. Dacă vrei, îl pun la loc.

Dădu din mână în semn că nu-i pasă.

— Vorbeam despre moartea fiicei tale…

— Asasinarea, o întrerupse el.

— Da. Despre asasinarea ei. Şi despre poliţişti, care te-au luat pe tine în vizor, ceea ce consideri că i-a făcut să nu-l mai poată prinde pe adevăratul ucigaş.

Dădu din cap.

— M-am gândit că am putea vorbi mai pe îndelete despre asta. Cum te-ai simţit, ce frustrare trebuie să fi fost să ai informaţii foarte importante pe care nimeni nu vrea să le asculte.

Îi aruncă o privire amuzată.

— Crezi că asta interesează pe cineva?

— Bineînţeles, Archie. E coşmarul oricui, iar tu ai trecut prin el. Oamenii sunt fascinaţi de povestea unei experienţe reale de genul ăsta, şi cred că o să-şi schimbe şi părerea despre tine. Te-ar putea vedea ca pe un tip muncitor, nu ca pe un fost puşcăriaş. O să înţeleagă cine eşti tu cu adevărat. O să înţeleagă că ai fost un tată care n-a făcut decât să-şi apere fiica.

O privea relaxat. Se vedea după faţă, după poziţia umerilor, după întreaga postură.

— Mulţumesc.

Kitty aşteptă.

— Chestia e că nu asta e povestea.

— Cum?

— Uciderea fiicei mele – da, face parte din poveste, cred că e chiar un element important din povestea mea de atunci, dar nu şi acum.

Kitty se uita în carneţel. Muncise până târziu în noapte în dormitorul pentru oaspeţi din casa serioasă a lui Sally.

— Atunci care e povestea?

— Nu am crezut niciodată în Dumnezeu. Nici măcar la şcoală, când profesorul de religie ne făcea să ne temem şi să ne simţim vinovaţi. Credeam că el crede, asta da, dar mă gândeam că e nebun. Că delirează. M-am gândit că, dacă cineva trebuie să se străduiască atât de mult să te facă să crezi în ceva, nu merită efortul. Nu e ceva firesc, înţelegi?

Kitty dădu din cap.

— Seara, înainte de a merge la culcare, mă rugam. La fel de regulat cum mă spălam pe dinţi. Credeam

în Dumnezeu la fel de mult ca în bacterii. Era ceva cu care mă speriaseră cei mari. Un obicei, ceva ce trebuia să fac. Dar nu credeam în Dumnezeu când aveam şase ani şi am îngropat-o pe mama, sau la şapte ani, când am fost la prima împărtăşanie, sau la doisprezece, când am fost confirmat. Nu credeam în El când am stat în casa Lui şi am jurat să-i fiu credincios soţiei, dar… O privi pe Kitty cu ochi de gheaţă, apoi continuă: I-am mulţumit în ziua în care s-a născut fiică-mea.

Tăcu.

— De ce am făcut asta?! Cum am putut să mulţumesc cuiva în care nu credeam? Am făcut-o. Fără să mă gândesc. Ca pe un lucru firesc. Făcu o pauză, gânditor, apoi zise: Dar pe urmă au început nopţile de nesomn, şi am uitat din nou de El. Uneori, când era bolnavă, avea febră sau îşi făcea câte-un cucui şi trebuia să dăm buzna cu ea la spital, îmi aminteam de El. Dar imediat ce lacrimile i se uscau şi începea din nou să zâmbească, luminându-mi lumea, uitam din nou de El. Abia când a dispărut şi a trecut o săptămână şi am iniţiat campania de căutare mi-am amintit din nou de El. Am început să mă rog. În fiecare dimineaţă, de cum mă trezeam, în prima secundă. Mă rugam ca aia să fie ziua în care se va întoarce acasă. Pe urmă am început s-o fac tot mai des, în fiecare zi. Am început să merg la biserică. În fiecare zi. Mă gândeam la El la fel de des cum mă gândeam la ea. Am investit timp şi energie în tot felul de pacturi şi promisiuni: dacă mi-o aduci înapoi, fac asta; dacă ne ajuţi s-o găsim în viaţă, fac aia. Dacă ne ajuţi s-o găsim, o să fiu cea mai bună persoană care a trăit vreodată. L-am implorat. Eram un om în toată firea, aşezat în genunchi: imploram, şi credeam în El atât de mult, mai mult decât oricând. Dar când au găsit-o, acoperită de vânătăi, am încetat să mai cred în El. Am început să cred cu tărie că *nu* există. Cu o asemenea tărie încât a început să-mi pară rău de cei care credeau. Ba chiar au început să mă enerveze. Nu mai puteam petrece niciun minut alături de ei, nici măcar o clipă, şi crede-mă, toţi au

venit acolo când am găsit-o pe Rebecca. Să *ajute.* Credinţa lor, naivitatea şi deschiderea lor în faţa teoriilor ălora ridicole făceau să-mi fiarbă sângele-n vine. Simţeam că se mint singuri, că nu sunt în stare să facă nimic pe cont propriu, că sunt iresponsabili şi nepăsători. Ideea lor că au un mântuitor şi că sunt ghidaţi de cineva mi se părea neghioabă. Erau slabi. De ce nu puteau recunoaşte că viaţa lor e responsabilitatea *lor?* Nu voiam să mai am de-a face cu ei. Înţelegi ce spun?

— Da. Că nu crezi în Dumnezeu, zise Kitty cu un zâmbet timid.

— Nu. Că *n-am crezut.* N-am crezut în Dumnezeu. Pe urmă am crezut, iar El m-a dezamăgit, şi am petrecut şapte ani urându-l din suflet, urând ideea existenţei lui. Dar asta e ca şi cum i-ai mulţumi, nu-i aşa? Cum poţi să urăşti pe cineva dacă nu crezi în existenţa lui?

Kitty era atât de ameţită încât nici nu observase farfuria care îi apăruse în faţă. Luă o gură de apă, încercând să asimileze povestea, încercând să ghicească încotro se îndreaptă.

Archie o privea fix.

— N-o să mă crezi.

— Te cred, zise ea.

— Îţi spun eu, n-o să mă crezi.

— Asta o să vedem.

Archie se uită la ceaiul care se răcise. Kitty vedea pojghiţa subţire de la suprafaţa lichidului. O vreme nu mai vorbi niciunul.

— Cei din familia ta ştiu despre chestia asta pe care crezi că n-o s-o cred? încercă ea să-l aducă înapoi la subiect.

Scutură din cap.

Nimeni nu ştie.

— Deci am exclusivitate.

— Da, bravo, năravul nu se schimbă…

Kitty începu să râdă.

— Ţii legătura cu familia ta?

— Nu, zise el încet. Mă rog, ei păstrează legătura, dar… Am un frate în Mayo. Frank. Are cincizeci de

ani şi se pregăteşte de nuntă. Îţi vine să crezi asta?

— Dragostea n-are limită de vârstă, zise Kitty încercând să nu pară sarcastică, dar nu reuşi.

— Nu crezi în dragoste?

— Săptămâna asta nu prea mai cred în nimic.

— Şi-mi spui că o să mă crezi pe mine!

— Până acum ai fost foarte deschis. În plus, viitorul meu depinde de tine.

Archie zâmbi.

— Ce crezi despre Dumnezeu?

— Nu cred în Dumnezeu, răspunse ea cinstit.

El dădu din cap în semn că înţelege.

— Ştii ce cred eu despre dragoste? Cred că dragostea ne poate face de nerecunoscut, ne îmbolnăveşte – face din noi nişte nebuni blegi şi lăcrimoşi.

— Haide, că n-ai fost niciodată aşa, îl tachină Kitty.

— Ba am fost. Când am întâlnit-o pe nevastă-mea. Era minunată. Pe vremea aia eram şi un ditamai idiotul. Dragostea îi poate înmuia pe oameni. Asta cred. Dar în mine, acum, dragostea nu poate trezi decât ură, o furie roşie care mi se întinde pe piele şi îmi intră în sânge, scoţând la iveală ce e mai rău în mine. De asta e mult mai bine ca cei pe care îi iubesc să mă iubească de la distanţă. Din Mayo. Din Manchester. De oriunde.

Kitty îi făcu semn să continue.

— Dragostea mea pentru oameni îmbracă forme negative, îi explică el. Umbre, ameninţări – nimic din dulcegăriile alea prosteşti pe care le scrii în felicitări sau din nimicurile mieroase pe care oamenii şi le şoptesc în ureche. Dragostea îi face pe oameni să zboare. Pe mine mă ţintuieşte de pământ. Sunt un demon gata să-i apere şi să-i protejeze pe cei pe care îi iubeşte – gata să facă orice pentru ei.

— Asta e de înţeles, dacă ne gândim prin ce-ai trecut.

— Chiar aşa?

Se uită la ea surprins.

— Sigur că da.

— În ultimii şapte ani m-am simţit ca un monstru care nu ştie cum să iubească. Ştiu asta, şi totuşi…

Rămase dus pe gânduri. Kitty îl vedea cum înalţă din nou bariere în el. Era din nou încordat, durul prelua din nou controlul. Trebuia să vorbească înainte ca Archie să se închidă de tot.

— Archie, spune-mi despre ce e vorba.

El rămase o vreme cu ochii pironiţi în tabla pentru meniu, apoi se întoarse către femeia cu faţă de şoricel. Suspină, neştiind ce să facă.

— Spune-mi, îi zise Kitty hotărâtă.

— Uneori… Aud rugăciunile oamenilor.

Kitty făcu ochii mari şi aşteptă ca el să înceapă să râdă, spunându-i că a glumit, dar faţa lui Archie rămase nemişcată. Kitty se gândi că în câteva secunde o să câştige sau o să piardă povestea. Femeia se ridică şi ieşi din cafenea, iar Archie o urmări cu privirea. Apoi se întoarse către Kitty, aşteptând probabil ca şi ea să facă acelaşi lucru.

Dar ea riscă:

— Ea pentru ce se roagă?

Archie păru din nou surprins că nu e luat în râs, că ea chiar este interesată de ce spune.

— „Te rog”, zise el trăgându-se uşor înapoi. Stă acolo douăzeci de minute în fiecare dimineaţă şi spune într-una „te rog”.

În autobuz către următoarea destinaţie Kitty îşi masa tâmplele. Un bărbat care aude rugăciunile oamenilor? Ce Dumnezeului să creadă despre asta? Trebuia să renunţe, să-l lase pe Archie şi să treacă la următoarea persoană. La o persoană normală. Termenul de predare se apropia, Pete îi sufla în ceafă, probabil că asta trebuia să facă, dar nu era lista ei, era a lui Constance. Se gândi că nu demult abia aştepta să dea peste oameni ca Archie şi peste poveşti ca a lui. Îşi aminti de sfaturile lui Constance şi înţelese că tocmai are de-a face cu o poveste pe care Constance ar fi vrut s-o scrie. Era o poveste cu care dacă s-ar fi prezentat la interviu când ieşise din facultate, la douăzeci şi trei de ani, i-ar fi trezit

interesul lui Constance. Pentru ea aveau prioritate investigaţiile care vizau orice lucru care nu era tradiţional sau obişnuit. Inima îi bătea cu putere în timp ce trecea în revistă posibilităţile. Poate că Archie auzise rugăciunile celorlalţi, poate că avea vreo legătură cu toţi cei din listă. Trebuia neapărat să afle mai mult.

Se holbă la ce scrisese în carneţel.

Numele numărul şaizeci şi şapte: Archie Hamilton

Titlul poveştii: Omul rugăciunilor – vânatul a devenit bântuit

19

Îi mai rămăsese mai puţin de o săptămână până la termenul dat de Pete şi nu avea niciun indiciu. Kitty simţea cum se apropie panica. Îl sunase pe Archie şi îşi dăduse seama că nu cunoaşte niciunul dintre numele de pe listă. Spusese imediat „nu” după fiecare nume pe care i-l citise şi-i repetase de mai multe ori că nu ştie numele niciunei persoane ale cărei rugăciuni le aude. Reuşise să ajungă la numărul opt. Apoi Archie a închis. Realist vorbind, dacă se poate vorbi de aşa ceva atunci când ai de a face cu un tip care crede că poate auzi rugăciunile altora, exista posibilitatea ca el să fi auzit rugile fiecărei persoane de pe listă şi pur şi simplu să nu ştie asta. Dar atunci cum ar fi putut şti Constance? Nu putea. Legătura dintre ei nu putea fi darul lui de a asculta rugăciunile.

Trebuia să mai găsească şi alţi oameni, ca să obţină indicii noi. Aşezată pe treptele din Temple Bar, sună la numărul patru din listă.

— Domnule Vysotski, mă numesc Kitty Logan, scriu pentru *Etcetera* şi vă sun în legătură cu…

— Ai primit comunicatul de presă? strigă entuziasmat în telefon un bărbat cu accent străin.

— Cum?

— Comunicatul de presă. L-am trimis vineri. Mă bucur că l-ai primit. Vii la conferinţa de presă?

Era atât de nerăbdător şi entuziast şi vorbea atât de repede încât Kitty nu-şi putu reţine zâmbetul.

— Da, domnule Vysotski, dar…

— Spune-mi Jedrek, te rog!

— Jedrek. Unde e conferinţa de presă?

— Ai toate datele! Azi la prânz. Clubul GAA. O să vii, nu-i aşa?

— Bineînţeles. O să vin.

— Promiţi? Avem prăjituri şi ceai. O să fie drăguţ, da?! Doamna Vysotski e o cofetăreasă excelentă.

— O să fiu acolo, Jedrek.

Închise, intrigată de noua descoperire din lista ei tot mai mare de personaje bizare.

Kitty avea o dilemă. Stabilise o întâlnire cu Eva Wu la un restaurant în care Eva se întâlnea pentru prima oară cu cei din familia lui George Webb. Eva sau Jedrek…? Eva sau Jedrek…? Se hotărî imediat, şi o sună pe Eva, lăsând-o baltă pentru a doua oară. Apoi scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse Sally şi formă numărul scris pe ea.

— Bună ziua. Am sunat pentru postul de profesor. Am numărul de la prietena mea Sally Collins…

Kitty ajunse la Clubul GAA la douăsprezece şi un sfert, la cincisprezece minute după ce începuse conferinţa de presă. Se temea să treacă prin Finglas, cartierul lui Colin Maguire. Stătuse în autobuz cu capul plecat, uitându-se speriată în preajmă, împinse încet uşa, sperând să se strecoare fără să o observe cineva. Dar lucrurile nu funcţionară conform planului. Se trezi faţă în faţă cu doi bărbaţi care stăteau la o masă în capătul unei săli lungi. În faţa lor fuseseră aşezate rânduri întregi de scaune. Pe primul rând stătea o persoană, iar lângă servantă, cu aparatul agăţat de gât, un fotograf mânca prăjituri.

Toate privirile se întoarseră spre ea.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, zise ea strecurându-se către scaunele din faţă. Sunt Kitty Logan, de la *Etcetera.* Am vorbit cu Jedrek la telefon.

— A, da! Domnişoara Logan.

Tipul grăsan sări imediat de la masă, şi Kitty recunoscu imediat vocea energică pe care o auzise în telefon. Părea să fie trecut de cincizeci de ani, avea o burtă ca de sarcină în luna a şasea şi un trup pufos. Se apropie de ea cu mâinile întinse. Se răsese în cap pentru a-şi ascunde chelia, dar avea o bărbiţă neagră care se prelungea în jurul gurii. Luă mâna lui Kitty şi i-o scutură sănătos.

— Bine ai venit, domnişoară Logan. Ştiam că vei veni, zise el bucuros, ca un Buddha mare şi fericit.

Arătă cu degetul spre ea, iar Kitty nu se putu abţine să râdă.

— Alenka, o strigă el pe femeia de lângă servantă, adu o ceaşcă de ceai pentru reportera noastră.

— Cafea, vă rog!

— Stai, stai jos!

O apucă de umeri şi o forţă să se aşeze. Kitty se simţea penibil, îi aruncă o privire jurnalistei de lângă ea.

— Tu eşti Kitty Logan? o întrebă femeia mijindu-şi ochii.

— Da. Şi tu eşti…?

— Sheila Reilly, de la *Northside People,* o prezentă Jedrek. Iar el e fotograful, Tom.

Fotograful roşi, pentru că toţi se întoarseră către el. Mormăi ceva cu gura plină şi le făcu cu mâna.

— Domnişoară Reilly, o cunoşti pe domnişoara Logan? E o vedetă? întrebă Jedrek cu ochii plini de speranţă.

— Ăă…

Sheila se uita nesigură la Kitty. Kitty îi susţinu privirea, cu capul sus, încrezătoare.

— Da…

— Excelent! zise Jedrek bătând din palme. Trebuie să-l cunoşti pe acest domn: Achar Singh.

Un indian cam de aceeaşi vârstă cu Jedrek, cu un turban portocaliu, dădu din cap spre Kitty, zâmbindu-i.

O poloneză prietenoasă îi aduse o cană de cafea şi un biscuit.

— Soţia mea, Alenka, o prezentă bucuros Jedrek. Cea mai bună cofetăreasă din Polonia.

Servanta era plină de mâncare, şi după numărul de scaune se putea spune că avuseseră aşteptări mari de la acel eveniment. Dar nu păreau dezamăgiţi de faptul că nu veniseră decât trei oameni. După ce-şi înmuie biscuitul în cafea, Kitty ridică privirea şi descoperi că toată lumea se uită la ea. Nu mai muşcă din biscuit. Partea înmuiată căzu în cană, stropind-o pe bărbie. Se şterse.

— Îmi cer scuze. Mai aşteptăm pe cineva sau începem?

— De fapt, am început, zise reportera de la *Northside People* ridicându-se. Am şi terminat. Acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la birou…

Cei doi bărbaţi se ridicară, iar femeia dădu mâna cu ei, urându-le succes.

— Ne vedem mai încolo, Tom, îi zise fotografului, care o salută ridicând ceaşca.

— Când o să apară articolul? strigă Jedrek.

— O… Ăăă… Mai întâi trebuie să vorbesc cu editorul. Vă anunţ, zise ea repede şi închise uşa în urmă.

Cei doi bărbaţi de la masă se priviră dezamăgiţi, apoi îşi îndreptară atenţia spre Kitty, care lăsă cafeaua pe scaunul de alături şi îşi scoase pixul şi carneţelul.

— Nu am primit comunicatul, eu sunt aici pentru o cu totul altă problemă, dar mă interesează ce se întâmplă. Îmi puteţi povesti?

Jedrek o informă bucuros.

— Eu sunt din Polonia, iar prietenul meu Achar e din India. Amândoi am venit în Irlanda în căutarea unei vieţi mai bune. Şi am găsit-o. Din păcate, ne-am pierdut locul de muncă după ce compania la care lucram, SR Technics, s-a mutat din Dublin. Nu doar noi. O mie de oameni s-au aflat în aceeaşi situaţie. Ne-a fost foarte greu să găsim de lucru.

— Ce lucraţi?

— SR Technics era o companie de întreţinere a avioanelor. Furniza piese pentru motoarele de pe avioanele comerciale. Fabrica se afla lângă aeroportul din Dublin. Compania a pierdut câteva contracte mari, aşa că nu mai avea ce căuta în Irlanda. Dar noi avem ce căuta în Irlanda. Copiii şi familiile noastre se simt bine aici, ne-am făcut un rost. Fiul lui Achar e o vedetă a echipei de hochei pe iarbă. De asta ne şi aflăm la acest club.

Achar era mândru. Îngrijitorul clubului, care stătea lângă uşă cu o legătură de chei în mână, părea plictisit.

— Felicitări, zise Kitty.

— Mulţumesc.

— Aşadar… încercă ea să-l facă să treacă la subiect. Aveţi vreo declaraţie legată de această situaţie?

Era interesată de soarta lor, dar îşi spunea: „O, Doamne, sper că nu e o altă poveste despre criză, te rog, nu o altă poveste despre criză.”

Cei doi se uitară unul la altul.

— Dacă… zise Jedrek nesigur. Dacă ţi se pare… în fine, am venit aici să discutăm despre încercarea noastră de a doborî recordul. Jedrek se aplecă peste masă, cu ochii scăpărând, şi continuă: încercăm să intrăm în Cartea Recordurilor ca cei mai rapizi oameni pe suta de metri într-o hidrobicicletă, şi căutăm oameni care să ne sprijine şi să ni se alăture. Ne antrenăm în fiecare zi. Mă rog, atât cât se poate, pentru că Achar e taximetrist, dar ne antrenăm deja de nouă luni. Clubul local de iahting ne-a donat ambarcaţiunea şi ne sprijină. Ne străduim foarte mult. Am organizat licitaţii de prăjituri şi tot felul de evenimente în cadrul comunităţii, însă din păcate nu am reuşit să strângem decât patru sute douăzeci şi unu de euro şi nouă cenţi. Nu e de ajuns, deci trebuie să mai punem şi noi, dar avem nevoie de sprijin, oricum.

— Pentru ce vă trebuie banii?

— Serviciul de omologare costă între patru mii şi cinci mii pentru fiecare zi, în funcţie de zonă. Trebuie să-l aducem pe arbitru de la Londra. Am decis să nu mai facem asta, aşa că vom încerca singuri.

— Dar nu e nevoie de arbitru?

— Nu. Le putem trimite dovezi, dar în cazul ăsta îşi rezervă dreptul de a nu ne răspunde.

— Însă am aflat că joi va veni un arbitru în Irlanda, zise Achar. Un prieten de-al nostru care lucrează în Cork ne-a spus că o să aibă loc o încercare acolo şi că va fi prezent un arbitru.

— Achar, am mai vorbit despre asta, zise Jedrek. Nu-l putem aborda pentru o altă încercare. Nu merge.

— Jedrek, am stabilit că trebuie să încercăm.

Se uitară lung unul la altul.

— Vorbim după, îi zise Jedrek hotărât, apoi se întoarse din nou către Kitty. Domnişoară Logan, o să scrii despre povestea noastră?

Kitty se uită la fotograf. Îşi aruncase o tartă cu cireşe în gură şi inspecta servanta în căutarea unor bunătăţi din care nu gustase. N-ar fi putut spune dacă omul auzise ceva din discursul celor doi.

— Să recapitulăm, zise Kitty. Sunteţi doi ingineri de aeronautică fără loc de muncă şi, pentru că nu aţi reuşit să găsiţi de lucru, încercaţi să doborâţi recordul de viteză într-o hidrobicicletă?

Îi privi pe rând.

— Da, aşa este, zise Jedrek, brusc întunecat la faţă.

Kitty începu să râdă.

— Ştiam eu că n-o să ne ia în serios, zise Achar furios.

— Nu! Staţi puţin! Îmi pare rău, m-aţi înţeles greşit. Râd pentru că mă bucur, sunt entuziasmată, *uşurată.* Sigur că mi-ar plăcea să scriu despre povestea voastră.

— Da? întrebă Achar surprins.

— Şi cred că ar trebui să încercaţi să bateţi recordul săptămâna asta, la Cork.

— Ţi-am spus, zise Achar uitându-se la Jedrek, care nu părea convins. Ce este, Jedrek? Doar asta vrei şi tu!

Făcu ochii mici când se întoarse spre Kitty.

— Domnişoara Logan spune că nu a primit comunicatul de presă şi e aici pentru altă problemă. Înainte de a stabili dacă va scrie despre povestea noastră, aş vrea să ştiu ce o aduce aici.

Jedrek stătea în ambarcaţiune şi o urmărea. Doar doi reporteri se arătaseră, chiar dacă trimiseseră comunicate de presă către toate ziarele, radiourile şi televiziunile din Irlanda. Stătea pe malul estuarului Malahide, înconjurată de lebede care cereau de

mâncare. Le făcea semn să intre în apă în timp ce vorbea la telefon.

— Ce zici? îl întrebă Achar pe prietenul lui. Pare să fie interesată de noi.

— Da, răspunse Jedrek distrat.

Se certa cu cineva la telefon – cu editorul, din câte îşi puteau da seama –, iar pentru Jedrek ăsta nu era un semn bun, dar nu voia să-i transmită îngrijorarea lui Achar. Îi dădea într-una cu un subiect despre care promitea că va vorbi vineri şi numai vineri. Lui Jedrek îi plăcea faptul că jurnalista le apăra cauza – era şi vremea ca soarta să le fie prielnică celor doi temerari –, dar îi era foarte clar că femeia nu se ceartă pentru ei.

Achar îl privi pe Jedrek îngrijorat.

— Vrea să batem recordul până la sfârşitul săptămânii. Crezi că suntem pregătiţi?

— Achar, suntem mai mult decât pregătiţi. De câtă vreme ne antrenăm?

— Nouă luni.

— Câte zile pe săptămână am investit în asta?

— Cinci.

— Tocmai. Ne-au încurcat vreodată ploaia sau vântul?

— Nu, Jedrek.

— Nici măcar bolile. Am avut amândoi gripă, tuşeam şi aveam febră, dar tot ne-am urcat în hidrobicicletă. Ne-am antrenat în fiecare clipă liberă. Familia, prietenii, băieţii de la bar şi de la club – toţi sunt alături de noi. Suntem pregătiţi, Achar.

— Da, Jedrek, zise Achar îndreptându-şi spatele şi umflându-şi pieptul.

Achar putea fi încurajat foarte uşor, iar Jedrek se pricepea să-l motiveze. Îşi exersase această abilitate de-a lungul întregii ierni, când începuseră să aibă îndoieli, mai ales după ce hidrobicicleta le fusese distrusă de o gaşcă de adolescenţi teribilişti. Jedrek strânsese fonduri pentru reparaţie şi continuaseră. Pierduseră trei săptămâni, dar reuşiseră.

Jedrek ştia foarte bine că ţinta lor este ridicolă, de-a dreptul caraghioasă, dar era convins că există şi un

sens mai profund în acea încercare. Nu mai avusese un serviciu stabil de trei ani. Era un inginer bun, câştiga o pâine cinstită pentru soţie şi cei trei copii, îşi iubise slujba, era prieten cu toată lumea şi se simţea fericit că-şi poate întreţine familia. Simţea că face un lucru pentru care era născut, şi că e foarte bun. Când i-a fost luată slujba a căzut în depresie, pierzându-şi reperele. Se simţea inutil, dezamăgitor, pentru că n-a mai reuşit să găsească o slujbă. Nu exista nimic în domeniul în care avea calificări, dar i-a luat destul de mult să-şi dea seama de asta. Era tot mai deprimat. A recunoscut-o mai târziu, deşi atunci se înfuria cumplit dacă i-o spunea cineva. Era un tip dificil, cu toane, irascibil, veşnic pus pe harţă, convins întotdeauna că toată lumea îl duşmăneşte, sensibil la orice observaţie a celorlalţi. Dar în tot acel timp nu făcea decât să caute ceva, orice i-ar fi putut reda rolul de cap al familiei.

O cunoştinţă îi sugerase nevinovată, fără ironie, că ar trebui să se întoarcă acasă dacă nu-şi găseşte de lucru. Ce nu înţelesese acel om era că Jedrek considera că acolo e *acasă.* Trăia de paisprezece ani în Irlanda, cei trei copii se născuseră toţi acolo, aveau paşapoarte irlandeze şi chiar accent. Erau la şcoală, aveau prieteni, toată viaţa lor stătuseră în Dublin. Dacă se întorceau în Polonia, nu se puteau simţi *acasă.* Mulţi din familia lui erau împrăştiaţi în lume. Avea un frate la Paris şi o soră la New York. Părinţii muriseră, deci nu mai erau legaţi cu nimic de ţara natală, în afară de amintirile lui şi ale soţiei, pe care încercaseră cu disperare să le împărtăşească celor mici în cele câteva călătorii făcute în Polonia. Băiatul cel mare avea treisprezece ani şi nici prin cap nu-i trecea să mai facă vreun pelerinaj într-un loc de care nu-i lega absolut nimic. În ultimii trei ani nu mai avuseseră bani pentru avion, aşa că se terminase cu vacanţele de familie şi cu încercările lui Jedrek de a le transmite fiilor sentimentul că au rădăcini poloneze.

Înainte de primul Crăciun fără serviciu şi-a luat o slujbă temporară. Trebuia să aprovizioneze

supermarketul noaptea. Era ruşinat, n-a spus nimănui nimic, dar a simţit o mică uşurare când a descoperit că lucrează alături de un arhitect renumit, care îşi înfrânsese şi el mândria şi înţelesese că trebuie să aducă bani în casă, indiferent de slujba pe care o face. Situaţia devenise mai bună, dar Jedrek se simţea foarte vinovat, pentru că soţia lui trebuia să meargă prin casele altora, să spele şi să facă menaj. Alenka era foarte răbdătoare, dar au avut şi zile proaste. Părea că atunci când unul e în formă celălalt e dărâmat, de parcă s-ar fi căsătorit pe un balansoar şi nu puteau trăi decât atunci când unul era în aer iar celălalt cu picioarele pe pământ.

După slujba la supermarket Jedrek a mai găsit câteva – a condus şi o dubiţă pentru o firmă care transporta mobilă –, dar nimic stabil, nimic care să-i permită să-şi folosească abilităţile şi cunoştinţele sau să răsufle uşurat că familia e din nou în siguranţă. Însă în urmă cu nouă luni ceva se schimbase. Îl întâlnise la club pe Achar şi aşa îi venise ideea.

Achar îi fusese coleg la SR Technics şi, când s-au întâlnit din nou, prietenia dintre cele două familii le-a readus bucuria în case. Copiii erau de vârste apropiate şi se jucau împreună, soţiile se înţelegeau bine, iar Jedrek descoperise că e un sprijin foarte bun pentru prietenul lui, care trecea prin aceleaşi greutăţi ca şi el. Nu reuşise să vorbească despre probleme lui cu nimeni, dar atunci a descoperit că în sfârşit îl poate înţelege cineva.

Într-o zi s-au dus cu toţii la Clubul Malahide şi s-au luat la în-trecere cu hidrobicicletele: Achar şi Jedrek într-un echipaj, fiii cei mari în altul. Au făcut spectacol, atrăgându-le atenţia tuturor celor prezenţi. Spre surprinderea tuturor, echipajul taţilor a câştigat. S-au întrecut şi cu alţi taţi, şi din nou au câştigat. N-au avut niciun adversar pe măsură. Şi aşa, dintr-o simplă distracţie, cei doi au ajuns să simtă că sunt buni la ceva, că îi pot face pe cei apropiaţi să fie mândri de ei. Îşi descoperiseră un talent şi voiau să le fie recunoscut. Aveau timp, erau dornici să reuşească şi tânjeau după un semn de recunoaştere din partea

celorlalţi. Încercarea de a bate recordul însemna şi altceva decât părea la suprafaţă.

Kitty încheie discuţia la telefon. Părea nervoasă, şi Jedrek îşi dădu seama de asta imediat, ştiind foarte bine cum arată o persoană care e pusă sub presiune.

— Gata? o întrebă el.

— Îmi pare rău că a durat atât, zise ea ridicând cronometrul. Acum sunt gata.

— La trei, zise Jedrek, şi luă poziţie alături de Achar. Unu, doi… trei, strigă, şi în acel moment picioarele începură să pedaleze cu furie.

Când ajunseră la geamandura plasată la o sută de metri faţă de punctul de start se întoarseră către Kitty, care ţopăia de bucurie, făcându-le semn că au reuşit.

Jedrek şi Achar bătură palma.

În autobuz Kitty se simţea atât de excitată încât îi venea să sară şi să danseze pe culoar. Scoase carneţelul şi scrise:

Numele numărul patru: Jedrek Vysotski
Titlu: Cartea Recordurilor

20

Stând în faţa unei uşi din spitalul Mater, Kitty putea auzi uscătorul de păr. Când intră în salon, o găsi pe Mary-Rose ciufulind o claie de păr blond. O văzu pe Kitty şi opri uscătorul.

— Ah, asistenta mea a sosit la timp.

Femeia pe care o coafa îi aruncă lui Kitty o privire printre şuviţele care îi căzuseră peste faţă. Avea ochi căprui, mari, care păreau uriaşi pe faţa ei suptă. Kitty simţi că o încearcă ameţeala, dar îi zâmbi şi îi făcu cu mâna, apoi îşi dădu seama că făcuse o prostie zâmbind. Şi o alta pentru că nu zisese nimic. Se simţea ca un om care nu ştie ce să-i spună unui copil. Când era vorba de oameni bolnavi, pur şi simplu rămânea fără cuvinte, nu găsea nimic de zis şi nu făcea decât să-şi repete într-una în minte „e bolnav, e bolnav”.

— Diane va fi azi o mireasă superbă, zise Mary-Rose.

„Felicitări”? Oare trebuia să spună asta? Nu era deplasat?

Avea să se mărite, dar şi să moară – cum putea s-o felicite pentru asta?

— Ah, zise Kitty şi dădu din cap.

— Mă rog, încă nu sunt aşa de frumoasă, zise Diane. Dar sper că o să fiu după ce termină Mary-Rose.

Kitty tot nu reuşi să spună ceva.

— Poţi să-mi ţii agrafele astea? o întrebă Mary-Rose întinzându-i o cutie.

Încântată că are ceva de făcut, Kitty trecu la treabă. Se aşeză în spatele lui Diane, aşa încât să nu fie nevoită să o privească, apoi începu să-i dea agrafele lui Mary-Rose, una câte una, chiar şi când mai avea două într-o mână şi una între buze, fiind ocupată să aranjeze părul pe care trebuia să-l prindă.

Mary-Rose vorbea degajat, nu se simţea deloc stânjenită, de parcă ar fi fost o zi normală, ca oricare alta.

— Ai o domnişoară de onoare? zise ea cu o agrafă între dinţi.

— Fata mea, Serena. Trebuie să vină. Merge şi ea la coafor. Are şaisprezece ani şi e încântată de eveniment.

— Normal, zise Mary-Rose. Se mărită mama… Şi eu mă bucur pentru tine!

„Se bucură?" Kitty nu putea simţi decât regret pentru puştoaica de şaisprezece ani care avea să-şi piardă mama.

— Ştiu, şi eu sunt bucuroasă, zise Diane râzând. Nu înţeleg de ce eu şi tatăl ei n-am făcut asta mai demult!

— O să ţii un discurs? o întrebă Mary-Rose, iar Kitty se întrebă de ce nu-i vine în minte nicio întrebare. Era jurnalistă, ar fi trebuit să poată întreba tot felul de lucruri, dar în acele clipe avea mintea secată – o senzaţie deloc nouă.

Mary-Rose apucă nişte şuviţe de păr şi le răsuci, le prinse cu agrafe şi le făcu să pară mai mătăsoase, mai groase, frumoase şi sănătoase. Era hipnotizant să urmăreşti cum fixează fiecare şuviţă înainte de a trece la următoarea.

— Dacă o să pot, răspunse Diane. Serena vrea să ţină un discurs.

— E o fată curajoasă.

— A fost cea mai curajoasă. M-a întins şi mi-a luat măsurile, pentru a mă ajuta să aleg sicriul, dacă-ţi vine să crezi.

Mary-Rose începu să râdă.

— Sper că ai ales unul drăguţ.

Kitty era în pragul leşinului.

— Se pare că au apărut sicrie noi, personalizate, aşa încât să se potrivească oricărui gust. Poţi pune pe ele embleme ale cluburilor de fotbal şi alte chestii de genul ăsta.

— Şi ce ai ales?

— Ei bine, ea a vrut să aleg un apus de soare – cu mare, palmieri, plajă. Pe vremuri îmi plăcea să fac surf.

— Sună excelent.

— Prea bun pentru crematoriu, glumi Diane. O să fiu arsă.

— Păi pot să te ardă pe tine şi să păstreze sicriul, zise Mary-Rose şi începură să râdă amândouă.

Kitty nu-şi credea urechilor. Le privea şocată. Cum puteau glumi aşa despre moarte?

— Termină, zise Diane ştergându-se la ochi. O să mi se strice machiajul.

— N-are nimic, îl repar, îi zise Mary-Rose. Am avut o dată o clientă care mi-a zis că şi-a ales o nuanţă de maro întunecat, pentru că îi scoate în evidenţă culoarea ochilor.

Şi începură din nou să râdă.

Se deschise uşa şi cineva anunţă sosirea domnişoarei de onoare.

— O, Doamne, zise Diane potolindu-şi râsul şi îndreptându-şi privirea către fiica ei, care purta o rochiţă simplă şi frumoasă, special aleasă pentru ceremonia discretă. Arăţi minunat!

— Încetează, mamă, zise fata jenată. Azi nu plângem, aşa ne-am înţeles.

Îşi îmbrăţişă mama, iar Mary-Rose se opri imediat şi se dădu înapoi. Kitty făcu la fel. De îndată ce mama şi fiica se desprinseră din îmbrăţişare, cu lacrimi în ochi, Mary-Rose îşi reluă lucrul, îi aranjă părul repede, în tăcere, încât ai fi zis că devenise invizibilă.

— Suntem aproape gata, zise ea apucând o agrafă. Asta e ultima.

Luă o şuviţă de păr şi o înfăşură pe deget, apoi o prinse cu dexteritate, ascunzând agrafa dedesubt.

— Oau! zise Kitty.

— Vreau să văd! strigă Diane emoţionată.

— Ţine oglinda asta, zise Mary-Rose dându-i o oglindă lui Kitty.

Se duse în faţă cu o altă oglindă, aşa încât Diane să-şi poată vedea coafura de la spate. Tăcea, dar faţa ei spunea totul. Mâinile se ridicară uşor spre părul coafat, dar nu-l atinseră. În schimb, rătăciră molatic pe faţă. O faţă uscată, care mai înainte părea pierdută cu totul sub chica blondă. Arăta perfect.

— E minunat, şopti ea.

— Mami, o avertiză Serena.

— O să… zise Diane abia stăpânindu-şi lacrimile. Parc-aş…

— Parcă ce…? întrebă neliniştită Mary-Rose.

— Parc-aş fi cea din tinereţe.

În cele din urmă, Kitty înţelese.

O urmăriseră pe Diane cum se transformă. Era greu de ştiut la ce se gândeşte – cine ştie la ce se gândea în acele momente? Nimeni. În afară de Mary-Rose, se pare.

— Dar nu eşti tu, zise Mary-Rose, surprinzând-o pe Kitty.

Diane o privi surprinsă şi luă o figură spăşită.

— E în regulă, o putem scoate.

— Dar toată munca asta…

— Lasă munca mea, e ziua ta. Vrei s-o scot?

Diane se uită la Serena.

— Cred că e minunată, mamă, dar tu alegi.

Diane căzu pe gânduri.

— Parc-ar fi părul de odinioară pe o faţă nouă… parcă nu e bine.

— Nu-i nicio problemă, zise Mary-Rose şi, trăgând de chică, dădu la iveală scalpul fără păr al bolnavei.

Diane înghiţi în sec.

Diferenţa de culoare dintre perucă şi scalpul palid era izbitoare.

— O să-mi folosesc peria magică, ciripi Mary-Rose, dar fii atentă – o să gâdile.

Diane zâmbi şi Serena începu să râdă.

— Pot să te ajut?

Kitty se dădu înapoi şi le urmări. Râdeau toate trei.

— Am încheiat aici, zise Mary-Rose cu o expresie satisfăcută când uşa se închise în urma Serenei, care o ducea pe mama ei cu căruciorul la ceremonia din sala de mese a spitalului. Infirmierele roiau în jurul lor, încântate că au prins un astfel de eveniment în tura lor.

— Cât crezi că o să mai trăiască? o întrebă Kitty.

— N-am întrebat-o, dar cred că e vorba de câteva luni.

— Cum reuşeşti să faci asta?

— Nu e uşor, dar bănuiesc că nu mă descurc deloc rău… Mai demult nu credeam deloc în căsătorie. Mama şi tata s-au separat când eram mică, a fost urât, aşa că nu am avut un exemplu prea bun, dar o mulţime dintre prietenele mele s-au căsătorit. Eu le-am aranjat pentru ceremonie. Fiecare mireasă are motivele ei să fie foarte emoţionată, indiferent dacă e bolnavă sau nu. Trebuie doar să-ţi dai seama dacă vrea să vorbească sau nu. Unele nu vor. Singura diferenţă e că de obicei prietenele mele au emoţii în ce priveşte „pentru totdeauna". Ele trebuie să rămână cu el pentru totdeauna, în vreme de Diane ştie că nu poate fi vorba de prea mult „totdeauna". Când o să mă mărit vreau să fiu ca Diane, să fiu ca Diane, şi să sper din tot sufetul că o să dureze cât mai mult.

Mary-Rose îşi aducea mama la Dublin o dată pe săptămână. Mergeau la un ceai. Insistase să facă asta, în ciuda stării de sănătate a mamei sale, iar în acea săptămână alesese Powerscourt Townhouse. Era un centru comercial dintr-o casă în stil georgian de pe Grafton Street. Fusese cândva salonul de petreceri al lui Richard Wingfield, al treilea Viconte Powerscourt, şi al soţiei lui, Amelia. Era tot timpul plin de oameni care mergeau la cumpărături sau la masă. Curtea fusese acoperită şi înăuntru se înfiinţase un restaurant care se putea vedea de la toate balcoanele interioare ale clădirii. Într-un colţ cânta încet un pian. Ca şi cum nu ar fi avut deja suficiente clipe de disperare în faţa unui bolnav, Kitty se trezi la o masă cu Mary-Rose şi cu o femeie ale cărei vorbe erau imposibil de descifrat, din cauza unei paralizii care îi afecta jumătate din faţă. La fel cum făcuse şi la spital, Mary-Rose juca rolul mediatorului.

Kitty îi explica mamei lui Mary-Rose ce caută alături de fiica ei, când o voce masculină foarte

puternică le întrerupse conversaţia.

— O, nu, zise Mary-Rose, privind către scările interioare, unde Sam stătea cu un microfon în mână.

— Doamnelor şi domnilor, v-aş ruga să-mi acordaţi puţină atenţie…

Bătu în microfon şi imediat toată lumea începu să îndemne pe toată lumea să facă linişte.

— N-o să vă răpesc prea mult timp, ştiu că vreţi să vă bucuraţi de şederea dumneavoastră aici, dar există o persoană căreia trebuie să-i spun ceva deosebit…

Un murmur de entuziasm traversă mulţimea.

— Margaret Posslewaite, eşti aici?

Mary-Rose gemu.

— Maggie, eşti aici? întrebă el din nou.

Mama lui Mary-Rose o înghionti şi Mary-Rose ridică o mână în aer, acoperindu-şi în acelaşi timp faţa cu cealaltă.

— Iată-te! exclamă el. Maggie. Trebuie să te întreb ceva, în faţa tuturor celor care sunt de faţă.

Începea spectacolul. Unii rămăseseră cu gura căscată, alţii chicoteau încântaţi, câţiva aclamau, iar puţinii cinici îşi dădeau ochii peste cap.

— Maggie, îţi aminteşti cântecul ăsta? E cel pe care am dansat pentru prima oară.

Mulţimea gemu.

Sam coborî încet pe scări, cântând primul vers al cântecului.

— O, Doamne, făcu Mary-Rose, iar mama ei începu să râdă.

— De la primul dans, de la prima noastră întâlnire, am ştiut că vreau să fiu cu tine. De atunci mă înveţi să dansez, chiar dacă nu mai mergem la cursurile de dans.

Mary-Rose pufni şi-şi acoperi şi mai bine faţa, încercând să nu râdă.

— Dar numai salsa, zise el făcând o mişcare din şolduri, ovaţionată de cei din mulţime, m-a făcut să-mi dau seama că vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine.

Mulţi dintre cei din jur chiuiau.

— Margaret, zise el apropiindu-se. Şparli un trandafir de pe o masă şi îngenunche lângă ea, în aplauzele furtunoase ale spectatorilor. Continuă: Prietena mea de miere… vrei să te măriţi cu mine?

Numai Kitty era suficient de aproape ca să audă fornăitul lui Mary-Rose, care abia mai reuşea să-şi stăpânească râsul isteric, depunând eforturi mari să rămână liniştită.

— Da, zise ea, dar mulţimea era deja prea ocupată cu ovaţiile ca s-o mai audă.

Cineva scoase un „Sst!” care apoi se plimbă prin toată curtea.

Mary-Rose şi Sam stăteau aproape nas în nas.

— Nu te aud, zise Sam în microfon, apoi îl îndreptă către ea.

Mary-Rose îi aruncă o privire ameninţătoare, dar el îi răspunse cu un zâmbet.

— Da, zise ea în microfon, şi întreaga curte interioară izbucni în urale şi ovaţii.

Se sărutară, iar şeful restaurantului le aduse personal meniurile, spunându-le că băutura e din partea casei.

— Asta a fost mişto, zise Mary-Rose chicotind, iar faţa frumoasă i se lumină. De data asta mi-ai făcut-o, Sam. S-ar zice că a fost cea mai tare dintre toate. „Prietena ta de miere”?!

El ridică din umeri şi începu să râdă.

— Trebuia s-o impresionez pe mama-soacră. Bună, Judy, adăugă, sărutând-o pe frunte pe mama lui Mary-Rose.

Judy răspunse ceva ininteligibil, uitându-se la Kitty, iar Sam începu să râdă. O înţelegea perfect.

O tânără care îi privea de ceva timp se apropie de masa lor. Kitty crezuse că face parte din personalul restaurantului şi îi supraveghează.

— Acum pot să stau şi eu? întrebă ea cu un rânjet pe faţă. Sunt în siguranţă?

— Sigur, îi răspunse Sam bucuros. Ea este Aoife. Sper că nu vă supăraţi dacă ni se alătură.

Mary-Rose păru încurcată o clipă, dar îşi reveni repede.

— Da… nu… adică… vreau să spun că nu ne supărăm deloc.

— Aoife, ea e Kitty, o prietenă de-a lui Mary-Rose. De fapt, noi doi trebuie să stăm puţin de vorbă, Kitty. Am să-ţi spun câteva poveşti. Îi făcu cu ochiul, iar Kitty începu să râdă. Aoife, ea e cea mai bună prietenă şi logodnică a mea, Margaret Posslewaite, cunoscută şi ca Mary-Rose.

— Felicitări, zise Aoife râzând, apoi se aplecă şi o îmbrăţişă pe proaspăta logodnică, sărutând-o pe obraz.

Mary-Rose părea deranjată de intimitatea nou-venitei.

— Pe Aoife o ştiu de câteva săptămâni. Ne-am cunoscut la serviciu. M-am gândit că ţi-ar plăcea să o cunoşti şi tu, zise Sam uşor stânjenit.

— Da, bineînţeles, zise Mary-Rose, încercând din greu să se adune.

— Am auzit atâtea despre tine, zise Aoife, cu ochii migdalaţi plini de strălucire.

Se străduia să placă.

— Ei bine… zise Mary-Rose, dar nu mai ştiu ce să spună.

— Nu-ţi face griji, nu i-am spus că facem baie împreună, interveni Sam, iar Aoife începu să râdă.

— Ce n-aţi făcut împreună?

Voise să pară nevinovată, dar Mary-Rose se simţi şi mai încurcată. Sam remarcă expresia tot mai ciudată de pe faţa vechii lui prietene. Aoife nu observa nimic. Era dornică s-o impresioneze pe prietena iubitului ei, aşa că turui mai departe:

— Apropo de baie, ai încercat vreodată să-l speli pe Scotty?! E imposibil.

Şi se lansă într-o poveste despre cum încercaseră ei să spele câinele lui Sam. Kitty nu asculta. În schimb, îşi plimba privirea de la mamă la fiică. Mama îşi ţinea fiica de mână, pe sub masă.

Numele numărul şapte: Mary-Rose Godfrey
Titlul poveştii: Cea care e cerută în căsătorie

21

După întâlnirea cu Mary-Rose Kitty se îndreptă către azilul St. Margaret, pentru a se întâlni din nou cu Birdie. Îi plăcea să petreacă timp alături de ea, îi plăceau poveştile banale despre cele întâmplate odinioară, eleganţa ei, blândeţea, deschiderea faţă de toate lucrurile din jur. Cu ea petrecuse mai mult timp decât cu toţi cei de pe listă, dar, ascultând înregistrările, Kitty îşi dădea seama că există o întrebare pe care trebuia neapărat să i-o pună. Ziua era în continuare însorită, chiar dacă spre seară începuse să se lase răcoarea. Mulţi dintre internii azilului erau afară, stăteau la umbră. Acolo o găsi şi pe Birdie, elegantă ca de obicei, odihnindu-şi picioarele pe o pernă aşezată pe un scaun de grădină, cu capul pe spate şi ochii închişi.

— Bună, sărbătorito, zise Kitty încetişor, încercând să n-o ia prin surprindere.

Birdie deschise ochii şi zâmbi.

— Ia te uită… Bună, Kitty. Ce mă bucur să te văd.

Îşi dădu picioarele jos, apoi continuă:

— Încă nu e ziua mea. Şi oricum, n-am de gând să sărbătoresc. Am optzeci şi cinci de ani, îţi vine să crezi?

Scutură din cap.

— Nu s-ar zice că ai mai mult de optzeci, zise Kitty, iar Birdie începu să râdă. Şi totuşi, o să sărbătoreşti cumva evenimentul, nu?!

Kitty tot încerca să o descoasă, pentru a da la iveală misterul. Numai la asta se gândise în ultimele zile: unde Dumnezeului avea de gând să-şi sărbătorească ziua o femeie de optzeci şi cinci de ani care nu voia să stea cu cei din familie şi nu avea de gând să spună unde se duce.

— Ei bine, n-aş putea spune că sărbătoresc, zise ea alungându-şi o scamă imaginară de pe fustă. Nu e o zi de prea mare bucurie, nu?

Kitty zâmbi, acceptând provocarea.

— Ziua ta e joi, nu-i aşa?

— Da.

— Şi o să fii în altă parte, nu aici…

— Aşa este, n-o să fiu aici, dar ne putem întâlni din nou sâmbătă şi duminică, dacă ai vreme. Chiar şi joi dimineaţa e bine, dar mi-e teamă că am cam început să te plictisesc cu povestea asta.

Kitty zâmbi.

— Birdie, pot să te întreb unde te duci?

— O, n-are importanţă, Kitty, pur şi simplu…

— Birdie, îi zise pe un ton de avertisment, făcând-o să zâmbească.

— Nu accepţi niciodată un refuz, nu-i aşa?

— Absolut niciodată.

— Ei bine… Mi-e teamă că nu am fost pe de-a-ntregul cinstită cu tine, Kitty, şi îmi cer scuze pentru asta.

Kitty îşi încorda auzul, iar inima începu să-i bată cu putere.

— Da?

— Dar este vorba de un biet flecuşteţ, nimic care să te ajute cu povestea ta.

— Asta o să vedem.

Birdie oftă şi începu:

— Ţi-am spus că am fost foarte bolnavă când eram mică.

— Ai avut tuberculoză.

— Pe vremea aia era o boală mortală. Cumplit de mortală. Era ca şi cum ţi s-ar fi dat o sentinţă de condamnare la moarte. În fiecare an mureau patru mii de oameni, zise Birdie scuturând din cap. Iar odată cu boala, venea şi stigmatizarea. Nu aveam decât paisprezece ani şi am fost trimisă într-un sanatoriu de la marginea oraşului, unde am rămas şase lui, până când tatăl meu, Dumnezeu să-l ierte, a hotărât să mă scoată de acolo şi să mă ducă în Elveţia. S-au gândit că aerul curat de munte o să-mi facă bine. După o vară petrecută acolo tata a primit postul de director, aşa că a trebuit să ne întoarcem. Dar eram atât de bolnavă încât nu puteam face mare lucru. În sanatorii mureau foarte mulţi oameni. Dat fiind că eram în starea aia, tata m-a înfofolit în lână.

Îşi făcea tot timpul planuri în ce mă privea, voia să controleze tot: cu cine mă joc, cu cine vorbesc şi, mai târziu, pe cine iubesc. Chiar şi când m-am mai însănătoşit, el tot nu s-a putut abţine. Eram micuţa lui bolnavă, mezina, şi nu voia – nu putea, cred – să-mi dea drumul.

Tăcu. Avea o expresie foarte tristă.

— Asta e o prostioară, Kitty.

— Nu. Spune-mi-o, te rog.

— Presupun că mă obişnuisem să fiu tratată aşa, ca şi cum aş fi putut să mă sparg în fiecare clipă. Nu trebuia să alerg prea repede, să sar prea sus, să râd prea tare – nimic nu trebuia făcut în doze prea mari. Trebuia s-o iau uşurel, ceea ce nu mi-a plăcut niciodată. Toată lumea mă ştia de fata bolnavă a directorului, şi mulţi se aşteptau ca tuberculoza să revină. Eram subţirică, fragilă, aveam nevoie de un tratament special. Eram cea care putea să se prăbuşească la pământ în orice clipă, cea care poate nu avea să apuce să împlinească optsprezece ani. Când am plecat, tata a suferit foarte mult, dar aveam nevoie de spaţiu, de o identitate proprie. Am uitat totul de-a lungul anilor în care am fost măritată şi am avut copii, apoi i-am crescut. Dar n-am mai făcut altceva, de parcă aia ar fi fost modalitatea mea de a mă răzvrăti împotriva situaţiei din adolescenţă. Am început să am eu grijă de copii, şi nu mi-am mai dorit niciodată să aibă cineva grijă de mine aşa cum avusese tata. Dar când am venit aici totul mi-a revenit în minte. Sentimentul ăla de…

Birdie căzu pe gânduri, făcând o figură de parcă ar fi simţit un gust rău în gură.

— …De a fi cocoloşită. De a fi neputincioasă. Copiii mei, oricât de dragi mi-ar fi, m-au şters de pe lista viilor. Sunt bătrână, ştiu, dar încă mai arde viaţă în mine. Sunt… vie! O, dacă m-ar vedea acum cei din orăşelul ăla…

Începu să chicotească şi o privi pe Kitty cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Când am împlinit optsprezece ani am făcut un pariu. Am luat banii pe care mi i-a dat tata drept

cadou şi chiar în ziua aia am părăsit oraşul pentru totdeauna. Dar înainte de asta am făcut un pariu, cu toţi banii ăia.

— Ce pariu?

— Că voi ajunge la optzeci şi cinci de ani.

Kitty făcu ochii mari.

— Poţi să faci un asemenea pariu?

— Josie O'Hara, cel mai rău om din oraş, era cel mai mare agent de pariuri din oraş. De fapt, toată familia lui se ocupa de asta. Ca şi ceilalţi, credea că o să mă curăţ repede, aşa că a fost foarte bucuros să ţină pariul.

— Câţi bani erau?

— Am pus o sută de lire. Pe vremea aia erau o grămadă de bani. Iar el era atât de sigur că voi crăpa, încât mi-a oferit o cotă de o sută la unu.

— Asta înseamnă că, spre nenorocul lui, o să iei…

— Zece mii de lire, chicoti Birdie.

— Birdie! zise Kitty uimită. Dar e extraordinar. Zece mii!

— Da, zise Birdie înălţând din sprâncene. Dar nu e vorba numai de bani, adăugă ea serioasă. Nu cred că vreunul dintre cocoşii ăia mai e în viaţă. Vreau să mă întorc acolo pentru mine.

— Ai lăsat ceva neterminat, zise Kitty, simţind că îi place la nebunie povestea.

Birdie rămase puţin pe gânduri.

— Da, cred că da.

— Uite care-i planul, zise Molly aplecându-se către Kitty şi Birdie peste masa de grădină. Acum, dacă tot ai aflat despre ce e vorba, ne-ar prinde bine ajutorul tău.

— Ah, n-o băga pe sărmana Kitty în asta, o întrerupse Birdie.

— Glumeşti? N-aş vrea să pierd asta pentru nimic în lume.

— Zău?

— E cel mai interesant lucru pe care l-am auzit azi. În afară de faptul că un tip aude rugăciunile

altora şi o domnişoară e cerută în căsătorie săptămânal.

— Ce?! făcu Molly mirată.

— Lasă asta…

— Bine. Autobuzul e liber joi. Miercuri aduce echipa de la semifinala dintre Pistolarii din Oldtown şi Vulturii din Balbriggan şi mai pleacă vineri seara, când Doamnele Roz se duc la bridge. Asta înseamnă că putem lua autobuzul joi dimineaţă. Mergem la Cork, luăm banii, rămânem peste noapte, iar a doua zi ne întoarcem. Putem ajunge până seara, când…

— Stai aşa, o întrerupse Kitty. Vrei să iei autobuzul azilului?

— Dacă nu ai tu o maşină sau altă idee, nu văd ce altceva am putea face.

— Ai voie să-l iei?

— E rezervat activităţilor celor din azil.

— Deci n-ai voie să-l iei.

— Exact.

— Deci, practic, *furi* autobuzul.

— Nu. *Împrumutăm* autobuzul.

— Birdie, zise Kitty surprinsă. Tu ştiai de asta?

— Ea merge să ridice zece bătrâne – ce-o interesează cu ce ajunge acolo? Dacă află, o să-mi tragă o mustrare – nu e mare lucru. Dar Bernadette n-o să afle. Ne întoarcem înainte ca ea să-şi dea seama că am plecat.

Kitty se gândi puţin – părea o acţiune destul de nevinovată dacă luai lucrurile în felul ăla. Dar nu voia să fie implicată în furtul unui vehicul. Avea la activ destule nefăcute.

— Dar tu, Molly? O să observe că eşti plecată.

— Nu lucrez în ziua aia. Intru în tură abia vineri seara. Iar bătrâna vrăjitoare ştie că Birdie a plecat într-o excursie cu familia.

— Aţi plănuit asta mai demult, nu?

Începură să chicotească.

— Ei? o întrebă Molly. Te bagi?

— Mă bag, răspunse Kitty, şi întinseră toate trei mâinile peste masă, prinzându-le ca să parafeze înţelegerea.

În drum spre casă îşi scoase carneţelul.

Numele numărul şase: Bridget Murphy
Titlul poveştii: Puşculiţa lui Birdie

După o zi lungă de lucru, Kitty simţea în sfârşit că a înaintat puţin. Reuşise să spargă gheaţa, iar acum vedea lucrurile pe care fiecare le ascundea de ceilalţi. Vedea puţin în spatele măştilor oamenilor, înapoia figurilor politicoase şi a sentimentelor de nesiguranţă. Simţea că se apropie de cele mai savuroase elemente din listă. În ciuda acestui sentiment, era conştientă că nu se întâlnise decât cu câţiva dintre cei o sută de oameni şi că mai avea doar câteva zile până la termen, iar legătura între cei o sută îi scăpa în continuare. Puteau fi secretele, ca în cazurile lui Birdie şi Archie? În cazurile lui Eva, Mary-Rose şi Jedrek trebuia să sape mai adânc, pentru a vedea cum stau lucrurile.

Îl sună pe Pete a doua oară în acea zi.

— Ai face bine să-mi spui ceva interesant, Lois Lane.

Kitty râse.

— Încă nu sunt pregătită să dau totul la iveală. Ţi-am mai spus: *vineri.* Am uitat să te întreb cât de lung poate fi articolul.

Pete se gândi puţin.

— Kitty, dat fiind că până în clipa asta ar fi trebuit să-l ai, şi să te ocupi deja de ultimele retuşuri, întrebarea ta mă surprinde.

— Ah, Pete cel rău iese din nou la suprafaţă, zise Kitty şi se mută pe un scaun din fundul autobuzului, ca să nu fie auzită de cei câţiva pasageri.

— „Pete cel rău”, zise el râzând. Chiar sunt aşa de rău?

— Uneori eşti îngrozitor de înspăimântător.

— Ei bine, n-am vrut niciodată să fiu îngrozitor de înspăimântător, zise el, iar ea aproape îi simţi răsuflarea în ureche.

Era una dintre acele conversaţii în care fiecare pauză şi fiecare cuvânt sau suflare sau suspin

înseamnă ceva.

— Nu cu tine, în orice caz.

Kitty zâmbi, apoi se uită în jur, apoi se uită să vadă dacă i-a observat cineva zâmbetul prostesc.

— Aşadar… câte cuvinte ai scris? întrebă el mai blând.

— Nu poţi răspunde la o întrebare cu o întrebare, Pete. Eu am întrebat prima.

— OK.

Sunase ca şi cum s-ar fi întins, iar Kitty îşi imagină umerii laţi şi musculoşi, cu mâinile întinse deasupra. Rămase surprinsă de fantezia ei: era Pete, Pete cel rău, editorul Pete, care îi dăduse întotdeauna coşmaruri, nu fantezii sexuale în autobuz. Ce se întâmpla?

— E articolul de fond, aşa că ai cinci mii de cuvinte. Dacă ai probleme, se poate reduce la patru mii. Dacă ai probleme, poţi să desenezi omuleţi ca să mai ocupi nişte spaţiu, o tachină el.

— N-am nicio problemă. Mă rog, am, dar în sens total opus. Am prea mult material. Poveştile a o sută de oameni în cinci mii de cuvinte… e ceva aproape imposibil.

— Kitty…

De data asta o avertiza.

— Ştiu, ştiu, dar ascultă-mă…

— Nu, te-am ascultat. E bebeluşul tău, tu ai pornit chestia asta. Dacă asta a fost ideea lui Constance, sunt sigur că ea ar fi găsit un mod de a o expune. O cunoşteai mai bine decât noi toţi, Kitty, şi scrii minunat, aşa că o să găseşti tu o cale.

Kitty zâmbi, încântată de laudă. Nu avusese prea multe ocazii de a fi lăudată în ultimul an.

— Mulţumesc.

— E adevărat, dar nu vreau să mai fiu nevoit să-ţi reamintesc asta vreodată.

— Ştiu, sunt sigură că te doare când o spui.

— Îţi imaginezi că te urăsc, nu?

Simţea zâmbetul în glasul lui. Îşi coborî vocea, în aşa fel încât să nu-l audă nimeni:

— Ce pot să fac ca să încetezi să mai crezi asta?

Kitty se trezi vorbind:

— Hmmm…

Începură amândoi să râdă.

— De fapt, ce faci în seara asta? întrebă el.

— Ah, nu vrei să ştii.

Se gândi la scările pline de bălegar, la Ji cel furios şi la o lungă noapte de curăţat.

— Deci eşti ocupată.

— De ce?

Se ridică. Inima începu să-i bată mai repede. Ar fi vrut să dea înapoi, să-i spună că nu are niciun plan. Ce-o fi având în cap? Fusese o reacţie cât se poate de clară, un răspuns la sugestia ei, iar ea, ca tâmpită, se gândise la bălegar, nici nu-şi dăduse seama ce face.

— A, aşa… zise Pete dregându-şi glasul. Am muncit până mai adineauri. În fiecare seară am stat aici până la zece sau la unsprezece. M-am gândit că, dacă ai nevoie de ajutor, poţi trece pe-aici.

— Mulţumesc, Pete.

— Oricum, ca să revenim la chestiunile presante – ştii că vineri trebuie să predai materialul. Avem şedinţă de redacţie, şi vreau să fii aici, să-l prezinţi. Fără nicio scuză.

Kitty sări din autobuz, simţindu-se foarte uşoară. Pe scară, unde se aştepta să fie întâmpinată de miros de bălegar, totul era curat. De fapt, mirosea a terebentină – un miros plăcut în comparaţie cu cele din zilele trecute. Deschise uşa curăţătoriei cu un zâmbet larg pe faţă.

— Ji, îţi mulţumesc foarte mult. Nici nu pot să-ţi spun cât sunt de recunoscătoare pentru curăţenie. Aveam de gând să…

— Soţia mea. Ea a făcut curat, o repezi el, iar o femeie încruntată, care lucra la una dintre maşini, o fulgeră cu privirea.

— Ah, doamnă Wong… vă mulţumesc foarte mult.

Femeia răspunse cu un grohăit.

— Noi nu făcut pentru tine. Făcut pentru chiriaş. Arătat azi apartament. Fată nouă se mută în două săptămâni.

— I-aţi arătat locuinţa mea altcuiva?

— Locuinţa *mea.* Da.

— Dar nu poţi face asta fără permisiunea mea, Ji. Nu poţi lăsa pe cineva în casă fără să-mi spui. Este… e… împotriva regulilor pe care le-am stabilit.

Ji se uită lung la ea. Nu era deloc impresionat.

— Atunci scrie la ziar, pufni el.

Îl privi disperată, dar lui nu-i păsa. Se întoarse şi porni încet spre ieşire. Când închidea uşa în urmă, auzi un strigăt:

— Două săptămâni începând de azi. Afară!

Kitty stătea la masă, studiind cele şase subiecte. Scrisese fiecare nume pe o bucăţică de hârtie, iar dedesubt trecuse povestea fiecăruia. Le aliniase frumos şi le studia cu atenţie, una câte una, sperând să găsească o legătură între ele. Bătea darabana cu degetele şi se mai uita din când în când peste lista cu celelalte nouăzeci şi patru de nume. Pe mulţi îi contactase, dar nu avusese timp să-i şi întâlnească. La mulţi nici nu se mai putea gândi – locuiau foarte departe de Dublin. Îi ghiorăia stomacul, pentru că nu mâncase nimic, dar în frigider nu avea nimic de mâncare şi nu avea timp de cumpărături. În plus, nu voia să se abată de la subiectul ei. Era pierdută în poveştile celor pe care îi întâlnise: Archie, Eva, Birdie, Mary-Rose, Ambrose, Jedrek. Grijile lor erau şi ale ei, problemele lor erau şi ale ei, iar plăcerile lor le resimţea şi ea, la fel cum se întâmpla şi cu eşecurile.

Însă, oricât s-ar fi zgâit la acele nume şi oricât de intrigată ar fi fost de poveştile lor, era clar că nu puteau duce la un singur articol, cel închinat lui Constance, cel care trebuia să unească armonios toate poveştile, sub un singur steag glorios. Puse capul pe masă, atingând cu fruntea tăblia rece, şi gemu. Pete îi spusese că vineri e ultima zi în care poate prezenta povestea, şi era sigură că vorbise cât se poate de serios. Îi suportase destule amânări. Trebuia să le potolească temerile celor care aduceau publicitate, să-i facă să accepte semnătura ei, iar

pentru asta îi era recunoscătoare. Luptase din greu pentru ea, şi era timpul să-l răsplătească, ţinându-şi promisiunea, dar fusese atât de ocupată cu toate acele întâlniri încât nici măcar nu avusese vreun răgaz pentru a privi adevărul în faţă. Iar adevărul era că avea probleme mari.

Venise timpul să recunoască asta, nu doar în sinea ei, ci în faţa unei persoane mult mai importante.

Bătu la uşa lui Bob. El era singurul în faţa căruia putea vorbi despre povestea lui Constance, şi spera că o va putea ajuta, aruncând puţină lumină asupra problemelor ei. Doar el o cunoscuse cel mai bine pe prietena ei.

Bob deschise uşa şi o întâmpină cu un zâmbet.

— Te aşteptam.

— Da?

— Da. Totuşi, ai venit mai târziu decât m-am aşteptat. Cu multe zile mai târziu. Dar asta nu contează. Intră.

Deschise uşa larg şi o pofti înăuntru.

Părea în toane bune, însă arăta foarte obosit. În gesturile lui se putea observa o oboseală pe care Kitty o resimţea şi ea, o oboseală care venea din tristeţea continuă, din golurile inimii. Inima ştia că ceva lipseşte, şi se străduia din răsputeri să acopere lipsa.

Sufrageria era la fel de răvăşită ca întotdeauna. Moartea lui Constance nu schimbase nimic în privinţa asta, ba chiar parcă accentuase acea stare. Teresa nu reuşise să schimbe sistemul de îndosariere preferat de Bob şi Constance, iar Kitty era convinsă că Bob ar fi înfruntat-o violent dacă ar fi încercat să introducă o modalitate mai banală, mai normală de aşezare a lucrurilor în casă. Undeva în toată acea debandadă exista o ordine pe care nimeni altcineva n-o putea descifra.

La masa din bucătărie nu se putea sta. Tăblia era acoperită toată cu hârtii şi alte lucruri care se revărsaseră pe toate cele şase scaune din jur.

— Cafea? o întrebă Bob.

— Da, te rog.

Kitty ştia că îi va fi oricum greu să adoarmă în acea noapte, şi se gândea că o ceaşcă de cafea sau două nu mai contează. Nu mai dormise cum trebuie de săptămâni, se îndoia că o va face în noaptea aia, aşa că voia ca măcar să fie cât se poate de trează în timpul conversaţiei cu Bob. Trebuia să-şi alunge ceaţa din mintea pufoasă, pe care o simţea de parcă ar fi cutreierat un întreg bulevard al poveştilor posibile, răscolind în drum fiecare casă, ca în căutarea unui lucru mărunt. Trebuia să vadă tot ce scotocise în amănunt cu un ochi proaspăt şi să deruleze totul de la capăt, cu mintea împrospătată. Ar fi vrut ca Bob s-o ajute să facă asta. Însă sprijinul galant pe care el i-l dăduse, susţinând că are abilitatea de a scrie ultima poveste a lui Constance, împotriva lui Cheryl şi a lui Pete, o împiedicase să-i ceară direct s-o ajute. Trebuia să-i spună că a eşuat. Fără îndoială se dezamăgise pe ea însăşi, că îl va dezamăgi pe Bob nici nu se îndoia, dar stătea în casa lui Constance, simţindu-i şi adulmecându-i prezenţa, ca şi cum ar fi fost în camera de alături, cel mai descurajator pentru ea era sentimentul insuportabil că o dezamăgise pe Constance. Ar fi trebuit să fie vocea lui Constance, să-i reprezinte vocea redusă la tăcere. Iar ea – ce făcea? Se bâlbâia şi se împiedica, mormăia şi ezita, nefiind nici pe departe atât de elocventă cum reuşea să fie într-un anumit fel Constance, chiar şi după moarte.

Pentru un moment Kitty studie toate lucrurile de pe fiecare suprafaţă, apoi îşi dădu seama că nu simte aroma cafelei, aşa cum aştepta, şi nici nu-l aude pe Bob învârtindu-se prin bucătărie. Îl găsi într-un loc îngust, împietrit, privind sertarele fără să le vadă, părând mai pierdut decât îl văzuse vreodată. Deşi Bob era cu zece ani mai mare decât Constance, i se păruse întotdeauna că au aceeaşi vârstă. Kitty nu-şi dăduse niciodată seama dacă Bob părea mai tânăr sau Constance se purta de parcă ar fi fost mai în vârstă, dar, indiferent cum ar fi stat lucrurile, se potriveau perfect, erau întotdeauna la fel, potriviţi de

fiecare dată, aşa încât nu păruseră niciodată separaţi de un lucru atât de important ca un deceniu, poate în afară de rarele cazuri în care aveau puncte de vedere diferite. Părea că au ajuns pe planetă în acelaşi timp şi s-au însoţit unul pe altul în fiecare zi, de parcă asta le-ar fi fost menirea. Lui Kitty îi era greu să-şi imagineze viaţa lui Constance fără Bob sau viaţa lui fără ea, şi nu-i venea să creadă că el avea deja zece ani pe pământ în momentul în care apăruse ea. Kitty se întreba dacă Bob a simţit ziua în care s-a născut ea, chiar şi fără să ştie: un moment în care un băiat de zece an din Dublin se simţise altfel, pentru că în Paris apăruse sufletul lui pereche.

Însă în acel moment, privindu-l, Kitty îl vedea pe Bob fără Constance – era ca un trup fără suflet. Un trup din care plecase o luminiţă.

— Bob, zise Kitty încet, punându-i o mână pe umăr.

— Da, zise el îndreptându-se şi revenind pe pământ, de parcă şi-ar fi adus aminte deodată că mai e cineva lângă el.

— Nu vrei să fac eu cafeaua şi tu să mă aştepţi în sufragerie? zise ea cu nonşalanţă, dându-l uşurel la o parte şi apucându-se să caute cafeaua prin sertare.

— Da, da, aşa e, zise Bob, bântuit de cine ştie ce amintire sau gând care îi venise din senin.

Se aşeză în singurul fotoliu pe care nu erau teancuri de ziare şi reviste.

Kitty găsi în dulapul din bucătărie numai cărţi, aşezate ca într-un raft de bibliotecă. Erau pline toate spaţiile, şi nicăieri nu găsi o ceaşcă sau o farfurie, sau măcar ceva care să fie comestibil. Căută încruntată un recipient în care ar fi putut face cafeaua şi nişte ceşti, dar nu dădu de urma lor. Mergând pe logica lui Constance şi a lui Bob, trecu în sufragerie, gândindu-se că acolo va găsi nişte căni. Nici vorbă. Nu era urmă de logică şi nu era urmă de căni – doar o grămadă de alte cărţi. Renunţă pentru moment să mai caute căni, încercând să caute un ibric şi cafea, dar nu găsi decât ibricul care servise drept puşculiţă.

— Bob, zise ea abia ţinându-şi râsul, unde ţii cafeaua?

— Ah, zise el deodată, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată la asta. De obicei ieşim atunci când vrem cafea, Teresa bea tot timpul ceva dintr-o cană. Trebuie să avem ceva pe-aici.

Kitty se uită din nou prin bucătărie. Din calendarul de perete din acel an, cu tema Kama Sutra, cineva lipise pe frigider o pagină: a cincea zi din mai – „Misionarul ridicat”. Deschise frigiderul şi, spre dezamăgirea ei, descoperi că e gol. După prezentarea de pe uşă, se aşteptase să găsească acolo ceva interesant. „Poate îşi aduce cafeaua ei…” Se uită lung la rafturile goale.

— Seara mai bem câte-un vin, zise Bob.

Asta avea sens. Ştia că prietena ei bea cel puţin o sticlă de vin roşu în fiecare seară, şi în momentul ăla i se păru că ar fi o idee mai bună decât cafeaua.

— Şi unde ar trebui să găsesc sticlele de vin? îl întrebă Kitty zâmbindu-i galeş.

Văzându-i zâmbetul, ochii i se luminară.

— În pivniţă.

Kitty ieşi în curte, traversă peluza încă luminată de amurg şi intră în pivniţă. Mirosea a pământ reavăn. Găsi întrerupătorul şi-l apăsă. Un bec atârnat de tavan aruncă o lumină puternică în toată încăperea. Se trezi în faţa unor rafturi pline cu sticle de vin culcate, fiecare în lăcaşul lui de teracotă.

— Îi plăcea să le ţină calde, zise Bob, apărând lângă ea. Voia ca fiecare să aibă patul ei, şi să se menţină la o temperatură de cel puţin zece grade.

Kitty începu să râdă.

— Bineînţeles. Şi astea ce sunt? întrebă arătând spre bileţelele înfipte în beţele care ieşeau din pământ.

— Ideile ei.

Kitty se încruntă.

— Am crezut că ideile ei sunt în raftul cu dosare.

— Alea erau cele vechi. Cele mai multe au început aici. Le numea „micile seminţe”. De îndată ce îi veneau în minte le scria pe bileţele şi le prindea aici.

Pe urmă, din când în când, dacă avea nevoie de vreo idee, venea aici, să vadă dacă a crescut vreuna.

Kitty îl privea surprinsă.

— Şi eu de ce n-am auzit niciodată de ele?

— Pentru că, draga mea, dacă aş fi spus cuiva despre asta, Constance ar fi sfârşit la casa de nebuni.

— Era deja într-o casă de nebuni, Bob. Cu tine, adăugă Kitty şi zâmbiră amândoi. Aşadar, s-ar putea ca aici să găsesc ceva despre povestea cu numele…

Se plimbă printre bilete, citind cuvintele mâzgălite pe fiecare dintre ele, şi simţi deodată nevoia de a fi alături de Constance, de a o vedea şi de a o atinge.

— Dacă ai găsit ceva în raftul cu dosare, aici n-o să mai găseşti nimic. Se poate să fi început aici cu un nume, cu cinci nume sau poate fără niciun nume. Dar dacă ai găsit ceva acolo, înseamnă că s-a maturizat. Aici era doar creşa ideilor.

— Copiii ei, zise Kitty zâmbind.

Continuă să studieze gândurile înscrise pe bileţele. Fiecare apăruse într-un anumit moment în mintea lui Constance. Se gândi la ce-i spusese Bob: o idee nu apărea în dosar dacă nu *s-a maturizat.* I se păru frustrant că nu poate înţelege care e ideea maturizată în cazul listei cu o sută de nume. „Haide, Constance”, o rugă Kitty în gând, aruncând o ultimă privire peste bileţele, „dă-mi un indiciu.” Aşteptă o clipă, dar bileţelele rămaseră nemişcate.

Kitty luă o sticlă de vin, apoi, după ce se gândi puţin, mai luă una. Îl urmă pe Bob în casă. Dădu deoparte albumele cu fotografii care umpluseră fotoliul din faţa celui în care stătuse Bob; un fotoliu în stil francez, cu picioare aurii şi un motiv floral. Şi-i imagină pe Bob şi Constance stând în faţa focului trosnitor şi discutând probleme, teorii, poveşti dintre cele mai greu de imaginat despre care ar fi putut scrie, înfruntându-se, dar rămânând legaţi de dragostea lor pentru neobişnuit şi fantastic, şi în acelaşi timp de preocuparea pentru tot ce e normal şi aparent mundan.

— Bob, ce mai faci? întrebă Kitty în cele din urmă. Ce mai faci tu?

Bob oftă. Un oftat lung şi greu, mai grăitor decât orice cuvânt.

— Au trecut două săptămâni. Te cutremuri dacă te gândeşti că a trecut atâta vreme. În ziua de după înmormântare m-am trezit şi mi-am spus că nu pot face asta. Nu pot duce ziua aia până la capăt. Dar am făcut-o. Nu ştiu cum. Pe urmă, ziua a trecut, iar eu am stat în faţa nopţii, spunându-mi că nu pot să-i fac faţă. Dar am putut. Nu ştiu cum. După aia noaptea s-a terminat. Şi de atunci mi-am zis acelaşi lucru, în fiecare zi şi în fiecare seară. Fiecare clipă e o tortură, pare să nu mai treacă, iar lucrurile nu par să se îndrepte. Şi uite, dacă privesc înapoi, a trecut atâta timp. Două săptămâni. Iar eu merg mai departe. Şi cred că pur şi simplu nu pot.

Ascultându-l, Kitty îşi simţi ochii plini de lacrimi.

— M-am aşteptat ca lumea să se sfârşească odată cu ea, zise el luând o sticlă de la Kitty şi deschizând-o fără grabă cu tirbuşonul care stătea pe masa de alături, lângă *Irish Times,* un pix şi ochelarii lui. Dar n-a fost aşa. Toate au mers mai departe, şi continuă să meargă. Uneori mă duc să mă plimb şi descopăr că m-am oprit într-un loc, dar totul în jur se schimbă şi evoluează. Şi mă întreb dacă ceilalţi ştiu sau nu. Nu ştiu ce lucru îngrozitor s-a întâmplat?

— Ştiu ce simţi, zise Kitty încet.

— Sunt văduvi buni şi văduvi proşti. Despre ăia buni auzi tot timpul. Doamne, e aşa şi pe dincolo, aşa de puternic, aşa de *curajos* să facă ceva atât de repede. Mi-e teamă că nu sunt un văduv bun, Kitty. Nu vreau să fac nimic. Nu vreau să mă duc nicăieri. În general nu vreau să fiu nici aici, dar asta n-am voie să spun, nu-i aşa? Ar trebui să spun lucruri cu sens, profunde, care să-i surprindă pe oameni, aşa încât să le poată spune altora cât de curajos sunt. Curajos, repetă el, cu ochii plini de lacrimi. Dar n-am fost niciodată curajos. De ce ar trebui să fiu acum… n-am nicio idee.

Bob se întinse şi luă a doua sticlă, o deschise repede, cu abilitate, apoi i-o dădu lui Kitty.

— Nu ştiu unde avem paharele, zise el, apoi îşi ciocni sticla de a ei. Pentru… ceva.

— Pentru draga noastră Constance, zise Kitty, apoi ridică sticla şi bău.

Vinul îi arse gâtul, dar îi lăsă în gură un gust delicios, cald şi dulceag. Mai luă o gură.

— Pentru draga noastră Constance, repetă Bob căzut pe gânduri, studiind sticla.

— Şi pentru încă o trecere – peste noaptea asta, adăugă ea.

— Ah, pentru asta da – o să beau, zise el ridicând din nou sticla. Pentru noaptea asta.

Rămaseră aşezaţi în tăcere. Kitty încerca să găsească ceva cu care să abordeze subiectul, dar Bob fu mai rapid.

— Îmi pare că ai dat de necaz cu povestea asta.

— E puţin spus, zise Kitty suspinând, apoi mai luă o înghiţitură. Îmi pare rău s-o recunosc, Bob, dar sunt complet pierdută. Definitiv şi iremediabil pierdută. Pete aşteaptă articolul vineri, sau cel puţin se aşteaptă să afle despre ce e vorba, şi, ei bine, dacă nu fac cine ştie ce descoperire, mi-e teamă că trebuie să mă duc la el şi să-i spun că nu am nicio poveste, că s-a ales praful de povestea lui Constance. Încă un eşec pe lista mea.

Îşi simţea ochii înfierbântaţi, plini de frustrare şi vină.

— Aha. Păi atunci… aş putea să te ajut, zise Bob, deloc descurajat de spusele lui Kitty. Mi-e teamă că despre nume nu ştiu mai multe decât ştii tu, iar după ce ai făcut o săptămână de cercetări cred că ştiu mult mai puţine, dar… eu o cunosc pe Constance, aşa că dă-mi voie să-ţi ţin o lecţie despre Constance.

Se uită la bec. Ochii începură să-i strălucească tot mai tare, pe măsură ce şi-o aducea pe Constance în minte.

— Îţi aminteşti crima aia îngrozitoare de acum cincisprezece ani din Ailesbury Road, când omul ăla de afaceri multimilionar era suspect că şi-a măcelărit nevasta cu un instrument de curăţat mai ciudat?

Kitty scutură din cap.

— Probabil eşti prea tânără să-ţi aminteşti, dar ştirea a fost de primă pagină. Nu l-au prins niciodată, apropo, chit că toată lumea presupunea că el a fost făptaşul. A plecat, a vândut casa, iar de atunci nu s-au mai auzit prea multe despre el, dar Constance a filtrat fiecare cuvânt scris despre acel caz şi ceva legat de el a aprins o scânteie în ea, a entuziasmat-o, la propriu. Şi nu era vorba de faptul că un om bogat şi educat care era acuzat de uciderea soţiei. Ca orice altă jurnalistă, Constance era disperată să obţină un interviu cu tânăra menajeră care găsise cadavrul în dormitor, alertase poliţia şi fusese vedeta procesului care îi permisese multimilionarului să scape. Era o tânără frumuseţe din Filipine sau din Thailanda – nu mai ştiu exact –, dar Constance se tot ducea acolo, încercând să vorbească cu fata. De câte ori era ocupată cu alte probleme, ceea ce se întâmpla des, după cum bine ştii, mă trimitea pe mine să încerc s-o conving să vorbească cu noi. Eu am presupus, ca toţi ceilalţi, că vrea să vorbească despre caz, despre ce a văzut, despre ce a descoperit, despre ce fel de om era şeful ei, despre ce fel de relaţie aveau soţii, despre propriile suspiciuni – chestii de genul ăsta…

Bob privea într-un punct îndepărtat. Începu să râdă, la gândul cuvintelor pe care urma să le spună.

— A reieşit că pe Constance n-o interesa povestea crimei, ci lucrul pe care soţul îl folosise pentru a-şi omorî soţia. Era un instrument de curăţat ciudat – nu-mi mai amintesc cum se numea –, care fusese adus în Irlanda de menajeră. Pentru că scria un articol despre metode tradiţionale de a face curăţenie, Constance voia neapărat să vorbească despre acel instrument.

Kitty zâmbi, scuturând din cap.

— Şi a vorbit cu ea. Revista noastră a fost singura care în acel an i-a luat celei mai cunoscute menajere din ţară un interviu în care n-a apărut niciun cuvânt despre crimă. Prin urmare, draga mea, ideea e că de multe ori ai fi putut să crezi că ştii pista pe care merge Constance, când în realitate era vorba de o cu totul altă pistă. În cazul ei, nu era niciodată vorba despre ce credeai că e vorba. Dacă *ţie* ţi se pare că

ceva e logic, mută-ţi gândul. Pentru Constance sigur nu era logic. Încearcă să vezi totul prin ochii ei, încearcă să simţi cu inima ei, pentru că avea o inimă mare şi cât se poate de complicată. Dar asta te va ajuta să descoperi povestea.

Kitty se lăsă pe spate în fotoliu şi mai luă o înghiţitură de vin. Bob o urmărea, încercând să ghicească efectele pe care povestea spusă de el le aveau asupra ei şi asupra poveştii lăsate moştenire de Constance.

Iar Kitty înţelegea. În sfârşit, înţelegea.

22

După câteva ore cu Bob şi cu o nouă sticlă din colecţia de vinuri roşii ale lui Constance, Kitty se simţea mai relaxată. Îşi propuse să-l abordeze pe Pete şi să-i prezinte planul ei de a se concentra asupra oamenilor pe care îi întâlnise şi *numai* asupra lor. Asta fusese ideea lui Bob. O ajutase să înţeleagă că, şi dacă şi-a dat seama care e legătura între ei, nu trebuie să mai ia legătura cu ceilalţi nouăzeci şi patru pentru a ajunge la aceeaşi concluzie. Pur şi simplu nu avea timp să facă tot ceea ce draga de Constance le lăsase de făcut. Iar de data asta chiar le-o copsese: era o idee măreaţă şi minunată, plină de învăţături, care o făcea pe Kitty să se entuziasmeze şi să aibă emoţii. I se părea că e mesajul de despărţire al lui Constance, ultimele cuvinte, de dincolo de mormânt. Nişte cuvinte perfecte pe care le lăsase în urmă.

Kitty nu era prea neliniştită de prezentarea pe care voia să i-o facă lui Pete. Ştia că Bob o susţine fără nicio reţinere. În plus, relaţia dintre ei evoluase foarte mult în ultimele zile. Zâmbea în sinea ei, gândindu-se la sentimentul de şcolăriţă pe care i-l produsese – fluturi în stomac. Deveni brusc conştientă de felul în care arată: cu obrajii înroşiţi de vin, în blugi, cu tricou şi balerini. Poate trebuia să se schimbe? Îşi aranjă părul şi scotoci în geantă după ruj şi farduri.

Uşa se deschise şi cele două femei de serviciu ieşiră. Terminaseră munca din seara aceea.

— Vreţi vă rog să o mai ţineţi puţin? le zise Kitty luând-o în sus pe scări.

Înăuntru era linişte, în afară de Pete nimeni nu lucra atât de târziu. Ca de obicei, el ducea greul, fiind responsabil de soarta revistei. Nu avea o prietenă, dar ea îşi putea imagina ce frustrant trebuie să fie pentru cineva să stea toată seara în casă, aşteptându-l până după zece. Se studie puţin în oglinda de la intrare, îşi înfoie părul, apoi îşi repetă

povestea în minte, încercând să găsească cea mai bună cale de a o prezenta.

Auzi un zgomot în biroul lui Constance şi se îndreptă într-acolo. Tocmai se pregătea să strige pentru a-şi anunţa prezenţa, când se auzi râsul unei femei. Apoi un oftat. Se uită în jur, întrebându-se dacă nu cumva mai e cineva prin birouri. Dar era linişte – o linişte înfiorătoare. Avea un sentiment de surpriză, şi începu să se gândească dacă nu cumva ar fi mai bine să plece. Dar nu-i stătea în fire să lase vreo suspiciune fără răspuns, aşa că înainta mai departe spre birou. Se auzi din nou zgomotul de mai înainte, un zgomot ca de scaun împins pe podea într-o parte şi în alta. Nu se obosi să bată la uşă. Instinctul îi spunea că dacă ar face asta, ar pierde unica ocazie de a vedea cu ochii ei ceea ce în adâncul inimii deja ştia. Deschise uşa şi dădu cu ochii de Cheryl. Fusta ei verde era ridicată peste şolduri, iar picioarele şi le ţinea înfăşurate în jurul lui. Două mâini se plimbau pe spatele ei în sus şi în jos, apucând-o de coapse, de fund, strângând-o şi ciupind-o. Tabloul era atât de lipsit de romantism şi îndemânare încât Kitty se rezemă de tocul uşii, strâmbând din nas. Mâinile alea nu erau în niciun caz ale unui expert.

Stângăcia săruturilor era evidentă după sunet. Din când în când se mai auzea un suspin, iar când auzi vocea lui Pete răguşită de dorinţă, spunându-i adjunctei sale ce are de gând să-i facă, pe un ton mai degrabă vulgar, simţi că a venit momentul să-şi dreagă glasul. Cheryl sări atât de departe de masă încât Kitty se întrebă dacă actul respectiv nu ar putea fi considerat un zbor.

— Isuse, Kitty, zise Cheryl trăgându-şi fusta din jurul mijlocului peste coapse.

Nasturii bluzei erau deschişi, iar ea încerca să-i închidă, cu degete tremurânde. Renunţă repede, strângându-şi deschizătura şi încrucişându-şi braţele pe piept.

— Noi doar… tocmai…

— Tocmai te pregăteai să i-o tragi şefului, zise Kitty. Da, ştiu. Vă rog să mă scuzaţi pentru întrerupere. Se pare că Pete a făcut o propunere avantajoasă pentru voi doi, dar am apărut eu – de altfel, am fost invitată –, ca să vă spun că am spart gheaţa. Dar nu mi se pare că am nimerit într-un moment potrivit.

Se uită la Pete, şi deodată simţi un val de emoţie. Ştia că nu are niciun motiv să se simtă aşa, dar chiar i se părea că a fost trădată. Flirtaseră de câteva ori, dar pentru ea acel joc avusese o însemnătate deosebită, mai ales că venea după aventura dezastruoasă cu Richie. Viaţa ei amoroasă nu mergea deloc bine, îi venea să-şi plângă de milă, când de fapt poate ar fi trebuit să se condamne pentru alegerile ridicole pe care le făcea când venea vorba de bărbaţi. Dar nu prea îi venea să facă asta. Deocamdată nu. Iar în clipa aia îşi plângea de milă doar din cauza felului în care o privea el, cu o vagă expresie de regret în ochi. Ştia că are dreptul să se simtă trădată, pentru că vedea clar că *el* se simte de parcă ar fi trădat-o.

Pete nu se mişcase deloc. Stătea la birou, cu părul răvăşit, şi se uita la Kitty nesigur şi neliniştit, aşteptând să vadă ce va face. Cel puţin el avea suficient de mult bun-simţ pentru a arăta că îi e ruşine.

Cheryl simţi şi ea că s-a întâmplat ceva, pentru că se uita încurcată, când la Pete, când la Kitty.

— Ce se-ntâmplă aici?

Îşi strângea bluza la piept atât de tare încât încheieturile îi albiseră.

— Nimic, zise Kitty, iar vocea ei sună ca o şoaptă, deşi nu-şi dorise asta. Îşi drese glasul şi zise mai tare: Absolut nimic.

Apoi se întoarse şi plecă.

Pe lângă sentimentul de umilinţă, la care se adăugau deziluzia şi victimizarea, în sens profesional, Kitty simţea deodată că este îndreptăţită să scrie articolul aşa cum vrea, indiferent de părerea lui Pete. Avea să-l scrie aşa cum simţea că l-ar fi

scris Constance, şi nu avea să accepte nicio schimbare, în niciun fel, indiferent de sfaturile şi de ameninţările lui. De asta avea nevoie pentru a se apuca de lucru. Îi lipsise încrederea în ea, iar în acel moment nu simţea nimic altceva decât încredere. Mingea era în terenul ei, iar povestea era doar a ei. O apucă spre Fairview. Îşi dădea seama că la acea oră o vizită acasă la Archie nu e cea mai deşteaptă idee. Totuşi, avea o misiune de îndeplinit. Trecu repede printre puştii care se jucau în curte şi urcă scările până la apartamentul lui Archie. Bătu la uşă, legănându-se de pe un picior pe altul. Ar fi vrut să rezolve totul pe loc, nu mai avea răbdare să mai aştepte nici măcar o zi. Îşi drese glasul. Auzi pe cineva alături făcând acelaşi lucru şi, când se întoarse, îl văzu pe puştiul cu mingea de baschet.

— Bună, zise ea.

— Bună, o imită el.

— E acasă?

— E acasă? repetă el.

Kitty îşi dădu ochii peste cap. Puştiul făcu la fel.

Se întoarse şi coborî scările în fugă şi trecu repede prin grămada de copii care îi rânjeau. Se opri după colţ, la Nico's. Era foarte aglomerat. Îl zări pe Archie după tejghea, învârtind hamburgeri.

— Archie, îl strigă ea, făcându-şi loc printre cei care aşteptau, până lângă tejghea.

Se întoarse spre ea şi îi aruncă deja cunoscuta privire amuzată, de parcă ar fi spus o glumă şi el nu ştia dacă să râdă sau nu.

— Aşteaptă la coadă, îi zise el, apoi se întoarse la hamburgeri.

— N-am venit după mâncare, vreau să vorbesc cu tine.

Încerca să vorbească încet, dar, chiar dacă se auzeau şi ştirile de la radio, era imposibil să nu fie auzită în toată încăperea. Archie era deranjat, în mod evident. Colegul lui îi aruncase o privire întunecată. Kitty îşi dădu seama că îi face probleme.

— Bine, zise ea dându-se puţin înapoi. Vreau şi eu o porţie de chipsuri, te rog.

Colegul lui Archie dădu din cap şi se întoarse la lucru, cufundând un coş cu chipsuri în uleiul fierbinte. Pe Kitty o durea stomacul de foame.

— Şi un cheeseburger, adăugă ea.

Archie mai trânti pe placa încinsă un cheeseburger, care începu imediat să sfârâie.

După douăzeci de minute ajunse la casă. Archie veni să o servească.

— N-am reuşit toată ziua să-mi scot din minte ce mi-ai spus, simţind cum se entuziasmează din nou.

— E o chestie de care femeile se plâng deseori, îi răspunse el în timp ce îi punea sos pe chipsuri.

— Trebuie s-o ajuţi, îi zise Kitty.

Ridică privirea şi se uită în ochii ei, pentru prima oară de când intrase.

— Femeia din cafenea… trebuie să vorbeşti cu ea. Poate că ar trebui s-o ajuţi, poate că asta ţi se întâmplă.

Archie îi privi neliniştit pe cei de la coadă, sperând că nu auzise nimeni spusele ei.

— Cinci optzeci, îi zise el.

Nu se grăbi deloc să găsească banii.

— Hai să ne întâlnim iar dimineaţă acolo. Va fi şi ea, nu-i aşa?

Îşi strânse fălcile, gândindu-se, apoi îi făcu semn din cap.

— OK.

Kitty îşi luă mâncarea şi deschise uşa, dând să iasă în stradă.

— Şi crezi că aşa se va opri? o întrebă el.

— Vrei să se oprească?

Îi dăduse un subiect de gândire. Ieşi în noaptea rece. Îi lăsa gura apă. Trecând pe lângă curtea în care se jucau puştii, văzu un băiat care pedala pe o bicicletă cunoscută. Se opri, uitându-se în preajmă ca să se asigure că nu mai sunt şi alţii în gaşcă. Mulţimea prin care se strecurase mai devreme dispăruse. Fie se mutaseră, fie se duseseră acasă.

— Hei, zise ea.

— Hei, auzi o voce imitând-o de pe palierul unde stătea Archie.

Kitty şi băiatul se uitară în sus, să vadă cine a vorbit, apoi se priviră din nou unul pe celălalt.

— Aia e bicicleta mea, zise ea.

— Aia e bicicleta mea.

Băiatul dădea ture pe trotuarul care înconjura curtea, înconjurând-o. Kitty se gândi că nu are mai mult de treisprezece ani. Şi totuşi, o intimida.

— Dacă e a ta, cum de mă plimb eu cu ea?

— Pentru că ai furat-o.

— N-am furat nimic, zise el continuându-şi turele.

— Am lăsat-o legată de grilaj vineri. A luat-o cineva.

De îndată ce îi ieşeau din gură, cuvintele erau repetate imediat de pistruiatul cu mingea de baschet. Vocea lui se auzea mai tare decât a ei, cuvintele se suprapuneau, aşa încât abia se mai putea concentra să-şi dea seama ce spune.

— Probabil că avea o încuietoare de căcat.

— Aşa e.

— Aşa e.

Se opri pe trotuarul dinspre stradă, se ridică din şa şi frână brusc, făcând roata din spate să se ridice în aer. Apoi mai făcu două, trei mişcări în mijlocul drumului.

— O vrei înapoi?

— Da, bineînţeles. Da.

— Da, bineînţeles. Da, se auzi de sus.

Se opri brusc şi sări de pe bicicletă. O ţinea de ghidon, la câţiva metri de Kitty.

— Nu trebuia decât să o ceri.

Kitty se uită în jur, gândindu-se că trebuie să fie o capcană, că undeva stau ascunşi mai mulţi puşti, gata să sară pe ea.

Se îndreptă încet către el, în lumina portocalie, cu chipsurile şi cheeseburgerul în mână. Luă bicicleta şi aşteptă să se întâmple ceva. Dar nu se întâmplă nimic. Apucă ghidonul bicicletei, iar băiatul se îndepărtă.

— Mulţumesc, zise ea cu o voce surprinsă.

— Mulţumesc, se auzi ecoul de sus.

Nu trebuia decât să o ceară.

Era gata să se urce pe bicicletă, când se simţi cuprinsă de o dorinţă copleşitoare de a face ceva.

— Hei! strigă ea.

— Hei! repetă vocea.

— Tu, cel de sus, cu mingea de baschet, zise.

De data asta nu mai veni răspunsul, dar acolo sus îşi făcu apariţia capul roşcovanului.

— Vrei să jucăm? îl întrebă.

N-o mai imită. Capul dispăru şi se auziră nişte paşi coborând pe scări. Începură să joace, fără să scoată un cuvânt. Pe terenul din curtea blocului Kitty se simţea din nou puştoaică.

Când ajunse acasă, urcă bicicleta pe scări atât de concentrată încât rămase blocată când se trezi cu o siluetă în faţa ochilor.

— Isuse!

Scăpă bicicleta. Se gândi că e vreun suporter de-al lui Colin Maguire care se pregăteşte să o pocnească. Apoi îşi dădu seama că ar fi fost de preferat, pentru că în faţa ei stătea Richie, jurnalistul care lucra pentru tabloidul cel rău. Îi venea să-i tragă o palmă, dar observă că un ochi arată ca o prună stricată, pe jumătate închis şi vânăt, iar buzele îi sunt umflate. Nu ştia ce să spună. Toate comentariile sarcastice pe care le pregătise îi ieşiseră din cap.

— Ce-ai păţit?

— Nu te mai face că nu ştii, zise el amărât. Dă-mi costumul şi o să mă car.

Sângele începu să-i fiarbă.

— Cum?

— Costumul meu. Am venit după el. Tipul de jos zice că e la tine.

— A… costumul, repetă ea. Dar de nişte scuze ce zici? Bună, Kitty, îmi pare rău!? Îmi pare rău că am fost un nemernic de tot căcatul?

Nu încercă deloc să-şi stăpânească furia – spuse tot ce simţea.

— Ei, haide, n-o lua aşa, zise el ridicând mâinile. Ştii cum e jocul ăsta, ştii bine cum funcţionează

lucrurile. Am fost trimis să obţin povestea şi mi-am făcut treaba.

— Ţi-ai făcut treaba? Faptul că te-ai culcat cu mine făcea parte din îndatoririle de serviciu?

Îşi pusese mâinile în şolduri şi era atât de aproape de el încât vedea cum aterizează pe faţa lui stropii mici de salivă pe care îi împroşca la fiecare cuvânt. Iar el avea tupeul să pară uşor stânjenit pentru asta.

— Ei bine, asta… asta n-a fost… am băut prea mult. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Nu-i venea să creadă. Derulase în minte acea conversaţie de atâtea ori, stabilind ce trebuie să spună, fiind extrem de furioasă, dar incredibil de elocventă, chiar şi prin insulte, care ar fi trebuit să aibă un efect puternic asupra lui Richie, să-l facă să-şi schimbe viaţa, să-şi plece capul şi să-i pară rău, să fie dezgustat de ceea ce făcuse, atât de dezgustat încât să rămână fără cuvinte, şi totuşi să-şi ceară scuze, cât se poate de clar. Dar iată că stătea acolo, ascultându-l pe individul ale cărui vorbe cu greu puteau fi luate drept scuze. Iar când se dăduse la el, aflase că singurul lucru de care îi părea rău era faptul că se culcase cu ea. Sexul fusese singurul lucru decent – mă rog, pe jumătate decent – care se petrecuse în acea noapte. Era atât de furioasă încât simţi cum o apucă tremuratul. Dar nu voia să plângă, în niciun caz nu voia să-i arate căcănarului insensibil cât de mult o rănise. Încercă să găsească cel mai jignitor lucru pe care i l-ar fi putut spune, îşi stoarse creierul, conştientă că timpul se scurge în timp ce ea se holbează la faţa lui tumefiată. Şi deodată îşi dădu seama că individul vorbeşte.

— …Dar ăsta nu e un motiv să-ţi trimiţi gealatul după mine. E ridicol, Kitty. Ai noroc că n-o să depun plângere şi nu spun nimănui cine a făcut-o. Pentru că, fii sigură, ai putea avea necazuri mari de tot.

— Gealat? Despre ce dracului vorbeşti? N-am „trimis” pe nimeni. Aş fi fost mult mai fericită să-ţi aranjez chiar eu faţa, ca să înţelegi că nu eu sunt de vină şi să te gândeşti puţin la mulţimea celor pe care ai reuşit să-i insulţi în slujbuliţa ta mizerabilă.

Richie încercă să zâmbească, dar buza se întinse şi dintr-o crăpătură începu să curgă sânge, aşa că se opri imediat.

— Mai întâi, slujbuliţa mea mizerabilă, cum zici tu, e la fel cu a ta, aşa că suntem în aceeaşi barcă, domnişoară Logan. Apoi, gealatul sau prietenul tău, nu sunt sigur ce era… Faptul că am petrecut o noapte împreună te-a băgat în belele, Kitty? o întrebă el îngâmfat. Ultima oară când l-am enervat pe Steve Jackson a fost în facultate, când ţi-am vărsat din greşeală un pahar în poală, aşa că poţi fi sigură că ştiu foarte bine cine a venit după mine şi de ce.

— Steve? Steve ţi-a făcut asta?

— Vrei să spui că nu ştiai nimic? Aşa cum vrei să spui că nu ştiai multe alte lucruri în cazul „30 de minute”? N-am timp de pierdut. Costumul meu…?

Kitty ar fi vrut să-i umfle şi ochiul celălalt, dar era atât de şocată de comportamentul lui şi de revelaţia că Steve îl bătuse, încât pur şi simplu descuie uşa, luă costumul de pe canapea, unde îl aruncase, şi i-l dădu.

— Să nu mai calci niciodată pe-aici, îi zise apăsat.

Richie îi aruncă o privire amuzată şi o porni în jos pe scări.

— Stai aşa, zise el oprindu-se şi întorcându-se.

— Unde e USB-ul meu?

— Care USB?

— Era în buzunar. Pentru asta am venit. Romanul meu e acolo.

Stând acolo şi răscolind buzunarele, arăta ca un elev intrat în panică pentru că şi-a pierdut temele.

— N-am niciun USB. Întreabă-i pe cei de la curăţătorie. Poate ţi l-au băgat la aburi.

Richie intrase în panică.

— Serios acum… nu l-ai luat tu? E singura versiune pe care o am.

— Ar fi trebuit să-ţi faci o copie.

Îşi încrucişă braţele, savurându-i panica.

— Aia era copia de siguranţă, calculatorul s-a buşit… la dracu’! Kitty, e la tine? întrebă el disperat. Serios – e la tine?

— Nu, îi răspunse ea, apăsat şi furios. Nu am romanul tău cretin, şi nici nu-l vreau. Şi nu mai urca nicio treaptă, că sun la poliţie.

Îi trânti uşa în faţă.

Se aşeză la masă, cu capul în mâini. Inspira şi expira încet, profund, recapitulând cele spuse. Îi venea să se ducă după el şi să îl provoace din nou, de data asta cum se cuvine.

În sfârşit, mintea i se limpezi. Se duse la canapea, unde lăsase costumul lui Richie înainte de a pleca la Sally, şi se uită în jur. Nu era nimic. Atunci căută sub perne, şi în spatele uneia mâna îi atinse un obiect. Trase perna şi începu să râdă. Ţinea în mână USB-ul lui Richie.

— Acum e rândul meu, zise Kitty.

23

Kitty şi Archie stăteau în cafeneaua din Temple Bar fără să scoată o vorbă. El ţinea în mâini o ceaşcă de ceai, iar ea – o cană de cafea. Erau pe jumătate întorşi în scaune, unul cu faţa către celălalt, aşa încât să poată vedea ce se întâmplă în cafenea. Femeia cu faţă de şoricel intrase puţin după 8 am, la timp, ca de obicei, rămăsese douăzeci de minute, îşi băuse ceaşca de ceai şi biscuitul cu unt şi gem, aşa cum o făcea întotdeauna. După ce plăti şi ieşi, Kitty sări din scaun. Archie încă mai ezita.

— Haide, îi zise ea, văzându-l că stă îmbufnat, ca un copil pe care l-a certat mama lui. Mai repede! O s-o pierdem.

Îl tot zorea, dar el abia îşi târa picioarele în urma ei.

Când ieşiră în stradă, după nenumăratele ezitări ale lui Archie, nu mai era nici urmă de femeie.

— Ah, Archie, am pierdut-o. Ai făcut-o intenţionat. Ar fi trebuit să te pun să intri în vorbă cu ea acolo.

— Nu mă poţi pune tu să fac ceva, zise el hotărât. Şi n-am pierdut-o.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi o luă la stânga, mergând aparent fără ţintă, încet, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

— Dar nu e aici. Ce vrei să spui cu „n-am pierdut-o”? De ce mergi aşa? Archie, crede-mă, în clipa asta se petrec destule în viaţa mea, chiar şi fără eşecul ăsta pe care îl coci tu.

Continua să-l bată la cap în timp ce mergeau. În cele din urmă tăcu şi se mulţumi să meargă alături de el, gândindu-se la tot ce ar fi putut face în dimineaţa aia – lucruri mult mai folositoare.

O luară la dreapta, apoi din nou la dreapta, către chei. O văzură traversând către Halfpenny Bridge.

— Uite-o! strigă Kitty, apucându-l bucuroasă de braţ.

Archie nu părea deloc surprins.

— Ai mai urmărit-o! zise ea acuzator, cu ochii mijiţi.

Nu primi niciun răspuns.

— De câte ori?

— O dată sau de două ori.

— Unde se duce?

— O să vezi.

Traversară podul peste râul Liffey. Femeia dispăru într-o biserică. Archie se opri.

— Mai departe nu merg.

— Hai să intrăm.

— Nu. Aştept aici.

— De ce? Hai să vedem ce face acolo.

— Ce crezi că face? E o biserică. Eu rămân aici, mulţumesc.

— S-ar putea să se roage, s-ar putea să se întâlnească cu cineva înăuntru, să facă schimb de serviete, sau poate cântă, plânge, se plimbă goală în jurul altarului – de unde să ştim?

Archie o privi intrigat.

— Da' te duce mintea…

— Sunt mult mai interesată de a ta. Dacă auzi rugăciunile, aşa cum spui, poate că acolo sunt mai mulţi oameni pe care îi poţi ajuta.

— Te îndoieşti de ce-am spus?

— Acum… da… zise ea sinceră.

Archie se gândi puţin, apoi intră în biserică.

Kitty îl studie. Înăuntru era linişte, vreo zece oameni stăteau aşezaţi ici şi colo. Din când în când se mai auzea cineva tuşind sau trăgându-şi nasul, declanşând un val de zgomote identice printre toţi ceilalţi. Apoi se aşeza din nou liniştea. Archie închise ochii şi-şi înclină capul într-o parte. Părea suferind. Apoi se uită pe rând la cei prezenţi. Privirea i se opri la femeia cu faţă de şoricel, care aprinse o lumânare, apoi se întoarse şi îngenunche, sprijinită de o bancă. Archie se apropie încet şi se aşeză pe banca din spatele ei. Kitty rămase în urmă. Avea motivele ei – voia să-i lase iniţiativa lui Archie, nu se simţea niciodată prea bine într-o biserică, dar mai ales, dacă Archie poseda neobişnuitul dar de a auzi rugăciunile

oamenilor, n-ar fi vrut să le audă şi pe ale ei. Nu minţise când spusese că nu crede în Dumnezeu. Fusese botezată catolică, dar, ca majoritatea catolicilor pe care îi cunoştea, nu era practicantă. Mergea la biserică doar pentru vreo nuntă sau pentru vreo înmormântare. Nu se ruga, cel puţin nu îngenunchind lângă pat în fiecare seară, într-un ritual. O făcea doar când se simţea pierdută, rugându-se ca problema pe care o are să se rezolve mai repede, şi nu se gândea niciodată cui îi adresează ruga. Putea să înţeleagă că Archie crede că poate auzi rugăciunile oamenilor, că după ce atâta vreme se gândise că nimeni nu i-a ascultat rugăciunile pentru fata lui, era convins că cineva, undeva, chiar dacă nu era Dumnezeu, se poate să-l fi auzit. Iar pe urmă începuse să audă şi el. Poate că totul se întâmplase pentru a-l ajuta să creadă că rugăciunile lui nu au fost în van, ci că acela care le auzise era lipsit de putere, aşa cum era şi el. Sau poate pur şi simplu era ţicnit. Kitty se aşeză pe o bancă în spate şi încercă să se gândească la orice altceva în afară de rugăciuni, dar îi era greu. Avea atât de multe în minte, şi atâtea lucruri pentru care să-şi facă griji. Iar acolo era linişte, atât de multă linişte încât i se părea că stă pe un ţărm şi un val tăcut o trage spre mintea ei.

Îşi făcea griji legate de Pete, de Richie, de faptul că se gândise că Steve o ignoră, când el de fapt sărise în apărarea ei. Se gândea la felul în care se simţise aflând asta, la prezentarea de vineri. *Dacă* era aprobată, avea să-şi petreacă weekendul scriind. În plus, în două săptămâni trebuia să-şi găsească altă locuinţă, să-şi caute ceva de lucru. Iar între timp trebuia să se implice în furtul autobuzului de la azil. Dar cel mai important loc în mintea ei îl ocupa modul în care ar fi putut vreodată să-i ceară scuze lui Colin Maguire. De un lucru era absolut sigură. Descoperise felul în care trebuia să scrie povestea lui Constance şi, cu sau fără permisiunea lui Pete, avea s-o scrie.

După un sfert de oră femeia cu faţă de şoricel se ridică şi ieşi din biserică. Nici nu se uită la Kitty,

părând că nu-şi aminteşte că au fost în aceeaşi cafenea trei dimineţi la rând. Archie se ridică şi el, apoi trecu pe lângă Kitty, îndreptându-se către lumina strălucitoare de afară. Mijiră amândoi ochii.

— Acum unde se duce? îl întrebă Kitty.

— Nu ştiu, n-a durat niciodată atât de mult, zise el suspinând.

Părea obosit.

— Cum a fost? îl întrebă ea.

— Una e să fii într-o mulţime sau în autobuz – auzi din când în când câte-o chestie pentru care se roagă cineva, de exemplu sunt oameni care se roagă să nu întârzie, sau pentru rezultate bune la şcoală sau la facultate, pentru vreo chestie de la muncă sau pentru o ipotecă ori un împrumut pe care vor să-l primească. Dar aici… Răsuflă adânc şi continuă: Aici e treabă grea.

— Ce-ai auzit?

O privi îndoit.

— E cam… intim, nu-i aşa?

— Trebuie să ştiu, îi răspunse Kitty direct. Altfel cum aş putea să scriu despre asta? Şi nu cred că ai vreo clauză de confidenţialitate care să-ţi interzică să vorbeşti cu cineva despre lucrurile pe care le auzi.

— Totuşi, zise Archie dând din umeri, aş prefera să nu vorbesc. N-a fost tocmai plăcut. De obicei oamenii nu se roagă atunci când sunt fericiţi. Iar dacă o fac, nu se duc s-o facă acolo la nouă dimineaţa într-o zi lucrătoare.

Se opriră pe chei. Străbătuseră un trotuar larg şi se aflau pe o terasă pe care era amenajat un restaurant. Femeia cu faţă de şoricel se duse la chioşcul de cafea de lângă O'Connell Bridge şi începu să se pregătească pentru deschidere.

— Ce crezi că ar trebui să fac? întrebă Archie.

— Cred că ar trebui s-o ajuţi atât cât poţi. Cred că asta ţi-ar fi de ajutor. Şi mai cred că ar trebui să începi cu ea.

O priveau amândoi.

— Dacă se află asta, lumea va spune că sunt nebun.

— Şi asta n-ar fi mai bine decât ce zici tu că cred acum despre tine?

Archie cântări puţin situaţia, apoi aşteptă o pauză în trafic şi se repezi peste drum, la chioşc.

— Cred că ar trebui să-i mai dai o şansă, îi zise Gaby lui Kitty când trecură la a doua cafea în restaurantul hotelului din Merrion Square.

Kitty o sunase cu o seară înainte pentru a stabili locul de întâlnire. Gaby alesese un loc şi până în acel moment vorbise numai ea, iar Kitty spera că Gaby o să se ocupe şi de nota de plată, pentru că i se părea că au comandat cea mai scumpă cafea pe care o băuse vreodată. Stăteau afară, în grădină, iar în jurul lor toată lumea se întâlnea şi se despărţea. Gaby era cu un ochi şi o ureche la tot ce se petrecea în jur. Îşi aprinse altă ţigară. Părea să trăiască cu iluzia că pe Kitty n-o mai interesează povestea Evei, şi se lansă într-o tiradă despre cariera Evei, începând cu clienţii celebri şi revistele în care apăruse. Presupunerea lui Gaby era corectă. Kitty se îndoia că ar trebui să mai piardă timpul cu Eva după ce primise acel răspuns despre poneiul ei, dar nu le spusese nimic, nici Evei, nici lui Gaby. Totuşi, nu erau nişte femei neinteresante. Kitty refuzase o dată să se întâlnească cu Eva, nefiind sigură că o să afle vreodată de la ea ceva despre viaţa personală care să nu aibă nicio legătură cu meseria. Considera că pur şi simplu nu mai are timp de pierdut cu o carte pe care o închisese de mult.

— Au vorbit despre ea în *Vogue,* la rubrica „Cine-i mai tare”, şi în *Cosmopolitan,* la „Tineri de carieră”. E de-a dreptul *incredibilă.*

Îşi închise ochii şi se scremu din tot corpul pentru a accentua ultimul cuvânt. Deschise ochii şi mai trase un fum din ţigară.

— E o carte închisă, Gaby. De fiecare dată când îi pun o întrebare fie refuză să răspundă, fie o coteşte către ceea ce face. Ştiu că e o fată muncitoare şi că e pasionată de politica ei în ce priveşte clienţii, dar eu

am nevoie de mult mai mult. Ceilalţi oameni pe care îi intervievez sunt mult mai…

Încercă să se gândească la un mod mai politicos de a o spune, dar îşi dădu seama că stă de vorbă cu Gaby, pentru care politeţea nu avea prea mare importanţă.

— …Substanţiali. Mă intrigă. Vreau să aflu mai multe, iar când sap mai adânc găsesc mai multe. Eva nu vrea să se deschidă, iar eu nu vreau s-o forţez să vorbească despre lucruri pe care nu vrea să le pomenească. Nu sunt genul ăla de jurnalistă.

Gaby ridică o sprânceană, semn că îşi imagina altceva.

— Cel puţin nu mai sunt, zise Kitty scoţându-şi bărbia în faţă.

— E greu de ajuns la ea acum, îmi dau seama de asta. Problema Evei este… Gaby se opri, pentru a obţine un efect spectaculos, apoi continuă:… *Creativitatea.*

O zise de parcă ar fi fost un cuvânt urât. Îşi coborî vocea, astfel încât să nu poată auzi nimeni secretul pe care se pregătea să-l spună.

— E o fată care consideră că *arta* ei vorbeşte de la sine, începu Gaby, dându-şi ochii peste cap. Zău. Am de luptat împotriva tâmpeniei ăsteia cu toţi scriitorii mei. Fiecare crede că opera lui e vocea lui, nu înţelege niciunul că trebuie să ofere chiar el o voce. Nu înţelege că oamenii ca mine şi ca tine sunt cei care-i ajută să-şi vândă creaţiile nenorocite. Ştii cât mi-a luat s-o fac pe Eva să deschidă blogul „Cu dedicaţie”? Ei îşi imaginează că lucrurile astea stau în calea celor asupra cărora îşi imaginează că trebuie să se concentreze. Gândeşte-te la asta, dacă James Joyce ar fi trăit azi, nu crezi că mesajele lui pe Tweeter i-ar fi făcut opera mult mai accesibilă?

Kitty spera din tot sufletul că nimeni nu trage cu urechea la conversaţia lor.

— În orice caz, zise Gaby dând din mână, Eva este o persoană interesantă, are o inimă mare, nu trebuie decât să petreci mai mult timp cu ea, pentru a o ajuta

să se deschidă, iar atunci când vei vedea ce e în interior… Ei bine, atunci o să înţelegi totul.

— Ştii ceva despre ea?

— Ştiu cam tot ce se poate şti, ceea ce nu e chiar aşa de mult, dar am aruncat o privire înăuntru o dată sau de două ori. Vreo trei ani a fost prietena fratelui meu. El e un idiot, dar ea e adorabilă. De atunci suntem foarte apropiate. Am jurat s-o ajut şi nu vreau s-o dezamăgesc.

Kitty voise să vorbească cu Gaby despre ceva ce nu avea nicio legătură cu Eva Wu, dar după ce se apucaseră să vorbească despre ea descoperise o perspectivă nouă asupra fetei de a cărei poveste era interesată.

— Mi-ar fi de folos dacă aş putea discuta cu clienţii ei, să aud poveşti despre modul în care i-a ajutat, să aflu ce a făcut pentru ei. E atât de secretoasă în privinţa asta…

— Nu e atât secretoasă cât protectoare. Îşi protejează clienţii. Insistă asupra discreţiei. Consideră că ceea ce face e mai mult decât cumpărarea unui cadou, şi lucrurile chiar aşa stau. Ce face ea e foarte deosebit.

Kitty îşi scutură capul, încurcată.

— Ştiu… O să înţelegi ce spun când vei ajunge la Cork.

— De unde ştiai că merg la Cork?

— La nuntă? Am presupus.

— Nunta de vineri, zise Kitty, rămânând cu gura căscată. Desigur…

Luată cu emoţiile drumului pe care-l avea de făcut cu Birdie, uitase de nunta care avea loc acolo vineri, şi la care avea să fie prezentă şi Eva, pentru a le face cadouri celor din familia Webb.

O întrebă pe Gaby:

— Cum călătoreşte Eva de obicei?

— Cu maşina. De ce?

— Întreab-o dacă vrea să meargă cu noi joi. Cu autobuzul. O să am ceva de făcut acolo, şi cred că o să-i placă.

— Sigur, zise Gaby, privind peste umărul lui Kitty către tipul cu care urma să se întâlnească. Uite-l pe Jools Scott. Scriitorul. Minunat în pagină, dar ca persoană nu poate lega două cuvinte. Dacă reuşesc să-i obţin un interviu e un mare succes, zise ea coborându-şi foarte mult vocea şi făcând bucuroasă cu mâna.

— Înainte de a pleca, vreau să te rog ceva. Sunt sigură că toată lumea îţi cere asta, dar mă întrebam dacă nu cumva îmi poţi face o mare favoare.

Kitty ajunsese la subiectul pentru care voise să se întâlnească cu Gaby. Puse pe masă USB-ul lui Richie şi o fixă pe Gaby, cu cel mai dulce zâmbet posibil.

Spre marea uşurare a lui Kitty, Gaby se ocupă de notă – folosind cardul de credit al editurii. Considera că astfel o poate mitui pe Kitty să scrie frumos despre Eva. Simţind că îi e datoare Evei pentru că o dezamăgise de două ori, Kitty îl sună pe Nigel, asistentul de la biroul lui George Webb.

— Molloy Kelly…

— Sunt Kitty Logan. Sunt în faţa clădirii. Eva Wu este incredibil de protectoare cu clienţii ei, aşa că nu vrea să-mi spună nimic. Dacă vreţi ca articolul meu să fie cât se poate de favorabil, trebuie să aflu câteva lucruri.

Bărbatul tăcu preţ de câteva clipe, apoi îi spuse încet:

— Bine.

Cinci minute mai târziu era în faţă, alături de ea, într-un alt costum. Când îi văzu bicicleta, buzele i se strâmbară într-un zâmbet.

— Ce drăguţ. Dar cu mine mergi pe jos, nu vreau să mă vadă cineva cu tine şi cu maşinăria asta antică.

Kitty zâmbi. Îşi legă bicicleta şi porniră pe jos, către esplanadă. Se aplecară peste balustradă, contemplând apa murdară a râului Liffey.

— Hai să trecem direct la subiect. Sunt homosexual…

Se uită lung la Kitty, dar ea nu avea chef de comentarii deştepte.

— Sunt dintr-un mic sat din Donegal, unde fiecare ştie totul despre toată lumea. De îndată ce am început să vorbesc am ştiut că sunt homosexual, iar în familia mea chestia asta e absolut inacceptabilă. Taică-meu este lăptar, ca şi tatăl lui, ca şi bunicul lui. Sunt singurul băiat din familie şi toată lumea se aştepta să continui tradiţia. Dar nu era o viaţă care să mă atragă. Părinţii mei sunt catolici fanatici. Pentru ei, iadul e un lucru cât se poate de real. Sexul înainte de căsătorie e un motiv destul de bun pentru ca o fată să fie dezmoştenită. Noroc că părinţii mei habar n-au de asta în cazul surorilor mele. Ei trăiesc într-o lume ghidată de normele religiei şi nici nu se gândesc să încalce vreuna. Nu pot vedea mai departe de atât – e tot ce au avut sau ştiut vreodată. Homosexualitatea… zise el râzând, imaginează-ţi ce cred ei despre asta. Dacă taică-meu n-a înţeles de ce nu vreau să fiu lăptar pentru tot restul vieţii, fii sigură că nu va înţelege ce-i aia să iubeşti un bărbat. Când i-am spus că nu vreau să fiu lăptar şi să continui tradiţia familiei, n-a mai vorbit cu mine aproape un an. Imaginează-ţi cum s-a simţit când i-am spus că sunt homosexual. Dar nu am avut de ales – trebuia să-i spun. Întâlnisem pe cineva care juca un rol important în viaţa mea, şi simţeam că trăiesc într-o minciună continuă dacă nu pot vorbi despre el sau despre viaţa mea din Dublin, sau dacă nu-l pot aduce în familie la diverse evenimente. În cele din urmă i-am spus. Ei bine, mama nu s-a descurcat rău – mi-a pus condiţia să nu mai vorbim niciodată despre asta şi se roagă în fiecare seară să mă vindec –, dar tata a refuzat să mai stea vreodată cu mine în aceeaşi casă. Nu mă priveşte în ochi şi nu-mi adresează niciun cuvânt.

— Cred că ţi-a fost tare greu.

— Da.

Rămase tăcut.

— Asta a durat vreo cinci ani. Nu ne-am spus nicio vorbă vreme de cinci ani. Mă rog, eu am încercat, dar… Şi a venit ziua în care a împlinit şaizeci de ani. M-am gândit că, dacă nu apar la un asemenea eveniment, nu e în regulă. Voiam să-i fac

un cadou, un dar la care, dacă se uita, să poată înţelege în cuvintele lui ce încercam eu să-i spun. Aşa că am angajat-o pe Eva.

— De unde ai auzit de ea?

— L-a ajutat pe un prieten de-al meu, zise el zâmbind. Dar asta e o altă poveste, nu avem timp de ea azi. A stat cu noi în Donegal o săptămână, pentru că a insistat că numai aşa poate lucra. A avut peripeţii foarte ciudate, dar a fost teribilă – s-a adaptat imediat.

Kitty observase că e partea care îi reuşeşte cel mai bine Evei.

— Mama era convinsă că e prietena mea, că m-am „vindecat", şi nimeni n-ar fi putut face mai multe pentru ca Eva să se simtă mai bine.

— Şi tatăl tău?

— A reuşit să doarmă în casă în timp ce eram acolo, ceea ce a fost un progres, dar s-a asigurat că nu nimerim amândoi la aceeaşi masă şi că nu ne întâlnim peste zi. Surorile mele i-au cumpărat o motoretă – era visul vieţii lui să-şi cumpere una –, dar eu voiam să primească un cadou care să însemne foarte mult şi pentru mine, şi pentru el. M-am gândit că nu există vreo cale pe lumea asta pentru ca fata aia să afle ce cadou putea face minunea pe care mi-o doream.

— Şi a făcut-o?

Spre surprinderea ei, Nigel scutură din cap.

— Nu, n-a fost tot ce mi-am dorit. A fost mai mult decât atât. A făcut un album de familie. A găsit fotografii cu bunică-său şi cu taică-său, care lucrau împreună la fermă, fotografii cu el şi cu taică-său lucrând împreună, apoi fotografii cu el şi cu mine, din ziua în care m-am născut până în ziua în care am plecat din casă. Fotografii cu noi împreună la fermă, cu el dându-mă în leagănul pe care mi-l construise, fotografii pe care nu le mai văzusem niciodată. Tata a fost nevoit să taie unul dintre stejarii din curte. A fost distrus, pentru că era unul dintre copacii în care ne-am jucat toţi când eram copii: şi eu, şi el, şi tatăl lui. Copacul în care era leagănul ăla. Dar din cauza

zăpezii mari din acel an rădăcinile s-a uscat şi copacul n-a supravieţuit. Eva a luat aşchii din copacul ăla şi le-a folosit pentru a decora copertele albumului. Pe prima copertă a încropit numele lui şi mesajul meu de „la mulţi ani”. Mi-a cerut şaizeci şi cinci de euro pentru asta şi patruzeci pentru fotografii şi mărunţişuri.

Atât m-a costat cadoul.

— A funcţionat?

— Mama mi-a zis că l-a auzit plângând când s-a uitat prin album, după ce ea s-a dus la culcare. Nu mi-a spus nimic săptămâni întregi. Pe urmă, din senin, m-a sunat.

— Ce-a spus?

Nigel începu să râdă.

— A început să-mi povestească o problemă pe care o avea la fermă. Ceva despre nişte vaci în călduri. Mi s-a părut atât de surprinzător faptul că-i aud vocea la telefon, încât n-am înţeles nimic din ce spunea. N-a pomenit nimic despre anii în care n-am vorbit, a fost ca şi cum am fi reluat totul din punctul în care rupsesem legăturile.

— Aşadar… Eva e incredibil de pătrunzătoare.

— E mai mult decât atât. A înţeles cum gândeşte tata, ce anume îl supără sau îl dezamăgeşte, ce îl poate mişca, ce îi poate zdruncina convingerile. A trăit alături de noi şi ne-a pus nişte întrebări şi a ascultat poveşti… iar la final a venit cu soluţia. Taică-meu e un tip foarte sensibil, dar e închis, nu şi-ar arăta niciodată emoţiile şi nici n-ar discuta despre ele. Şi totuşi, Eva a găsit un cadou care să-l mişte profund.

Kitty căzu pe gânduri.

— Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Bine. Acum să nu mă mai cauţi la serviciu, îi zise el insolent şi se îndepărtă pe chei.

24

Kitty coborî din autobuz la Kinsealy, suburbia din nordul Dublinului, lângă grădina din centru. Era miercuri dimineaţă, iar pe câmpurile dimprejur oamenii se adunaseră la cules de căpşune. Dincolo de acele câmpuri erau grădinile tatălui lui Steve. De fapt, el era proprietarul tuturor pământurilor, începând cu grădina din centru, care atrăgea mulţi vizitatori. Spre surpriza şi frustrarea multora, reuşise să ţină piept mulţi ani dezvoltatorilor imobiliari. În anii de criză ofertele se opriseră, dar până atunci refuzase milioane, mulţumindu-se cu pământul îngrijit şi cultivat. Avea suflet de fermier, cu toată duritatea de rigoare. În plus, n-ar fi ştiut ce să facă dacă cineva i-ar fi pus douăzeci de milioane în contul de la bancă. I-ar fi răpit plăcerea de a găsi unelte noi pentru grădinărit. Considera că o zi bună este aceea în care lucrezi pământul. Şi în care îi repezi pe ceilalţi.

— Mă gândeam că te-ai ascuns sub o piatră, îi zise el lui Kitty când intră în sediul clubului.

— M-am gândit că eşti cel mai potrivit om pentru a-i veni de hac pietrei.

— Cel mai tare pe care-l poţi găsi, aş zice.

O privi prudent. Era nervos.

— Sunt deschisă la orice propunere, îi zise ea zâmbind, ceea ce îl enervă şi mai tare. Cum merge treaba? Afacerile sunt prospere?

Se uită la ea, apoi înapoi la hârtiile de pe birou.

— Dacă îl cauţi pe Steve, prăşeşte lotul cincizeci.

— Steve prăşeşte? zise Kitty şi izbucni în râs. Ce ştie el despre prăşit?

— Mai multe decât ştii tu despre jurnalism, asta e sigur, îi răspunse el cu un lătrat.

Ultima replică o pusese la locul ei.

— Are o prietenă, ştii?

— Ştiu.

— Katja.

— Ştiu.

— O fată drăguţă.

— Ştiu.

— Se descurcă bine la slujbă.

— Ştiu. Face fotografii.

— Ea a făcut-o pe asta.

Se uită din nou urât, iar Kitty ridică ochii spre peisajul superb al unei coaste stâncoase din districtul Kerry, într-o zi ceţoasă. Avu efectul scontat: frumuseţea pură a peisajului şi gândul că fotografia fusese făcută de Katja o făcură să se simtă stânjenită.

— Care e numărul cincizeci?

Îi arătă cu mâna o hartă din perete şi îşi văzu mai departe de treabă.

Kitty îşi făcu drum printre parcele zâmbindu-le celor pe care îi întâlnea în drum. Unii munceau, alţii stăteau în şezlonguri, bând ceai din sticle, iar prin preajma lor alergau copii care se udau cu stropitorile. Fiecare lot avea un peisaj diferit. Îşi aminti de înscrisul de pe tabla din cafeneaua în care fusese cu Archie: „Fiecare masă are o poveste de spus.”

Îl găsi pe Steve singur cu prăşitoarea. Făcea un zgomot care ar fi acoperit orice strigăt. Rămase lângă gard, privindu-l. Era concentrat asupra pământului din faţa lui. Spre surpriza ei, aruncase geaca de piele şi rămăsese în tricou, cu braţele la vedere. Purta blugi şi o pereche de cizme groase, şi era plin din cap până-n picioare de pământ şi iarbă, pe lângă care se mai vedeau şi pete pe care Kitty nu le putea recunoaşte. Părul îi era mai ciufulit decât de obicei. Într-un târziu, ridică ochii şi o văzu.

Îi zâmbi şi îi făcu cu mâna, oprind imediat prăşitoarea.

— Kitty, zise el surprins.

— M-am gândit eu că o să te surprindă vizita mea.

— De când eşti aici?

— De câteva minute. Îţi studiam figura concentrată.

Se încruntă, imitându-l, şi îşi ţuguie buzele, aşa cum făcea el în facultate când învăţa sau dădea vreun examen.

Steve începu să râdă.

— Te-a întâmpinat tata?

— Cel mai ca lumea comitet de primire cu putinţă.

— Îmi pare rău… zise el îngrijorat.

— Nu-ţi face griji, prefer asta în locul bălegarului de pe uşă din fiecare zi.

— Au făcut-o din nou?

— Nu. De duminică s-au oprit. Aşa pare, zise ea, dându-şi seama chiar în acel moment că nu mai avusese nicio surpriză. Poate au dat de necaz. Şi apropo de necaz, zise ea mergând pe lângă gard şi intrând pe poartă, am venit să-ţi dau asta.

Îşi întinse braţele şi-l îmbrăţişa strâns pe Steve, cu toată puterea. Îşi dădu seama că e şocat. Trupul îi rămăsese rigid, nu îi era deloc bine în acea îmbrăţişare, dar lui Kitty nu-i păsa: voia să-i mulţumească pentru ce făcuse pentru ea. Până la urmă Steve se relaxă şi, spre surpriza ei, îi puse braţele în jurul mijlocului. Kitty se simţea ciudat de bine. Nu se aşteptase ca el să reacţioneze aşa, n-ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi împins-o de lângă el, chiar dacă ar fi apreciat gestul, dar îşi dădu seama deodată că stau acolo îmbrăţişaţi strâns, din voinţa amândurora. Feţele le erau foarte apropiate, iar ochii lui albaştri sondau într-ai ei. Kitty înghiţi în sec.

— Ăsta trebuia să fie un „mulţumesc”, zise ea încet.

Steve se încruntă.

— „Mulţumesc” pentru ce?

— Pentru că mi-ai curăţat uşa de vopsea şi treptele de excremente, pentru că mi-ai lăsat patul tău, dar mai ales pentru că faţa lui Richie arată ca o roşie putrezită.

— Ah, înţeleg.

Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Apoi chiar mai mulţi paşi înapoi. În cele din urmă se trase în spatele maşinii, care stătea acum între ei. Redevenea Steve cel obişnuit.

— Deci ai aflat.

— A venit la mine să-şi ia costumul pe care-l dăduse la curăţat. A crezut că eşti iubitul meu şi că m-ai prins. Era îngrozit.

Steve se încruntă din nou.

— Căcănarul. Dacă-l prind, o încasează din nou, pe onoarea mea.

Kitty fu surprinsă de reacţie. Steve nu era un tip violent. Nu fusese niciodată agresiv. Nu era nici prea blând, dar prima lui metodă de apărare era aplanarea conflictului. Nu sărise niciodată la bătaie.

— Ei bine… ai făcut-o o dată, şi-ţi mulţumesc.

— De fapt, de două ori, îi zise el zâmbind. Aproape că mi-am fisurat pumnul.

Ridică mâna, şi atunci Kitty văzu monturile umflate şi învineţite.

— O, Steve, îmi pare rău.

Se apropie să-l atingă, dar Steve îşi retrase imediat mâna.

— E în regulă. Nu e mare lucru.

— Am crezut că nu mai vorbeşti cu mine.

Nu ştia ce să-i răspundă. Nu înţelegea nimic.

— Mi-ai închis telefonul, şi am crezut că eşti supărat pe mine. Pentru povestea din ziarul de duminică. Pentru că am dat-o iar în bară.

— Nu, nu, Kitty. Nu, zise el cu blândeţe. În niciun caz. Eram atât de furios. Dar pe el. De ce să mă supăr pe tine?

Ea ridică din umeri şi se uită în jur, simţindu-se deodată vulnerabilă alături de el. Ar fi vrut atât de mult să-i placă, atât de…

Nu! Nu putea să simtă aşa ceva *pentru Steve.*

— Şi ce mai zici… Cum merge articolul?

— Îmi place *la nebunie,* zise Kitty dându-şi sentimentele deoparte şi răspunzându-i entuziasmată.

El râse.

— Am întâlnit nişte oameni extraordinari. Abia aştept să-ţi povestesc despre ei.

— Sună bine, zise el zâmbind. S-ar zice că au revenit zilele bune.

— Da? zise ea mişcată de remarca lui.

— Da. Te-ai întors la chestiile cu care obişnuiai să mă plictiseşti. E atât de bine să te văd aşa… fericită, îi zise el privind-o lung.

„Fericită.” Se gândi la asta. Da, era fericită. În ciuda tuturor porcăriilor care i se întâmplaseră, era chiar fericită.

— Vrei să mergem să mâncăm sau să bem ceva, sau…?

— Mi-ar plăcea, dar trebuie să ajung la Kildare, la femeia cu fluturii. Trebuie neapărat să aflu mai multe despre ea. E absolut fascinantă, ca o creatură dintr-un roman de Tolkien. Iar după aia am un interviu pentru o slujbă.

— Unde?

— La şcoala serală din Ashford. Cursuri de media. Deşi mă cam bate gândul să-l anulez.

— Să nu îndrăzneşti, o avertiză el. O să-i faci praf.

— De asta mi-e teamă.

— Kitty, zise el fixând-o cu ochii lui albaştri, o să fii minunată.

Era foarte mişcată de replica lui şi se simţi ridicolă când îi dădură lacrimile. Nu mai primise de multă vreme vreo laudă, şi mai ales nu de la Steve, şi nici măcar nu-şi dăduse seama cât de mult îşi dorise o laudă din partea lui. Lăsă capul în jos, privind pământul de sub picioare, şi îşi drese glasul.

— Mâine plec într-o excursie, şi mă întrebam dacă aş putea s-o iau şi pe iubita ta.

Simţise cuvintele în gură ca pe nişte bucăţi de cretă, dar se străduise, şi spera ca el să bage de seamă cât se străduise.

— Katja? De ce?

— E cea mai tare poveste dintre toate, îi zise ea zâmbind. Birdie, una dintre persoanele de pe listă, a făcut un pariu că va trăi până la optzeci şi cinci de ani, iar mâine chiar îi împlineşte. Mergem la Cork să luăm câştigul.

— Glumeşti. Câţi bani?

— Zece miare, îi răspunse Kitty rânjind. Sau echivalentul în euro, cel puţin. Aşa că am nevoie de un fotograf. Vom rămâne acolo peste noapte, iar pe drum mai sunt câteva chestii pe care aş vrea să le fotografieze.

Steve se gândi puţin.

— O să-i dau de ştire.

— Mulţumesc. Îţi trimit un text cu detalii despre plecare. Dacă nu poate veni, anunţă-mă, ca să pot găsi pe altcineva. Acum cred c-ar fi mai bine să plec.

Rămaseră încremeniţi, iar Kitty simţi că, dintr-odată, îşi doreşte să fie prinsă din nou într-o îmbrăţişare ca cea de mai devreme. Uluită de ce simţea, se întoarse şi plecă, cu o senzaţie ciudată în suflet.

— Dar, Eugene, nu înţeleg de ce i-ai povestit despre asta? strigă Ambrose la prietenul şi colegul ei.

Faţa lui Eugene se înroşi. Mânia lui Ambrose era mai aprinsă decât părul ei. Mai avusese de-a face cu ea, şi nu se descurcase prea bine. Accesele ei de mânie îl reduceau la rolul de epavă bâlbâită.

— Pentru că a venit vorba, zise el cu o voce pierdută.

Vocea lui o stârni şi mai rău.

— Cum putea să vină vorba de aşa ceva în conversaţia voastră? Nu are nimic de-a face cu serviciul nostru. Ah, ştiam că nu trebuie să te las să vorbeşti cu ea, zise ea indignată, plimbându-se prin bucătărie.

Şi totuşi, amândoi ştiau că lucrurile nu stau aşa. Dacă Eugene nu vorbea cu reporterii, nu se publica nimic, deci nu se făcea nicio reclamă muzeului. Iar ei aveau mare nevoie de reclamă, şi cu siguranţă nu exista modalitate mai bună pentru a-şi face cunoscute părerile şi grijile privitoare la extincţia multor specii de fluturi. Eugene se descurca bine cu oamenii, toată lumea ştia asta. Dacă nu îl avea alături, Ambrose era absolut incapabilă să se descurce în relaţiile cu oamenii. Devenise prea conştientă de felul în care arată şi prea obsedată de ceea ce gândesc alţii despre ea pentru a reuşi să formuleze ca lumea un gând, ca să nu mai vorbim de afaceri sau de promovarea muzeului. La telefon se descurca, dar ştia foarte bine şi că reuşise să înconjoare de mister, aşa că prefera să nu aibă de-a face cu nimeni. În felul ăsta nu contribuia deloc la

zvonurile şi poveştile cu „Am întâlnit-o pe Ambrose Nolan…”.

De fapt, lucrurile stăteau mult mai rău. Îşi cumpăra haine şi bunuri de pe internet, asigurându-se că pachetele pentru primirea cărora era nevoie de o semnătură ajung la muzeu, la Eugene, sau la Sara, fata care se ocupa de cafenea. Dar ceea ce nu ştia nimeni era tocmai acel lucru care îi scăpase lui Eugene în discuţia cu reportera. De fapt, fuseseră două lucruri. Pe primul Eugene i-l spusese lui Ambrose, ştiind că s-ar putea să se enerveze, dar ea explodase pur şi simplu. Al doilea era de neiertat. Ştiuse asta chiar din clipa în care îl spusese, dar nu se putuse abţine. Pur şi simplu îi scăpase. Reportera era bună – avea propria metodă de a stoarce informaţiile, de a le face să iasă la iveală, ceea ce pe Eugene îl deranja foarte tare. Spusese lucruri despre care nici măcar nu ştia că sunt adevărate înainte de a se trezi că scoate acele vorbe pe gură.

— Îmi pare rău că i-am spus de operaţie, reuşi el să lege câteva cuvinte. N-ar fi trebuit să o fac. De fapt, nici nu ştiu de ce am făcut-o. O să mă asigur că nu va pomeni despre asta în articol.

Se referea la faptul că Ambrose strângea bani de foarte multă vreme pentru a-şi îndepărta de pe faţă semnul din naştere. Fusese la mai mulţi doctori şi avea nevoie de un tratament cu laser foarte îndelungat pentru a scăpa de acel semn, dar i se spusese că e posibil. Iar despre asta nu voia să ştie şi alţii. Ideea că Eugene discutase despre aspectul ei cu altcineva o făcea să se simtă umilită.

— Nici n-am ştiut că nu vrei să ştie nimeni despre raport, zise Eugene mai sigur pe el, cu vocea răsunând de încredere, iar Ambrose îl crezu.

— Cui ai mai spus?

— Nimănui.

— Vezi? Ştiai că nu trebuie să spui nimic. Altfel le-ai fi spus asta şi altora.

— Uite ce e, Ambrose, calmează-te. Ce faci tu este minunat. Ar trebui să fii mândră. Am citit raportul tău de nenumărate ori, şi este cel mai bun pe care l-

am citit vreodată. Sunt mândru de tine; ar trebui să spui tuturor ce ai descoperit. Faptul că ai fost invitată la simpozion pentru a vorbi despre subiectul ăsta e o onoare extraordinară şi o confirmare a faptului că studiile tale sunt remarcabile. Simpozionul ăsta e cea mai bună oportunitate, şi ştii bine asta. Nu se ţine în Irlanda în fiecare zi, şi nici măcar în fiecare an.

Se referea la simpozionul din acel an, care urma să-şi deschidă lucrările la Universitatea din Cork, în prezenţa lui Sir David Attemborough, preşedintele Organizaţiei pentru Conservarea Fluturilor. Aveau să apară recenzii şi ştiri despre ultimele iniţiative pentru limitarea numărului de specii de fluturi şi molii şi despre conservarea habitatului lor. Era totodată o ocazie pentru cercetătorii din întreaga lume de a-şi prezenta lucrările într-un forum de specialitate. Era o ocazie de a contura o perspectivă asupra încercărilor viitoare la care aveau să fie supuşi fluturii, inclusiv schimbările de climă. Iar Ambrose se număra printre cei care fuseseră invitaţi să vorbească. Eugene confirmase în numele ei, ştiind că o va înfuria, dar pentru asta aveau timp destul să se certe. Depindea de ea dacă merge sau nu la simpozion, şi Eugene n-ar fi fost în stare să spună în acel moment ce se va întâmpla, dar nu avea de gând să cedeze prea uşor.

— Deci ai făcut-o intenţionat, îi strigă ea, cu faţa aprinsă şi ochii scăpărători, unul verde, strălucitor, iar celălalt de un căprui banal, dar la fel de înspăimântător. Ca să mă obligi s-o fac. Dacă scrie despre asta, atunci trebuie s-o fac. Aşa ţi-ai zis, nu?

— Cred că trebuie să vorbeşti despre munca ta, zise el hotărât, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii. Mă îndoiesc că a mai studiat cineva în lume fluturele-păun la fel de mult ca tine. Ai suficiente date şi poţi să faci dovada. De ce să petreci cinci ani studiind şi alcătuind un raport dacă nu ai de gând să-l arăţi nimănui?

Îşi dădu seama că ridicase treptat tonul. Ambrose părea surprinsă. Ba chiar amuzată.

— I-ai spus că merg la Cork, şi acum vrea să meargă cu noi, zise ea frustrată.

— Pardon! Vrea ca *noi* să mergem *cu ea.*

— Nu înţeleg.

— O să înţelegi în câteva momente. Trebuie să vină. Vrea să vorbească cu tine. Vrea să-şi petreacă după-amiaza cu tine.

Se auzi soneria.

— Ea trebuie să fie, zise Eugene.

Revenindu-şi, o lăsă pe Ambrose cu gura căscată, desfăcându-şi cu gesturi repezi părul din strânsoare şi acoperindu-şi speriată faţa.

Eugene răsuflă adânc şi zâmbi înainte de a deschide uşa.

— A, domnişoară Logan, ce mă bucur să te văd. Intră, te rog.

— Când e cu tine îşi strânge părul la spate, îi spuse Kitty lui Eugene după ce termină fascinantul interviu cu Ambrose.

Eugene, aşezat la masa din micuţul lui birou, ridică surprins nasul din hârtii.

— Ţi-a spus ea asta?

— Nu, dar înainte de a suna la uşă v-am văzut pe fereastră, când stăteaţi de vorbă.

Asta însemna: „Am tras cu ochiul înainte de a suna la uşă."

— Ah, zise el. Atunci… nu mai am nimic de adăugat.

— N-o să scriu despre asta, zise Kitty rezemându-se de tocul uşii, ceea ce pe Eugene îl făcu să se simtă prins în capcană. Trebuie să fie tare drăguţ pentru tine să ştii asta.

— Drăguţ? De ce să fie drăguţ?

Începu să frunzărească hârtiile. Obrajii i se aprinseră, iar culoarea îi coborî pe gât, până la papion.

— Pentru că e clar că se simte în siguranţă atunci când e cu tine, zise Kitty zâmbind şi urmărind colţurile gurii lui Eugene, care tresăriră la gândul acela.

— Ei bine, nu m-am gândit niciodată la asta. Vreau să spun, n-am niciun motiv să… nu e… Ea nu

ea, adică noi nu…

Vocea îi tremura atât de tare încât nu fu în stare să termine nicio propoziţie.

— Aşadar, ne vedem dimineaţă, zise Kitty.

— A zis că merge?

— Nu, dar te las pe tine s-o convingi. Am senzaţia că o să asculte de tine.

Îi făcu cu ochiul şi ieşi din muzeu.

Colegiul Ashford îşi avea sediul în Parnell Square, lângă Centrul Scriitorilor Irlandezi, faţă în faţă cu Grădina Memoriei şi cu alte obiective importante, ca Teatrul Gate şi spitalul Rotunda Maternity. Clădirile din jur erau în stil georgian, iar colegiul ocupa patru etaje. Se ocupa de specializări care variau de la design interior şi afaceri până la marketing şi media. Dintre cursurile de media făcea parte şi cel de prezentare de televiziune, la care studenţii erau învăţaţi să vorbească răspicat şi calm, să se adreseze camerei de luat vederi, să scape de apucăturile sau ticurile pe care le aveau şi să rămână calmi la auzul propriei voci. Kitty mersese la acel curs în urmă cu cinci ani, iar în după-amiaza aceea dădea un interviu pentru a putea preda cursul. Ştia bine că nu are experienţă de acel gen, dar era sigură că are o experienţă foarte bogată obţinută chiar în televiziune. În plus, îi plăcea să-şi împărtăşească acea experienţă şi ar fi vrut să câştige câţiva bani în plus. Plata pentru acele două ore şi jumătate pe săptămână ar fi ajutat-o foarte mult.

Se aşeză în faţa lui Daniel Meara, căpitanul navei, fost om de afaceri, care deschisese colegiul pentru a preda cursuri fără frecvenţă şi serale. Făcea bani buni din acele diplome şi certificate care ofereau noi oportunităţi de angajare pentru posturi care nu prea se mai găseau.

— Katherine, zise el uitându-se mai întâi la CV, apoi la ea, cu un zâmbet larg pe faţă.

Era un zâmbet ciudat, care o făcu imediat pe Kitty să se întrebe de ce Dumnezeului se prezentase la interviu. Dacă nu credea în ea, cum putea să-l

convingă pe omul ăla că e destul de bună pentru a ocupa postul? Îşi adună tot curajul.

— Apreciez faptul că ai venit la interviul ăsta. Dar uite ce e, zise el, punându-şi palmele pe tăblia mesei. Degetele îi erau transpirate şi făceau un zgomot lipicios ori de câte ori le ridica, pentru a sublinia anumite cuvinte. Eşti o fostă elevă de-a noastră, ceea ce ne place, şi de asta am rugat-o pe Triona să te cheme, ca să te pot vedea chiar eu.

Îşi mişcă degetele, scoţând din nou sunetul ăla lipicios.

— Şi ai lucrat în domeniul pentru care ai studiat, ceea ce din nou ne stârneşte admiraţia şi ne face mândri. Îşi drese glasul, apoi continuă. Şi totuşi, date fiind circumstanţele, circumstanţele în care te afli…

Kitty nu avea nevoie de mai multe cuvinte ca să înţeleagă unde bate. Celelalte dispărură înainte de a ajunge la urechile ei.

— …Elevii studiază cazul tău la cursul de legislaţie media, şi considerăm că ar fi un conflict de interese şi o poziţie deloc plăcută pentru tine.

Ar fi preferat să audă acele lucruri la telefon. Pierduse timpul îmbrăcându-se, machiindu-se, aranjându-şi părul, apoi îşi pusese nişte pantofi care îi opreau circulaţia – toate astea pentru a ajunge să fie luată de sus, cu un zâmbet sigur. Cel puţin telefonul ar fi scutit-o de drumul înapoi către casă, cu lacrimile şiroind pe faţă. Singurul lucru pentru care se simţea recunoscătoare era ploaia torenţială prezisă de Sally, care începu să cadă brusc prin noaptea întunecată şi nefericită.

25

Kitty n-a putut să doarmă în noaptea dinaintea excursiei cu Birdie. Pur şi simplu n-a reuşit să închidă ochii. Dăduse uitării umilinţa de la interviul pentru slujbă, propunându-şi să analizeze situaţia într-o altă zi, când avea să dispună de suficiente resurse, şi se dedicase cu totul poveştii, oamenilor şi călătoriei. Era foarte emoţionată. Valuri de emoţie îi treceau prin stomac, urmate de foarte familiarele gânduri negative. Dacă făcea o greşeală punându-i pe toţi la un loc? Dacă întregul ei plan privitor la perspectiva pe care trebuia s-o abordeze era greşit? Simţea că este datoare să reuşească. Pentru Constance şi pentru Bob. Nu-şi mai dorea deloc să-i facă pe plac lui Pete. N-avea decât să recurgă la încrederea şi convingerea pe care le manifesta Constance, care era întotdeauna sigură că scriitoarea ei favorită ştie ce face. Şi într-adevăr *simţea* că ştie ce face; începuse din nou să-şi urmeze instinctele, în loc să reacţioneze la instinctele altora. Chiar şi numai pentru acea reuşită, merita să sărbătorească. Găsise din nou puterea de a avea încredere în ea. Nu-şi făcea griji decât pentru faptul că instinctele pot fi înşelătoare, iar călătoria putea fi un dezastru.

Stând în pat şi privind garsoniera scăldată în lumina lunii, a început să se gândească din nou la plecarea de acolo. Trăise singură cinci ani, iar cu Glen patru luni. Îi plăcea locuinţa aia, avea un spaţiu foarte mare şi nu voia să plece. Avusese noroc când o găsise, avusese tupeul să-l ameninţe pe proprietar pentru a obţine o chirie mai mică, dar iată că manevrele necurate se întorceau împotriva ei. În mai puţin de două săptămâni avea să fie în stradă. Trezită de-a binelea la gândul viitorului nesigur, s-a dezvelit, s-a dat jos din pat şi a început imediat să-şi facă bagajele, cu sufletul plin de teamă la gândul călătoriei aventuroase. Pe la 3.30 am hainele îi erau toate în valize; pe la 4 am a reuşit că fure un pui de

somn, visând la aventura care o aştepta alături de şase dintre cei o sută de oameni din listă.

Kitty trebuia să o ia pe Birdie de la azil cu un taxi şi s-o anunţe pe generăleasa de la recepţie că o ia pe Birdie pentru a-i sărbători ziua şi că va rămâne peste noapte la rude. Între timp urma să se întoarcă Pistolarii de la meciul cu Vulturii din Balbriggan. În ultima tură Molly ceruse să se facă revizia autobuzului, spunând că a auzit un zgomot ciudat şi că un „pistolar" s-a plâns de mirosuri şi zgomote ciudate în autobuz. Lucrurile au fost luate în serios şi infirmierele au fost de acord ca Molly să vorbească cu mecanicul din localitate, Billy Meaghar, pentru o verificare a autobuzului, cu condiţia să fie gata la timp pentru partida de bridge a Doamnelor Roz, din seara următoare. Pentru cincizeci de euro, Billy i-a dat voie lui Molly să ia autobuzul şi să-l aducă în ziua următoare la timp pentru ca el să-l ducă la azil.

Până aici, toate bune.

Birdie şi Kitty aşteptau neliniştite în cafeneaua din Oldtown apariţia lui Molly, care se dusese după autobuz. Amândouă se aşteptau ca generăleasa să le dea planul peste cap.

— Cum te simţi? o întrebă Kitty pe Birdie.

— În ce priveşte autobuzul?

— În ce priveşte călătoria, zise Kitty zâmbind. Întoarcerea acasă…

Suspină lung şi din toată inima, iar Kitty nu-şi putu da seama dacă e mulţumită ori plină de temeri, sau şi una, şi cealaltă.

— Sunt entuziasmată, dar am emoţii. N-am mai fost pe-acolo decât o dată, la înmormântarea lui tata, şi asta s-a întâmplat acum patruzeci de ani. Excursia asta m-a pus pe gânduri. E caraghios, zău, cum m-a făcut să mă pierd printre amintiri simplul gând că mă voi întoarce… Se opri, ca şi cum ar fi fost prinsă într-o altă reţea de gânduri din trecut. Îmi amintesc atât de multe lucruri pe care le uitasem cu desăvârşire.

— Eşti sigură că e bine să-i aduc şi pe ceilalţi în călătoria asta? Ştiu că pentru tine e importantă.

— Kitty, sunt foarte bucuroasă că îi voi întâlni pe oamenii ăştia. Sunt foarte curioasă să aflu cine mai e „pe listă” cu mine.

— „Curioasă” e destul de puţin spus, zise Kitty râzând emoţionată.

— Ai înţeles, nu-i aşa? o întrebă Birdie. Care e lucrul care ne leagă pe toţi…

— Da, răspunse Kitty. Cred că am înţeles.

Îi era recunoscătoare lui Birdie pentru că nu o întreba care e acel lucru.

— E în regulă. Şi eu am un secreţel al meu, zise Birdie chicotind, iar ochii îi străluciră din nou poznaş. Molly nu ştie, dar pe drum va trebui să mai facă o oprire.

Oprirea era la Trinity College, în Dublin, unde nepotul lui Birdie, Edward, studia dreptul. Kitty îşi aminti că îl văzuse venind în vizită o dată, când ea tocmai pleca. Era un bărbat chipeş, responsabil şi afabil, iar în ochii lui Birdie era perechea perfectă pentru Molly. Pentru Kitty erau cât se poate de diferiţi.

— Eşti o romantică incurabilă, o tachină Kitty.

— Molly o să mă ucidă, fără îndoială, dar Edward are nevoie de un şut. E băiatul lui Caroline, zise Birdie, de parcă asta ar fi explicat totul. E atât de cufundat în cărţile alea că nu e în stare să vadă un lucru care e bun pentru el nici dacă i-l prezinţi gol-goluţ şi i-l lipeşti de nas.

— Eu nu i-aş spune asta lui Molly, zise Kitty, făcând-o pe Birdie să râdă din toată inima.

Se auzi un claxon puternic, care le făcu pe amândouă să sară din scaun, împreună cu ceilalţi clienţi. Se uitară pe fereastra cafenelei: era Molly, care stătea la volanul autobuzului şi le arăta bucuroasă două degete mari ridicate în sus.

— Drăguţ şi subtil, mormăi Kitty în timp ce urcau în autobuz.

— Îmi place la nebunie, zise Molly bucuroasă, închizând uşile în urma lor şi savurându-şi victoria.

Apăsă un buton, iar uşile se deschiseră din nou. Apoi le închise.

— Mai lasă joaca, îi zise Kitty neliniştită, uitându-se pe geam în toate părţile. Nu vreau să fiu arestată pentru furt. Cel puţin nu înainte de a termina călătoria.

Birdie şi Kitty se aşezară în faţă, pe bancheta din spatele lui Molly, cu toate că Kitty nu avea de gând să rămână acolo dacă se dovedea că Molly îşi păstrează abilităţile de care dăduse dovadă atunci când o plimbase cu motoreta.

— Are şi microfon, zise Molly entuziasmată. Următoarea oprire, zise ea în microfon, este la poalele Munţilor Boggeragh.

— De fapt, trebuie să mai oprim şi la Trinity College, îi întrerupse Kitty anunţul.

— Am crezut că săltăm gaşca ta de sub ceasul de la Clerys şi o tăiem direct spre Cork, zise ea încruntându-se. A… nu-mi spune…

Se uită înapoi la Birdie.

— Ţine-ţi ochii la drum, copilă! exclamă Birdie. Vreau să împlinesc optzeci şi cinci de ani. Nu, nu ştie că vine cu noi, dar o să vină.

Molly îşi dădu ochii peste cap şi ieşiră din Oldtown fără a mai fi văzute de cineva.

Intrară în parcarea de la Clerys într-un cor de claxoane ale maşinilor şi autobuzelor. Erau semne de protest faţă de modul iraţional în care conducea Molly.

— Ei, ia mai tăceţi, mormăi Molly apăsând butonul de avarii. Kitty, au venit?

Stomacul lui Kitty se strânse de tot când îi văzu adunaţi. Erau toţi, unii stăteau în grupuri mici, alţii singuri. Inima începu să-i bată mai tare când îi văzu pe Ambrose şi Eugene stând ceva mai retraşi. Claia de păr roşu acoperea faţa lui Ambrose, care stătea întoarsă într-o parte, privindu-şi picioarele. Eugene stătea cu faţa în soare şi părea fericit. Fără îndoială că făcea totul pentru a-i distrage atenţia lui Ambrose. Trebuia să uite că e în lumea mare şi rea, înconjurată de străini, departe de fluturii ei dragi.

Eva fu prima care o observă pe Kitty în uşa autobuzului. Se uită la blazonul cu inscripţia „St. Margaret” şi luă o figură zeflemitoare. În ciuda faptului că ar fi trebuit să fie încărcată cu darurile pentru familia lui George Webb, avea doar o geantă micuţă şi o sacoşă. Kitty se gândi că le-a expediat deja.

— Bună, Kitty, zise ea îmbrăţişând-o lângă uşa autobuzului.

Când o văzură, şi ceilalţi se apropiară şi se aliniară în spatele Evei. Surprinzătoare pentru Kitty fu prezenţa lui Steve, care se fofilase intenţionat, pentru a rămâne ultimul la coadă. Se uită la el neştiind ce să creadă, apoi continuă să-şi salute oaspeţii.

— Ce e cu blazonul ăsta de azil? o întrebă Eva chicotind de îndată ce păşi pe scara autobuzului.

— Toate vor fi date în vileag la timp, zise Kitty. Archie! zise ea zâmbind şi îmbrăţişându-l.

Archie rămase ţeapăn, neştiind cum să reacţioneze în faţa acelei manifestări de afecţiune.

— A… am mai adus pe cineva, sper că nu te deranjează. O cheamă Regina, zise el şi făcu un pas într-o parte, lăsând-o pe Kitty faţă în faţă cu femeia din cafenea. I-am spus totul, ştii tu…

Regina se uită la el cu un zâmbet timid, apoi o privi neliniştită pe Kitty. Tot mai avea o figură preocupată, părea că-i e teamă că o să se întâmple ceva, ori că speră că o să se întâmple ceva, dar îi e teamă că n-o să se întâmple.

— Eşti binevenită, Regina, zise Kitty zâmbindu-i şi strângându-i mâna.

Încercă să-şi ascundă surpriza, dar nu reuşi.

— Mulţumesc, îi zise Regina roşind şi privindu-l neliniştită pe Archie.

— Aşezaţi-vă unde vreţi, le zise Kitty făcându-le un semn cu mâna.

Intrară pe interval şi se aşezară pe a treia banchetă. Archie îi oferi Reginei locul de la geam.

Urmară Eugene şi Ambrose. Pe Eugene Kitty îl îmbrăţişă şi îl sărută pe obraz, dar de Ambrose nu se

atinse. Ştia bine că nu trebuie să facă mare caz de prezenţa ei. Eugene păru încântat. Purta pantaloni largi, cămaşă şi papion cu fluturaşi. Ambrose îi aruncă lui Kitty o privire scurtă, apoi se duse direct către fundul autobuzului. Ultimul rând avea cinci locuri, iar de-o parte şi de alta încă două, toate înconjurând o măsuţă. Deloc surprinzător, lui Ambrose aranjamentul i se păru prea social, aşa că se aşeză pe ultima banchetă normală, cu două locuri.

Urmară Mary-Rose şi Sam.

— Spre că nu deranjez, zise Sam.

— Nici nu mă aşteptam să vină singură, îl tachina Kitty, observând cum roşeşte Mary-Rose şi îmbrăţişându-i pe amândoi.

O porniră şi ei către fundul autobuzului. Sam îi salută pe toţi cei aşezaţi şi se prezentă. Atmosfera se destinse imediat.

Jedrek şi Achar îşi aduseseră hidrobicicleta. Cu ajutorul lui Sam şi al lui Steve, reuşiră să o bage în cala autobuzului şi să închidă uşile.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Kitty pe Steve în timp ce îi urmau pe ceilalţi pentru a urca în autobuz. Unde e Katja?

— N-a putut să vină, aşa că m-am gândit să mă fac fotograf pentru o zi sau două.

— Steve, zise Kitty speriată, ar fi trebuit să-mi spui că nu poate. Am nevoie de un fotograf pe bune, vreau să apară pozele în revistă.

— Stai aşa. Înainte de a mă insulta iremediabil, aminteşte-ţi că am fost la cursul de fotojurnalism. Ştiu ce fac.

— Asta a fost acum zece ani, şi nu s-ar spune că te-ai descurcat prea bine.

— Ba m-am descurcat, dar am fost prea creativ. E o diferenţă.

— Mă rog… ai grijă, măcar să nu tai capetele din cadru. Bine?

— Isuse, zise el simţindu-se insultat, parcă nu puteai să spui „Mulţumesc, Steve, pentru că ţi-ai luat o zi liberă şi te-ai oferit să mă ajuţi”!

— Scuză-mă. Îţi mulţumesc, zise ea sincer. Dar vezi să n-o dai în bară.

Steve se aşeză lângă ea pe bancheta din faţă şi se întoarse să studieze amestecul de oameni.

— Aşa deci… pentru asta ai muncit. Kitty, e grozav. Mă bucur mult că faci asta.

Kitty nu găsi nicio replică răutăcioasă, aşa că zâmbi şi îi mulţumi, încântată de prezenţa lui. Se simţea foarte bine.

— OK, hai repede, zise Molly neliniştită, uitându-se în oglinda retrovizoare. Nu pot staţiona prea mult.

— Cum adică, „hai repede”?

— Trebuie să te duci după Edward, nu pot să părăsesc autobuzul.

— Nu-l poţi suna? o întreabă Kitty. Pe mine nici nu mă cunoaşte.

— Are telefonul închis, îi explică Birdie în chip de scuze. Studiază la bibliotecă.

Kitty şi Steve săriră din autobuz şi intrară în curtea universităţii. La bibliotecă întrebară de Edward Fitzsimons.

— Nu poate fi deranjat, lucrează la o temă alături de alţi colegi şi a menţionat expres că nu trebuie să-l deranjeze nimeni.

Kitty oftă şi dădu înapoi.

— Hai să mergem, îi zise ea lui Steve. O să-i spunem lui Birdie că e ocupat.

— Cum? Să-i frângem inima bătrânei? Merge în excursia vieţii ei. Sunt încântat eu, care nici măcar n-o cunosc. Dac-ar fi bunica mea, n-aş vrea să ratez asta pentru nimic în lume.

— Dar ai auzit ce-a spus.

— Haide… Super-reportera *Katherine* Logan nu găseşte o metodă deşteaptă ca să-l scoată de acolo?

— Nu mai găseşte, zise Kitty hotărâtă. S-a terminat cu stilul ăsta. În afară de asta, parcă urai partea asta la mine.

Nu voia să ia discuţia prea în serios, nu în acel moment, în care unsprezece oameni îi aşteptau afară, în autobuzul unui azil, parcat neregulamentar. Dar nu se putuse abţine.

Steve îi aruncă din nou privirea din ajun, care o făcuse să simtă fiori în tot corpul. Încercă să se scuture de acea senzaţie, simţindu-se deodată neliniştită.

— Mă rog, nu mai contează, zise ea întorcându-se şi ieşind din bibliotecă.

— Kitty. Nu vorbeam serios…

Simţi mâna lui pe braţ.

— Ba da, vorbeai.

— OK, unele chestii. Mă refeream doar la unele. Dar nu *urăsc* acea parte din tine, doar că nu voiam să fii aşa cu totul, iar eu simţeam că asta se întâmplă.

— Am priceput mesajul, şi n-o să mai fac niciodată aşa ceva.

Se uită la ea neîncrezător.

— După atâtea aventuri… Nu mai poţi fi reporterul diabolic, măcar pentru o ultimă oară?

— Ce, acum îmi dai un permis?

— E timpul şi locul… Dă totul, zise el zâmbind.

— OK.

Îşi îndreptă spatele şi se întoarse la recepţie.

— Bună din nou, îmi pare rău că te deranjez, dar trebuie să vorbesc cu Edward. E o problemă de viaţă şi de moarte. N-aş interveni, dar e vorba de bunica lui, Birdie. A murit, şi aş vrea să-i comunic personal vestea.

Kitty îl auzi pe Steve trăgând aer în piept cu gura căscată de mirare şi se strădui să nu zâmbească de faţă cu funcţionara, care după ce o privi lung se întoarse şi porni pe hol, către sala în care era Edward.

După cincisprezece minute şi o mulţime de scuze, erau din nou în mişcare, cu Edward aşezat lângă bunica lui. Îi punea tot felul de întrebări despre excursie.

— Eşti sigură că n-ai păţit nimic?

— Sunt bine.

— Nu o să… mori…

— Ei bine, toţi o să murim, dragul meu, iar eu sunt mai aproape de momentul ăsta decât tine, îl tachină

ea.

— N-aş zice asta, se băgă Molly în discuţie. Ar putea s-o mierlească oricând.

— Mai ales dacă eşti tu la volan, ripostă el. Cine a venit cu măreaţa idee de a fura autobuzul?

Molly îşi mută privirea din oglindă şi începu să fluiere.

— De ce nu mi-ai spus? Vă duceam eu, zise Edward.

— A, da, chiar nu mi-ar fi plăcut nimic mai mult decât să fac patru ore pe drumul spre Cork în rabla ta de pe care curg tablele.

— Bine că motoreta ta e mai bună!

— Cel puţin nu se strică din cinci în cinci minute!

— Cel puţin eu ştiu să conduc, nu mă joc cu viaţa oamenilor.

— Ce-i? întrebă Molly mijindu-şi ochii şi privindu-l pe Edward în oglindă. De ce te uiţi aşa la mine?

— Mă întreb de ce o fi bleu. Din toate culorile, ai ales-o pe asta!

— Am ales-o pentru că se potriveşte cu personalitatea ta, ripostă ea.

Edward şi Molly se cunoşteau bine. Înainte ca Birdie să se întoarcă spre geam, Kitty observă un zâmbet pe faţa ei. Se ridică şi luă microfonul din bord. Sam începu imediat să chiuie şi să-i strige că vrea s-o audă cântând. Toţi începură să râdă, stând cu ochii pe ea.

— În niciun caz n-o să cânt, zise Kitty. Vreau doar să vă spun câteva cuvinte despre această excursie. Ştiu că cei mai mulţi dintre voi habar n-au ce o să se întâmple acolo, şi vă sunt recunoscătoare pentru că aţi venit. De fapt, ca s-o spun pe-a dreaptă, voi mă duceţi pe mine în excursie. Îşi drese glasul. Din păcate, am pierdut-o pe prietena şi editoarea mea. A murit de cancer, acum câteva săptămâni, şi mi-a lăsat mie ultima poveste. Trebuie să o scriu. Singurul indiciu pe care l-am avut au fost numele voastre. Plus alte nouăzeci şi patru, ale unor persoane care n-au mai încăput în autobuz.

Începură să râdă.

— Habar n-am despre ce voia Constance să scriu, dar pe măsură ce vorbesc cu voi, pe măsură ce vă cunosc mai bine, pe unii mai bine decât pe alţii, simt că povestea se scrie singură, pentru că sunteţi toţi nişte oameni remarcabili, cu nişte poveşti fascinante. Vă mulţumesc pentru că mi le-aţi împărtăşit. Mai ales în această perioadă în care…

Îşi auzi tremurai din voce şi se opri, pentru a se aduna. Asta îi făcu pe toţi să se uite la ea, inclusiv pe Molly.

— Uită-te la drum, îi zise Kitty, făcând să dispară tensiunea.

— Mai ales în această perioadă în care chiar aveam nevoie de toate astea. Ştiu că pe mulţi dintre voi v-am bătut la cap şi v-am enervat, că m-am băgat în viaţa voastră când n-aveaţi nevoie de mine, şi am început să vorbesc de lucruri despre care poate nu voiaţi să vorbiţi, dar repet – vă mulţumesc pentru răbdare şi înţelegere, şi sper că înţelegeţi că am investit totul în voi, în încercarea de a vă cunoaşte, de a vă afla poveştile, de a vă face dreptate. Am învăţat multe de la voi, şi îndrăznesc să spun că am fost mişcată şi că am devenit o persoană mai bună. M-aţi ajutat să revin pe calea cea bună.

O văzu pe Ambrose fixând-o cu privirea.

— Daţi-mi voie să vă prezint. Avem mult de mers şi sunt sigură că veţi avea ocazia să vorbiţi unii cu alţii şi să vă descoperiţi poveştile. Cu excepţia lui, zise ea arătând spre Steve. Nu e aici pentru povestea lui, că n-are niciuna. El e doar prietenul meu, aşa că vă rog să nu vorbiţi cu el.

Începură să râdă, iar Steve îi aruncă o strâmbătură.

— Poate că el ne poate spune povestea ta, Kitty, strigă Jedrek din spate şi toţi se puseră din nou pe râs.

— Nu, crede-mă, nu vrei să asculţi povestea mea.

— Ar fi trebuit să citeşti ziarul de duminică, strigă Steve întorcându-se, iar cei care ştiau despre ce e vorba începură din nou să râdă.

— Îţi mulţumesc, Steve. Dar mai întâi vreau să v-o prezint pe cea care este personajul principal. Sărbătorita noastră, Birdie Murphy.

Izbucniră ropote de aplauze şi toţi începură să cânte „La mulţi ani”.

Atmosfera nu putea fi mai bună. Se amestecară toţi, vorbind şi râzând. În autobuz domnea sărbătoarea generală. Când se aşeză la loc lângă Steve, Kitty nu-şi putu ascunde zâmbetul de mulţumire.

— Uită-te la tine, bucuroasă mică, îi zise el trecându-i afectuos mâna prin păr.

26

Cele mai multe „nume” se adunaseră în spate, ca să-i asculte pe Jedrek şi Achar povestind despre încercarea lor de a doborî recordul.

— E o cursă în doi pe o sută de metri, le explică Jedrek serios. Actualul record este de un minut, cincizeci şi opt de secunde şi şase zecimi. Noi o putem face într-un minut şi cincizeci de secunde.

Ceilalţi îi bătură pe umăr.

— O să încercaţi să bateţi recordul la Cork? întrebă Eva.

— Ne-am dorit de la început să fie de faţă şi cei din familie, zise Jedrek uşor abătut. Ne-au susţinut întotdeauna, şi acum…

Interveni Achar, mult mai entuziast:

— Din nefericire, nu au putut veni cu noi. Suntem aici pentru că am aflat că un arbitru se află la Cork. Dacă-l convingem să vină să ne vadă, putem intra oficial în Cartea Recordurilor.

— Chiar dacă n-avem nevoie de arbitru pentru a stabili recordul, se grăbi Jedrek să-l completeze.

— Nu, n-avem, recunoscu Achar, dar prezenţa lui e singura cale de a şti imediat că recordul nostru a fost înregistrat. Dacă vrei să ţi se confirme asta imediat, să ai un eveniment mai important şi mai atrăgător pentru presă, atunci trebuie să aduci un arbitru. Care îţi poate da şi un certificat oficial. Ne-am interesat, dar ne costă cinci mii de euro dacă vrem să aducem unul special pentru evenimentul nostru. Am aflat de arbitrul ăsta care e azi la Cork, pentru un alt eveniment. Dacă-l convingem să asiste şi la încercarea noastră, vom obţine confirmarea pe loc.

— Da, dar nu e obligatoriu să avem un arbitru, menţionă Jedrek din nou. Nu vreau să-ţi faci speranţe prea mari… N-ai niciun motiv!

— Ce-i aşa grav dacă-mi fac speranţe? S-ar zice că pentru tine n-a mai rămas nicio speranţă, zise Achar.

Începură să se certe, până când interveni Archie:

— Dar merită să încercaţi, fraţilor, nu-i aşa? Şi ce dacă nu vine arbitrul? O puteţi face cu noi de faţă. Suntem martori.

— O să filmez totul pe telefon, aşa că veţi avea imaginile, se oferi Sam.

— Iar eu o să fac o mulţime de fotografii, adăugă Steve. Şi mai avem şi o jurnalistă care o să scrie despre asta.

Jedrek, sentimentalul de serviciu, părea mişcat de cuvintele lor de încurajare, cu toate că rămânea neîncrezător în posibilitatea de a-l aduce pe arbitru.

Steve vorbea cu Eugene despre fluturi şi despre cele mai bune flori care sunt prietenoase cu fluturii. Kitty se aşeză lângă Ambrose.

— Diavolul de sipică iubeşte mediile uscate, primulele, violetele, păpădia… îi spuse Eugene lui Steve, care dădea din cap fără să scoată un cuvânt.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru că ai venit, îi zise Kitty lui Ambrose. Ştiu că nu… că nu ţi-e uşor.

Kitty voise să o spună într-un mod cât se poate de prietenos, dar i se păru că Ambrose se enervează.

— Din cauza feţei mele, izbucni ea întorcându-se şi fixând-o cu ochiul verde plin de furie. Ştiu ce-ai vorbit cu Eugene. N-ar fi trebuit să-ţi spună nimic.

Kitty încercă să-şi reamintească discuţia, pentru a-şi da seama ce nu ar fi trebuit să afle. Îşi dădu seama că e vorba de operaţia pe care voia s-o facă Ambrose pentru a scăpa de semnul de pe faţă. Eugene îi spusese că toate economiile ei aveau drept scop operaţiile cu laser, care puteau face să dispară semnul care o desfigura. Dar Kitty considera că nu e aşa. Semnul nu îi urâţea faţa, ci îi accentua frumuseţea; semăna cu unul dintre fluturii exotici pe care îi înrăma. Dar se îndoia că Ambrose o s-o creadă dacă îi spune asta.

— N-am vorbit despre tine în felul în care crezi… zise ea încet.

Ambrose se încruntă, neştiind ce să înţeleagă.

— Da, sunt sigură că nu aţi râs pe seama mea şi că nu aţi adus vorba despre faţa mea dezgustătoare. Nu vreau să scrii nimic despre asta. Nu vreau să apară în articol nimic despre felul în care arăt.

— Articolul este despre tine, Ambrose. Dacă nu pot scrie despre tine, nu pot scrie articolul.

— Atunci ar fi bine să oprim autobuzul, pentru că nu-ţi voi da permisiunea de a mă batjocori în public.

— De ce crezi că am de gând să te batjocoresc? Dimpotrivă, dacă vrei să ştii – şi cred că vrei –, singurul motiv pentru care Eugene mi-a vorbit despre operaţiile cu laser este acela că el *nu vrea* ca tu să le faci.

Kitty ştia că vorbeşte în van, dar spera că nu va face decât să aplaneze conflictul dintre ea şi Ambrose, şi poate chiar pe cel dintre Eugene şi Ambrose. Dar Ambrose nu înţelegea.

— Ce?

— Te-a comparat cu fluturii pe care amândoi îi admiraţi şi îi preţuiţi, şi a zis că eşti deosebită din aceleaşi motive: eşti rară, exotică şi absolut originală. A zis că, după el, eşti frumoasă aşa cum arăţi acum. Este singurul lucru pe care l-am discutat despre tine, zău.

Ambrose deschise gura şi o închise la loc. Încerca să înţeleagă spusele lui Kitty. Ar fi vrut să se înfurie, era limpede – orice discuţie despre felul în care arăta avea acest efect –, dar pentru prima oară nu mai găsea niciun motiv. În cele din urmă închise gura şi Kitty văzu pe faţa ei o umbră de zâmbet.

Kitty ar fi vrut ca în excursie să reuşească să o cunoască mai bine pe Eva, aşa cum îi promisese lui Gaby, dar imediat după ce ieşiseră din Dublin Eva se aşezase lângă Birdie, cufundându-se într-o discuţie. Edward stătea pe scaunul ghidului, lângă Molly. Se certau, pentru că fiecare ar fi vrut să aleagă traseul lui către Cork. Un singur lucru le era clar: trebuia să ajungă în orăşelul natal al lui Birdie, Nadd. Kitty plănuise totul, dar tocmai asta o îngrijora: lucrurile nu funcţionau niciodată conform planului. Îşi dorea foarte mult să intervină în conversaţia pe care o

purtau Eva şi Birdie, dar nu reuşea. În schimb, se trezi abordată de Mary-Rose, care venise din spate pentru a discuta cu ea.

— Kitty, am putea să stăm puţin de vorbă?

Părea neliniştită, şi se aşezară pe o banchetă goală, de unde Kitty putea auzi lecţiile despre cea mai bună modalitate de a îngriji fluturii, pe care Eugene i le ţinea lui Steve.

— Eşti în regulă?

— Da, e minunat. Toată lumea e politicoasă şi primitoare. E nemaipomenit să le auzi poveştile, dar… ăă… nu sunt sigură că ştiu de ce mă aflu aici. Vezi tu, fiecare urmăreşte ceva, toţi vor să facă ceva. Eu habar n-am de ce mă aflu aici.

— Pentru că am vrut să-i cunoşti. Voi toţi sunteţi motivul pentru care mi-am dorit să vă cunosc. Te rog, nu îţi imagina că trebuie să faci ceva special.

— Dar mă simt inutilă.

Lui Kitty îi veni din senin o idee.

— Ţi-ai adus trusa?

— O iau cu mine peste tot.

— Ce-ai zice s-o faci pe sărbătorita noastră frumoasă? E cea mai frumoasă zi din viaţa ei!

Ochii lui Mary-Rose sclipiră. Era încântată să aibă ceva de făcut, iar faptul că Birdie devenea atentă la machiaj îi dădea lui Kitty ocazia de a vorbi cu Eva.

— Şi oricum… nu se ştie… asta s-ar putea să îl inspire pe Sam să te mai ceară o dată de soţie, glumi Kitty.

Mary-Rose se întristă.

— N-aş fi prea sigură de asta.

Kitty ripostă imediat:

— Crezi că relaţia dintre el şi Aoife e serioasă?

Mary-Rose înghiţi în sec.

— Da, cred că da. De fapt, nu ştiu, nu prea am vorbit despre… ea.

Se lăsă tăcerea.

— Dar prietenul tău? întrebă Mary-Rose arătând din cap către Steve.

— Ce-i cu el?

Kitty se simţi deodată neliniştită, ba chiar iritată. Oare Mary-Rose se îndrăgostise de Steve? Era posibil? Mary-Rose era cu zece ani mai tânără, arăta mult mai bine, era proaspătă… n-avea cum să fie interesată de Steve.

— Are o iubită?

— A, da, zise Kitty entuziasmată. De ceva vreme… Sunt nebuni unul după celălalt, zise ea, neştiind dacă e adevărat ce spune, dar simţind că-i vine rău la gândul că Mary-Rose şi Steve ar putea avea o relaţie.

Ce Dumnezeului i se întâmpla?

— Ah, ce păcat! zise Mary-Rose abătută, iar Kitty se simţi deodată uşurată. Chiar mă gândeam că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Pentru Kitty surpriza fu atât de mare încât nu mai ştia ce să spună. Reacţia ei trecu însă neobservată, pentru că Mary-Rose se apropie de Birdie, întrebând-o dacă e pregătită pentru machiaj. Răspunsul entuziast atrase atenţia celor din jur. Regina se apropie şi ea pentru a urmări evenimentul.

Kitty căzu pe gânduri, trecând în revistă toate posibilităţile de a fi împreună cu Steve. Îşi aminti de băuta din facultate după care se culcase cu el. Inima începu să-i bată cu putere şi simţi palpitaţii în stomac. Nu, nu se putea…

— Ei bine, s-a terminat cursul… mersi pentru că m-ai prezentat, zise Steve trântindu-se lângă ea. Dacă îmi mai doresc vreodată să aflu mai multe despre fluturi, împuşcă-mă! îi şopti el conspirativ, aproape de ureche, făcând-o să simtă fiori în tot corpul datorită apropierii şi a răsuflării lui Steve. Ce e cu tine? Eşti toată roşie…

Kitty deschidea şi închidea gura ca un peşte. Deodată autobuzul se legănă, atrăgându-le tuturor atenţia. Cântecul polonez care se auzea din spate se termină brusc.

— Stânga! Am spus „stânga”! strigă Edward. Încerci să ne omori?

— Nu pe toţi – doar pe tine, studentule, mârâi Molly.

— Ce se întâmplă? întrebă Eva în timp ce Mary-Rose ştergea dunga de ruj care-i scăpase pe obrazul lui Birdie când autobuzul se legănase.

La sosirea în Cork Kitty nu ştia ce să facă. Singura modalitate de a respecta programul era despărţirea. Ambrose şi Eugene trebuiau să se ducă la simpozion, Achar şi Jedrek la piaţa centrală, unde Consiliul pentru Alimentaţie aranjase totul pentru prezenţa arbitrului de la Cartea Recordurilor, care trebuia să constate că acolo s-au adunat cei mai mulţi oameni costumaţi într-un ou. Evenimentul făcea parte dintr-un program de promovare a fermierilor locali care produceau ouă organice. Kitty îşi dădu seama că trebuie să fie prezentă la ambele evenimente, împreună cu Steve. Sări din autobuz şi îşi făcu drum printre cei costumaţi în ou. Costumele aveau doar găuri pentru ochi. În picioare „ouăle" aveau pantaloni elastici aurii. Kitty începu să-l caute pe arbitru, alături de Jedrek, Achar şi ceilalţi.

— Îl vezi undeva? întrebă Achar răsucindu-şi într-una capul.

— Cum arată? întrebă Sam.

Un ou îşi pierdu echilibrul şi se ciocni de Mary-Rose. Sam sări imediat să o prindă şi să o protejeze.

— Sper că nu e costumat şi el, zise Jedrek şi se puseră toţi pe râs.

Birdie se ţinea de braţul lui Edward şi privea în jur încântată. Chiar dacă Molly încercase să arate că nu ştie cum să se îndepărteze mai mult de student, stătea chiar lângă ei. Se hotărâră să se despartă pentru a-l căuta pe arbitru, chiar dacă nu ştiau sigur dacă recordul a fost înregistrat deja.

— Uite, Jedrek, zise Achar studiind scena. De asta avem nevoie.

Jurnalişti locali, o mulţime de suporteri şi un arbitru oficial – era tot ce visase Achar pentru încercarea lor.

— Da, Achar, dar aici nu e apă, zise Jedrek, aruncând o găleată de apă rece peste visele lui Achar.

— L-am găsit! strigă Eva, iar Kitty se îndreptă către locul din care se auzise vocea.

Dădu peste un tip complet năuc, în costum negru, înconjurat de gaşca ciudată strânsă de Kitty.

Jedrek şi Achar îşi făcură loc prin mulţime. Când dădură cu ochii de arbitru, arătau de parc-ar fi găsit Graalul. Jedrek se duse direct la el, cu mâna întinsă. Arbitrul îi privi pe cei care îl încercuiseră, apoi se uită la mâna întinsă către el, gândindu-se că e victima unei farse, după care, în sfârşit, amabil şi cât se poate de serios, dădu mâna cu Jedrek.

— Domnule arbitru, îi zise Jedrek pe un ton cât se poate de ceremonios, reţinându-i mâna şi privindu-l din cap până-n picioare, de parc-ar fi fost Majestatea Sa, coborâtă în mijlocul acelei adunări. Am bătut o cale lungă pentru a vă vedea. Sunt cu prietenii mei.

Arbitrul se uită din nou la ceilalţi.

— Salut, zise el nesigur. Mă numesc James.

— James! anunţă Jedrek numele, ca pe un eveniment fascinant. Mă numesc Jedrek Vysotski, iar el este prietenul meu Achar Singh. Ea este Kitty Logan, o mare jurnalistă care ne va binecuvânta cu un articol…

Kitty dădu din cap bucuroasă, în timp ce James mai scoase un „Salut” ciudat.

— James, interveni un bărbat din spatele arbitrului, suntem gata să începem.

— OK, vin imediat, zise James politicos şi îi întoarse spatele lui Jedrek lăsându-l cu gura deschisă.

— Noi, Achar şi cu mine, încercăm să doborâm recordul celor mai rapizi doi oameni pe suta de metri într-o hidrobicicletă. Actualul record e de un minut, cincizeci şi opt de secunde şi şase sutimi, iar noi o să acoperim distanţa într-un minut şi cincizeci de secunde. O să facem asta aici, James, în Cork. Şi am vrea să ne fii arbitru.

Îl întrerupse un ou:

— Suntem gata, James!

— Bine, imediat, zise el uşor panicat.

— N-o să te dezamăgim, James, zise Achar.

Jedrek îşi puse mâna pe umărul lui Achar şi îi spuse încet:

— Lasă-l pe om să vorbească.

— Mulţumesc, zise James simţind că-i curge sudoarea pe frunte. Mi-e teamă că nu pot veni la evenimentul vostru, indiferent cât de palpitant ar părea. Apoi îi lămuri, cu accentul lui englezesc: Conform regulilor, ar fi trebuit să vă înregistraţi dinainte această tentativă la Cartea Recordurilor.

— Am făcut-o, am făcut-o! strigă Jedrek bucuros.

— Şi ce au spus?

— Ne-au spus cât costă omologarea, iar noi nu ne permitem să plătim, zise Achar dintr-o suflare, spre iritarea lui Jedrek. De asta te-am căutat pe tine. Ştiam că eşti aici. Am venit noi, ca să te scutim pe tine de drum, zise el, de parcă i-ar fi făcut o mare favoare.

— Îmi pare rău, domnilor, mi-e teamă că nu merge aşa, începu James.

— S-au antrenat luni de zile, îl întrerupse Archie. Sunt sigur că ai putea măcar să-i urmăreşti.

Tactica lui Archie nu era la fel de amabilă ca a celor doi competitori, iar vocea sunase uşor ameninţător.

Eva simţi momentul şi li se alătură:

— O să fim în Kinsale mâine, la două după-amiază. Nu trebuie decât să vii şi să-i urmăreşti, să vezi cu ochii tăi. Restul vor face ei. Ce zici?

— Mâine dimineaţă am avion spre Londra…

— Poţi lua altul, zise Sam.

— Acopăr eu costurile, zise Kitty. Chiar merită să-i vezi, îi spuse pe un ton rugător.

— Sunt într-o formă bună, adăugă şi Regina. Credem că o să reuşească.

— Îţi plătesc eu tariful, zise Birdie deodată, şi toţi se întoarseră şocaţi către ea.

— Nu, nu, protestară într-un glas Achar şi Jedrek. E prea mult, nu te putem lăsa să plăteşti.

— De azi înainte pot plăti ce vreau, zise Birdie zâmbind poznaş, apoi se uită la arbitru. Spune cât costă – eu plătesc! îi zise ridicând bărbia spre el.

— Nu de tarif e vorba, începu omul, încercând să-şi facă loc afară din cercul lor. E vorba de protocol.

Recordul vostru trebuie înregistrat înainte, aşa încât să avem certificatul pregătit, la faţa locului…

— Ni-l poţi trimite când e gata, îl întrerupse Achar. Nu trebuie să ni-l dai mâine.

Deodată începură să vorbească toţi, fiecare încercând să-l convingă pe arbitru în felul lui, dar omul nu mai putea auzi nimic. Ridică mâinile, făcându-le semn să se oprească.

— Îmi pare rău, nu se poate, îşi ceru el scuze. Dar vă urez noroc în încercarea de mâine.

Se lăsă tăcerea, o tăcere ciudată, şi era limpede că James se simte îngrozitor.

— În portul Kinsale, mâine la două, zise Kitty hotărâtă. Vino, te rog!

Arbitrul îşi croi drum către scena micuţă, unde trebuia să pregătească certificatul pentru cea mai mare adunare de oameni costumaţi în ou. Toată lumea se îndrepta spre scenă, dar Kitty şi prietenii ei o apucară în direcţia opusă, întorcându-se la autobuz, cu moralul la pământ.

În partea cealaltă a oraşului Kitty şi Steve ajunseră în ultimul moment, transpiraţi şi ameţiţi, cu răsuflarea tăiată, tocmai când cineva anunţa numele lui Ambrose şi faptul că va ţine un discurs despre un raport mult-aşteptat. Cinci sute de oameni începură să aplaude. Dar nici urmă de Ambrose. Toţi se uitau în jur, iar vorbitorul se uită într-o parte şi în alta, neştiind ce să creadă.

Kitty îl văzu pe Eugene ridicându-se din primul rând şi intrând în culise. Se întoarse, urcă pe scenă şi-i şopti ceva la ureche celui care făcuse anunţul.

Kitty se simţi dărâmată.

— O, nu, şopti ea şi, spre surpriza ei, simţi că ochii i se umplu de lacrimi.

Steve, care ura contactul fizic, îi puse mâna pe după umeri şi o strânse lângă el.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să mai aşteptaţi două minute.

Cei din sală se relaxară şi începură să vorbească între ei. Trecură cinci minute, iar vorbitorul începea

să se neliniştească.

— Să mă duc acolo? îl întrebă Kitty pe Steve.

Se ridică îngrijorată, căutând din ochi un traseu ca să ajungă în culise, dar imediat vorbitorul se uită într-o parte şi dădu din cap.

— Cred că acum putem începe. Aşadar, vă spun încă o dată, vorbeşte despre fluturele-păun, cunoscut de cei mai mulţi dintre dumneavoastră şi ca *Inachis io,* o persoană importantă din organizaţia noastră, Ambrose Nolan.

Se auziră aplauze politicoase.

Cu părul lăsat pe faţă, cu capul plecat, Ambrose se îndreptă spre podium.

Se opri şi-şi drese glasul. Sunetele se auziră foarte tare în sală, din cauza microfonului.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Partenerul meu m-a rugat să vă spun că semăn cu *Aglais urticae,* cunoscut ca fluturele-ţestoasă, care e foarte rapid, dar precaut şi foarte greu de abordat de aproape.

Începură să râdă, iar atmosfera se detensionă. Ambrose ridică privirea, o văzu pe Kitty şi trase adânc aer în piept. Apoi începu să vorbească.

27

Ambrose şi Eugene erau binedispuşi. În ciuda încercării eşuate de a-l convinge pe arbitru, starea de spirit din autobuz era bună. Îl ascultau pe Eugene povestind cum îi vrăjise Ambrose pe toţi cei din sală cu descoperirile ei, iar Steve le arăta fotografii pe ecranul aparatului. Ambrose încerca să-i facă să se oprească. După ce povestea lui Eugene se termină, reveniră toţi la următorul subiect: câştigul pe care trebuia să-l ridice Birdie.

Nu exagerase când spusese că vine dintr-un orăşel. Nadd se întindea pe dealurile de la poalele munţilor Boggeragh şi avea doar o sută şaptezeci de locuitori. Avea două baruri, dintre care unul avea şi un mic han, iar celălalt un magazin şi o agenţie de pariuri. În preajma lor erau biserica şi şcoala. La marginea orăşelului erau locuri părăsite. Un proiect de construcţii destinat atragerii tinerilor în zonă fusese oprit la jumătate, lăsând căsuţele în culori pastelate neterminate şi cu geamurile sparte.

— Suntem gata, Birdie, zise Mary-Rose cu glas cântat, dând încă o dată cu fixativ peste coafura perfectă, spre nemulţumirea lui Edward, care începu să tuşească, iritat.

Molly savura scena.

Hotărâseră să aştepte toţi în grădina hanului, pentru a-i oferi lui Birdie câteva momente de intimitate în agenţia de pariuri. Doar Edward, care trebuia s-o ducă de braţ, Kitty şi Steve intrară împreună cu ea. Steve şi Kitty rămaseră la intrare. Steve făcea poze.

Agenţia, care era lipită de bar, era o încăpere care aducea cu o sufragerie. Doi bărbaţi mai în vârstă stăteau pe scaun şi se uitau la un televizor plasat în colţul încăperii. Purtau şapcă şi sacou, şi miroseau de parcă nu s-ar fi spălat de săptămâni bune. Dincolo de sticla securizată a ghişeului se afla un bărbat de vreo treizeci de ani. Ridică privirea, iar când dădu cu ochii de el, Birdie suspină încet. Kitty se gândi că îl

cunoaşte, şi aştepta ca pe faţa lui să apară un semn că o recunoaşte. Dar semnul nu apăru. Adunându-se, Birdie se prezentă:

— Sunt Bridget Murphy.

Vocea în tremura uşor şi avea un accent de Cork ceva mai pronunţat decât de obicei.

Cei doi bărbaţi îşi întoarseră privirea spre ea. Edward o apucă pe Birdie pe după umeri.

— Acum şaizeci şi şapte de ani am făcut un pariu cu Josie O'Hara. Am venit să-mi ridic câştigul, zise ea.

Kitty era foarte emoţionată. Se întrebă de câte ori şi-a spus Birdie acele cuvinte, ca adolescentă disperată să părăsească oraşul, dar şi să se întoarcă, în floarea vârstei şi apoi la bătrâneţe. De câte ori nu se gândise oare la acel moment? Şi iată că venise.

Tânărul se ridică de pe scaun.

— Aveţi chitanţa?

Birdie scoase din geantă un plic de plastic şi, cu degete tremurânde, îl strecură prin deschizătură. Kitty nu îşi dădea seama dacă tremuratul are drept cauză emoţia sau vârsta înaintată, dar era sigură că nu îl mai remarcase. Tânărul studie chitanţa, se uită din nou la Birdie şi la Edward, apoi înapoi la chitanţă.

Zâmbi, apoi începu să râdă.

— Nu pot să cred, zise el. Acum şaizeci şi şapte de ani!

Kitty şi Steve zâmbeau, dar Edward interveni, cu vocea plină de îngrijorare:

— O să-i dai banii, nu-i aşa?

Lui Kitty nu-i trecuse niciodată prin minte că Birdie n-o să-şi primească banii. Se gândea că singura necunoscută va fi suma rezultată după transformările de monedă din toţi acei ani. Pariul ei original nu putea fi supus regulilor obişnuite.

— Un pariu e un pariu, zise cel de după geam, iar pe faţă îi apăru un zâmbet larg. Josie a fost străbunicul meu, explică el bucuros. Am murit când eu eram tânăr, dar n-o să uit niciodată… stai aşa.

Zâmbetul îi păli deodată. Se uită mai bine la chitanţă.

— O sută la unu?! citi el cota cu voce tare, şocat.

Birdie îl aprobă din cap.

— Asta e cota pe care mi-a dat-o Josie.

— Trebuie să… Nu sunt sigur că pot… Nu sunt autorizat să… numai o clipă, vă rog.

Luă chitanţa şi dispăru în spatele unei uşi, lăsându-i să aştepte. Unul dintre bătrâni se zgâia la ei.

— Tu eşti fata lui Thomas? întrebă el.

Birdie se întoarse şi îl studie puţin.

— Da.

— Isuseee, Sean, uită-te aici – fata lui Thomas!

— Ha? strigă celălalt bătrân.

— E fata lui Thomas, strigă primul fixându-şi privirea pe Kitty.

— Zău?

— Nu ea, cealaltă! zise primul, apoi, arătând spre Birdie cu un deget strâmb, o întrebă: Tu eşti aia bolnăvicioasă, nu?

Birdie roşi. Stigmatul nu dispăruse.

— Cine eşti tu? întrebă Kitty.

— Paddy Healy. Băiatul lui Una şi al lui Paddy.

Birdie miji ochii şi încercă să-şi amintească ceva. Mintea îi derula imagini de odinioară, din vremuri demult apuse şi uitate, cu bună ştiinţă sau nu. Deodată, ochii încetară să i se mai mişte de la stânga la dreapta şi invers, aprinzându-se.

— Din capătul străzii?

— Daa.

— Frăţiorul lui Rachel.

— Eu sunt.

Kitty îl studie mai bine. I se părea greu de crezut că bătrânul ăla putea fi frăţiorul cuiva.

— Eu am fost colegă cu Rachel, atunci când mergeam la şcoală.

Bătrânul se înmuie.

— A murit acum zece ani.

Zâmbetul lui Birdie se şterse brusc.

— Îmi pare rău.

Uşa din spatele lor se deschise şi auziră o voce puternică:

— Nu-ţi dăm niciun ban.

Cea care vorbea era o bătrână de vreo optzeci de ani care intrase în încăpere pe uşa din spatele lor. Vremea nu fusese la fel de blândă cu ea cum fusese cu Birdie. Era foarte cocoşată, se sprijinea într-un baston, iar părul cu aspect de lână îi era uscat şi subţire. Halatul în care era îmbrăcată era plin de păr de câine, iar picioarele îi erau umflate. Purta o pereche de pantofi lăbărţaţi.

— Pardon?! zise Kitty pe un ton cât se poate de dur, apropiindu-se de bătrână.

Era de două ori cât ea.

Birdie se uită la femeie, studiind-o din cap până-n picioare.

— Mary O'Hara!

Femeia pufni:

— Fitzgerald. Aşadar, trăieşti.

O studie şi ea pe Birdie, la rândul ei.

— Sunt vie şi o duc bine, zise Birdie îndreptându-şi spatele. Presupun că tu eşti cea care nu vrea să plătească. Strănepotul lui Josie le privea pocăit.

— Eu sunt şefa aici, aşa că eu spun ce se face.

— Dar e un pariu valabil, zise Birdie hotărâtă. Tatăl tău era un om de cuvânt.

— Dar tu se pare că n-ai fost, zise bătrâna cocoşată pufnind din nou.

Părea că e vorba de mult mai mult decât de pariul făcut cu şaizeci şi şapte de ani în urmă.

— Sper că nu o iei personal, Mary. Au trecut foarte mulţi ani.

— I-ai frânt inima lui frate-meu. O dată şi pentru totdeauna. Nu mă interesează cât timp a trecut.

Birdie păli.

— El mai… cum o duce?

— E mort, o repezi Mary, atât de brutal, că îl făcu să tresacă chiar şi pe bătrânul din spatele ei.

Kitty observă că Edward depune mai mult efort pentru a o sprijini pe Birdie, ca şi cum ar fi lăsat-o dintr-odată puterile.

— Ce e, te aşteptai să-l găseşti aici? întrebă Mary, apoi râse – un zgomot ciudat, care se transformă imediat în tuse. Credeai că o să te aştepte pe tine? Ei bine, n-a făcut-o. A plecat, s-a căsătorit, a făcut copii, care la rândul lor au copii…

Birdie afişă un zâmbet trist.

— Când a… când a murit?

Răspunsul lui Mary avu un ton mai puţin dur, dar tot mai păstra ceva din ura faţă de Birdie.

— Anul trecut.

Pe faţa lui Birdie se puteau citi durerea şi tristeţea. Fără să scoată un cuvânt, se întoarse şi ieşi.

— Ei bine? întrebă Mary-Rose de îndată ce păşiră afară.

Kitty scutură din cap, făcându-le semn să nu mai pună alte întrebări.

Birdie părea dezorientată. Edward şi Kitty se uitară la Molly, neştiind ce să facă.

— Ce-ar fi să luăm nişte aer proaspăt? zise Molly apucând-o pe Birdie de braţ şi trăgând-o mai departe de agenţie.

Ceilalţi se întoarseră în barul de peste drum. Hotărâră că e vremea să ia cina. Era o seară foarte răcoroasă, dar se aşezară afară, în grădină. Edward şi Steve le povestiră ce s-a întâmplat înăuntru şi începură să discute despre ce au de făcut. Edward cunoştea legea, iar Steve cunoştea sistemul de pariuri. Conveniră că e vorba de un acord mutual, care poate fi onorat, dar nu are nicio bază legală. Starea de spirit a grupului se înrăutăţea. Kitty era frustrată, supărată pentru ce păţise Birdie şi stânjenită pentru că îi adunase pe toţi într-o expediţie atât de hazardată. Încerca să găsească o scuză pentru a se ridica de la masă. Strănepotul lui O'Hara intră şi el în grădină, căutând o masă. Era scuza perfectă. Se îndreptă spre el.

Pe Birdie o găsi repede. Stătea pe o bancă, pe strada principală, vizavi de şcoala cea mică, unde tatăl ei fusese director, şi de o casă, despre care Kitty presupuse că e cea în care a copilărit, îşi imagină

zilele pe care Birdie le petrecuse în casă, urmărindu-i pe copiii care se jucau în curtea de alături şi nefiind în stare să li se alăture din cauză că era bolnavă. Sau cel puţin din cauză că toţi o credeau bolnavă.

Se aşeză pe bancă.

— Îmi pare rău, Birdie, nu m-am gândit la asta…

— De ce îţi pare rău? o întrebă Birdie ieşind din transă.

— Pentru că i-am adus pe toţi aici, în călătoria ta. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e o idee proastă. Era o chestie personală. N-ar fi trebuit să mă bag.

— Prostii, Kitty. A fost o zi minunată. Când o să-mi mai petrec eu ziua alături de sute de oameni costumaţi în ou? zise ea râzând. Rareori am parte de aventuri ca asta. Şi cred că observaţia asta e valabilă pentru toţi. Ai făcut ceva cu totul deosebit pentru noi, Kitty. Să nu uiţi asta! Ne-ai adus la un loc. Nimeni nu te poate învinovăţi pentru că lucrurile n-au ieşit aşa cum şi-a dorit.

Kitty îi era recunoscătoare pentru cuvintele drăguţe, dar nu simţea efectul lor. I se părea că i-a dezamăgit pe toţi: Achar şi Jedrek nu făcuseră rost de arbitru, Birdie nu-şi luase câştigul… Deşi, pentru Ambrose ziua fusese reuşită.

— Ţine minte, nu e vorba de bani, zise Birdie cu un zâmbet uşor pe buze.

Lui Kitty replica nu i se mai păru la fel de credibilă ca prima oară când o auzise. Ştia că nu e vorba de bani, că e vorba de o înfruntare cu stafiile trecutului. Şi totuşi, stafiile alea o doborâseră din nou, într-o zi în care Birdie credea că o să iasă victorioasă.

— Ce ai acolo? întrebă Birdie uitându-se la bucheţelul de flori de câmp pe care Kitty le adunase după ce pornise în căutarea ei.

— Ah, da… Tânărul O'Hara a venit să mă vadă, zise ea. M-a rugat să-ţi spun ceva.

La poalele munţilor Boggeragh începea să se lase o ceaţă uşoară de toamnă. Birdie se opri în sfârşit din căutarea printre morminte, aşezându-se lângă unul.

Cimitirul şi biserica erau foarte aproape de şcoală şi de casa în care crescuse. Aşeză florile pe mormântul primei ei iubiri, Jamie O'Hara. Îl iubise, dar fără să aibă voie. Fusese nevoită să-l părăsească atunci când se mutase la Dublin pentru a scăpa de maniile tatălui ei şi de prejudecăţile locuitorilor din orăşelul natal. Îşi făcuse o promisiune şi pusese un pariu, iar până la urmă se întorsese acasă. Din păcate, prea târziu. Pentru amândoi.

Kitty se întoarse la ceilalţi şi îşi luă nişte peşte cu cartofi şi mazăre. Se întreba cum le poate reda celorlalţi voia bună. Cum ar fi putut să se însenineze ea? Ceilalţi purtau discuţii lipsite de importanţă, dar şi de veselia care domnise în autobuz.

— Nu e vina ta, îi zise Steve încet.

Îl privi nesigură:

— Mă simt stânjenită.

— Pentru ce?

— Pentru că i-am adus pe toţi aici, pentru că…

— Nu e vina ta, Kitty, repetă el şi îi dădu un pahar de vin. Bagă asta în tine, poate o să-ţi revii. Ai face bine să nu sforăi la noapte, ca să nu fiu nevoit să te asfixiez cu perna.

— Nu sforăi.

— Ba da. Când bei, sforăi mai ceva ca tata.

— Ba nu. Şi n-ai de unde să ştii tu asta.

Îi aruncă din nou privirea aia care o îngheţa pe dinafară şi o făcea să se topească pe dinăuntru.

— Ştiu că ai făcut-o, cel puţin o dată.

Kitty înghiţi în sec.

— Nu mi-a mai spus nimeni asta, zise ea încet.

— Poate nu se trezesc niciodată când dormi.

Era o simplă observaţie, dar o lovi direct în inimă. Nu se mai putea gândi decât la noaptea în care stătuse alături de el în camera de cămin. Dormea cu capul pe pieptul lui Steve, iar el, cu genele lungi şi chica răzvrătită, o studia. Deodată se auzi un clinchet şi Sam se ridică. Bătuse cu lingura într-un pahar.

— O, nu, Sam, zise Mary-Rose, iar pe faţa ei apărură în acelaşi timp îngrijorarea şi o umbră de zâmbet.

— Esmeralda, zise el pe un ton de avertisment.

— Esmeralda? întrebă Jedrek încurcat. Credeam că te cheamă Mary-Rose, îi şopti aplecându-se peste masă.

— Ignoră-l, zise Mary-Rose, apoi îşi acoperi faţa cu palmele. Sam, vorbesc serios, încetează.

Dar Sam nu luă în seamă dispoziţia ei mai serioasă decât de obicei. Poate o interpretă greşit ca pe ceva ce poate fi îndreptat cu o cerere în căsătorie, dar, cel puţin pentru Kitty, era clar că nu va reuşi. Fusese deja martoră la două cereri – se considera expertă deja.

— OK, bine, le spuse Sam celor de la masă. Esmeralda e numele de alint. Nu e drăguţ?

— Nu, ripostă ea. Nu este.

— OK. Mary-Rose Godfrey, zise el pe un ton dramatic, zâmbind. Cea mai bună prietenă din lume…

— Sam, încetează…

— Nu, nu pot, nu pot opri sentimentele pe care le am faţă de tine. Nu pot să nu mă gândesc la tine. Nu pot să mă mai prefac că suntem doar prieteni. În fiecare zi în care ne vedem simt asta în mine, şi nu ţi-o pot spune.

Kitty se îndreptă deodată, simţindu-se neliniştită la auzul acelor cuvinte. Dacă asta simţea el, nu-şi putea imagina ce simte Mary-Rose.

— Ne cunoaştem de când aveam şase ani. Când ai intrat în clasă în prima zi de şcoală, cu pantofii încălţaţi invers, am ştiut că trebuie să stăm de vorbă.

Deodată, Mary-Rose începu să râdă.

— Aşa este, zise ea surprinsă.

Kitty înţelese: Sam nu mai urma niciun scenariu. Vorbea serios.

— Aşa că am început să vorbim, iar când a început cearta pentru jocul de Lego, iar tu m-ai ciupit – ceea ce mi-a produs necazuri, pentru că învăţătoarea m-a trimis la colţ –, mi-am spus: „Fata asta are boaşe! Vreau să fiu prieten cu ea.” Nu că aş fi interesat de fete cu boaşe sau de alte ciudăţenii de felul ăsta, zise Sam apăsând cuvintele, şi toţi începură să râdă.

Nu şi Mary-Rose. Ea nu zâmbea, dar nu pentru că era stânjenită, ci pentru că era tristă, iar asta se vedea limpede. Cuvintele lui Sam erau emoţionante, atât de directe încât Kitty se îndoia de sinceritatea lor. Pentru o clipă i se păru că şi Mary-Rose se îndoieşte, pentru că ridică privirea, studiind cu atenţie faţa lui Sam.

— Am fost prieteni în toţi anii de şcoală primară şi chiar pe urmă, după ce mama ta te-a trimis la şcoala de fete, unde purtai fusta aia maro până la genunchi şi şosete până sub fustă. Prietenia noastră a continuat, dar abia în ultimii ani am…

Se opri şi se uită la ea.

— Aşa este? o întrebă şoptit Steve pe Kitty, făcând-o din nou să simtă fiori.

— Chiar nu ştiu, îi răspunse ea tot şoptit, atât de aproape de el încât buzele aproape că îi atingeau lobul urechii.

Simţea că o străbate un curent. Dar în ciuda propriilor simţiri, încercă să se concentreze asupra spectacolului de la masă.

Sam se apropie de Mary-Rose. Câţiva se ridicară în picioare ca să vadă mai bine. Aveau răsuflarea tăiată. Toţi credeau că scena e cât se poate de serioasă.

— Mary-Rose Godfrey, mi-ai fost cea mai bună prietenă încă din copilărie, dar acum nu mă mai pot ascunde. Te iubesc cu disperare. Ştiu că ţi se pare exagerat şi nemaipomenit de dramatic, dar ştiu şi că ne potrivim unul cu celălalt. Vrei să… vrei să fii soţia mea?

Ochii lui Mary-Rose se aprinseră, plini de lacrimi. Părea împietrită, şi arăta mai încântată şi mai fericită decât o văzuse Kitty vreodată. Chiar şi Kitty credea că totul e cât se poate de real, că pentru întâia oară cererea e reală.

Toţi cei din grădină aclamau, dar în timp ce făceau asta, uitându-se unii la alţii, pierdură gestul lui Sam, care îi făcu lui Mary-Rose cu ochiul. Efectul fu acelaşi, pentru Mary-Rose şi pentru Kitty: le

spulberă iluziile, confirmându-le că totul e spectacol. Urmară chemările binecunoscute la linişte.

Zâmbetul lui Mary-Rose păli primul.

— Nu, zise ea când se făcu linişte.

Nimeni nu mai respira.

— Nu? întrebă Sam nesigur, încercând să-i citească pe faţă un alt răspuns.

— Nu, repetă ea hotărâtă, lăsând o lacrimă să-i curgă pe obraz.

— Pe bune? întrebă Steve din nou.

Kitty stătea atât de aproape de Steve, încât ea se simţea încălzită de căldura trupului lui.

Ambrose avea o figură şocată. Îl apucă instinctiv de mână pe Eugene, provocându-i o surpriză puternică, dar el se prinse în joc imediat, punându-i braţul pe după umeri, ca pentru a o feri de spectacolul care se desfăşura în faţa lor.

— Sam, te rog să încetezi, zise Mary-Rose înecându-se cu lacrimi şi cuvinte.

— Ce? întrebă el, de data asta serios.

Mary-Rose se ridică şi plecă de la masă.

În urmă rămase o tăcere adâncă.

— Ghinion, amice, zise Archie bătându-l zdravăn pe umăr, chiar dacă intenţionase să fie prietenos.

Sam se uită la Kitty cu ochii mari:

— Ce…?

— Mă duc să vorbesc cu ea, zise Kitty.

N-ar fi vrut să plece de lângă Steve, dar simţea că asta trebuie să facă.

O găsi într-un separeu, cu faţa în mâini.

— O, Doamne, ce-am făcut? suspină ea. Pur şi simplu n-am mai rezistat, Kitty. Nu mai pot asculta toate declaraţiile astea, sperând că sunt adevărate şi ştiind că nu sunt.

Kitty o luă în braţe şi nu spuse nimic, mulţumindu-se să scoată câteva sunete liniştitoare.

— Acum a devenit evident, suspină ea la pieptul lui Kitty. Acum ştie… Cum pot să mai dau ochii cu el?

— Mary-Rose, a fost cea mai frumoasă cerere!

Era vocea lui Sam, care intră în separeu şi se apropie de ele.

— Hei, ce se întâmplă? Acum poţi să încetezi… i-ai convins pe toţi. Deja am primit două pahare. De consolare. Niciodată nu mi-am imaginat că o să primesc aşa ceva. Bună întorsătură, apropo. Aproape că m-ai păcălit. Cum ţi-a venit ideea? zise el râzând.

Mary-Rose îşi ridică încet capul de pe umărul lui Kitty şi se uită la el neştiind ce să creadă.

— Cred că ar fi bine să vă las singuri, zise Kitty.

— Nu, nu trebuie să faci asta, îi spuse neliniştită Mary-Rose.

— Ba da.

Kitty îi aruncă o privire care spunea „Explică-i!”. În timp ce se întorcea la masă, îi sună telefonul.

— Îmi pare rău că te sun atât de târziu, dar ştiu că nu v-aţi culcat, pentru că tocmai am vorbit cu Eva, strigă Gaby în telefon.

Kitty dădu volumul mai încet.

— Bună, Gaby, nu-i nicio problemă, totul e în regulă.

— Bine, bine, dar nu de asta te-am sunat. E vorba de cartea pe care mi-ai dat-o. Şeful a citit-o azi.

— S-a mişcat repede, zise Kitty zâmbind, apoi se aşează, aşteptând verdictul. Sper că nu a fost pierdere de timp… E o favoare pentru un prieten.

— Ei bine, prietenul tău o să fie încântat, pentru că am veşti bune. Şefului îi place foarte mult. Cărţile poliţiste sunt pe val în momentul ăsta, şi vrea să semneze cu prietenul tău.

28

Kitty nu putea scoate niciun cuvânt. Era şocată. Nu-şi imaginase că lucrurile stau aşa. Voia ca romanul lui Richie să fie respins, să primească o scrisoare dură de respingere, pe care să i-o livreze personal, înjunghiindu-l cu acelaşi pumnal cu care o înjunghiase şi el. Dar lucrurile o luaseră razna. Cartea *le plăcea* – cum se putea una ca asta? Urma să fie publicat. Asta era răzbunarea ei?

Simţea nevoia să fie singură, ca să digere eşecul răzbunării, aşa că dispăru în dormitor, pentru a se aduna. Trebuia să se gândească şi la ce aveau de făcut a doua zi, şi la însemnătatea evenimentelor de a doua zi pentru povestea ei. În camera micuţă nu erau decât două paturi şi o chiuvetă în colţ. Baia era la capătul holului – una pentru toate camerele.

Dar descoperi că, în loc să încerce să-şi pună gândurile în ordine, nu face decât să se gândească la Steve, la faptul că o să stea în aceeaşi cameră. Se bucura, nu că s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva, chit că în relaţia lor se schimbaseră multe în ultimele zile. Sau poate ea era singura care simţea asta? Poate că îşi proiectase asupra lui Steve sentimentele pe care le avea pentru el, în timp ce sentimentele lui faţă de ea nu se schimbaseră deloc? Ultimele experienţe cu bărbaţii nu fuseseră deloc încurajatoare. Se întâlnise cu câţiva bărbaţi drăguţi care se purtaseră frumos cu ea în trecut, dar în ultimele săptămâni, cel puţin în cazurile lui Richie şi Pete, dorinţa şi nevoia de a fi acceptată o împinseseră în braţele cui nu trebuia. Nu i se părea că greşeşte dacă simte ceva pentru Steve. Era un sentiment solid, care se aflase dintotdeauna acolo – Steve nu era un tip despre care să nu ştie aproape nimic, unul care ar fi putut s-o surprindă într-o dimineaţă cu o nevastă şi patru copii sau unul care vânează fuste. Ştia totul despre el. *Totul.*

Se auzi o bătaie în uşă, apoi vocea lui Steve, care o striga. Inima începu să-i bubuie. Nu mai putea gândi deloc, nu se mai putea concentra la nimic.

Deschise uşa.

— Eşti bine? o întrebă el privind-o ciudat.

— Da, de ce?

Vocea îi sunase ca un chiţăit.

— Pentru că ai dispărut.

Deschise uşa larg şi intră, studiind încăperea.

— Cum e camera? zise aşezându-se pe marginea patului şi făcând câteva salturi uşoare, care declanşară un scârţâit.

Îşi zâmbiră, iar Kitty fu nevoită să-şi ferească privirea, simţindu-se ca o şcolăriţă care tocmai s-a îndrăgostit.

— Ce este? zise el blând, în timp ce ea se aşează în faţa lui, pe celălalt pat.

— Tocmai am primit un telefon. Veşti proaste.

Pe faţa lui Steve se aşternu îngrijorarea.

— I-am dat unui editor un manuscris, încercând să-l surprind. Ei bine, lucrurile nu au mers conform planului.

— Respingerea face parte din joc. Ar trebui să-i spui prietenului tău să se obişnuiască.

— N-a fost respins. Şi nu e vorba de un prieten, zise ea abătută.

— Al cui e romanul?

— Al lui Richie Daly. Haide, zi că mi-ai spus… că sunt o persoană îngrozitoare, că n-ar fi trebuit s-o fac. Ştiu asta, înţelegi? Dar am găsit USB-ul, ştiam că e tâmpenia lui de roman, de care e atât de mândru, am presupus că e un căcat, ca tot ce scrie, şi m-am gândit că n-ar fi rău să primească o scrisoare de respingere. Aşa că sunt o persoană îngrozitoare, ştiu!

Colţurile gurii lui Steve tresăriră.

— Nici… să… nu… te… gândeşti…

Zâmbi.

— Nu e deloc hazliu.

— E destul de hazliu…

— Steve, nu e nimic de râs, protestă Kitty, dar faţa lui o făcu să izbucnească în râs. O, Doamne, nici măcar să mă răzbun ca lumea nu mai sunt în stare. Am pierdut, mi-am pierdut îndemânarea, şi numai tu eşti de vină.

— Zău?

Kitty înghiţi în sec, nefiind în stare să-l privească în ochi.

— Ei bine, nu… da, mă rog, ai susţinut sus şi tare că am devenit cine am devenit, iar eu mi-am dat seama că nu-mi place acea persoană, aşa că, da… Ce spui tu contează, zise ea poticnindu-se, apoi se hotărî să încerce, temătoare şi plină de speranţă în egală măsură: Tu conte*zi* pentru mine.

Îi aruncă din nou privirea aia. O, Doamne, privirea care îi dădea fiori. Totul în ea se topea din nou.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Ignoră-i, zise Steve hotărât, iar lui Kitty nici măcar nu-i trecu prin cap să nu-l asculte.

Accepta tot, orice-ar fi spus, orice-ar fi făcut.

Ciocănitul se auzi din nou.

Steve scutură din cap.

Kitty rămase aşezată, iar pe faţă i se întinse un zâmbet.

— Hei, oameni buni, se auzi vocea lui Sam, sunteţi aici?

Kitty dădu să se ridice, dar Steve i-o luă înainte şi o ţintui de pat.

— Ţi-am spus să nu te mişti, şopti el.

Părul îi căzu în dezordine peste ochi, atingând faţa lui Kitty.

— Dacă sunteţi aici, am nevoie de ajutorul vostru, continuă Sam neliniştit.

Kitty aruncă o privire spre uşă, apoi îşi întoarse ochii către Steve.

— Cred că îmi plăcea mai mult când erai reporteriţă obraznică, şopti el şi-i dădu drumul.

Kitty râse şi îşi aranjă bluza înainte de a deschide uşa.

— Bună, Sam, zise ea. Scuze pentru întârziere.

Sam se uita când la Kitty, când la Steve, dar era atât de preocupat de propria problemă încât nu i se păru nimic ciudat.

Intră în cameră.

— Presupun că ai vorbit cu Mary-Rose.

— Ştii?

— Ei bine, nu mi-a spus niciodată nimic, dar e limpede.

— Ce să-ţi spună? întrebă Steve, întinzându-se în patul lui.

— Că are anumite sentimente pentru el, îi zise Kitty.

— A, da, de asta m-am prins.

— Da?

— Sigur. E evident.

— La dracu', făcu Sam şi se aşeză pe pat, şocat. Sunt atât de idiot. Nu pot să cred că i-am spus toate lucrurile alea… Habar n-am…

— Ce i-ai spus? îl întrebă Kitty, de data asta îngrijorată.

— Păi, ce-aş fi putut să-i spun? Habar n-aveam. Am fost surprins. Nu i-am spus decât că o să mă gândesc serios la ce-am făcut.

Steve răsuflă zgomotos.

— Să te gândeşti serios? întrebă Kitty.

— Ce-aş fi putut să spun?

Se uită din nou când la unul, când la celălalt.

— Că şi tu simţi la fel, zise Steve, dar nu se uita la Sam, ci la Kitty.

— Dar nu ştiu dacă e aşa. Vreau să zic… o ador, e cea mai bună prietenă a mea, aş face orice pentru ea, dar pur şi simplu nu m-am gândit niciodată la ea ca la o iubită.

— Ei bine, ai face bine să începi acum, amice, îi zise Steve.

— Dar se poate, acum, după ce am fost prieteni…

— Da, ziseră Steve şi Kitty într-un glas, apoi se uitară unul la altul şi zâmbiră.

Sam îi privi din nou pe amândoi, îi măsură din cap până-n picioare, iar Kitty îşi zise că în sfârşit a înţeles, că i-a căzut fisa şi că o să-i lase în pace.

— Te superi dacă dorm eu aici la noapte, iar tu te duci în cameră cu Mary-Rose? Pe mine n-o să mă primească, iar alte camere libere nu mai sunt.

Nu erau cuvintele pe care ar fi vrut Kitty să le audă. Ar fi vrut să-i spună „nu", se simţea frustrată gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla peste noapte

în paturile care scârţâiau groaznic. Se uită la Steve. Nu zicea nimic. Îşi puse o pernă pe faţă, apăsând-o. Kitty începu să râdă.

— Nu-i nicio problemă, Sam. Poţi dormi în patul meu. Numai să nu sforăi, pentru că Steve îşi omoară colegii de cameră care sforăie.

După ce ecourile evenimentelor de peste zi se mai potoliră în mintea lui Kitty, simţi că în sfârşit o cuprinde somnul. Dar o trezi brusc o melodie care începu să cânte afară.

Se uită la Mary-Rose, care adormise într-un târziu, după ce vărsase găleţi de lacrimi, apoi se dădu jos din pat şi se apropie de fereastră.

— Mary-Rose, şopti ea. Trebuie să vezi asta!

Mary-Rose se ridică într-un cot, adormită. Se uita prin cameră şi nu înţelegea unde se află.

— Uite! zise Kitty mai tare, încântată.

Mary-Rose remarcă în sfârşit muzica, se dădu jos din pat şi se duse lângă Kitty la fereastră. Avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege, aşa cum avusese şi Kitty. Încet-încet, pe faţă îi apăru zâmbetul. Se uită încântată la Kitty.

— Hai să mergem jos.

Kitty îşi puse hainele pe care şi le scosese înainte de a se băga în pat şi o luă la goană pe scări, ieşind din han şi apucând-o pe stradă. Noaptea era liniştită, orăşelul era adormit, toată lumea era în pat. Deasupra, cerul era spuzit de milioane de stele sclipitoare.

Autobuzul azilului St. Margaret fusese scos din parcare şi tras în mijlocul drumului, care era blocat. Oricum nu circula nicio maşină. Farurile erau aprinse şi motorul era pornit. Geamurile erau coborâte. Farurile băteau, prin uşile larg deschise, în fosta sală de bal – un soi de hambar care fusese lăsat în paragină. Din încăperea în care Birdie participase în tinereţe la seri dansante ieşea un miros de rânced.

În lumina slabă, Birdie dansa cu ochii închişi, cu faţa ridicată, rotindu-se într-una cu mâinile ridicate, de parcă ar fi avut un partener invizibil. Ella

Fitzgerald şi Louis Armstrong cântau *Dream a Little Dream of Me.*

Eva stătea la volanul autobuzului, ţinând microfonul în difuzorul CD-playerului. Lângă autobuz stăteau Edward şi Molly.

Kitty era mişcată de scenă. O lăsă pe Mary-Rose, care privea încântată, şi se urcă în autobuz.

— Tu ai făcut asta? o întrebă pe Eva.

— Mi-a spus că ea şi Jamie intrau aici noaptea şi dansau. Ăsta era cântecul lor favorit. E un cadou întârziat pentru ziua de naştere, zise Eva urmărind-o cu ochii plini de lacrimi pe Birdie, care dansa singură în hambar.

Kitty se uită la cei doi de lângă autobuz. Edward şi Molly o priveau pe Birdie stând foarte aproape unul de celălalt şi legănându-se în ritmul muzicii. Simţea magia Evei.

29

În dimineaţa următoare starea de spirit a grupului era vizibil mai bună decât seara. Chiar dacă Mary-Rose şi Sam nu se aşezară la micul dejun unul lângă celălalt, Ambrose şi Eugene păreau destul de apropiaţi, iar Ambrose chiar schimbă câteva cuvinte cu Regina. Archie şi Regina dormiseră în aceeaşi cameră, iar apropierea dintre ei şi privirile pe care le schimbau pe furiş erau grăitoare pentru toţi. Lângă Steve, Kitty se simţea ceva mai ciudat decât de obicei. Se întreba cum ar trebui să se poarte cu el după conversaţia întreruptă de Sam. Şi aştepta entuziasmată marele moment al încercării lui Achar şi Jedrek.

Cei doi îndrăzneţi luară un mic dejun sănătos. Archie, care fără îndoială se ţinea de planul lui de a-i ajuta pe cei ale căror rugăciuni ajungeau până la el, încerca să le ridice moralul. Chiar şi fără să aibă darul lui, Kitty ştia pentru ce se roagă Achar şi Jedrek în acea dimineaţă. Steve şi Sam purtau o discuţie serioasă. O continuară de îndată ce se aşezară în autobuz, unul lângă altul. Kitty ar fi dat orice să audă ce spun. Poate că li s-ar fi alăturat, dacă nu s-ar fi simţit atât de pierdută când încerca să-şi dea seama cum trebuie să se poarte cu Steve.

Chiar dacă nu-şi primise banii, Birdie era binedispusă, mai ales după cadoul primit de la Eva. Stătuse toată dimineaţa dusă pe gânduri, participând din când în când la câte o conversaţie, când putea fi scoasă din transă.

Erau toţi în autobuz când tânărul O'Hara se apropie în fugă, cu un plic mare în mână.

— Bridget! strigă el. Bridget Murphy!

Birdie tocmai voia să urce în autobuz. Se întoarse către tânăr. Edward apăru imediat lângă ea.

— Mă bucur că n-aţi plecat. Am dus multă muncă de lămurire în dimineaţa asta, zise el. Îmi pare rău pentru ziua de ieri. Bunică-mea poate fi uneori foarte… mă rog, se agaţă de anumite lucruri.

Loialitatea ei faţă de familie ne mişcă profund, dar uneori ne aduce şi necazuri. Dar şi eu sunt loial. Mai ales faţă de bunicul meu. Ştiu că era destul de precaut, n-a fost tocmai cel mai generos om din lume, dar avea un mare respect pentru afacerea asta şi era un om de cuvânt. Dacă a făcut pariul ăsta, e clar că şi-ar fi dorit să-ţi primeşti banii. Luaţi banii, câştigul dumneavoastră. Vi-i ofer odată cu respectul meu profund.

Birdie îl privi şocată.

— Am stat foarte mult cu bunicul Jamie. Mi-a vorbit de multe ori despre dumneavoastră.

Mişcată, Birdie îşi duse palmele la gură, apoi la obraji. Se înroşi toată.

— Semeni atât de mult cu el, încât atunci când te-am văzut, ieri, pentru o clipă am crezut…

— Toată lumea zice că semănăm, zise el, cu obrajii încă arzând după cursa pe care o făcuse.

— Îţi mulţumesc, zise ea. Să-ţi dea Dumnezeu numai bine.

— Mulţumim, zise Edward.

Kitty o ajută pe Birdie să urce în autobuz. Când o văzură cu plicul în mână, toţi începură să aclame. Spiritul de sărbătoare se întorcea.

— Hai, studenţaşule, strigă Molly, de data asta pe un ton mult mai cald, iar când Edward se uită la ea Kitty înţelese imediat că între ei se petrece ceva. Se simţea atât de fericită încât îi venea să ţopăie de bucurie.

Regina se aşeză lângă Kitty.

— Bună, zise ea timidă. Noi două n-am prea avut ocazia să vorbim.

— Da, ştiu. Îmi pare rău.

— Ah, nu, ai de vorbit cu oameni mult mai importanţi, zise ea. Pentru povestea ta. Şi nu vreau să te reţin, voiam doar să-ţi mulţumesc.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, mi-a făcut plăcere compania ta.

— Nu la excursie mă refer, cu toate că şi pentru asta îţi sunt recunoscătoare. Archie a spus că ai plătit pentru camere – foarte drăguţ din partea ta.

Îşi plecă privirea, studiindu-şi mâinile cu degete delicate, ca de păpuşă.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru că îl ajuţi pe Archie. Mi-a spus că ai făcut foarte multe pentru el. Şi că tu eşti cel care l-a îndemnat să-mi vorbească.

— Nu cred că a fost nevoie de multă muncă de convingere, zise Kitty zâmbind. Te ţinea sub ochi de câte ori vorbeam cu el.

Regina roşi.

— Mă rog, pentru că tu l-ai ajutat pe el, el mă ajută pe mine, aşa că îţi sunt recunoscătoare.

— Ţi-a spus despre… abilitatea lui?

Kitty nu ştia ce cuvânt să folosească, pentru că nu era sigură că e un dar sau un blestem. Dacă îl ajutase s-o întâlnească pe Regina şi-l ajutase să fie fericit, era un dar. Însă nu unul pentru care să-l invidiezi.

— Da, mi-a spus. Am auzit toată povestea, şi sunt sigură că e un om deosebit, zise ea, sugerând că nu ştie sigur dacă e bine să creadă şi restul poveştii.

— A trecut prin multe, o aprobă Kitty. Pot să-ţi pun o întrebare? Nu trebuie să-mi spui povestea ta, dar… aş vrea să ştiu – a avut dreptate în cazul tău?

— Referitor la rugăciunile mele?

— Da. A zis că stai acolo şi spui „te rog”.

— Nu eram conştientă de asta, zise Regina privindu-şi din nou degetele. Dar presupun că asta gândeam.

Kitty dădu din cap, arzând de nerăbdare să afle mai mult. Dar nu voia să forţeze. Povestea ei era Archie, nu Regina, însă avea în sânge interesul curiozitatea în privinţa oamenilor. Cel puţin aşa îi spusese întotdeauna Constance.

— Aveam o relaţie, zise Regina din senin, când Kitty deja nu mai aştepta nicio explicaţie. De foarte multă vreme.

Avea privirea umbrită pe care Kitty i-o mai văzuse, în cafenea.

— Dar el nu-şi mai dorea deloc relaţia asta. Aşa, dintr-odată. Într-o bună zi. Fără vreun motiv serios. A zis că nu contează, dar… Regina ridică din umeri şi făcu o pauză. Mie mi se părea că nu pot s-o las să

se stingă. S-a mutat, şi-a schimbat numărul de telefon, slujba. Era ca şi cum ar fi dispărut de pe faţa pământului. Şi pe urmă, într-o zi, l-am văzut acolo, dimineaţa la prima oră. Treceam prin zonă, şi am fost atât de înspăimântată încât n-am putut intra. Nu eram pregătită să-i spun ce aveam de spus. Am trecut mai departe. După colţ m-am răzgândit şi m-am întors, dar plecase. Era singurul loc în care l-am văzut. Prietenii comuni nu aveau nicio dată de contact. Cred că a trecut printr-o experienţă depresivă şi a hotărât să-şi abandoneze viaţa cea veche şi să-şi facă una nou-nouţă. A vrut să dispară, dar l-am găsit acolo. Numai că n-am avut tupeul să intru. M-am gândit că s-ar putea întoarce, că e un loc în care merge din când în când, aşa că am început să merg acolo. În fiecare zi. N-a apărut niciodată. Iar eu mă tot gândeam: „Dacă astăzi vine?" Aşa că nu am putut lipsi nicio zi. Au trecut luni, dar eu tot nu m-am oprit. Chiar şi când încercam să merg în altă parte, era ca şi cum m-ar fi atras înapoi o forţă. Ajungeam întotdeauna acolo. Ştiu că e un comportament ciudat, zise ea privind-o nelinişştită pe Kitty. Cei din familia mea îşi făceau griji pentru mine. Ştiam că nu e normal, dar nu mă puteam opri. Era singurul indiciu pe care îl aveam. Aşa că mergeam acolo plină de speranţă. Am crezut întotdeauna în soartă. Şi în destin. Toate chestiile astea în care cei mai mulţi oameni nu cred. M-am gândit că faptul că l-am văzut acolo o dată e un semn, şi că o să-l văd din nou. Dar deja nu mai înţelegeam ce rost are să merg. Nu l-am văzut nicio dată. Şi a trecut un an…

Părea ruşinată pentru că se dusese acolo un an de zile în fiecare dimineaţă.

— Dar acolo l-ai întâlnit pe Archie, zise Kitty, de-a dreptul fascinată de Regina şi de povestea ei. Ăsta era rostul. Te aducea acolo fosta iubire, dar poate că nu pe el trebuia să-l găseşti, ci pe Archie. Dacă a existat vreun semn al destinului, ăsta a fost, zise Kitty, crezând cu adevărat acele cuvinte, în ciuda faptului că nu credea în astfel de semne.

Regina arăta de parcă se gândea la asta pentru prima oară. Ochii îi scânteiau.

— Crezi?

— Mă rog, nu ştiu sigur dacă lucrurile astea sunt adevărate, dar mie mi se par plauzibile. Dacă n-ai fi fost adusă acolo de el, atunci nu l-ai fi întâlnit niciodată pe Archie, nu-i aşa?

Regina zâmbi şi umerii i se relaxară. Îi plăcea ideea.

— Ştii ceva? Asta a fost, după un an, prima dimineaţă în care nu am fost acolo, recunoscu ea cu voce stinsă.

— Şi cum te simţi?

Se gândi puţin, păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Cinstit… o avertiză Kitty zâmbind.

— Ei bine, cinstit vorbind, cred că azi a fost acolo. În cafenea.

Răspunsul o surprinse pe Kitty.

— Ce crezi? întrebă Regina.

Kitty se gândi puţin la legile lui Murphy şi la probabilităţi, iar în cele din urmă decise că nu poate minţi.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Regina dădu din cap. Se uită la Archie, care le dădea sfaturi de respiraţie lui Achar şi lui Jedrek.

— Dar mă bucur că sunt aici, zise ea.

Kitty zâmbi.

— Şi eu mă bucur că eşti aici, Regina.

— Am ajuns, anunţă Molly, şi toţi începură să bată din picioare, pentru a-i încuraja pe Achar şi Jedrek, care păreau foarte emoţionaţi.

— Nu vă faceţi griji, băieţi, mai avem o oră, zise Archie remarcându-le neliniştea. Şi continuă ca şi cum ar fi făcut parte din echipă: Chiar dacă nu vine arbitrul, putem încerca.

Plănuiseră să facă o plimbare prin portul Kinsale în acea minunată zi însorită de mai, pentru a-i pregăti pe Jedrek şi pe Achar, însă mirele şi mireasa veniră cu altă propunere când dădură cu ochii de Eva:

— Adu-ţi şi prietenii, zise sora lui George, mireasa, când le primi pe Eva şi pe Kitty.

Masa şi discursurile se terminaseră, spre uşurarea lui Kitty. Ajunseseră la tort. Dar se făcuse deja târziu, şi nu mai aveau timp să se întoarcă la Dublin. La 3.00 pm cel târziu ar fi trebuit să fie pe drum.

— A, nu, asta nu se poate, zise Eva. Sunt atât de mulţi… nici nu se aşteaptă să fie invitaţi.

— Câţi sunt?

— Paisprezece oameni, aşa că…

— Hei! strigă sora lui George spre cei din familie, care se adunaseră pentru fotografie. Mai putem pune o masă, vă rog? întrebă ea senină.

Casa din Kinsale a lui George Webb era aşezată chiar pe malul estuarului Bandon, în apropierea portului. Avea o peluză lungă, care cobora până la râu, unde era ancorat un yacht respectabil.

Kitty îşi aduse grupul din autobuz. Se simţeau îmbrăcaţi cu totul nepotrivit pentru un astfel de eveniment. Toţi cu excepţia Evei, care avea o rochie originală, care îi lăsase pe toţi cu gura căscată chiar de când se suise în autobuz. Când o văzu pe Kitty, George Webb întrerupse conversaţia în care era prins şi veni la ea. Kitty se uită prin preajmă după prietena lui, dar nu îşi dădu seama dacă e prezentă sau nu.

În timp ce mânca tort de ciocolată cu biscuiţi, Kitty îşi dădu seama de ce venise Eva cu atât de puţine bagaje: cadourile de genul celor făcute de Eva nu erau de pus în bagaje. Dar nici nu apucă bine să-şi lămurească acest gând, că din spatele încăperii se auzi o melodie. În câteva clipe discuţiile se opriră şi toţi deveniră atenţi. Era „My Wild Irish Rose”, iar interpreţii erau doi bătrâni, unul îmbrăcat într-o tunică roşie pusă peste o cămaşă în dungi albe şi roşii, iar celălalt într-o costumaţie similară, dar în galben şi alb. Purtau pantaloni albi şi pălărie de paie cu o panglică asortată costumului. Presupunând că numărul face parte din planul organizatorilor, toţi se întoarseră să privească şi să asculte. Un singur om ştia că nu este aşa. Se ridică încet de la locul lui din capul mesei, tremurând tot, cu ochii strălucitori la

vederea celor doi membri ai grupului în care cântase odinioară, Dulce Armonie. În urmă cu cincizeci de ani făcuseră împreună un turneu prin ţară. Kitty îşi zise că bătrânii trebuie să aibă în jur de optzeci de ani, la fel ca bunicul lui George, Seamus, şi intui că al patrulea membru nu fusese la fel de norocos ca ei. De îndată ce atraseră atenţia tuturor, începură să-şi croiască drum printre mesele rotunde, cu ochii strălucitori şi faţa zâmbitoare, plini de bucuria de a le face invitaţilor o plăcere. Vocile erau fără îndoială mai obosite decât în vremurile bune şi de vreo două ori se poticniră într-un falset. Umerii le erau aduşi, iar mâinile afectate de artrită. În cele din urmă ajunseră la masa principală, diferită de celelalte, la care stăteau mireasa şi mirele, pe care toţi cei de faţă se aşteptau să-i abordeze cei care cântau. Dar ei se opriră în faţa lui Seamus, care stătea în picioare, cu mâna pe inimă. Emoţia i se citea pe faţă şi în ochii plini de lacrimi. Li se alătură pentru ultimele versuri. După ce terminară, cei doi începură să cânte „La mulţi ani”.

Când se opriră aplauzele toţi rămaseră cu ochii pe Seamus, aşteptând o explicaţie, dar el era pierdut într-o îmbrăţişare cu cei doi colegi. Stăteau atât de strâns îmbrăţişaţi încât i-ar fi putut face invidioşi chiar şi pe cei mai buni oameni.

În cele din urmă Seamus se întoarse către invitaţi:

— Doamnelor şi domnilor… Mire şi mireasă, adăugă el întorcându-se către nepoata lui, care îşi ştergea lacrimile. Ştiu că s-au terminat discursurile, dar nu pot trece peste acest moment fără a spune câteva cuvinte, dacă-mi permiteţi.

Mirele şi mireasa îi făceau semne să vorbească.

— Nu i-am mai văzut pe oamenii ăştia de cincizeci de ani, zise el apucându-i din nou pe cei doi şi trăgându-i mai aproape de el. Alcătuiam grupul Dulce Armonie. Am bătut ţara împreună în lung şi-n lat. Nu-i aşa, băieţi?

Cei doi, care numai băieţi nu mai erau, dădeau din cap, purtaţi de amintiri.

— Ei sunt cei doi Bobby: Bobby Owens şi Bobby Malone. Din păcate, iubitul nostru Frankie lipseşte.

Se uită la ceilalţi doi, care dădură din cap, trişti. Seamus spuse câteva cuvinte despre cel pe care nu-l mai văzuse de cincizeci de ani, dar care le fusese un prieten bun. Îi simţea pe toţi chiar mai apropiaţi, pentru că nu mai rămăseseră decât lucrurile bune – tot ce era rău fusese dat uitării. Apoi zise dintr-odată, făcând un semn cu degetul în aer:

— Un singur om ar fi putut face asta. Un singur om putea avea grijă de mine în felul ăsta: nepotul meu George. Am dreptate, George?

Se uită către George, iar George se uită la Eva, care dădu repede din cap.

— Vino lângă mine, George, zise Seamus cu vocea răguşită de emoţie.

Stânjenit de atenţie şi de faptul că avea o contribuţie destul de mică la cadoul original, dar încurajat de aplauzele politicoase, George se ridică încet.

— Vino aici, îi zise Seamus din nou.

— Dacă nu mă pui să cânt… zise George, şi toţi începură să râdă.

Era frumos – arăta chiar mai bine decât în costumul de serviciu –, fermecător şi dichisit. Arăta ca un star clasic din vremurile bune ale Hollywoodului.

— Omul ăsta e un înger, zise Seamus, iar vocea începu din nou să-i tremure. Îmi iubesc toţi nepoţii, ştiţi asta, zise el uitându-se la toţi cei din preajmă, dar el e îngerul meu. Nu-l vedem prea des, pentru că munceşte din greu, dar îl iubim şi îi mulţumim pentru tot ce face pentru noi.

Îl îmbrăţişă strâns, în murmurele de apreciere ale celor de faţă.

— La mulţi ani, bunule, zise George.

— Mulţumesc, băiete, mulţumesc, îi răspunse Seamus, luptându-se din nou cu lacrimile.

Kitty îl văzu la o masă din spate şi pe Nigel, alături de bătrâni şi copii. Ar fi vrut s-o descoase

puţin pe Eva, dar mirele şi mireasa, care începuseră să umble pe la mese, ajunseră lângă ele.

— Eva, îţi mulţumim mult pentru cadou, zise sora lui George, Gemma, cu vocea gâtuită de emoţie. Este cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată.

Eva părea stânjenită.

— Mă bucur că vă place, dar zău, nu e de la mine. E cado- ul lui George pentru voi.

— A, pe noi nu ne păcăleşti. Îl iubesc pe George din tot sufletul, dar ştiu că n-avea cum să se gândească la aşa ceva.

— Zău, Eva, dacă treci vreodată prin Carolina de Nord, vino pe la noi. Ne-am bucura. Ne-ai făcut cel mai drăguţ şi cel mai atent cadou pe care l-am primit vreodată. Fără supărare, oameni buni…

Nimeni nu era supărat, pentru că niciunul dintre cei de faţă nu adusese vreun cadou, ba chiar nici nu ştiuse vreunul că o să participe la o nuntă. Câţiva încercară să lege câteva cuvinte ca să explice asta, dar nu aveau nicio importanţă, şi oricum, mirele nu-i asculta. Avea ochii plini de lacrimi.

— Ne bucurăm atât de mult că Philipa s-a dus, adăugă Gemma.

Eva roşi.

— Tatăl şi bunicul meu, dacă ar mai fi trăit, ar fi fost foarte mândri, zise mirele cu accentul lui puternic. Nările şi buzele i se contractau, din cauza eforturilor de a-şi stăpâni lacrimile.

— O, iubitule, zise Gemma şi-şi sărută soţul.

— Isuse, ce le-ai dăruit oamenilor ăstora? întrebă Mary-Rose de îndată ce mirii părăsiră masa ştergându-şi lacrimile cu batista.

— Le-am proiectat un nou blazon de familie. Am luat de la ambele familii elementele reprezentative pentru viaţa lor. Toate au legătură cu viţa-de-vie, pentru că vin dintr-o familie care s-a ocupat de asta, şi chiar trăieşte pe o plantaţie. Îşi dorea atât de mult să afle mai multe despre numele familiei lui, iar eu nu am reuşit să găsesc nimic, aşa că i-am făcut un blazon şi l-am pus pe câteva lucruri: lenjerie, obiecte de birou, chestii de genul ăsta, zise Eva încurcată.

Am încercat să-i găsesc câţiva membri din familie, dar n-am reuşit.

— Asta pentru că nu există nimeni cu numele O'Logan, şuieră Molly, şi pentru prima oară Eva începu să râdă cu lacrimi, deşi părea să se simtă vinovată.

— Molly, încetează.

— Ce e? Nu cred că i-a trecut prin cap că escrocul de străbunică-său era un saltimbanc care şi-a schimbat numele de îndată ce a pus piciorul în America, probabil fugărit de lege. Cu numele ăsta găunos şi-a început el viaţa cea nouă.

Edward începu şi el să râdă.

Kitty se gândi că e prima oară când îl vede altfel decât cu o faţă foarte serioasă.

George se apropie de Eva, o luă de mână şi o conduse afară. Eva se înroşi de tot. Kitty se gândi să-i urmărească, dar telefonul începu să vibreze: Richie Daly, nemernicul pe care-l ajutase să obţină un contract de publicare. Trebuia să-l înfrunte. Se ridică de la masă şi ieşi în grădină, de unde avea o panoramă frumoasă asupra râului.

Când răspunse, îşi simţea bătăile inimii în gât.

— Kitty, zise el.

— Da.

— Nu credeam că o să-mi răspunzi.

— Nici n-aveam de gând.

Richie tăcu o clipă, apoi continuă:

— Ei bine, te-am sunat să-ţi spun… Făcu o nouă pauză, suspinând, apoi continuă: Nici nu ştiu cu ce să încep.

— Treci la subiect, Richie.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru ce-ai făcut. Pentru că i-ai trimis editorului cartea mea. După ce ţi-am făcut eu… mă rog, cred că nu meritam să mă ajuţi, iar dacă n-ai fi făcut-o tu, probabil că n-aş fi reuşit. E gata de multă vreme, dar n-am avut suficientă încredere, presupun, s-o trimit cuiva. Aşa că… mulţumesc. Nu ştiu de ce ai făcut-o, dar îţi mulţumesc.

De-ar fi ştiut el de ce o făcuse… Fierbea de mânie.

— Dar te-am sunat şi ca să-mi cer scuze. Am fost demn de dispreţ. Indiferent cum aş încerca să mă justific, nu pot. A fost un act josnic – mi-ai fost colegă de facultate şi n-ar fi trebuit să-şi fac asta. Jur cu mâna pe inimă, îmi pare nespus de rău pentru răul pe care ţi l-am făcut, pentru orice supărare sau…

— M-ai umilit, Richie, îl întrerupse ea.

— Ştiu. Ei bine, n-am ştiut asta, dar înţeleg ce ai simţit când…

— M-ai umilit şi te-ai folosit de mine. M-ai făcut să mă simt mai rău decât m-am simţit vreodată în viaţă.

Era gâtuită de emoţie. Se opri, ca să nu înceapă să plângă. Dacă începea să plângă, nu-i mai putea spune nimic.

— Ştiu. Îmi pare atât de rău. Aş vrea să îndrept lucrurile, zău că vreau. Am vorbit cu editorul şi am primit permisiunea să scriu un articol favorabil despre tine. A fost de acord cu toată treaba, iar eu pot scrie ce vreau. De data asta voi spune numai lucruri frumoase, tot ce vrei tu să spun.

— Ce te face să crezi că o să mai vorbesc vreodată cu tine? îl întrebă ea, şocată de propunerea lui. Nu-mi pasă deloc de minciunile tale despre mine, nu mi-a păsat niciodată. E vorba de faptul că m-ai minţit, te-ai culcat cu mine şi m-ai trădat.

Departe de a o face pe virgina, Kitty ţinea la câteva lucruri, şi considera că unul dintre cele mai josnice este acela de a te culca cu cineva pentru a obţine informaţii. Se aştepta ca el să riposteze, spunând că a făcut-o pentru ultima oară, să fie un laş care nu-şi asumă responsabilitatea. Dar reacţia lui o surprinse.

— Ştiu că ai dreptate. Îmi pare rău. N-o să te mai deranjez niciodată. Am vrut doar să ştii că ai făcut pentru mine cel mai bun lucru pe care mi l-a făcut cineva vreodată, şi nu înţeleg de ce, pentru că mi-am dat seama că ce ţi-am făcut eu a fost cel mai rău lucru… şi va trebui să trăiesc cu conştiinţa acestui fapt. În orice caz, nu-ţi mai răpesc timpul, vreau doar să ştii că îţi mulţumesc, cu mâna pe inimă.

— Ei bine… OK, răspunse ea, neştiind ce altceva ar putea spune.

Şi-ar fi dorit să se mai descarce puţin, aruncându-i câteva cuvinte pe care le-ar fi meritat, dar se gândi că nu mai e nevoie să facă asta.

— Poate îmi dai un procent din drepturi când îţi apare cartea, glumi ea.

— A… n-o să fie nicio carte, zise el.

— Ce vrei să spui? Am înţeles că le-a plăcut.

— Da, însă m-am întâlnit cu editorul azi-dimineaţă. Când a aflat cine sunt, a hotărât să nu mă publice. Acum câţiva ani am scris un articol nu prea favorabil despre unul dintre colegii lui şi, după cum se vede, n-a uitat.

Kitty rămase cu gura căscată. Făcu un gest de victorie cu mâna, fără să-i pese de cei care o puteau vedea. Nu era de mirare că micului pungaş îi părea atât de rău. Faptele lui diabolice se întorceau să-l bântuie. După ce închise telefonul execută, bucuroasă, câţiva paşi de dans.

— Ce-i ăsta? Dansul ploii? o întrebă o voce blândă. Nu trăgeam cu urechea. Te-am văzut plecând de la masă şi voiam să mă asigur că eşti bine.

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Steve, care stătea la câţiva paşi de ea.

— Cred că asta e cea mai fericită zi din viaţa mea, zise ea râzând.

— Acum ce-ai mai făcut? o întrebă Steve, iar felul în care formulase întrebarea o făcu să râdă din nou. Ce este?

— A sunat de parcă iar aş fi făcut vreo boacănă.

— Asta pentru că de obicei aşa faci. Iar eu trebuie să le repar.

Se apropie de ea şi îi aruncă privirea aceea care o făcea să se simtă minunat.

— Hm, Steve…

— Da.

— Katja…

Un cuvânt.

— A, Katja nu mai e.

— Ce i-ai făcut? Ai îngropat-o sub vreun strat de flori?

Se apropie şi mai mult şi o cuprinse în braţe. Kitty ţipa şi se zbătea, dar Steve continua s-o ţină strâns.

— Nu. Ne-am despărţit.

— De ce?

— De ce crezi? întrebă el aruncându-i din nou o privire serioasă şi întunecată, care o făcu să înghită în sec. A zis că îmi petrec mai mult timp cu tine decât cu ea.

— E ridicol. Noi abia dacă ne vedem, zise Kitty.

— Aşa e. Mă rog, a zis că îmi pasă mai mult de tine decât de ea.

— Ah… înţeleg. Şi crezi că aşa e?

— Kitty, te-am ajutat să ştergi vopseaua şi excrementele de câine de pe uşă, ţi-am oferit patul meu, iar acum sunt în Cork – fac pe fotograful. Tu ce crezi?

— Cred că dac-aş fi fost iubita ta, ţi-aş fi dat papucii.

— Ai vrea?

— Ce?

— Să fii iubita mea…

Rostise cuvintele atât de încet, şi totuşi atât de serios, încât Kitty simţea că au amândoi zece ani. Începu să râdă, intimidată, şi-şi plecă privirea.

Steve îi puse un deget sub bărbie şi o forţă să ridice capul. Ochii li se întâlniră.

— M-am schimbat mult de la ultima noastră întâlnire.

Kitty râse.

— Hm, pariez că te-ai schimbat. Şi eu m-am schimbat.

— N-a fost aşa de rău, nu?

— Nu, îi răspunse ea zâmbind. N-a fost rău deloc.

Steve închise ochii şi se aplecă spre ea, ţinându-i degetul mai departe sub bărbie. Din salon răzbătură aplauze – se terminase un toast pentru miri. Când dădu să-l sărute pe bunul şi frumosul Steve, se uită peste umărul lui şi văzu un om care aştepta în port.

Se uita la ceas, neliniştit, ca şi cum ar fi aşteptat să plece dintr-o clipă în alta.

— Steve! zise ea chiar în clipa în care buzele li se atingeau.

— Ce este? zise el deschizând ochii.

— Arbitrul! Trebuie să-l aducem pe Jedrek. A venit arbitrul.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui Steve şi o luă la fugă către salon. Îi strigă peste umăr:

— Tu ţine-l ocupat, eu vin cu băieţii!

30

— Da, draga mea, şi eu te iubesc. Aş fi vrut să fii aici, dar înţelege că e şansa mea de a le demonstra tuturor – chiar şi ţie – că pot face ceva.

Jedrek tăcu, şi îi luă ceva timp să se adune. Kitty ar fi vrut să-l zorească, dar simţea că nu poate s-o facă. Trăsese cu urechea la discuţia – minunată şi mişcătoare – pe care o avusese cu soţia lui, dar trebuia să-i atragă atenţia că îi aşteaptă un arbitru grăbit şi o întreagă adunare de nuntă – toată lumea era aliniată pe chei şi aştepta. Când Kitty dăduse buzna în salon şi anunţase că arbitrul îi aşteaptă, Jedrek şi Achar se repeziseră la autobuz să-şi ia hidrobicicleta, iar când invitaţii îi văzuseră alergând cu ea către port se năpustiseră după ei, să vadă încercarea de doborâre a recordului. Dar în acel moment nu făceau decât să aştepte ca Jedrek să-şi încheie conversaţia cu soţia.

În cele din urmă închise, ştergându-se la ochi, şi se întoarse către mulţime, cu ochii plini de mândrie şi încredere.

— Achar, o să reuşim.

Îl apucă de braţ pe coechipierul lui şi se îndreptară către apă, în uralele tuturor celor de faţă.

— Poţi să faci tu onorurile, te rog? o întrebă Jedrek pe Kitty.

— OK, ăă… zise Kitty dregându-şi glasul, în timp ce Steve roia în jurul ei, făcând fotografii. Doamnelor şi domnilor, ne pare rău că v-am întrerupt petrecerea, dar prietenii noştri Jedrek şi Achar, care se antrenează de aproape un an, sunt gata să încerce doborârea recordului mondial pentru cel mai rapid cuplu de hidrobiciclişti. Actualul record este de un minut, cincizeci şi opt de secunde şi şase zecimi. Ei vor încerca să-l aducă la un minut şi cincizeci de secunde.

Mulţimea entuziasmată răspunse zgomotos.

— Eu i-am văzut făcând asta, însă astăzi se află alături de noi un arbitru de la Cartea Recordurilor,

care va fi martor oficial pentru prietenii noştri. Haideţi să îi sprijinim pe prietenii noştri Jedrek şi Achar!

Izbucniră din nou ovaţiile, care îl făcură şi pe arbitru să-şi schimbe dispoziţia.

— Jedrek, Achar – puteţi s-o faceţi! le zise Birdie, dându-le câte un sărut rujat pe obraz.

Archie îi bătu pe spate şi îşi luă din nou rolul de antrenor şi susţinător de moral. Steve făcea într-una fotografii, iar Eva, Mary-Rose, Ambrose şi Eugene se învârteau în jurul celor doi. Deodată, Kitty se simţi mândră de grupul pe care îl adunase.

Se apropiară toţi de marginea apei, pentru a vedea mai bine încercarea.

Jedrek şi Achar se urcară în hidrobicicletă şi pedalară încet o sută cincizeci de metri, pregătindu-se. Se opriră, îşi strânseră mâinile spunând câte o rugăciune, apoi îşi şoptiră încurajări, după care anunţară că sunt gata.

Arbitrul le spuse când să pornească, apoi scoase cronometrul şi îl ridică.

Le dădu startul.

Mulţimea îi încuraja, chiar şi mirele şi mireasa ţipau şi săreau, încântaţi că la nunta lor au parte de o asemenea distracţie. Achar şi Jedrek dădeau din picioare cum nu o mai făcuseră niciodată. Erau foarte concentraţi şi pe faţă li se citea nevoia, dorinţa pură de a fi acceptaţi, de a fi socotiţi buni la ceva, de a da uitării cei câţiva ani de goliciune şi uitare pe care îi avuseseră. Sperau ca acel moment să-i salveze, să-i facă să se simtă din nou bărbaţi. Se încurajau unul pe altul atât de tare încât puteau fi auziţi de la mal. În cele din urmă trecură pe lângă semnul se o sută de metri, iar mulţimea izbucni în urale. Neliniştiţi, Jedrek şi Achar încercau să afle dacă au reuşit.

— Aţi reuşit! strigă Kitty, iar cei doi se ridicară în picioare şi se îmbrăţişară, foindu-se atât de mult încât în cele din urmă aterizară în apă.

Toţi începură să râdă, iar Eugene şi Archie săriră să-i scoată la mal.

Arbitrul scoase o bucată de hârtie din geantă şi îi chemă pe Achar şi Jedrek lângă el.

— Din nefericire, n-am ştiut că o să fiu aici azi. Am fost acostat de aceşti domni abia ieri, explică el. Dar i-am rugat pe cei de la birou să-mi trimită prin fax nişte hârtii, aşa încât cei doi recordmani să poată vedea ceva azi. Prin acest certificat sunt declaraţi oficial deţinătorii recordului de viteză în hidrobicicleta de două persoane pe distanţa de o sută de metri.

Le înmâna hârtia primită prin fax, iar cei doi o apucară cu mâinile ude, privind-o ca pe Sfântul Graal. Chiar dacă era victoria lui Jedrek şi a lui Achar, Kitty simţea că şi grupul strâns de ea a avut o contribuţie. Se îmbrăţişau toţi, se felicitau şi sărbătoreau în grup. În cele din urmă Kitty se trezi îmbrăţişându-se cu Steve.

Închiseră ochii.

— Da, zise ea.

— Da… ce?

— Da, vreau să fiu iubita ta, zise ea încet.

— Ah, zise el încruntându-se. Nu te mai vreau. Oferta era valabilă acum douăzeci de minute…

Îl pocni în joacă peste umăr, iar el o trase mai aproape. Şi, în sfârşit, se sărutară.

Uralele începură din nou. Kitty îşi închipui că sunt pentru ea şi pentru Steve, dar când se uită îi văzu pe cei doi recordmani purtaţi pe umeri de Archie şi Sam.

— Am face bine s-o luăm din loc, zise Molly privindu-şi îngrijorată ceasul. În seara asta autobuzul trebuie să fie acasă.

— Nu te îngrijora, avem destul timp, zise Edward punându-i pe umăr o mână protectoare.

Molly se înmuie şi îi zâmbi.

— Mulţumesc.

— Am face mai bine să plecăm, îi zise Kitty lui Steve. Am o prezentare la ora şase.

— Nu poţi s-o amâni?

— Am amânat-o deja cu o săptămână. Trebuie să prezint povestea lui Constance, zise Kitty, şi simţi

cum o trec apele numai la gândul că va trebui să o facă.

Aşteptară ca George şi Eva să termine discuţia privată. Stăteau deja în autobuz, sărbătorind recordul lui Jedrek şi Achar. În afară de Molly şi Kitty, toţi erau liniştiţi.

— Chiar te pricepi să laşi totul pe ultimul moment, nu-i aşa? o întrebă Steve zâmbind. Măcar acum ştii despre ce e vorba? Ştii ce îi leagă pe toţi? Pentru că eu unul n-am reuşit să înţeleg nimic.

Se uită la mulţimea pestriţă care îl înconjura. Kitty dădu mândră din cap:

— Sigur că da.

— Ei bine, atunci n-ai de ce să-ţi faci griji, o încurajă el.

— Mă rog, dacă excludem şoferul, zise ea încet.

Când Eva urcă în sfârşit în autobuz, faţa îi era albă, de parcă tocmai ar fi văzut o stafie. Celorlalţi nu le scăpă faptul, dar o lăsară în pace. Se aşeză singură pe o banchetă, pe locul de la geam.

După ce porniră Kitty îl lăsă pe Steve şi se duse lângă Eva.

— Pot să stau lângă tine?

— Sigur, îi zise Eva aruncându-i un zâmbet scurt, care nu i se văzu şi în ochi.

— Felicitări, ar trebui să fii mândră pentru ziua de azi. Darul pentru Seamus a fost atât de frumos, încât ai reuşit să dai gata şi o cinică bătrână ca mine, glumi Kitty.

— Hm?! A, da, a fost minunat. Un succes… zise ea zâmbind.

— Eşti în regulă?

— Eu? Da, sigur că da, de ce?

De data asta zâmbi şi cu ochii, dar Kitty se îndoia în continuare că are o stare de spirit mai bună.

— Pentru că arăţi de parcă ai fi văzut o stafie… pari dărâmată. S-a întâmplat ceva cu George?

— Eşti o romantică incurabilă, nu-i aşa? Archie şi Regina, Ambrose şi Eugene, Mary-Rose şi Sam, Molly şi Edward… Îmi vine să cred că ai pus totul la cale doar pentru a-i aduce împreună!

Kitty râse.

— Nu, deloc. Au făcut singuri toate astea, te asigur, chiar dacă Sam şi Mary-Rose mai au ceva de luptat, cred.

Se uitară amândouă la cei doi prieteni, care purtau o conversaţie cât se poate de serioasă.

— Cred că ai putea să le faci un dar care să-i ajute să progreseze.

Eva zâmbi şi începu să scotocească în sacoşă. Se uită la Kitty şi oftă.

— Doamne, eşti imposibilă!

— Foarte bine, zise Kitty râzând.

— George mi-a făcut un cadou.

— Da? Un cadou pentru cea care face cadouri – eu n-aş fi atât de curajoasă încât să încerc aşa ceva.

— Excursia asta a fost magnifică, zău, zise Eva, iar de data asta Kitty o crezu.

— Mulţumesc. Ce ţi-a dat?

— O cutie.

Scoase din sacoşă o cutiuţă chinezească lăcuită. Ochii i se umeziră la vederea obiectului.

— Presupun că pentru tine cutia asta înseamnă ceva.

— Da, zise Eva ştergându-şi o lacrimă care stătea să cadă. Şi-a amintit că i-am spus despre un dar pe care l-am primit, un dar care a însemnat mult pentru mine. Şi a găsit o copie.

— Ţi-a dăruit cineva vreodată ceva care să te mişte aşa?

— Nu chiar, zise ea, dând frâu liber lacrimilor. Doar versiunea originală m-a mişcat mai mult.

Aha! începea să spună…

— Deci nu prea spuneai adevărul când vorbeai de ponei ca de cel mai frumos cadou pe care l-ai primit vreodată, zise Kitty.

Eva începu să râdă şi scutură din cap.

— Îmi pare rău. Dar cred că ştim amândouă asta. Îşi trase nasul şi o privi lung, apoi continuă: Kitty, nu poţi să scrii despre toate astea, pentru că e vorba şi de alţi oameni.

Kitty dădu din cap.

— Ai cuvântul meu.

— Scrie doar ce este necesar pentru a explica înţelesul.

Kitty o înţelegea perfect.

— Era Crăciunul. Eu şi mama aşteptam. Mâncarea era pe masă, îmi amintesc mirosul – era delicios. Mama avea o manie cu masa tradiţională de Crăciun. Cu masa *ei* tradiţională de Crăciun. Tatăl meu e din Shanghai. E patronul unui restaurant chinezesc din Galway. Întârziase două ore, iar nouă ne era foame. Îmi aduc aminte că mama se uita la mine şi, chiar dacă nu o spunea cu voce tare, aproape că mă întreba ce cred eu că ar trebui să facem. Cu mama trebuie să te porţi într-un anumit fel… cel puţin aşa trebuia să fac eu atunci. Nu i-am putut spune ce cred, pentru că ar fi făcut pe dos. Trebuia s-o facă să creadă că e decizia ei şi că e cea mai bună. Aşa că a început să taie curcanul, care mirosea atât de plăcut, chiar dacă stătuse puţin cam mult în cuptor. Eu mi-am pus legume în farfurie şi n-am mai putut să aştept, pur şi simplu… Am început să mănânc. Dar nici nu mi-am umplut bine gura, când s-a auzit cheia în uşă. Îmi venea să intru în pământ. Nici n-am mai putut să înghit. N-am putut să scuip. Mama îşi tăia porţia ei de curcan. Tata a intrat – îi simţeam mirosul înainte de a-l vedea – şi a văzut că ne-am aşezat la masă fără el, ceea ce l-a supărat. Îmi amintesc că mama i-a spus ironic: „Ai venit la timp.” Poate prea ironic. Ştia că hotărâserăm să nu-l mai aşteptăm. Şi a ieşit din sufragerie. A jucat în picioare cadourile, a spart o păpuşă chinezească pe care o luase pentru mine, a doborât bradul, a smuls luminiţele înşirate pe tavan… A spart totul, fiecare porţelan din vitrină – totul a ajuns bucăţi.

Se opri, cu un nod în gât.

— Apoi s-a întors spre mama. Nu era pentru prima oară. Ea încă mai avea cuţitul în mână. Şi l-a înfipt în braţ.

— Eva, zise Kitty pierdută. Îmi pare rău…

— Nu-ţi spun asta ca să-ţi pară rău. Vrei să înţelegi, încerc să te ajut să înţelegi.

Kitty dădu din cap.

— Am ajuns peste drum, la o vecină. Am stat în faţa televizorului patru ore, până când a venit mătuşa să mă ia acasă. Vecina avea un televizor alb-negru, şi îmi amintesc că am văzut *I Love Lucy* de nenumărate ori. Nici azi nu mă mai pot uita la femeia aia împiedicată şi prostuţă, de care râdea toată lumea. Am rememorat într-una ce se întâmplase. În toate acele ore, bătrâna – nu-mi mai amintesc cum o chema – n-a scos o vorbă. Mi-a dat lapte şi o farfurie cu biscuiţi, s-a aşezat pe fotoliul de alături şi s-a uitat la televizor în tăcere. Nici măcar nu râdea, ceea ce făcea ca serialul să pară şi mai jalnic. Însă, înainte de a pleca, mi-a dat un cadou. O cutiuţă chinezească lăcuită, cu încuietoare şi cheiţă. Mi-a spus că în ea trebuie să-mi ţin secretele, că fiecare fetiţă are nevoie de o cutie pentru secretele ei. Nu ştiu de ce, dar mi s-a părut cel mai frumos dar pe care mi l-a făcut cineva vreodată. Era atât de potrivit. Iar ea n-a spus o vorbă despre cele întâmplate – s-a mulţumit doar să-mi facă acel cadou, care spunea totul.

— Aşadar, ăsta e darul care a început să te facă să gândeşti aşa, care te-a făcut să încerci să le faci oamenilor cadoul perfect.

— Da, zise Eva trecându-şi degetele peste cutia primită de la George.

— I-ai spus povestea asta lui George?

— Nu. I-am spus doar de cutie. N-am mai vorbit niciodată despre ea, cu nimeni. Am pierdut-o, cu ani în urmă, când ne-am mutat.

— Probabil că şi-a dat seama că e importantă pentru tine.

— Da, zise Eva intrigată.

— Eva, poţi să-mi spui câţi ani aveai când… când ai primit cutia?

— Cinci, zise Eva încet, iar ochii i se umeziră din nou.

Kitty îşi notă în minte:

Numele numărul trei: Eva Wu
Titlul poveştii: Cutia Pandorei

— În orice caz, zise Eva dregându-şi glasul, iar faţa îi deveni deodată senină, ascunzându-se sub masca obişnuită. Am un cadou pentru tine!

— Pentru mine? Eva, nu trebuia să faci asta. Nu-mi spune că sunt bătrâneii de la nuntă, glumi Kitty uitându-se împrejur.

Eva râse.

— E un lucru foarte mic. Nu am căutat nimic, pur şi simplu am dat peste el şi, gândindu-mă la păţaniile pe care le-ai avut în ultimul timp, mi-a amintit de tine.

Băgă din nou mâna în sacoşă şi scoase un plic pe care era desenată o plantă. Kitty nu înţelegea nimic. Citi eticheta cu voce tare:

— Creşte-ţi norocul.

Începu să râdă. Plicul conţinea seminţe de trifoi.

Eva zâmbi.

— Sper să reuşeşti.

— Şi eu sper, zise Kitty, gândindu-se la ce o aşteaptă. Îţi mulţumesc, Eva.

— Ştiu pe cineva care te poate ajuta să-l plantezi, adăugă Eva ridicându-şi sprâncenele, şi începură amândouă să râdă.

Gălăgia care venea din faţă le atrase tuturor atenţia. Molly şi Edward se certau din nou, fiecare având propria versiune a traseului pe care trebuia s-o apuce.

— O, la dracu'! zise Molly privind în oglinda retrovizoare.

Se întoarseră toţi, să vadă dacă avea motive să scoată o asemenea exclamaţie. Din spate se apropia o maşină de poliţie.

— Poate nu vine după noi, zise Molly.

— Ba sigur după tine vine, o repezi Edward. N-ai văzut ce-ai făcut?

— Mai taci, îi şuieră ea.

— Acum încetineşte, ce faci? zise el. Ţi-au făcut semn să opreşti.

— Futu-i, futu-i, futu-i! zise Molly încet, apoi trase autobuzul pe banda de urgenţă.

Poliţistul veni lângă autobuz pe partea lui Molly.

— Încerci să omori pe cineva? o întrebă el.

— Nu, sigur că nu, zise ea încet. Nu ştiam încotro s-o apucăm.

— Permisul, te rog, îi zise poliţaiul, iar Molly începu să scotocească în geantă.

„Dă Doamne să aibă permis”, se gândi Kitty uitându-se la ceas. Trebuia să ajungă la întâlnirea cu Pete. O amânase cât putuse de mult, noul număr trebuia să plece la tipar luni, ceea ce însemna că are doar două zile la dispoziţie pentru a scrie articolul. Dar pentru asta trebuia să primească mai întâi aprobarea. Pete avea s-o omoare dacă nu ajungea la şedinţa de redacţie. Iar de faptul că se simţea vinovat faţă de ea nu se mai putea folosi – probabil că lui Pete îi trecuse deja.

Poliţistul se îndepărtă cu permisul lui Molly, iar Edward îşi reluă rolul de băiat drăguţ cu Molly cea speriată.

Ofiţerul se întoarse după cinci minute.

— Cui îi aparţine vehiculul?

— Azilului St. Margaret. Oldtown, Dublin, răspunse ea cu o voce de copil. Lucrez acolo. Şi într-acolo ne ducem acum.

— Deschide uşa, te rog.

Apăsă pe buton, deloc încântată, iar poliţistul urcă în autobuz şi se uită la pasageri. Toată lumea tăcea.

— Nu s-ar spune că pasagerii sunt clienţii unui azil.

— A, da, păi… Birdie este pacienta mea. Am fost cu ea şi cu prietenii ei într-o excursie, de ziua ei. Acum ne întoarcem. Trebuie să ducem autobuzul înapoi, pentru că Doamnele Roz au o partidă de bridge în seara asta…

Poliţistul se uita fix la ea.

— Autobuzul ăsta a fost anunţat ieri la maşini furate.

Molly se albi la faţă.

— Pardon?!

— M-ai auzit bine. Ştii ceva de asta?

— Nu… adică da, vreau să spun… nu, l-am luat pentru excursia pacientei mele. Nu l-am furat. Vreau să zic, acum ne întoarcem la azil.

Poliţistul se holba la ea. Nimeni nu mai scotea niciun sunet.

— Domnişoară McGrath, te rog să coborî din maşină…

Molly scoase un chiţăit, iar Edward se repezi s-o ajute să coboare, şoptindu-i la ureche ceva ce Kitty nu putu auzi.

— O, Doamne, zise Kitty privindu-l pe Steve cu ochii mari.

— Ce este? întrebă Steve calm. Nu vrea decât s-o sperie. E clar că n-a furat autobuzul. Kitty, de ce te uiţi aşa la mine? Spune-mi – Molly a *furat* autobuzul?

Kitty nu reuşi decât să-i arunce un zâmbet firav. Ei doi se simţeau atât de bine.

31

Kitty şi restul grupului, în afară de Molly, aşteptau într-o cafenea din Mallow. Molly era la staţia de poliţie, pentru declaraţii.

— Nu inventez, Pete, şuieră Kitty în telefon. Sigur că vreau să ajung la şedinţă, dar sunt în Cork, şi nu am nicio şansă să ajung la şase. Nu ne putem vedea mâine?

— Nu, Kitty. N-o să-i chem pe toţi la serviciu sâmbătă. Am pierdut deja prea mult timp cu povestea ta, şi nici măcar nu ştim despre ce e vorba! E ridicol. Totul se învârte în jurul acestei poveşti a lui Constance, toată lumea s-a spetit să respecte termenul, iar tu te plimbi…

— Iartă-mă, dar am folosit fiecare secundă pe care am avut-o pentru a construi această poveste. OK! O să găsesc o metodă de a ajunge acolo la timp.

Închise şi începu să-şi ronţăie unghiile.

Steve o privea cu sprâncenele ridicate.

— Pete e o pacoste, zise ea. Dacă nu ajung acolo până la şase, îmi scoate povestea din revistă.

N-ar fi vrut s-o mai audă şi altcineva, dar era inevitabil.

— Nu, Kitty! zise Jedrek ridicându-se. Nu-ţi putem face asta. Trebuie să scrii povestea. Cum te putem ajuta?

— O, Jedrek, mulţumesc, zise ea, mişcată. Apreciez faptul că îţi pasă de mine, dar chiar nu văd cum aş putea ajunge acolo până la şase. Dacă Molly nu se întoarce în următoarele cinci minute, nu am cum să ajung.

— Nu te supăra, Kitty, zise Jedrek serios, normal că te respect, şi respect şi datoria ta faţă de editor, şi ştiu că slujba ta e importantă pentru tine, dar ne-am pus viaţa în mâinile tale. Ţi-am spus totul despre viaţa noastră şi ţi-am dat subiectul pentru articol. Nu numai tu ai nevoie de articol, ci şi noi. E povestea noastră!

Kitty se uită la Steve, căruia i se părea că tot ce spusese Jedrek ar trebui să fie evident. În sfârşit, îi pică fisa: nu era vorba de ea, nu era vorba doar de a onora povestea lui Constance şi de a-şi salva slujba. Era vorba de mai multe vieţi şi de mai multe poveşti, iar ea le era datoare acelor oameni. Se simţea umilită. Trecu la acţiune.

Treizeci de minute mai târziu, Molly ieşise din secţia de poliţie şi autobuzul era în drum spre Dublin.

— Nu înţeleg, Kitty, ce le-ai spus?

— Am sunat-o pe Bernadette, la azil.

— O, nu… Nu Bernadette! O să mă concedieze, mormăi Molly.

— N-o să te concedieze, îi zise Kitty în şoaptă, dar probabil că o să-ţi facă viaţa un iad pentru câteva luni. I-am explicat toată chestia – ce am făcut şi de ce – şi i-am spus să renunţe la acuzaţii şi să le spună poliţiştilor să-ţi dea drumul. O să folosească autobuzul şcolii pentru Doamnele Roz, aşa că te rog: calc-o, şi mergi pe unde-ţi spun eu!

— De ce, unde ne ducem? întrebă Molly uimită.

— Facem un mic ocol, îi zise Kitty ronţăindu-şi unghiile şi uitându-se la ceas, al cărui orar se apropia necruţător de 6.00 pm.

La şase şi jumătate erau în faţa sediului revistei. Pete tocmai se pregătea să încheie şedinţa, dar Kitty îl sunase de mai multe ori de pe traseu şi insistase să o aştepte.

— OK, ascultaţi-mă, vă promit că terminăm repede – haideţi după mine.

— Noroc! îi strigă Steve făcându-i cu ochiul.

Pregătiţi de o nouă aventură, coborâră şi o luară după Kitty.

Din uşa deschisă, Rebecca îi privea neliniştită.

— Kitty, slavă Domnului, zise ea când o văzu pe Kitty urcând scările. Aici totul o ia razna. Nu te invidiez deloc…

Îi luă jacheta şi în clipa aceea îi văzu pe ceilalţi, care urcau în spatele lui Kitty. Rămase şocată.

— Kitty, cine sunt oamenii ăştia? Kitty…? întrebă ea, dar se văzu nevoită să-i urmeze, fără să mai aştepte un răspuns.

— Vă rog să aşteptaţi puţin aici, le zise Kitty, apoi trase aer adânc în piept şi intră în sala de şedinţe. Mirosea a cafea, sudoare şi mânie. Din porii fiecărui om care stătea în jurul mesei emanau frustrarea şi iritarea. Iar ţinta era ea.

— Bună, zise ea fără suflare. Îmi pare rău că am întârziat. N-o să vă vină să credeţi prin ce am trecut ca să ajung aici.

Începură să geamă şi să mormăie ceva despre ce păţiseră ei ca să ajungă acolo, dar Kitty le făcu semn să înceteze. Se bucura că e şi Bob de faţă – asta însemna că Cheryl nu mai joacă rol de editor. Kitty se uită la Pete şi la Cheryl şi le zâmbi dulceag.

— Bună, mă bucur să vă văd din nou.

Cheryl se înroşi şi plecă privirea.

— Acum două săptămâni am primit sarcina de a scrie ultimul articol al lui Constance. O onoare imensă, şi o sarcină la care m-am gândit mult, pentru că, aşa cum ştim cu toţii, Constance era o profesionistă desăvârşită, o perfecţionistă, nu accepta niciodată decât ce e mai bun, iar eu nu credeam că o să pot face faţă. Ştiu că mulţi dintre voi au simţit la fel, şi înţeleg de ce.

Se opri, dându-şi seama că toate privirile aţintite asupra ei îi dau dreptate în acea privinţă. Nimeni nu credea că va reuşi.

— Dar în ultimele două săptămâni s-au schimbat foarte multe, vă rog să mă credeţi. Am pornit această poveste de la o listă de o sută de nume. Atât mi-a lăsat Constance. Fără un rezumat, fără explicaţii, fără o schiţă – n-am avut nimic, decât o listă de o sută de nume, ale unor persoane de care nu auzise nimeni. De asta mi-a luat atât de mult să ajung aici, explică ea, dându-şi seama că puţini dintre ei ştiau acele lucruri. N-am avut de ales: trebuia să găsesc legătura dintre aceşti o sută de oameni, şi se credea – *eu* am crezut – că în asta constă povestea. Până în clipa asta am întâlnit şase persoane.

Pete scoase un oftat de exasperare.

Kitty se întoarse către el:

— Pete, n-aveam cum să mă întâlnesc şi să vorbesc cu o sută de oameni în două săptămâni! O sută de oameni care habar n-aveau de ce ar fi vrut să vorbească cineva cu ei.

— Constance nu a luat legătura cu ei? întrebă Rebecca.

— Nu! zise Kitty râzând. Constance nici măcar nu ştia cine sunt!

Ceilalţi se uitară unul la altul fără să priceapă nimic.

— Acum mi-e foarte clar lucrul ăsta, le explică Kitty. Ultima oară când am întâlnit-o pe Constance mi-a ţinut o lecţie, aşa cum făcea întotdeauna, despre arta de a scrie o poveste bună. Mi-a spus că, dacă vrei să găseşti adevărul, nu e nevoie să treci totul prin foc şi sabie pentru a da la iveală o minciună, nici să faci ceva revoluţionar – e suficient să intri în miezul unui lucru real. Eu nu trebuia să descopăr o minciună sau cine ştie ce lucru cutremurător pe care o sută de oameni îl ascundeau de mine. Trebuia pur şi simplu să ascult adevărul lor. Ideea lui Constance era următoarea…

Se opri o clipă, studiindu-le uimirea, apoi continuă:

— E foarte simplă. Dacă selectezi la întâmplare o sută de persoane din cartea de telefon, vei găsi nu o poveste, ci *o sută de poveşti,* pentru că toţi… fiecare persoană în parte are o poveste de spus. *Fiecare persoană obişnuită are o poveste neobişnuită.* S-ar putea să credem că nu suntem deloc remarcabili, că ducem o viaţă plictisitoare, doar pentru că nu ne ocupăm de chestii neobişnuite, nu ţinem prima pagină a ziarelor şi nu câştigăm premii. Dar adevărul este că fiecare face câte ceva fascinant, curajos – un lucru de care să fie mândru. În fiecare zi oamenii fac lucruri care nu sunt luate în seamă şi nu sunt sărbătorite. Despre asta ar trebui scris. Despre aceşti eroi pe care nu-i ia nimeni în seamă, despre oamenii

care nu cred deloc că sunt eroi, pentru că ei fac doar ceea ce cred ei că au de făcut în viaţă.

În sală se lăsă tăcerea.

— Fiecare are o poveste de spus, reluă Kitty. *Asta* ne leagă pe toţi, şi *asta* leagă cele o sută de nume din listă. Constance nu urmărea decât acest lucru banal.

Kitty se uită la cei din jurul mesei şi îl văzu pe Bob cu ochii plini de lacrimi. Bărbia îi tremura şi se străduia să rămână liniştit, deşi ştia foarte bine că asistă la naşterea ultimului articol al lui Constance. Vocea ei prindea viaţă din nou.

— Povestea lui Constance e intitulată *O sută de nume,* şi îmi pare rău, Pete, dar pentru tine nu am o poveste. În clipa asta am şase.

Kitty se duse la proiector şi puse lista originală a lui Constance pe suprafaţa de proiecţie, pornind aparatul. Numele apărură pe peretele din spatele ei.

— Acestea sunt cele o sută de nume. Acum… iată şi oamenii.

Deschise uşa şi toţi se întoarseră uimiţi într-acolo. Ambrose Nolan, Eva Wu, Archie Hamilton, Jedrek Vysotski, Bridget Murphy şi Mary-Rose Godfrey intrară toţi în sală, privind în jur timizi, fără să înţeleagă nimic.

— V-o prezint pe numărul doi, Ambrose Nolan. O femeie fascinantă, care şi-a dedicat viaţa surprinderii esenţei frumuseţii.

Ambrose lăsă privirea în pământ, iar părul ei roşu îi acoperi faţa mai mult ca oricând.

— Ambrose şi-a dedicat viaţa fluturilor; are un loc în care ajută la înmulţirea lor, dar are şi un muzeu în care sunt expuşi fluturi rari, dintre care unii nu se mai găsesc. Am ascultat-o descriind specia fluturelui-ţestoasă, dar pe ea cred că aş asemăna-o cu cei din specia *Thecla betulae.*

Ambrose se uită la ea surprinsă, iar Kitty îi zâmbi.

— Puţini oameni au văzut acest fluture elegant, iar când se întâmplă asta, femela este atât de uimitoare, cu linia ei portocalie, încât cei care o văd nu-i mai pot uita niciodată frumuseţea.

Privirea uimită a lui Ambrose se topi într-un zâmbet slab de mulţumire, care dispăru imediat înapoia părului.

— V-o prezint pe numărul trei, Eva Wu, o femeie care a primit o Cutie a Pandorei plină de speranţă la un anumit moment din viaţa ei, când credea că nu mai are nicio speranţă. Datorită acelui dar, a fost binecuvântată cu harul de a da speranţă oamenilor.

Evei îi dădură lacrimile şi îşi plecă privirea.

— Prin firma ei, „Cu dedicaţie", Eva Wu face cumpărături personale. Aş asemăna-o cu un înger care îşi petrece un timp în viaţa unui om, observându-l cu mare atenţie – şi cu nişte ochi care ar face gelos orice jurnalist –, apoi îi oferă cel mai măreţ dar cu putinţă: nu ceea ce omul respectiv îşi imaginează că vrea, ci ceea n-a ştiut niciodată că îi trebuie; cel puţin nu până când primeşte darul şi îşi dă seama cât i-a lipsit.

Ştiind mai mult decât toţi ceilalţi din încăpere cât de adevărate sunt acele vorbe, Birdie o apucă pe Eva de mână, prinzându-i-o între palmele ei calde.

— Numărul patru este Jedrek Vysotski, soţ, tată şi temerar, care a vrut să demonstreze lumii că este în stare să realizeze un lucru important, că are valoare, că poate ieşi în evidenţă chiar şi atunci când lumea întreagă îi spune că nu e în stare de aşa ceva.

Jedrek îşi ridică mândru capul.

— Jedrek şi Achar au reuşit să intre în Cartea Recordurilor, unde vor rămâne pentru totdeauna, ca oameni talentaţi şi dedicaţi unei cauze. Pentru Jedrek, asta e dovada că este un *om de valoare.*

— Numărul şase este Bridget „Birdie" Murphy, o femeie care la optzeci şi cinci de ani a ridicat banii pentru un pariu făcut în urmă cu şaizeci şi şapte de ani – cu un bărbat, cu un oraş întreg, care credea că n-o să apuce niciodată vârsta asta.

Birdie le zâmbi timidă celor de faţă.

— Birdie este una dintre cele mai dulci, mai cumsecade şi mai interesante persoane pe care le-am văzut vreodată, şi mi-a împărtăşit o poveste a supravieţuirii, o supravieţuire care a fost răsplătită nu

numai financiar, ci şi uman: este înconjurată de oameni pe care îi iubeşte şi de care e iubită. Nu e nimic plictisitor în asta, zise Kitty amintindu-şi că Birdie se jenează să-şi povestească viaţa. La optsprezece ani a făcut un pariu pe care a trăit să-l încaseze. Este o lecţie din care toţi avem de învăţat.

Kitty se îndreptă către Mary-Rose.

— Numărul şapte este Mary-Rose Godfrey, o fată care îşi ajută foarte mult semenii şi este cerută în căsătorie o dată pe săptămână.

Mary-Rose începu să râdă, dând drumul unei lacrimi pe obraz.

— Mama ei a suferit un atac cerebral, şi aşa a ajuns ea să cunoască lumea bolii. Merge în spital să coafeze bolnavele, uneori chiar să le machieze şi să le facă manichiura. Iar între aceste vizite este o rază de lumină pentru cei care-i sunt aproape. Ce nu ştie Mary-Rose este că ea răspândeşte lumina, nu ceea ce face ea. Conversaţiile, prezenţa ei, care – fie şi pentru puţină vreme – are proprietatea de a vindeca oamenii.

Se uită la Archie şi zâmbi.

— În sfârşit, numărul şaizeci şi şapte este Archie Hamilton. Fata lui iubită, Rebecca, a fost ucisă când a împlinit şaisprezece ani. Archie a făcut ceea ce ar fi făcut orice alt tată: şi-a protejat fiica, urmărindu-l pe cel care i-a luat viaţa şi făcându-şi dreptate cu mâna lui. Pentru asta a făcut puşcărie, dar a ieşit de-acolo cu o perspectivă diferită asupra vieţii. O perspectivă care este… fascinantă şi luminoasă. Archie a considerat că Dumnezeu nu l-a ascultat atunci când a avut nevoie mai mult, s-a simţit uitat şi părăsit. Salvarea lui a fost să se trezească într-o zi şi să îşi dea seama că aude vocile celor care au la fel de multă nevoie de ajutor cum avusese şi el odinioară, şi că îi poate ajuta să vadă un răspuns pentru rugăciunile lor.

Archie îşi ţinea fălcile încleştate, încercând din răsputeri să nu lase emoţia să se vadă.

Kitty se întoarse din nou spre colegii ei. Câţiva fuseseră mişcaţi profund de cuvintele şi de poveştile

ei.

— Ceea ce v-am spus despre ei nu reprezintă decât o prezentare sumară. Sunt mult mai multe de spus despre fiecare, şi mult mai multe de aflat. Pete, sunt atâţia oameni uimitori, fascinanţi, care nici măcar nu ştiu că sunt interesanţi. Există nenumărate poveşti – avem ca sursă de inspiraţie o întreagă carte de telefon. Ai văzut cele o sută de nume, ai văzut oamenii, acum îţi propun să citeşti poveştile lor în articolul de rămas-bun al lui Constance: o poveste dedicată fiecărui nume din listă, în fiecare lună, sub titlul „O sută de nume”. Iar când această listă o să fie epuizată, o să selectăm alte o sută de nume.

Kitty termină de vorbit şi îşi ţinu răsuflarea, aşteptând reacţiile. Se lăsă tăcerea. Se uită la cei care stăteau lângă ea în picioare, fără să ştie ce să spună. Ochii lui Mary-Rose erau măriţi de uimire, obrajii Evei erau roşii, iar Birdie întinsese mâna să se sprijine de un scaun.

Dintr-odată Bob se ridică şi începu să aplaude la început încet, apoi tot mai repede, iar ceilalţi i se alăturară treptat: Rebecca entuziastă, iar ceilalţi – cu apreciere şi chiar admiraţie. Kitty se uită la Pete: zâmbea, un zâmbet timid, care se definea treptat. Se uită la oamenii aduşi de Kitty în sală, apoi la ea. Îi zâmbi, dădu din cap ca pentru a o asigura că s-a descurcat foarte bine. Apoi începu şi el să aplaude, alături de ceilalţi.

Kitty nu se simţise niciodată mai mândră. Puse un braţ pe după umerii lui Mary-Rose, care stătea lângă ea, şi se grupară toţi, instinctiv, într-un cerc, ca o mică echipă de prieteni noi. Ştia că va păstra legătura cu ei şi că vor rămâne prieteni. Se îmbrăţişară ascultând aplauzele.

Autobuzul azilului St. Margaret opri în parcarea în care se îmbarcaseră la plecare. Nepregătiţi încă să-şi ia rămas-bun, aşteptau într-o tăcere stranie. Fiecare îşi aduna gândurile, cântărind experienţa care tocmai se încheiase, probabil ultima pe care aveau să o împartă cu acea echipă. Archie se ridică primul. Se

uită la ceilalţi, învăluiţi în tăcere. Dădu din cap şi o apucă spre coborâre. Îl urmară, unul câte unul.

În ciuda promisiunilor de a se întâlni din nou – unii schimbaseră numere de telefon, alţii stabiliseră deja întâlniri –, Kitty ştia că va fi greu să-i strângă din nou pe toţi la un loc, în aceeaşi formaţie, într-o singură încăpere sau într-un singur autobuz. Dar privindu-i de la fereastră cum pornesc fiecare spre casa lui ştia, în adâncul inimii, că va face tot ce-i stă în putinţă ca să-i adune din nou. Mai avea de cunoscut nouăzeci şi patru de oameni, care aveau să-i devină tot atâţia prieteni, dar ştia că cei cu care fusese în excursie vor rămâne întotdeauna deosebiţi, pentru că o ajutaseră să-şi schimbe viaţa. Într-un fel, o salvaseră. Avea să-i strângă la un loc din nou. Într-o bună zi.

32

— Archie, ar fi bine să fie important! Am un articol de scris, pricepi? zise Kitty când se întâlniră în faţa cafenelei.

Era duminică dimineaţa. O sunase târziu în seara precedentă, după o zi în care fiecare se gândise la cele văzute şi făcute. Steve abia plecase din garsoniera lui Kitty – o lăsase să se adune şi să scrie articolul, când Archie o sunase şi îi ceruse să se întâlnească imediat. Habar n-avea la ce să se aştepte, dar era pregătită pentru orice.

— E de bine, crede-mă, zise el zâmbind.

— Unde e Regina?

— E duminică dimineaţa, unde crezi că e?

— La biserică, ghici ea. Tu nu vrei să te duci?

Scutură din cap.

— Ţi-ai schimbat intenţiile? Nu mai vrei să ajuţi oamenii?

— Nu chiar, răspunse el. M-am hotărât să-i ajut pe câţiva. De asta te-am chemat aici.

— Pe mine? Eu nu mă rog, zise ea râzând nelinişitită.

— Nu sunt prea sigur de asta, Kitty, zise el încet. Există un lucru care mi-a ajuns la urechi foarte sus şi răspicat.

Kitty înghiţi în sec, fără să aibă idee de ce avea să urmeze.

— E cineva aici care vrea să-ţi vorbească, zise Archie întorcându-se către cafenea.

— Cine?

Inima începu să-i bată nebuneşte.

— Ia uită-te.

Se uită prin fereastră şi văzu un bărbat aşezat pe un scaun cu faţa la perete, chiar sub tabla pe care scria „Fiecare masă are o poveste de spus”. Instinctiv, ca şi cum ar fi simţit că vorbeşte cineva despre el, se întoarse. Kitty rămase cu gura căscată.

Colin Maguire.

— Archie, şopti ea, îngrozită dintr-odată. Ce-ai făcut?

— Tot ce-ţi doreşti e să te ierte, nu? întrebă el.

Kitty dădu din cap.

— Am luat legătura cu el ieri. S-a bucurat, a spus că şi el ar fi vrut să te vadă.

— Sigur, ca să mă omoare, zise ea cu vocea tremurândă.

— Nu. Cred că şi el vrea să facă pace, Kitty. Intră. N-ai nimic de pierdut.

Kitty se uită la Archie neştiind dacă trebuie să-l pocnească sau să-i mulţumească, dar ştia că făcuse totul doar din bunătatea inimii lui.

Deschise uşa şi intră în cafenea. Colin Maguire se întoarse şi se ridică în picioare, aşteptând-o.

Kitty se apropie de el, sperând şi, mai presus de orice, rugându-se să fie iertată.

Mulţumiri

Mulţumesc… Iubitei mele familii: David, Robin şi Sonny.

Mulţumesc…

Bertie, Mimmie, Terry, Georgina, Nicky, Rocco şi Jay, Neil şi Breda.

Agentei mele, Marianne Gunn O'Connor.

Lynne Drew, Thalia Suzuma, Kate Elton, Belinda Budge, Victoria Barnsley, Lucy Upton, Louise Swannell, Liz Dawson, Moira Reilly, Tony Purdue, uriaşei şi minunatei echipe de la HarperCollins.

Vicki Satlow şi Pat Lynch.

Tuturor librarilor care mi-au sprijinit cărţile şi cititorilor care m-au primit în viaţa lor. Sunt veşnic recunoscătoare pentru onoarea de a fi reuşit să creez ceva care să vă mişte şi să vă binedispună.

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Autoarea bestsellerului mondial *P.S. TE IUBESC*

Kitty este o jurnalistă care a dat de necaz. Și-a pierdut postul din televiziune și este în conflict cu editorul revistei pentru care scrie. Când prietena ei, Constance, cea care i-a îndrumat cariera, îi lasă cu limbă de moarte misiunea de a scrie un articol cu subiect misterios, criza se adâncește. Kitty nu are decât o listă cu o sută de nume și, pornind de la ele, trebuie să scrie materialul în mai puțin de două săptămâni. Un subiect absolut inedit și o misiune aparent imposibilă. Ajutată de Steve, un prieten din facultate, și de Bob, soțul lui Constance, pornește într-o cursă nebună, încercând să afle ce îi leagă pe cei o sută de oameni. Dar cine poate cunoaște o sută de oameni în două săptămâni? Cu umor și sensibilitate, Cecelia Ahern își surprinde din nou cititorii, ținându-i cu răsuflarea tăiată până la ultima pagină.

„Cel mai bun mod de a evada din viața de zi cu zi este să te refugiezi în paginile unui roman de Cecelia Ahern."
Glamour

„Tot ce scrie Cecelia Ahern vine din inimă."
Sunday Tribune

www.all.ro
ISBN 978-973-724-767-5
9 789737 247575

[1] Cântec religios pentru copii.

[2] În engleză, *crusty* înseamnă „scorţos”.

[3] *Brick* – „Cărămidă”.

Table of Contents

1 5
2 18
3 27
4 35
5 46
6 60
7 69
8 79
9 88
10 106
11 114
12 126
13 139
14 146
15 153
16 155
17 168
18 176
19 187
20 197
21 205
22 223
23 233
24 244
25 255
26 266
27 276

28 287
29 293
30 307
31 317
32 326
Mulţumiri 328